

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

PATRICIA BRIGGS

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

KAN BAĞI

BİR MERCY THOMPSON ROMANI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

**Mercedes Thompson serisinin ikinci kitabı olan
Kan Bağı "Bir vampiri ne korkutabilir ki?" sorusuyla
okurlarını yine fantastik dünyanın derinlerine çekecek!**

*Bilimin ışığı altında artık cadılar yakılmıyor ve kimse linç edilmiyor.
Ve bunun karşılığında normal, yasalara uyan, sağlam halktan insanlar
geceleri ses çıkaran şeylerden korkmak zorunda kalmıyorlar.*

*Bazen halktan, normal bir insan olmak istiyorum.
Normal insanları geceleri vampirler ziyaret etmez...*

Mercy Thompson bir tyiliğin karşılığını ödemeye çalışırken sıra dışı bir vampirle karşılaşır. Onun peşine düşmesiyle birlikte vampirlerin alanına derin bir dalış yapar ve adrenalin yüklü bu süreç içerisinde hem sevdiği kişiler hem de kendisi hakkında pek çok *gerçekle* yüzleşir. Aranılan vampir ise nadiren rastlanan bir tür olduğu gibi şeytanın yönlendirmesiyle hareket etmektedir.

**Vampir sihrine bağışıklığı olan bir gezgin...
Kana susayan, açıklıklarını bastıramayan vampirler...**

"Bu güçlü ve karmaşık karakterler beni epey düşündürdü."

Kim Harrison

"Harika bir devam romanı. Serinin diğer kitaplarını dört gözle bekliyorum."

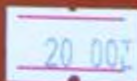
Crescent Blues

*"Usta kalem Patricia Briggs okuyucusunu bir kez daha
muhteşem bir hikâyeye büyüleyecek."*

The Best Reviews

*"Patricia Briggs'in romanları beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadı
ve bu kitap da onlardan biri. Mercy'nin dünyası Laurell K. Hamilton'ın
Anita Blake serisi gibi bambaşka bir evrene açılıyor."*

Fresh Fiction

KAN BAĞI

Orijinal Adı: Blood Bound
Yazarı: Patricia Briggs
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Aslı Tümerkan
Editör: Aslı Güçlü
Düzenleme: Gülen Işık
Düzeltili: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Nisan 2010

ISBN: 978 9944 82-276-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2007 Patricia Briggs

Türkçe Yayın Hakkı:

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası

Çiftçavuzlar Yolu

Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa

Tel: (0212) 674 97 23

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi. No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 phx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KAN BAĞI

Patricia Briggs

Çeviri
Aslı Tümerkan

 epsilon®

1. BÖLÜM

Kendi işini yürüten birçok insan gibi çok uzun saatler boyunca çalışıyorum ve çalışmaya sabah başlıyorum. O yüzden insanların sadece ölmek üzereyken beni gece aramalarını bekliyorum.

“Selam, Mercy,” dedi Stefan’ın arkadaş canlısı sesi kulağıma. “Bana bir iyilik yapabilir misin?”

Stefan çok uzun süre önce zaten ölmüştü, o yüzden ona iyi davranmam için bir sebep yoktu. “Zaten telefonu...” Yatağımın yanında duran saatin parlak ışıklarına baktım. “Sabahın üçünde açtım, başka ne gibi bir iyilik istiyorsun?”

Pekâlâ, tam olarak böyle demedim. Araya tamircilerin ayak parmaklarına düşen inatçı vidalar ve alternatörlerden sonra kullanmayı öğrendikleri birkaç kelime daha sokuşturdum.

“Sanırım ikinci bir iyilik isteyebilirsin,” diye devam ettim. “Ama telefonu kapatıp daha medeni bir saatte aramanı tercih ederim.”

Güldü. Belki de espri yaptığımı sanmıştı. “Yapmam gereken bir iş var ve senin özel yeteneklerinin bu işi tamamlamam konusunda çok faydalı olacağını düşünüyorum.”

Yaşlı varlıklar, en azından benim gördüğüm kadarıyla,

insanlardan bir şey isterken biraz belirsiz konuşuyorlar. Ben bir iş kadınıyım, bu yüzden detayları hemen öğrenmem gerektiğine inanırım.

“Sabahın üçünde bir tamirciye mi ihtiyacın var?”

“Ben bir vampirim, Mercedes,” dedi nazik bir ses tonuyla. “Sabah üç hâlâ erken bir saat. Ama bir tamirciye değil, sana ihtiyacım var. Bana bir iyilik borçlusun.”

Haklıydı, kahretsin. Yerel Alfa’nın kızı kaçırıldığında bana yardım etmiş ve buna karşılık olarak bir iyilik isteyeceği konusunda beni önceden uyarılmıştı.

Esneyip yerimden doğruldum, tekrar uyumak konusundaki bütün umudumu kaybetmiştim. “Pekâlâ. Senin için ne yapabilirim?”

“Sahibemin izni olmadan burada bulunan bir vampire bir mesaj iletmem gerekiyor,” dedi sadede gelerek. “Fark etmeyeceği bir tanığa ihtiyacım var.”

Ben cevap veremeden telefonu kapadı, beni ne zaman alacağını bile söylemedi. Yeniden uykuya dalsam bunu cidden hak etmiş olurdu.

Kendi kendime mırıldanarak üzerime bir şeyler geçirdim: Kot, dün giydiğim hardal lekeli tişört ve sadece bir tekinde delik olan bir çift çorap. İyi kötü giyindikten sonra mutfağa sıvıştım ve kendime bir bardak vişne suyu doldurdum.

Dolunay zamanı gelmişti ve ev arkadaşım olan kurt adam yerel sürüyle koşturuyordu, o yüzden ona neden Stefan’la dışarı çıktığımı açıklamak zorunda kalmayacaktım ki bu işime geliyordu.

Samuel aslında kötü bir ev arkadaşı değildi ama sahip-
lenici ve amirane davranmaya meyilliydi. Bu gibi davranışlarına izin vermesem de kurt adamlarla tartışmak için

belli bir nezaket gerekliydi ve -kol saatime baktım- sabah 03:15'te böyle bir nezakete sahip olmam gerçekten güçtü.

Onlar tarafından yetiştirilmiş olmama rağmen ben bir kurt adam değilim, kurtlarla hiçbir alakam yok. Ayın evreleri beni yönetmiyor ve ikinci formum olan çakal şeklini aldığımda herkes tarafından bilinen *canis latrans* gibi görünüyorum: Sırtımda bunu kanıtlayabilecek saçma izleri var.

Kurt adamlar ise kurtlarla karıştırılmaz: Kurt adamlar doğal benzerlerinden çok daha büyüklerdir -ve çok daha korkunç.

Ben ise bir gezginim, gerçi eminim eskiden bunun başka bir adı vardı -Avrupalılar Yeni Dünya'yı ele geçirince kaybolan Kızılderililere ait bir isim. Belki de babam annemin hamile olduğunu öğrenmeden önce bir araba kazasında ölmeseydi bana bu ismi söyleyebilirdi. Benim tek bildiğim kurt adamların bana anlattıklarıydı ki bu da çok fazla bir bilgi sayılmazdı.

"Gezgin" kelimesi Güneybatılı Kızılderili kabilelerinin "gezgin post" olarak bilinen bir büyücüsünden geliyor ama araştırdığım kadarıyla kurt adamlarla ortak özelliklerim gezginlerden çok daha fazla. Büyü yapamıyorum ve şekil değiştirmek için bir çakal derisine ihtiyacım yok -dahası *kötü* değilim.

Meyve suyumdan bir yudum alıp mutfak penceresinden dışarı baktım. Ayın kendisini göremiyor, sadece gecenin içinde karanlık olan araziye dokunan gümüşü ışığını seçebiliyordum. Vampirin beni almaya gelmesini beklerken kötülüğü düşünmek iyi geldi. Hiç değilse bu gibi düşünceler uyumamı engellerdi: Korku beni böyle etkiliyor. Ben kötülükten korkuyorum.

Modern ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://www.kitaplog.de>

mode geliyor. Charles Manson ya da Jeffrey Dahmer gibi insanlarda kısa süreliğine ortaya çıktığında kötülüğü uyuşturucu kullanımıyla, mutsuz bir çocuklukla veya zihinsel bir hastalıkla açıklamaya çalışıyoruz.

Özellikle Amerikalılar bilimin her şeyi açıklayabileceğine dair inançlarında oldukça saflar. Kurt adamlar sonunda birkaç ay önce halkın huzuruna çıktıklarında bilim adamları hemen dönüşüme sebep olabilecek bir virüs veya bakteri olup olmadığını araştırmaya başladılar -fakat sihir, bilgisayarlarının ya da laboratuvarlarının açıklayabileceği bir şey değildi. En son duyduğlarım arasında Johns Hopkins bu işe bütün bir takımı adamıştı. Şüphesiz bir şeyler bulacaklardı ama 80 kiloluk bir adamın nasıl 120 kiloluk bir kurt adama dönüştüğünü açıklayamayacaklarından emindim. Bilim kötülüğü açıklayamadığı gibi sihri de açıklayamaz.

Dünyanın açıklanabilir olması fikri hem korkunç bir kırılmalık göstergesi, hem de güçlü bir kalkan oluşturuyor. Kötüler, insanların kendilerine inanmamasını tercih ediyorlar. Mesela rasgele olmayan bir örnek vermek gerekirse, vampirler nadiren sokağa çıkıp insanları öldürür. Ava çıktıklarında özlenmeyecek birini bulurlar ve onu evlerine götürüp besleyip rahat ettirirler -tıpkı kesilecek bir koyun gibi.

Bilimin ışığı altında artık cadılar yakılmıyor ve kimse linç edilmiyor. Ve bunun karşılığında normal, yasalara uyan, sağlam halktan insanlar geceleri ses çıkaran şeylerden korkmak zorunda kalmıyorlar. Bazen halktan, normal bir insan olmak istiyorum.

Normal insanları geceleri vampirler ziyaret etmez.

Ayrıca bir kurt adam sürüsü konusunda endişelenmelerine de gerek yoktur -en azından benim endişelendiğim gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kurt adamların açığa çıkması cesurca bir hareketti. Ay ışığıyla parlayan geceye baktığımda insanlar yeniden korkmaya başlarsa neler olabileceğini düşünüp kuruntu yaptım. Kurt adamlar kötü değildir ama kendilerini göstermeye çalıştıkları gibi huzurlu, kanunlara uyan kahramanlar da değildir.

Biri ön kapımı çaldı.

Vampirler ise *kötüdür*. Bunu biliyordum -ama Stefan bir vampirden çok daha fazlasıydı. Bazen arkadaşım olduğundan oldukça emin oluyordum. O yüzden kapımı açıp verandamda beni bekleyen şeyi görene dek korkmadım.

Vampirin siyah saçları geriye yatırılmıştı. ay ışığı altındaki teni ise bembeyaz görünüyordu. Tepeden tırnağa siyah giyindiği için kötü bir Drakula filminden fırlamış gibi gözükmesi gerekirken siyah deriden tutun da ipek eldivenlerine kadar bütün kıyafeti üzerinde her zamanki renkli tişörtü ve eski püskü kotundan çok daha otantik duruyordu. Sanki bir kostüm giymiş gibi değil de kostümünü çıkarıp gerçek yüzünü göstermiş gibiydi.

Benim lastik değiştirebileceğim kadar kolayca öldürebilecek biri gibi gözüküyordu -yani düşünmeden ve pişmanlık duymadan.

Çok geçmeden hareketli kaşları altında yükseldi ve benim tanıdığım, VW minibüsünü Scooby Doo'daki minibusle aynı renklere boyayan o vampire benzedi.

"Beni gördüğüne hiç memnun olmamış gibisin," dedi dişlerini göstermeyen hızlı bir sırıtışla. Karanlıkta gözleri kahverengiden çok siyaha çalıyordu -ama benimkiler de öyleydi.

"İçeri gel," dedim geçebilmesi için geri çekilirken. Arımdan beni korkuttuğu için sertçe ekledim: "Memnun
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olmamı istiyorsan bir dahakine daha uygun bir saatte gelmeyi dene.”

Stefan kapının eşiğinde duraksadı, bana dönüp gülümsemi ve “Davet edildim,” dedi. Sonra da içeri girdi.

“Bu eşik olayı gerçekten işe yarıyor mu?” diye sordum.

Gülümseyişi genişledi, bu sefer dişlerinden birinin parıltısını fark ettim. “Sen beni içeri çağırdıktan sonra işe yaramaz.”

Yanımdan geçip salona girdi ve podyumdaki bir model gibi döndü. Dönerken ceketi pelerin gibi havalandı.

“*Noşferatu*’ya benzemiş bu halimi beğendin mi?”

İçimi çekip itiraf ettim. “Beni korkuttun. Gotik olan her şeyden kaçındığını sanıyordum.” Kot ve tişört dışında bir şey giydiğini çok nadir görürdüm.

İyice sırttı. “Genelde evet. Ama Drakula görünüşünün iyi tarafları da var. Garip bir şekilde nadiren kullanıldığında, garip çakal kızı korkutmanın ötesinde diğer vampirleri de korkutuyor. Merak etme. Sana da kostüm getirdim.”

Ceketinin cebine uzandı ve gümüşle bezenmiş deri bir kayış çıkardı.

Bir an bakakaldım. “Sado & Mazo bir striptiz kulübüne mi gideceksin? Buralarda öyle bir yer hiç görmedim.” Bildiğim kadarıyla etrafta böyle bir kulüp yoktu. Doğu Washington, Seattle veya Portland’dan bile daha çok namusuna düşkündür.

Stefan güldü. “Bu gece değil, tatlım. Bu öteki formun için.” Kayışı açtığı anda bunun bir köpek koşum takımı olduğunu fark ettim.

Kayışı elinden aldım. Derisi yumuşak ve esnekti, dahası üzerinde o kadar çok gümüş vardı ki bir mücevhere benziyordu. Tamamen insan olsaydım kesinlikle böyle bir şey giyeceğim için şoke olurdum. Fakat zamanımın çoğunu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

bir çakal olarak geçirdiğim için tasmaların veya kayışların işe yaradığını biliyordum.

Marrok, yani Kuzey Amerikalı kurt adamların lideri, bütün kurt adamların şehirde dolaşırken tasma takmaları konusunda ısrar ediyordu -bu sayede birinin evcil hayvanı gibi gözükiyorlardı. Ayrıca tasmalardaki isimlerin Fred ya da Benekli gibi zararsız isimler olmalarını istiyor, Katil veya Azgın gibi korkutucu isimlere karşı geliyordu. Böylece çok daha güvenli -hem kurt adamlar için, hem de onlara rastlayacak kanun adamları için. Herhalde söylememe gerek yok, bu tasma işi kasketler ilk çıktığında motosikletçiler için ne kadar popülerse, kurt adamlar için de ancak o kadar popüler. Tabii hiçbirisi Marrok'a karşı gelmeyi hayal bile edemez.

Ben kurt adam olmadığım için Marrok'un kurallarından muafım. Fakat öte yandan gereksiz riskler almak da istemiyorum. Mutfak çekmecemde zaten bir tasmam var -ama bunun gibi havah, siyah bir deriden yapılma değil.

"Kostümünün parçası mıyım yani?" diye sordum.

"Şöyle söyleyeyim... Bahsettiğim vampirin birçoğundan daha fazla korkutulması gerekebilir," dedi neşçyle ama gözlerindeki bir şey bana durumun bundan çok daha ciddi olduğunu söylüyordu.

Medea her nerede uyuyorsa oradan çıktı. Muhtemelen Samuel'in yatağında uyuyordu. Mırlayarak Stefan'ın sol bacağına dolandı ve onu işaretlemek istercesine yüzünü botuna sürttü.

"Kediler ve hayaletler vampirleri sevmez," dedi Stefan Medea'ya dik dik bakarak.

"Medea kendisini besleyebilecek ya da okşayabilecek herkesi sever," dedim. "Mızımız değildir."

Stefan eğilip Medea'ya baktı. Medea, kucaklaştı.

Ücretsiz PDF kitap Arşivi - <https://trankor.org>

maktan hoşlanmadığından ötürü başta birkaç kez tısladı, ama sonra pençelerini pahalı deri ceketin koluna geçirip yine mırlamaya başladı.

“Sırf daha korkutucu gözükmek için benden iyilik istiyor olamazsın,” dedim bakışlarımı deri kayıştan ayırıp onunla göz göze gelerek. Vampirlerle göz göze gelmek çok akıllıca bir davranış değildi, bunu bana Stefan söylemişti, ama tek gördüğüm mat bir karanlıktı. “Bir tanığa ihtiyacın olduğunu söyledin. Neye tanık olacağım?”

Bir süre bakıştıktan sonra Stefan yumuşak bir sesle, “Hayır, korkutucu olmak için sana ihtiyacım yok,” dedi. “Fakat vampir yanımda bir çakal olmasının sebebinin korkutmak olduğunu *sanacak*.” Duraksayıp omzunu silkti. “Bu vampir daha önce buraya gelmişti ve sanırım genç vampirlerimizden birkaçını kandırmayı başardı. Gezgin olduğun için vampir güçlerine karşı bağışıklığın var, özellikle de karşındaki vampir ne olduğunu bilmediği sürece. Senin bir çakal olduğunu düşünecek ve sihrini senin üzerinde harcamak istemeyecek. Düşük bir ihtimal olsa da Daniel’i kandırdığı gibi beni de kandırmayı başarabilir. Ama seni kandırmayı başarabileceğini düşünmüyorum.”

Vampir sihrine karşı bağışıklığım olduğunu ben de daha yeni öğrenmiştim. Ama bu bir vampir boynumu benim bir kerevizi kırdığım rahatlıkla kırabileceği için çok işe yarar bir yetenek değildi.

“Sana zarar vermeyecek,” dedi Stefan ben uzun süre sessiz kalınca. “Sana söz veriyorum.”

Stefan’ın kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama bu sözleri gerçekten kendinden emin bir bilgelikle dile getirmişti. Bu tavır, vampirlerin kötü olduğunu hatırlamayı bazen zorlaştırıyordu. Gerçi bunun şu an için pek bir önemi yoktu. Ona borçluydum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Pekâlâ,” dedim.

Kayışa baktığımda kendi tasmamı almayı düşündüm. Tasma takarken şekil değiştirebiliyordum -çakal formundayken boynum insan formumdakinden çok daha kalın değildi. On beş kiloluk bir çakala uygun olan kayış ise onu taktıktan sonra insan formuma dönmemi engelleyecek kadar dardı. Ancak avantajım şu ki kayışı taktığımda Stefan’a bağlı olmayacaktım.

Ayrıca benim tasmam parlak mordu ve üzerinde pembe çiçekler vardı. *Nosferatu*’ya pek uygun değildi yani.

Kayışı Stefan’a uzattım. “Dönüşükten sonra takman gerekecek,” dedim. “Flemen gelirim.”

Yatak odamda şekil değiştirdim, çünkü dönüşmek için kıyafetlerimi çıkarmam gerekiyordu. Bu konuda aslında hiç utangaç değilim, bir şekil değiştirici çıplaklıktan utanmayı hemen atlatıyor, fakat bu konudaki rahatlığım-dan başka alanlarda da rahat olduğum anlamını çıkaracak insanların önünde soyunmamaya özen gösteriyorum.

Stefan’ın daha önce gördüğüm en az üç arabası vardı, buna karşın kendi deyişiyle evime “hızlı yoldan” gelmişti, o yüzden toplantısına gitmek için Rabbit’ime bindik.

Birkaç dakika boyunca arabayı çalıştırabileceğinden emin olamadım. Eski motor bu saatte uyanmayı benden bile az seviyordu. Stefan sessizce birkaç kez küfretti ama sonunda motor homurdandı ve yola koyulduk.

Hiçbir zaman acelesi olan bir vampirle aynı arabada bulunmayın. Rabbit’imin bu kadar hızlı gidebileceğini bilmiyordum. Araba dört tekerleğinin üzerinde kalmıştı ama ucu ucuna.

Esasında Rabbit bu yolculuğu benden daha çok sevmiş gözüküyordu; yıllardır onarmaya çalıştığım motor tekle-

mesi düzeldi ve motor mırlamaya başladı. Gözlerimi kapadım ve tekerleklerin yolda kalmasını umdum.

Stefan bizi Pasco'nun ortasına getirdiğinde hız limitini saatte kırk kilometre aşmıştık. Yavaşlamadan endüstri alanının içinden geçmesiyle Spokane'e ve kuzeye giden yolun oradaki şehrin uzak kısımlarına vardık. Mucize eseri -muhtemelen saat çok erken olduğu için- hız yaptığımız için durdurulmamıştık.

Stefan'la gittiğimiz otel ne dünyanın en iyi oteliydi, ne de en kötü oteli. Kamyoncular içindi ama otoparkta sadece tek bir kamyon vardı. Belki de Salı günleri çok iş yapmıyordu. Stefan Rabbit'i başka bir sürü yer olmasına rağmen otoparktaki diğer tek arabanın yanına park etti, siyah bir BMW idi bu.

Arabanın açık penceresinden aşağı atlamamla vampir ve kan kokusu genzime doldu. Burnum çok iyi koku alır, özellikle de çakalken, ama diğer herkes gibi bazen neyin kokusunu aldığımı fark etmem. Koku almak kalabalık bir restoranda insanların konuştuklarını dinlemeye çalışmak gibi bir şey. Fakat bu kokuyu almamak cidden imkânsızdı.

Belki de normal insanları bile uzaklaştıracak kadar kötü bir kokuydu bu ve otoparkın boş olmasının sebebi de buydu.

Stefan'a bakıp onun da kokuyu alıp almadığını anlamaya çalıştım ama onun dikkati yanına park ettiği arabadaydı. Benim de dikkatimi arabaya çeker çekmez kokunun BMW'den geldiğini fark ettim. Nasıl oluyor da bir araba vampir olan Stefan'dan daha fazla vampir gibi kokuyordu?

Yeni, daha hafif bir koku aldım ve bu karanlık kokunun ne olduğunu anlamamama rağmen dişlerimi gösterdim. Koku burnuma dokunur dokunmaz beni sardı ve alabildiğim diğer bütün kokuları bulandırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Stefan aceleyle yanıma geldi ve kayışımı hızla çekip hırlamamı durdurmaya çalıştı. Geri zıplayıp dişlerimi gıcırdattım. Ben lanet olası bir köpek değildim. Sessiz olmamı rica edebilirdi.

“Sakin ol,” dedi ama beni izlemiyor, otele bakıyordu. Bunun üzerine yeni bir koku aldım ve öteki ağır koku bu yeni kokuyu bastırsa da korkunun tanıdık kokusunu hemen fark etmiştim: Stefan’ın korkusu. Bir vampiri ne korkutabilirdi ki?

“Gel,” dedi ve beni kafamın karmaşıklığından kurtarıp otele doğru çekti.

Çekiştirmesine karşı koymayı bıraktıktan sonra benimle kısık bir sesle konuştu. “Ne duyarsan duy, ne görürsen gör, bir şey yapmanı istemiyorum Mercy. Bu vampirle savaşılamazsın. Sadece kendini öldürtmeyecek tarafsız bir tanığa ihtiyacım var. O yüzden elinden geldiğince çakal rolünü oyna ve eğer buradan sağ çıkamazsam Sahibeme gidip senden ne istediğimi söyle... Ve ona gördüklerini anlat.”

Onu öldürecek olan şeyden nasıl kaçmamı bekliyordu? Daha önce bu gibi şeyler söylememiş ya da korkmamıştı. Belki benim aldığım kokuyu o da alıyordu -ve kokunun ne olduğunu biliyordu. Ama bunu ona soramadım, çünkü çakallar insanların dilini konuşamaz.

Stefan buğulu cam bir kapıya doğru ilerledi. Kapı kilitliydi ancak hemen yanında yanıp sönen kırmızı ışığı olan küçük bir kart girişi vardı. Girişe parmağını dokundurdu ve ışık sanki üzerinden manyetik bir kart geçmiş gibi yeşile döndü.

Kapı itiraz etmeden açıldı ve arkamızdan son bir ses çıkarak kapandı. Koridor ürpertici değildi ama yine de

beni rahatsız ediyordu. Muhtemelen Stefan'ın endişesi bana bulaşıyordu. *Bir vampiri ne korkutabilirdi ki?*

Bir yerde, biri bir kapıyı çarptı ve olduğum yerde zıpladım.

Stefan ya vampirin nerede kaldığını biliyordu ya da burnu benimki gibi diğer kokuya alışmamıştı. Uzun kordorda hızla yürümeye başladı ve yolun yarısında durduk. Kapıyı yumrukladı, gerçi odanın içinde bekleyen her kimse kapının önünde durduğumuz an kapıyı açmak üzere harekete geçmişti -ve bunu her ikimiz de duymuştuk.

Bütün bu gerginlikten sonra kapıyı açan vampirin yüz ifadesi gerçekten tuhaftı -Pavarotti'nin şarkı söylemesini beklerken onun yerine Bugs Bunny ve Elmer Fudd'la karşılaşmış gibi bir hali vardı.

Yeni vampir sinekkaydı tıraş olmuş ve saçını kısa bir atkuyruğu yapmıştı. Kıyafetleri temiz ve düzgün olsa da bir bavuldan yeni çıkmış gibi hafif kırıktı -genel izlenimim onun pis ve darmadağın olduğuydu. Stefan'dan oldukça kısaydı ve çok daha az korkutucuydu. İlk puanı Stefan almıştı ki zaten Karanlığın Prensi kıyafeti için epey uğraştığından ötürü bunu hak ediyordu.

Yabancıнын uzun kollu gömleği üzerinde bol duruyordu. Hareket ettiğinde gömleğinin kolu kaydı ve bir deri bir kemik kalmış kolu gözüktü. Lafif kambur duruyordu, sanki dık duracak enerjisi yoktu.

Daha önce Stefan dışında başka vampirlerle de tanışmıştım: Parlak gözleri ve sivri dişleri olan korkunç vampirlerle. Bu yabancı ise geriye sadece bedenini bırakarak her an solacak gibi gözükken, tamamen çökmüş, eski haline hiç benzemeyen bir uyuşturucu bağımlısını andırıyordu.

Fakat diğer vampirin açıkça belli olan kırılganlığı Stefan'ı rahatlatmamış, aksine onun daha çok gerilmesi-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ne neden olmuştu. O hoş olmayan, etrafı saran acı koku ise beni hiç de korkutucu görünmeyen bu vampirden çok daha fazla rahatsız ediyordu.

“Sahibem geldiğini duymuş,” dedi Stefan. Konuşması normalden biraz daha hızlı olmasına rağmen sesi titrememişti. “Alanını ziyaret ettiğini söylemeye gerek duymadığın için hayal kırıklığına uğradı.”

Öteki vampir Stefan’ı içeri davet etmek için bir adım geri çekildi. “Buyurun, buyurun,” dedi. “Koridorda durup uyumaya çalışan insanları uyandırmanın alemi yok.”

Vampirin Stefan’ın korkup korkmadığını bildiğinden şüpheliydim. Vampirlerin ne kadar iyi koku aldığından hiçbir zaman emin olamamıştım -gerçi insanlardan çok daha iyi burunları olduğu kesindi. Fakat yabancı Stefan’dan ya da onun siyah kıyafetlerinden korkmuş gibi görünmüyordu; sanki sadece önemli bir şeyi bölmüşüz gibi dikkati dağılmıştı.

Önünden geçtiğimiz banyo kapısı kapalıydı. Kulaklarımı dikleştirdim ama kapının arkasında olan biten hiçbir şeyi duyamıyordum. Burnum da işe yaramıyordu. Stefan beni de beraberinde sürükleyerek odanın uzak tarafına, yere kadar uzanan perdelerle gizlenmiş kayarak açılan cam kapıların yanına gitti. Oda çekmeceli dolabın üzerinde kapalı bir şekilde duran bavul dışında çıplak ve kişiliksiz duruyordu.

Stefan öteki vampirin kapıyı kapamasını bekledi, ardından soğuk bir sesle, “Bu otelde bu gece uyumaya çalışan kimse yok,” dedi.

Bu garip bir cümleydi ama yabancı Stefan’ın ne demek istediğini anlamış olmalı ki herhangi bir yaştaki bir erkek gibi değil de on iki yaşındaki bir kız gibi elini ağzına gö-

türüp kıkırdadı. Bu o kadar garip bir hareketti ki Stefan'ın cümlesini anlamam biraz zaman aldı.

Herhalde söylediği şeyi kastetmemiştii. Akli başında hiçbir vampir oteldeki herkesi öldürmezdi. Vampirler dikkatleri kendilerine çekmeme kurallarını uygulama konusunda kurt adamlar kadar zalimlerdir -ve bir sürü insanın katletmek dikkat çekici bir şeydi. Otelde çok fazla müşteri olmasa da bir sürü çalışanın ölümü bile dikkat çekmeye yeter de artardı.

Vampir elini indirdiğinde yüzünde neşeden eser yoktu. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Sanki Dr. Jekyll ve Mr. Hyde'ı izliyormuş gibiydim, aradaki fark o kadar fazlaydı.

Stefan'ın cümlesine daha önce başka bir tepki vermemiş gibi, "Uyanacak kimse yok mu?" diye sordu. "Haklı olabilirsin. Ama yine de insanları kapıda bekletmek nazik bir davranış değil, değil mi? Sahibenin hangi piyonusun?" Elini kaldırdı. "Dur, söyleme. Ben tahmin edeyim."

Beklerken Stefan'ın her zamanki hareketliliği tamamen kaybolmuştu, yabancı ise etrafımızda yürüyüp tam arkamızda durdu. Beni kayış dışında tutan bir şey olmadığı için dönüp onu izlemeye başladım.

Yabancı Stefan'ın tam arkasına geçtikten sonra eğilip kulağımın arkasını kaşıdı.

Normalde insanların bana dokunmasından rahatsız olmam ama parmakları kürküme değdiği an bana dokunmasını istemediğimi anladım. Elimde olmadan ondan uzaklaşarak kamburlaştım ve Stefan'ın bacağına yaslandım. Kürküm vampirin teninin benimkine değmesini engellemiş olsa da dokunuşu pis, dahası *kötü* gelmişti.

Kokusu kürküme sindi ve burnumu tıkayan o rahatsız edici kokunun ondan geldiğini fark ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Dikkatli ol,” dedi Stefan vampire arkasını dönmeden. “Isırır.”

“Hayvanlar beni *çok* sever.” Bu cümle bu ürpertici canavara o kadar uymuyordu ki tüylerim diken diken oldu. Topukları üzerinde eğildi ve yine kulaklarımı okşadı. Stefan’ın onu ısırمامı mı, ısırمامamı mı istediğini anlayamıyordum. Isırمامaya karar verdim, çünkü tadını dilimde istemiyordum. İstersem sonra da ısırabilirdim.

Stefan yorum yapmadı ve bakışlarını önünden ayırmadı. Arkasını dönerse statü puanı kaybedip kaybetmeyeceğini merak ettim. Kurt adamlar da güç oyunları oynar ama o oyunların kurallarını biliyorum. Bir kurt adam hiçbir zaman yabancı bir kurdun arkasına geçmesine izin vermez.

Vampir beni okşamayı bıraktı, ayağa kalktı ve yürüyüp Stefan’ın karşısına geçti. “Demek sen... Stefan’sın, Marsilia’nın küçük askeri. Bahsini duymuştum... Gerçi şanın eskisi gibi değil, ha? İtalya’dan öyle kaçmak onur kırıcı bir şey tabii. Yine de daha fazlasını bekliyordum. Onca hikâye... Tam bir canavar bekliyordum, diğer vampirleri bile korkutan bir kâbus... Ama tek gördüğüm kurumuş, eski önemini yitirmiş biri. Herhalde birkaç yüzyıl boyunca saklanınca böyle oluyor.”

Yabancıнын son kelimelerinin ardından kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Stefan gülüp, “Seninse hiçbir şanın yok,” dedi. Sesi normalden daha neşeliydi, aceleyle konuşuyormuş ve söyledikleri hiçbir ana ait değilmiş gibiydi. O neşeli, oynak sestten korkarak elimde olmadan ondan bir adım uzaklaştım. Stefan vampire nazik bir şekilde gülümsedi ve “Yeni yapıldığında ve terk edildiğinde böyle oluyor,” derken sesini iyice yumuşattı.

Bu bir şey süper vampir küfrü olmalıydı ki Stefan’ın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

kelimeleri yabancımin üzerinde şok etkisi yarattı. Ama yine de Stefan'a saldırmadı.

Onun yerine çift kişilik yatağın altına eğildi ve yatağı birden üstündeki her şeyle birlikte başının üzerine kaldırdı. Yatağı başının etrafında salladı ve bir an için şilte, yatağın yayları, çarşaflar dengede durdu.

Sonra yatağı duvara doğru fırlattı. Yatak, duvarın içinden geçip yandaki boş otel odasına düşerken etrafa tozlar saçıldı. Duvardaki iki direk kırılıp duvarın içinde bir yerden sarkıyor, duvardaki deliğe bir cadılar bayramı balkabağının gülümsemesi havası veriyordu. Eskiden yatağın durduğu yerde olan yatak başı artık ıssız ve aptalca görünüyordu.

Vampirin hızı ve gücü beni şaşırtmamıştı. Bir sürü kurt adamın örfe nöbeti geçirdiğini görmüştüm, öyle ki vampirin gerçekten çok kızmış olsa birbirine bağlı olmayan iki şilteyi duvardan geçirecek fizik hareketini kotaramayacağını biliyordum. Görünüşe bakılırsa kurt adamların kavgalarında olduğu gibi vampirler arasındaki savaşlarda da ana şovdan önce etkileyici havai fişek gösterileri oluyordu.

Bunu takip eden sessizlikte bir ses duydum, kapısı kapalı banyodan gelen boğuk bir mırıldanma -sanki bu sesi çıkaran şey o kadar çok bağırmıştı ki sadece kısık sesler çıkarabiliyordu, ama bu kısık ses canhıraş bir çığlıktan çok daha fazla korku doluydu.

Stefan'ın banyoda ne olduğunu bilip bilmediğini ve otoparkta bu yüzden mi korktuğunu merak ettim -vampirlerin bile korkması gereken şeyler vardır. Derin bir nefes aldım ama tek koklayabildiğim acı karanlıktı -ve kokusu daha da artıyordu. Burnumu temizlemek amacıyla hapşırdım ama işe yaramadı. İki vampir de ses kesilene kadar kıpırtısız kaldı. Sonra yabancı ellerindeki tozları yavaş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hareketlerle silkeledi, yüzünde sanki biraz önce öfkelenmemiş gibi hafif bir gülümseme vardı.

“Nezaket kurallarını çiğnedim,” dedi. Ama bu modası geçmiş cümle ona hiç uymuyordu, sanki eski vampirlerin insan taklidi yapması gibi o da bir vampir taklidi yapıyordu. “Açıkça sen benim kim olduğumu bilmiyorsun.”

Stefan’a dönüp hafifçe eğildi. Ben bile vampirin bu şekilde selam vermenin sadece Kung Fu filmlerinde görüldüğü bir dönemde büyüdüğünü anlamıştım. “Ben Asmodeus,” dedi gösterişli bir tavırla kral taklidi yapan bir çocuk gibi.

“Şanın yok dedim,” diye yanıtladı Stefan. Sesi hâlâ neşeli ve umursamazdı. “Adını bilmediğimi söylemedim Cory Littleton. Asmodeus yüzyıllar önce yok edilmişti.”

“O zaman Kurfel,” dedi Cory. Bu sefer tavırlarında hiçbir çocukluk belirtisi yoktu.

İki ismi de biliyordum. Asmodeus ve Kurfel... Ve bu isimleri nereden bildiğimi fark eder etmez ne kokusu aldığımı anladım. Artık Stefan’ın korkusu hiç de şaşırtıcı gelmiyordu. İblisler herkesi korkuturdu.

İblis, büyüülü varlık kadar genel bir terim, aynı zamanda dünyamızda fiziksel form alamayan varlıkları tanımlayan bir kelime. Fiziksel form almak yerine kurbanlarının içine girip geride hiçbir şey bırakmayana kadar onlardan beslenirler. Kurfel bu iblisin adı olamazdı, tıpkı Asmodeus’un olamayacağı gibi: Bir iblisin adını bilince onlara karşı güç kazanılırdı. Daha önce hiçbir zaman bir vampirin bir iblis tarafından ele geçirildiğini duymamıştım. Bu konsepti algılamaya çalıştım.

“Adın Kurfel da değil,” dedi Stefan. “Gerçi onun bir akrabası onu eğlendirdiğin sürece güçlerini biraz kullanmana izin veriyor.” Banyo kapısına baktı. “Onu eğlendirmek için ne yapıyordun büyücü?”

Büyücü. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Duyduklarımın sadece hikâye olduğunu sanırdım -yani kim bir iblisi içine davet edecek kadar aptal olabilir ki? Ve her türlü yoz ruhu ele geçirebilecek olan bir iblis (ve kendinizi bir iblise sunmak yoz bir ruh tanımını bile geçer, öyle değil mi?) neden biriyle bir anlaşma yapar? Büyücülere inanmazdım: Özellikle de vampir büyücülere.

Sanırım kurt adamların yetiştirdiği biri daha açık fikirli olmalıydı -ama bir yerde de açık fikirliliğe dur demek zorundaydım.

“Senden hoşlanmadım,” dedi soğuk bir tavırla Littleton ve sihir etrafında toplanırken ensemdaki tüyler diken diken oldu. “Senden hiç hoşlanmadım.”

Uzanıp Stefan’ın alnına dokundu. Stefan’ın vampirin elini çekmesini bekledim ama kendini korumak için hiçbir şey yapmadı, sadece yüksek bir ses çıkararak dizlerinin üzerine çöktü.

“Daha ilginç olacağını sanmıştım, ama değilsin,” dedi Cory. Ses tonu kulağa farklı geliyordu. “Hiç de eğlenceli değilsin. Bunu değiştirmeliyiz.”

Stefan’ı dizlerinin üzerinde bırakıp banyo kapısına doğru ilerledi.

Stefan’a dönüp sızlandım ve yüzünü yalayabilmek için arka ayaklarımın üzerine kalktım ama bana bakmıyordu bile. Bakışları belirsiz bir şekilde yere sabitlenmişti; nefes almıyordu. Tabii vampirlerin nefes almaya ihtiyacı yoktur, fakat Stefan genelde nefes alırdı.

Büyücü onu etkisi altına almıştı.

Kayışı çekiştirdim ama Stefan’ın eli kayışın etrafına hâlâ sıkı sıkı sarılıydı. Yarım saatim olsa deriyi çiğneyip koparabilirdim ama büyücü döndüğünde yakalanmak isteniyordum.

Nefes nefese kalmış bir halde kapıya doğru koşmaya

baktım. İçeride hangi yeni canavar bekliyordu? Eğer buradan canlı çıkabilirsem hiçbir zaman birinin bana tasma takmasına izin vermeyecektim. Kurt adamların güçlü, sivri pençeleri ve iki santim uzunluğunda dişleri vardır -*Samuel* hiçbir zaman bu aptal deri kayışın içinde kalmazdı. Bir ısırıkla kurtulurdu. Benim ise tek sahip olduğum şey hızı -ve kayış hızımı oldukça azaltmıştı.

Korkunç bir görüntüye hazırdım... Stefan'ı yok edebilecek bir şeye. Ama Cory Littleton'ın odadan çıkardığı şey beni bambaşka bir dehşete sürükledi.

Kadın otellerin hizmetçilerine verdiği o elliler stili üniformalardan birini giymişti. Üniforma nane yeşiliydi ve mavi bir de önlüğü vardı. Bu renkler perdelere ve koridordaki halılara uyuyordu ama bileklerindeki kanla kararmış iplerin uyduğu pek söylenemezdi.

Kadın kanayan bilekleri dışında zarar görmemiş gözükiyor olsa da çıkardığı sesler bu konuda şüpheye düşmemeye sebep oldu. Göğsü çığlık atma çabalarıyla inip kalkıyordu ama aramızda banyonun kapısı olmamasına rağmen çok fazla sesi duyulmuyordu.

Yine kayışı çekiştirdim ve Stefan kıpırdamayınca onu sertçe ısırıp kanattım. İrkilmedi bile.

Kadının dehşetini dinlemeye dayanamazdım. Boğuk, aceleci nefesler alıyordu ve Littleton'ın elleri arasında kıvranıyordu, dikkatini o kadar çok ona vermişti ki Stefan'ı da beni de gördüğünden şüpheliydim.

Kayışı çekiştirmek işe yaramayınca hırlayıp döndüm ve deriyi çiğnemeye başladım. Kendi tasmamda açamayacağım bir güvenlik kemeri olsa da Stefan'ın deri kayışında eski usül metal bir kemer vardı.

Büyücü kurbanını önüme bıraktı... Uzanamayacağım kadar uzağıma -gerçi ona dokunabileceğim kadar yaklas-

saydım ne yapardım bilmiyorum. Kadın beni görmedi; Littleton'ı görmemek için uğraşmakla meşguldü. Fakat çabalarım büyücünün dikkatini çekmişti ve benimle aynı hizaya gelmek için çömeldi.

"Seni bıraksam ne yaparsın merak ediyorum," diye sordu bana. "Korkuyor musun? Kaçar mısın? Bana saldırır mısın? Yoksa kadının kokusu vampirleri etkilediği gibi senin de mi iştahını açıyor?" Bunu söyledikten sonra Stefan'a baktı. "Dişlerini görüyorum, Asker. Kan ve dehşetin yoğun kokusu: Bizi çağırıyor, öyle değil mi? Bizi çakalını tuttuğun kadar sıkı sıkı tutuyorlar. Kalbimiz çok daha fazlasını istemesine rağmen sadece birer yudum almamıza izin veriyorlar. Kan ölüm olmadığı sürece çok doyurucu değil, öyle değil mi? Eski zamanları... Vampirlerin istedikleri kadar yediği ve avlarının dehşetlerinin tadını çıkardıkları zamanları hatırlayacak kadar yaşlısın, değil mi Stefan? Gerçekten beslendiğimiz zamanları hatırlayacak kadar yaşlısın, değil mi?"

Stefan bir ses çıkarınca ona bakma riskini göze aldım. Gözleri değişmişti. İlk fark ettiğim şey neden buydu bilmiyorum ama değişmişti işte. Stefan'ın gözleri normalde yağlı bir ceviz rengindeydi, şimdi ise kan kırmızısı yakutlar gibi parıldıyordu. Dudakları gerilmişti, bir kurt adamınkinden daha kısa ve daha narin olan dişleri dikkat çekiyordu. Kayışımı tutan elinin uzun parmaklarının ucunda kıvrık tırnaklar belirmişti. Kısa bir bakıştan sonra dönmek zorunda kaldım, ondan da neredeyse büyücüden korktuğum kadar korkmuştum.

Littleton siyah beyaz bir filminden fırlamış kötü bir adam gibi gülererek, "Evet, Stefan," dedi. "Ölümün tadını hatırladığımı görebiliyorum. Benjamin Franklin güvenlik için özgürlükten vazgeçmenin güvenliği de özgürlük de hak

etmediklerini söylemişti.” Ona doğru eğildi. “Kendini güvende hissediyor musun Stefan? Yoksa bir zamanlar sahip olduğun şeyi, bizden çalmalarına izin verdiğin şeyi özlüyor musun?”

Bunu söyledikten sonra Littleton kurbanına döndü. Vampir ona dokunduğunda kadın hafif bir ses çıkardı, çığlıkları o kadar boğuktu ki odanın dışındaki birinin onu duyması mümkün değildi. Kayışımın içinde omuzlarım kesilene kadar kıvrandım ama bu hiçbir işe yaramadı. Pençelerim haliya delikler açtı, ancak Stefan hareket ettiremeyeceğim kadar ağırdı.

Littleton’ın kadını öldürmesi epey uzun sürdü: Kadın savaşımayı benden önce bıraktı. Sonunda odada kalan tek ses vampirlerin sesiydi; önümde kanla ıslanarak beslenen vampirin ve kıpırdamamasına rağmen çaresiz, hevesli sesler çıkaran vampirin sesi.

Kadının bedeni sarsıldı ve gözleri ölmeden önce sadece bir anlığına benimkileri buldu. Kıpırtısız kaldığında ve iblisin o acı kokusu hafıflediğinde sihri hissettim.

Yeniden koku alabiliyordum ve neredeyse alamamayı dileyecektim. Ölümün kokusu iblisin kokusundan çok daha iyi sayılmazdı.

Nefes nefese sarsılarak ve neredeyse kendimi boğmak üzere olduğum için öksürerek yere yığıldım. Kadına artık yardım edemezdim, gerçi daha önce de yardım edebilir miydim bilmiyorum.

Littleton beslenmeye devam etti. Artık o rahatsız edici sesleri çıkarmayı bırakmış olan Stefan’a baktım. Kıpırdamadan duruyordu. O sahneyi dehşet yerine arzuyla izlediğini bilsem de Stefan’ı kesinlikle Littleton’a yeğlerdim, o yüzden kalçam bacağına çarpana dek geriledim.

Beyaz gömleği öldürdüğü kadının kanıyla tımarlı bir is-

lanmış olan Littleton kurbanından başını kaldırıp Stefan'ın yüzüne bakınca Stefan'a iyice yanaştım. Yabancı gergin nefesler alıyor, bir yandan da kıkırdıyordu. Ondan... Onu daha önce ele geçiren şeyden o kadar çok korkuyordum ki zar zor nefes alıyordum.

"Ah, bunu istiyorsun..." diye mırıldanıp elini uzattı ve Stefan'ın dudaklarına sürdü. Stefan bir an sonra dudaklarını yalayıp temizledi.

"Paylaşayım," dedi yabancı yumuşak bir ses tonuyla ve Stefan'a doğru eğilip onu tutkuyla öptü. Sonra gözlerini kapadı ve sonunda bana yakın durduğunu fark ettim.

Korku ve öfke arasında bazen telden ince bir sınır vardır. Ağzımı açarak Littleton'ın boynuna atıldım. İlk başta teninde kadının insan kanının tadını aldım, ardından ağızımdan bedenime bir yıldırım hızıyla yayılan acı ve iğrenç o tadı...

Çenemi kapayabilmek için savaştım ama yanlış yeri ısır-mıştım, üst dişlerim omuriliğinin kemiklerine çarpıp sekti.

Kurt adam ya da bir bulldog değildim, o yüzden kemikleri ezemezdim, sadece vampir beni omuzlarımdan tutup Stefan'ın elindeki kayışı çekerken tek yapabildiğim dişlerimi iyice etine batırmak oldu.

Kan -bu kez onun kanı- önüne dökülüyordu ama yara hemen kapanmaya başladı, vampir bir kurt adamdan bile daha hızlı iyileşiyordu. Çaresizlik içinde ona ciddi bir zarar veremediğimi fark ettim. Beni yere atıp geriledi, elleriyle açtığım yarayı tutuyordu. Sihrinin alevlendiğini hissettim, elini boynundan çektiğinde ise yara kaybolmuştu.

Bana dişlerini göstererek hırladı, ben de ona hırladım. Hareket ettiğini gördüğümü hatırlamıyorum, sadece bir an ellerini bedenimde hissettim, bir an havaya kaldırıldım ve sonra hırlık

2. BÖLÜM

Medea'nın mırıldayarak yüzümü yalamasıyla gözlerimi araladım. Koltuğumdaydım. Stefan'ın sesini duyunca rahatladım, çünkü bu onun hayatta olduğunu gösteriyordu, tıpkı benim de hayatta olduğum gibi. Fakat Samuel ona karşılık verdiğinde, her ne kadar çıkardığı nazik sesler kedimin çıkardığı mırıltılara benzese de, yumuşak sesinin altındaki soğuk tavırda rahatlatıcı hiçbir şey yoktu.

Sesini duyunca adrenalin bedenimde dolaştı. Gecenin dehşet dolu anılarını bir kenara bıraktım. Önemli olan şu ki bu gece dolunay vardı ve iki metre ötemde bir kurt adam duruyordu.

Gözlerimi açıp kalkmaya çalıştım ama birkaç sorunla birden karşılaştım. Öncelikle gözkapaklarımdan biri kapanmış gibiydi. Diğer bir sorun ise nadiren çakal formumda uyuduğum için bir insan gibi kalkmaya çalışmıştım. Çırpınmam çok daha kötü bir sonuç verdi: Bedenim kasılmış ve yaralanmıştı. Sonunda başımı hareket ettirebildiğimde ödülüm zonklayan bir ağrı ve ona eşlik eden mide bulantısı oldu.

Medea kedilerin kullandığı küfürlerle bana kızarak sınırlı bir şekilde koltuktan aşağı atladı.

ken sesindeki öteki tanımları dağılmıştı. Yumuşak, us
eri acı dolu bedenimde gezindi.

Kapanmamış olan gözümü açtım ve ona endişeyle ba
n. Ses tonunun, ruh halini tamamen yansıttığına ina
yordum. Gözleri gölgede kalmıştı ama uzun aristokr
urnunun altındaki geniş ağzında yumuşak bir ifade var
boş boş saçını kestirmesi gerektiğini düşündüm, kül ka
si saçları kaşlarına geliyordu. Geniş omuzları gergindi
tik tamamen uyanık olduğum için odada yükselmiş ol
resyonun kokusunu alabiliyordum. Elleriyle ön ayak
mı nazikçe tutarken başını bana çevirdi ve o an gözleri
örebildim.

Gözleri beyaz değil, açık maviydi.

Hâlâ hayatta olduğum ve ne kadar yıpranmış olu
m olayım kendi koltuğunda yattığım için şükredebil
k kadar rahatladım -ya da vampir ve büyücü olan Ce
ttleton'in huzurunda olmadığım için.

Samuel'in eli başıma dokundu ve inledim.

Ev arkadaşım, kurt adam olmanın yanı sıra bir doktor
u -hem de çok iyi bir doktor. Eh, aslında mesleğinde "ç
ri" olması normaldi zira çok uzun süredir doktordu ve
rkli yüzyılda en az üç derece yapmıştı. Kurt adamlar ç
zun hayatlar yaşayabilirler.

"İyi mi?" diye sordu Stefan. Sesinde beni rahatsız ed
bir şeyler vardı.

Samuel'in ağzı gerildi. "Ben bir veteriner değilim, do
orum. Kırık kemiği olmadığını söyleyebilirim ama b
nimle konuşana kadar başka bir şey bilemem."

Ona yardımcı olabilmek adına şekil değiştirmeye cal

“Sorun nedir?” Samuel bir parmağını nazikçe çenemde laştırdı.

Çenem de acıyordu. Ben irkilince elini hızla çekti.

“Bekle,” dedi Stefan koltuğun öte yanından.

Sesinde yanlış bir şeyler vardı. İblisin ele geçirdiği o empirin ona yaptıklarından sonra Stefan’ın iyi olduğundan emin olmalıydım. Acı içinde inleyerek vampire bakacak kadar döndüm.

Koltuğun yanında yerde oturuyordu ama ona bakınca zlerinin üzerinde doğruldu -tıpkı büyücünün onu tuttuğu gibi.

Gözümün kenarıyla Samuel’in aniden atıldığını gördüm. Fakat Stefan Samuel’in elinin altından çekildi. Hareketleri oldukça garipti. Başta yaralı olduğunu, Samuel’in a çoktan vurduğunu sandım, ama sonra Marsilia gibi hareket ettiğini fark ettim -yerel vampir ekibinin sahibesi gibi. Bir kukla gibiydi ya da insan olmayı unutmuş çok, çok yaşlı bir vampir gibi.

“Sakin ol kurt,” dedi Stefan ve sesindeki sorunu anlattım. Ölüydü, hiçbir duygu yoktu. “Kayışını çıkarmayı den. Sanırım şekil değiştirmeye çalışıyor ama koşum tamamı üzerinde olduğu sürece değiştiremez.”

Kayışın hâlâ üzerimde olduğunu fark etmemiştim. Samuel kemere dokunurken homurdandı.

“Kemer tokaları gümüş,” dedi Stefan yakına gelmeden “ger izin verirsen ben açabilirim.”

“Bakıyorum da artık cevap verebiliyorsun, vampir,” dedi Samuel.

Samuel tanıdığım en sakin, en az sinirli kurttu -gerçekten.

yük bir iltifat sayılmazdı- ama kaburgalarımı titreten ses tonunda yakında vahşetin olacağını duyurduğunu hissedebiliyordum.

“Bana cevaplayamayacağım sorular sordun,” dedi Stefan sakın bir şekilde. Sesi biraz daha insani bir hal almıştı. “Mercedes’in ikimizin de merakını giderebileceğini umuyorum. Ama öncelikle birinin kayışını çıkarması gerek ki insan formuna dönebilsin.”

Samuel duraksadı, sonra geriye doğru bir adım attı. “Aç.” Konuşmak yerine hırlamıştı sanki.

Stefan yavaşça hareket etti, bana dokunmadan önce Samuel’in kenara çekilmesini bekledi. Kullandığım şampuan gibi kokuyordu ve saçı nemliydi. Duş almış ve bir yerlerden temiz kıyafetler bulmuş olmalıydı zira o otel odasındaki her şeye öldürülen kadının kanı sıçramıştı -benim patilerim bile hâlâ kanla kaplıydı.

Birden koyu, yapışkan sıvıyla sıırıslıklam olmuş halının vicık vicık ses çıkarmasını hatırladım. Kusacaktım ama başımdaki keskin acı mide bulantımı delip geçti, dikkatimi dağıttığı için memnun olmuşum.

Stefan’ın koşum takımını açması uzun sürmedi ve kayışını çıkardığı an dönüştüm. Stefan geriye doğru birkaç adım atıp Samuel’in yine yanıma gelmesine izin verdi.

Omzuma dokunduğunda Samuel’in ağzı öfkeyle gerildi. Aşağıya baktığımda koşum takımının süründüğü yerlerin morardığını ve yaralandığını gördüm, dahası her tarafında kurumuş kan lekeleri vardı. Araba kazasından çıkmış gibi gözüküyordum.

Arabaları düşünmek bana işimi hatırlattı. Pencereden dışarı baktım ama hava hâlâ karanlıktı.

“Saat kaç?” diye sordum. Sesim boğuk bir viraklama gibi çıkmıştı.

Cevaplayan vampir oldu. “Beşi kırk beş geçiyor.”

“Giyinmem lazım,” dedim birden ayağa kalkarak ama bu bir hataydı. Başımı tutup küfrettim ve dűřmeden önce oturmayı neyse ki başardım.

Samuel ellerimi alnımdan zorla uzaklaştırdı. “Gözlerini ağ, Mercy.”

Elimden geleni yaptım ama sol gözüm aılmayı reddediyordu. İkisini birden atığım an kurt adam ufak bir ışıkla beni kr etti.

“Kahretsin Sam,” dedim beni tutan ellerinden kurtulmaya çalışarak.

“Sadece bir kere daha.” Acımasızdı, yle ki bu sefer yaralı gözümü elleriyle zorla açtı. Sonra ışığı bir kenara bıraktı ve ellerini başımda dolaştırdı. Parmakları acıyan bir noktaya değince homurdandım. “Beyin sarsıntısı geçirme-mişsin Mercy, ama başının arkasında kaz yumurtası kadar bir şişkinlik ve kapkara bir morluk var ve eğer yanılmıyorsa gün doğmadan yüzünün sol tarafı tamamen moraracak. O yüzden neden bu kan emici son kırk beş dakikadır baygın olduğunu söylüyor?”

“Artık bir saate yaklaştı,” dedi Stefan. Yine yerde oturuyordu, benden biraz önce olduğundan daha uzaktı ama bir avcının yoğunluğuyla beni izliyordu.

“Bilmiyorum,” dedim ve sesim istemediğim kadar titredi.

Samuel koltuğa, yanıma oturdu ve Medea’nın koltuğun arkasına verdiği zararı gizleyen battaniyeyi alıp üzerime örttü. Bana uzandığında geri çekildim. Dominant bir kurdun koruma içgüdüsü çok güçlü bir igdyd -ve Samuel dominant bir kurttu. Ona yüz verilirse dünyayı -veya ona izin versem- hayatımı ele geçirebilirdi.

Yine de nehir, çöl ve kürk kokuyordu -ayrıca sadece ona ait olan o tanıdık tatlı kokuyu da alıyordum.

Mücadele etmeyi bıraktım ve ağrıyan başımı omzuna dayadım. Teninin gerginliği ve ılıklığı baş ağrıma iyi geldi. Belki de kıpırdamazsam başım düşmezdi. Samuel yumuşak, rahatlatıcı bir ses çıkardı ve parmaklarıyla acıyan noktaya değmemeye özen göstererek saçımı okşadı.

Gözüme ışık tuttuğunu unutmuş ya da onu affetmiş değildim ama öcümü kendimi daha iyi hissettiğimde alacaktım. Birine yaslanmayalı çok uzun zaman olmuştu ve Samuel'in beni zayıf görmesine izin vermenin aptalca olduğunu bilsem de ondan uzaklaşıyordum.

Stefan'ın mutfığa gidip buzdolabımı açtığını ve rafları karıştırdığını duydum. Sonra vampirin kokusu yaklaştı ve Stefan, "Ona bunu icir. İşe yarar," dedi.

"Neye yarar?" Samuel'in sesi normalden çok daha derindi. Eğer başım biraz daha az ağrısaydı kesinlikle yanından uzaklaşırdım.

"Susuzluğuna. Mercy ısırıldı."

Stefan, Samuel'e yaslandığım için şanslıydı. Kurt adam ona doğru atılacaktı ama ani hareketiyle inlediğimde durdu.

Pekâlâ; belden aşağı vuruyordum, ama Samuel'in saldırmamasını engellemiştim. Stefan burada kötü adam değildi. Benden beslenmiş olsa bile bunun çok gerekli olduğuna emindim. Aralarına girecek durumda değildim, o yüzden çaresizi oynamayı seçtim. Keşke bu rolü oynamak için biraz daha fazla uğraşmak zorunda kalsaydım zira yeterince acınacak haldeydim.

Samuel arkasına yaslandı ve saçlarımı geriye attı. Diğer ağrılarımı ve acılarımı karışmış olan yaralı noktaya dokunduğunda acı köpekçik benim için ağrıya dönüşmüştü. <https://lanbey.org>

“Isıran ben değildim,” dedi Stefan. Ama bunu kesin bir tonla söylememiştir -sanki söylediğinden kendisi de tam olarak emin değildi. Onu görebilmek için başımı kaldırdım. Fakat sesindeki şey her neyse yüz ifadesine yansımamıştı.

“Mercy için kansızlık dışında bir tehlike yok,” dedi Samuel’e. “Bir insanı vampire dönüştürmek için tek bir ısırıktan fazlası gerekli... Ve zaten Mercy’nin dönüştürülebileceğinden bile emin değilim. Eğer insan olsaydı vampirin onu çağırıp emri altına almasından korkmamız gerekirdi... Ama gezginler bizim sihrimize karşı o kadar aciz değiller. Sadece sıvı alıp dinlenmesi gerekiyor.”

Samuel vampire sert bir bakış attı. “Ne kadar da çok şey biliyorsun. Eğer sen onu ısırmadıysan ne ısırdı?”

Stefan hafifçe, içten olmayan bir şekilde gülümseyip daha önce Samuel’e vermeye çalıştığı portakal suyunu tekrar uzattı. Bardağı neden bana değil de Samuel’e verdiğini biliyordum. Samuel bölgesini koruma tavrı içine girmişti -ve ben de vampirin onun bu halini bu kadar çabuk anlayabilmesini takdir etmiştim.

“Bence Mercy daha iyi bir anlatıcı olabilir,” dedi Stefan. Sesinde Samuel’in hükmediciliği konusunda endişelenmemi sonlandıracak hafif bir endişe gizliydi.

Neden Stefan söylediklerimi duymayı bu kadar gergin bir şekilde bekliyordu? Orada o da benimle birlikteydi.

Samuel’in uzattığı bardağı aldım ve yerimde doğruldum. İçmeye başlamadan önce ne kadar susadığımı fark etmemiştim. Normalde portakal suyunu çok sevmem -dolaptaki portakal suyu Samuel’e aitti- ama o sırada bana ölümsüzlük içkisi gibi gelmişti.

Fakat sihirli değildi. Bitirdiğimde başım hâlâ ağrıyordu ve yatağıma kıvrılıp yorganı üzerime çekmek dışında

hiçbir şey istemiyordum. Ancak Samuel her şeyi öğrenene kadar bana huzur yoktu -ve görünen o ki Stefan hiçbir şey anlatmayacaktı.

“Stefan birkaç saat önce beni aradı,” diye başladım anlatmaya. “Jesse kaçırıldığında bize yardım ettiği için ona bir iyilik borçluydum.”

Her ikisi de büyük bir dikkatle beni dinledi, Stefan arada başını onaylar bir şekilde sallıyordu. Otel odasına girdiğimiz kısma gelince Stefan ayağımın yanına, yere oturdu. Sırtını koltuğa dayayıp başını benden uzağa çevirdi ve eliyle gözlerini örttü. Littleton’ı öldürme çabamı ve bunun ardından duvara tosladığımı anlatırken pencereleri örten perdeler de hafifçe aydınlanmaya başlamıştı.

“Öyle olduğuna emin misin?” diye sordu Stefan elini gözlerinden çekerek.

Ona kaşlarımı çatıp omuzlarımı dikleştirerek baktım. “Tabii ki eminim.” Orada olmasına rağmen neden bir şeyler uyduruyormuşum gibi davranıyordu?

Gözlerini ovuşturup bana baktı. “Kusura bakma, Mercy. Senin kadının ölümüyle ilgili anıların benimkilerden çok daha farklı.”

Yine kaşlarımı çattım. “Nasıl farklı?”

“Littleton otel hizmetçisini öldürürken tek yaptığım şeyin yerde durmak olduğunu söyledin?”

“Evet.”

“Bunu hatırlamıyorum,” dedi. Sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. “Büyücünün kadını dışarı çıkardığını, kanının beni çağırdığını ve çağrıya karşılık verdiğimi hatırlıyorum.” Dudaklarını yaladı ve gözlerindeki korku-açlık karışımı bakışlarımı ondan uzağa çevirmeme sebep oldu. Fısılda-
yarak konuşmasını sürdürdü, sanki kendi kendine konu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şuyordu. “Çok, çok uzun bir süreden beri kan açlığı beni ele geçirmemişti.”

“Hımmm...” dedim söylemek zorunda olduğum şeyin ona yardımcı olup olmayacağına karar vermeye çalışırken. “Hoş bir görüntü sergilemiyordun... Gözlerin parlıyordu ve dişlerini gösteriyordun. Ama kadına hiçbir şey yapmadın.”

İrislerinde bir an için otel odasında gördüğüm yakut pırıltısı hafifçe tekrar belirdi. “Kadının kanının tadını çıkardığımı, ellerime ve yüzüme sürdüğümü hatırlıyorum. Seni eve getirdiğimde kanı hâlâ üzerimdeydi, yıkanmak zorunda kaldım.” Gözlerini kapadı. “Eski bir seramoni vardır... Uzun süredir yasak ama ben *hatırlıyorum...*” Başını iki yana sallayıp dikkatini dizlerine sardığı ellerine yöneltti. “*Kadının tadını hâlâ alabiliyorum.*”

Devam etmeden önce bu kelimeler rahatsız edici bir şekilde havada asılı kaldı.

“Kanın içinde kendimi kaybettim...” Bu kelimeleri sanki birbirlerine aitlermiş de yüzeydeki anlamlarından daha komplike bir anlamları varmış gibi söylemişti. “Kendime geldiğimde diğer vampir gitmişti. Kadın yerde yatıyordu ve sen baygındın.”

Yutkundu ve bakışlarını pencereye çevirdi, sonra bazen kurtlarda olduğu gibi sesi bir oktav düştü. “Sana ne olduğunu hatırlayamıyordum.”

Uzanıp ona en yakın olan kısımına, ayağıma dokundu. Tekrar konuştuğunda sesi neredeyse normale dönmüştü. “Kan açlığıyla hafıza kaybı genelde beraber gelir.” Elleri kıpırdadı ve dikkatle ayak parmaklarımı tuttu, teninin soğukluğunu hissedebiliyordum. “Ama kan açlığı genelde sadece önemsiz şeyleri unutturur. Sen benim için önemlisin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mercedes. Cory Littleton ise önemsiz bir büyücü sadece. İşte seni buraya getirirken bu düşünce bana umut verdi.”

Stefan için önemli miydim? Ben sadece onun tamircisiydim. Bana bir iyilik yapmıştı ve ben de bunun bedelini kat kat geri ödemiştim. Belki arkadaş olabilirdik -ama vampirlerin arkadaş edindiklerini hiç sanmıyordum. Bir an düşündüm ve Stefan’ın benim için önemli olduğunu fark ettim. Eğer bu gece ona bir şey olsaydı, bir zarar görmüş olsaydı, bu beni yaralardı. Belki o da aynı şekilde hissediyordu.

“Hafızamı değiştirdiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Samuel ben düşüncelere dalmışken. Bana iyice yaklaştı ve kolunu omzuma attı. Bu kendimi iyi hissetmemi sağladı. Hatta fazla iyi. Koltukta öne doğru eğildim -Samuel’den uzağa- ve Stefan kıpırdadığımda ayağımı tutan elini çekti.

Stefan onaylayarak başını salladı. “Ya benim ya da Mercy’nin hatırladıkları açıkça yanlış. Bence büyücü olmasına rağmen Mercy’nin hafızasını etkileyemezdi. Çok uğraşmadıysa bu tip şeyler onun gibi gezginlerin üzerinde işe yaramaz.”

Samuel bir *hummm* sesi çıkardı. “Neden Mercy’ye birini öldürmediğini düşündürtsün ki... Özellikle de Mercy’nin sadece çakal olduğunu düşündüyse.” Samuel Stefan’a baktı. Stefan da omzunu silkti.

“Gezginler sadece birkaç on yıl boyunca tehdit oluşturdu ve bu yüzyıllar önceydi. Littleton ise çok yeni bir vampir; Mercy gibi birinin var olduğunu duymaması bile olası. İblis onun gezgin olduğunu biliyor olabilir, hiçbir zaman bir iblisin ne bildiği belli olmaz. Ama Littleton’ın Mercy’nin sadece çakal olduğunu düşündüğüne dair elimizdeki en büyük kanıt Mercy’nin hâlâ hayatta olması.”

Aman ne ~~gizli~~ gizelsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tamam.” Samuel yüzünü ovuşturdu. “Adam’ı arasam iyi olur. Biri oteli görüp kurt adamlar saldırdı diye bağır-maya başlamadan önce temizleyici ekibini oraya gönder-meli.” Stefan’a dönüp tek kaşını kaldırdı. “Tabii polise bunu yapanın bir vampir olduğunu da söyleyebiliriz.”

Kurt adamların büyü-lü varlıkların ardından halka açıl-malarının üstünden altı aydan az bir zaman geçmişti. İn-san ırkına her şeyi söylememişlerdi ve sadece isteyen kurt adamlar kendilerini açığa çıkarmıştı -açığa çıkanların çoğu askerdi ve zaten halkın genelinden ayrılmış olan kurtlardı. Şimdiye kadar hepimiz nefesimizi tutup bunun sonucunun ne olacağını beklemiştik ama birkaç on yıl önce büyü-lü varlıklar halka açıldıktan sonra olduğu gibi bir ayak-lanma hâlâ görülmemişti.

Bu sessizliğin sebebi Marrok’tu. Amerikalılar modern dünyamızda kendilerini güvende hissediyorlar. Bran bu ilüzyonu korumak için elinden geleni yaptı, halkın huzu-runu çıkardığı kurtlarını hastalıklarının bir kurbanı olarak gösterdi ve bu hastalıklarını cesaretle diğerlerini korumak için kullanan kahramanlar olarak. Halkın kurt adamları -en azından bir süre boyunca- sadece dolunayda tüylenen insanlar olarak görmelerini istiyordu. Başta ortaya çıkan kurt adamlar kendilerinden zayıf olan insanları korumak için hayatlarını riske atan kahramanlardı. Marrok, büyü-lü varlıklarda olduğu gibi, kurt adamların da karanlık taraflarını elinden geldiğince dikkatle saklamaya çalışmıştı.

Ama sınırim kurt adamların böyle huzurla karşılanma-sına en çok yardımcı olan büyü-lü varlıklardı. Büyü-lü var-lıklar kendilerini zayıf ve nazik olarak tanıtmayı başarmış-lardı ki Grimm Kardeşler ve Andrew Lang okuyan herkes bunun ne kadar büyük bir marifet olduğunu anlayabilir.

Samuel ne Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://www.morgok.com>

hiçbir zaman vampirleri açığa çıkarmayı kabul etmezdi. Vampirlerin insanlardan beslendiğini nazıkçe anlatmanın hiçbir yolu yoktu. Ve insanlar gerçekten dünyada canavarların olduğunu anladıklarında kurt adamların da canavar olduğunu fark edebilirlerdi.

Stefan da tıpkı Samuel gibi Marrok'un bu konuda ne diyeceğini biliyordu. Kurt adama hoşnutsuz bir şekilde gülümseyerek dişlerini gösterdi. "Otelin *dağınıklığının* çaresine bakıldı. Mercy'yi eve getirmeden önce Sahibemi aramıştım. Arkamızdan temizlik yapmaları için kurt adamlara ihtiyacımız yok." Stefan genelde bundan çok daha kibardır ama o da çok kötü bir gece geçirmişti.

"Öteki vampir sana yanlış anılar yüklemiş," dedim gerginliği dağıtmak için. "Bir büyücü olduğu için mi?"

Stefan başını utanmış gibi yana eğdi. "Vampirler bunu insanlara yapabilir," dedi. İşte bu kesinlikle bilmek istemediğim bir şeydi. Tepkimi görünce açıklamaya devam etti: "Bu genelde beslendiğimiz kişileri hayatta bırakabilmemiz anlamına geliyor, Mercedes. Yine de insanlar ayrı, vampirler ayrı. Bunu birbirimize yapmamamız gerekiyordu. Ama endişelenmene gerek yok. Hiçbir vampir senin hafızanı değiştiremez... Büyücü olan bir vampir bile."

Birden feci derecede rahatladım. Bir vampirin bana yapmasını istemediğim şeyleri sıralamak zorunda kalsaydım, düşüncelerimle oynaması listenin bayağı yukarısında olurdu. Elimi boynuma götürdüm.

"O yüzden yanında olmamı istedin," diyerek doğruldum. "Bunu başka bir vampire yaptığını söylemiştin. Büyücü diğer vampire ne gibi bir şey yaptığını düşündürmüştü?"

Stefan endişeli... Ve mahcup görünüyordu.

"Birini öldüreceğini biliyordun, değil mi?" diye suçla-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

dım onu. “Diğer vampire bunu mu yaptı? Ona birini öldürdüğünü mü düşündürdü?” Engelleycemediğim yavaş ölümü düşününce yumruklarımı sıktım.

“Ne yapacağını bilmiyordum. Ama evet... Daha önce de öldürdüğüne ve arkadaşşıma bunu yaptığını düşündürtüğüne inanıyordum.” Kelimeler ağzında acı bir tat bıraktıymış gibi konuşuyordu. “Fakat elimde kanıt olmadan hareket edemezdım. Ölmemesi gereken bir sürü insan öldü.”

“Sen bir vampirsın,” dedi Samuel. “Masumlar öldüğünde bunu umursadığına inanmamızı bekleme.”

Stefan Samuel’le göz göze geldi. “Geçen yıllarda beni hasta edecek kadar çok ölümü sindirmek zorunda kaldım ama tabii istediğine inanabilirsin. Çokça ölüm sırlarımızı açığa çıkaracak bir tehdit oluşturur, kurt. İnsanların ölümünü umursamasam bile o kadar çok insanın ölüp sırrımızı tehdit etmesini istemezdım.”

O kadar çok insan mı?

Littleton bizi içeri davet ettiğinde Stefan’ın kimsenin sesten rahatsız olmayacağını söylemesi birden daha da fazla açıklık kazanmıştı. O şeyin kadını nasıl öldürdüğünü görmüş ve daha çok insanı öldürmekten çekinmeyeceğini hissetmişim. “Bu gece başka kim öldü?”

“Dört kişi.” Stefan gözlerini Samuel’in yüzünden ayırmadı. “Gece vardiya nöbetçisi ve üç müşteri. Neyse ki otel zaten oldukça boşmuş.”

Samuel küfretti.

Yutkundum. “Yani cesetleri ortadan kaldırılacak?”

Stefan içini çekti. “Birilerinin özleyebileceği insanların kaybolduğunu duyurmamaya çalışıyoruz. Cesetleri en az sorun çıkartacak şekilde ortaya çıkaracağız. İçeri giren bir

hırsızın öldürdüğünü, bir çiftin kavgasının kontrolden çıktığını söyleyeceğiz.”

Küfretmek için ağzımı açtım ama kendimi tuttum. Beraberinde yaşamak zorunda olduğumuz kurallar Stefan'ın suçu değildi.

“Mercy'nin hayatını riske attın,” diyerek homurdandı Samuel. “Başka bir vampire zorla birini öldürttüyse, senin de Mercy'yi öldürmeni sağlayabilirdi.”

“Hayır. Mercy'ye zarar vermemi sağlayamazdı.” Stefan'ın sesinde Samuel'inki kadar büyük bir öfke vardı, cevabının kesinliğinden şüphe etmek zordu. O da sesindeki kızgınlığı duymuş olmalı ki dikkatini yine bana yöneltti. “Onurum üzerine bu gece sana zarar gelmeyeceğine yemin ettim. Düşmanı olduğundan küçük görmüşüm ve bunun cezasını sen çektin. Ama ben zarar görmeyeceğine dair yemin etmişim.”

“Kötülüğün kazanması için tek gereken iyi insanların hiçbir şey yapmaması,” diye mırıldandım. Üniversitede Edmund Burke'ün *Fransa'daki Devrim Üzerine Düşünceler* adlı kitabını üç kez okumam gerekmişti; kitaptaki bazı fikirler dünyada ne kadar çok kötülük olduğunu bildiğim için bana oldukça yakın gelmişti.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Stefan.

“O otel odasında bulunmuş olmam o canavarı yok etmene yardımcı olacak mı?” dedim.

“Umarım.”

“O halde azıcık zarar görmüş olmam buna değdi,” dedim katı bir sesle. “Kendini suçlamayı bırak.”

Samuel Stefan'ın gözlerine bakarak, “Onur bu kadar kolay tatmin olmaz,” dedi.

Stefan da ona katılıyor gibi gözüküyordu ama onun için bu konuda yapabileceğim başka bir şey yoktu.

“Littleton’da garip bir şeyler olduğunu nasıl anladın?” diye sordum.

Stefan Samuel’le giriştiği bakışma yarışını bırakıp gözlerini murlayarak kucağına tırmanmış olan Medea’ya çevirdi. Eğer insan olsaydı yorgun göründüğünü söylerdim. Daha az uygar bir kurt adamın önünde gözlerini öyle yere çevirseydi sorun yaşayabilirdi ama Samuel bir vampirin bakışlarını yere çevirmesinin itaatkârlığa işaret etmediğini biliyordu.

“Daniel adında bir arkadaşım var,” dedi Stefan biraz bekledikten sonra. “Bizim türümüze göre çok genç... Ve iyi biri olduğu söylenilebilir. Bir ay önce bir vampir yerel otele geldiğinde neden diğer herkes gibi izin almadığını öğrenmek için Sahibemiz Daniel’ı gönderdi.”

Stefan omuz silkti. “Bu sıkça yaptığımız bir şey; tehli- keli veya olağandışı bir durum olduğunu düşündük. Yeni bir vampir için bu uygun bir görevdi.” Bunu söylemesine rağmen Stefan’ın sesinde Daniel’ı bilinmeyen bir vampir- le karşılaşmaya göndermek istemediğini belirten hafif bir hoşnutsuzluk sezdim.

“Nasıl olduysa Daniel’ın dikkati dağıldı... Nasıl olduğunu hatırlamıyor. Bir şey kan açlığını arttırdı. Otele gidemedi bile. Yakındaki vişne ağaçlığında kamp kurmuş küçük bir göçebe işçi topluluğu vardı, hasata başlamayı bekliyorlardı.” Başımın üzerinden Samuel’e bir bakış attı. “Çıkan karmaşa bu geceki gibi hoş değildi, ama kontrol altına alınabilir cinstendi. Adamların karavanlarını ve araçla- rını alıp yok ettik. Meyvelüğün sahibi onların beklemekten sıkılıp gittiklerini sandı. Daniel ise... Cezalandırıldı. Çok ağır bir şekilde değil, çünkü açlık gerçekten baş edilmesi güç bir duygu. Fakat artık kendi iradesiyle hiçbir şey vemi-

vor. Suçluluktan ölüyor. Daha önce de söylediğim gibi... O iyi biri.”

Stefan derin, içini temizleyen bir nefes aldı. Bir kere-sinde bana vampirlerin nefes almadıkları için insanların dikkatini çektiğini, bu yüzden nefes aldıklarını söylemişti. Ama bence bazıları bunu yapıyor, çünkü nefes almamak onlara da bize geldiği kadar rahatsız edici geliyor. Tabii zaten konuşurken birazcık nefes almaları gerekiyor.

“Sonra...” diye devam etti Stefan. “Kimse sonuçta şehirde sadece bir gece geçiren vampiri araştırmadı. Birkaç gün önce Daniel’a yardım etmeye çalışana kadar ne olduğunu sorgulamamıştım bile. Bana ne olduğundan bahsetti... Ve hikâyesinde bir şeyler bana yanlış geldi. Kan açlığını bilirim. Neden ta Benton City’ye kadar gittiğini, olması gereken yerden yirmi kilometre uzaklaştığını hatırlamıyordu. Daniel emirlere boyun eğer, tıpkı sizin itaatkâr kurtlarınız gibi. Provokasyona uğramadan görevinden uzaklaşmazdı. Benim gibi seyahat edemiyor, bütün o yolu arabayla gitmesi gerekirdi... Ve kan açlığına yakalanmış bir vampir çok iyi araba kullanamaz. Konuşacağı vampiri biraz araştırmaya karar verdim. Kaldığı oteldeki resepsiyon görevlisinden adını öğrenmek zor olmadı. Cory Littleton adındaki bir vampir hakkında hiçbir şey bulamadım ama bu isimde biri internette büyü konusunda hizmet verebileceğini söylüyordu.” Hafifçe gülümsedi. “Tamamen insan olmayan birini dönüştürmemiz yasak. Genelde zaten işe yaramayacağı için, ama bazı hikâyelerde...” Mutsuz bir şekilde omzunu silkti. “Bunun iyi bir kural olduğunu bilecek kadar çok şey gördüm. Ava çıktığımda dönüştürülmüş bir cadı görmeyi bekliyordum. Büyücü olacağı hiç aklıma gelmemişti ki yüzyıllardır bir büyücü görmemişim. Bu günlerde birçok insanın bir iblisle anlaşma yapacak kadar

bilgisi ve kötülüğe inancı yok. O yüzden Littleton'ın bir cadı olduğunu sandım. Güçlü bir cadı olduğunu, bir vampirin hafızasını etkileyebilecek kadar güçlü olduğunu... Daniel yeni bir vampir ama yine de vampirlerin hafızasını etkilemek zordur."

"Neden peşinden yanında sadece Mercy'yle beraber gittin?" diye sordu Samuel. "Yanına başka bir vampir daha alamaz mıydın?"

"Daniel cezalandırıldı ve konu bunun ardından kapandı."

Stefan bu karardan dolayı sinirli bir şekilde dizine vurdu. "Sahibemiz artık bu konuyu duymak istemiyordu."

Stefan'ın ekibinin Sahibesi Marsilia'yla tanışmıştım. Zaten birkaç -hatta yüzlerce- insanın ölümüyle çok ilgilencek biri gibi de gözükmemiştii gözüme.

"Şüphelerimi doğrulayacak bir kanıtım yoktu. Diğer herkese göre Daniel kan açlığına yenik düşmüştü. O yüzden bu yabancıyla kendim konuşmayı önerdim. Daniel'in yapmadığı şeyleri hatırlamasını sağlayabilecek biri olup olmadığını görmek istiyordum. Mercy'yi yanımda bir güvenlik önlemi olarak götürdüm. Beni de Daniel gibi etkileyebileceğini hiç beklemiyordum."

"Yani Daniel'in öldürdüğünü söylediği insanları öldürmediğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Vampir olan bir cadı hafızaları değiştirebilir ama Daniel'a birini öldürtemez..." Stefan ellerini açtı. "Bir büyücü ise birçok şey yapabilir. Öldürmeye çok hevesli olduğundan ötürü içimde uyandırdığı kan açlığıyla bana hizmetçiyi öldürtmediği için kendimi şanslı sayıyorum... Yarı yarıya onu bana öldürttüğüne ikna olmuşum. Yıllar içinde kibirli oldum, Mercedes. Bana hiçbir şey yapamayacağını sanıyordum. Daniel ne de olsa çok yeniydi. Sen

güvenlik bekşim olacaktın ama sana ihtiyaç duymayı beklemiyordum.”

“Littleton bir büyücüydü,” dedim. “Ve aptal bir vampir onu dönüştürmeyi seçti. Bunu hangi vampir yaptı? Buralardaki bir vampir mi? Ve eğer bunu buralardaki bir vampir yapmadıysa, neden Littleton burada?”

Stefan yine gülümsedi. “Bu soruları ben de Sahibemize soracağım. Bu dönüştürme bir hata olabilir... Tıpkı sevgili Lily'miz gibi.”

Lily'yle tanışmıştım. İnsanken deliydi ve vampir olmak bunu çok da fazla değiştirmemişti. Ayrıca inanılmaz bir piyanistti. Onu ısırın vampir, müziğine kendini o kadar çok kaptırmıştı ki onunla ilgili başka hiçbir şeye dikkat etmemişti. Kurt adamlar gibi vampirler de gereksiz dercede dikkat çekebilecek kimselerden kurtulurlar. Onu bu hale getiren vampir de işte bu kadar dikkatsiz olduğu için öldürülmüştü. Lily'nin olağanüstü yeteneği ise kendisini ölmekten alıkoymuştu.

“Nasıl sadece bir hata olabilir?” diye sordum. “Tepkini gördüm. Otele girmeden önce iblisin kokusunu almıştın.”

Stefan başını hayır dercesine salladı. “İblisler şu ara çok sık ortalarda gözükmüyorlar. Ele geçirdikleri kişiler ise ilaçlarla uyuşturuldukları tımarhanelere kapatılıyorlar. Birçok genç vampir hayatı boyunca bir büyücüyle karşılaşmamıştır... Sen de ben sana söyleyene kadar neyin kokusunu aldığını anlamadığını söylemiştin.”

“Neden bu iblis avının vampire kurban gitmesini engellemedi?” diye sordu Samuel. “Genelde kurbanlarını onların işini bitirene kadar korurlar.”

“Neden korusun ki?” dedim büyücülerle ilgili bildiğim her şeyi düşündükten sonra. -ki bildiklerim çok fazla

değildi. “İblislerin tek isteği ellerinden geldiği kadar zarar vermek. Vampirizmin tek yapacağı şey Littleton’ın felaket yaratma yeteneğini arttırmak.”

“İblislerle ilgili bir şeyler biliyor musun, Samuel Cornick?” diye sordu Stefan.

Samuel başını salladı. “İşe yarayacak kadar değil. Ama babamı arayacağım. Bilmiyorsa bile bilen birilerini tanıyordur.”

“Bu vampirlerin işi.”

Samuel’in kaşları havaya kalktı. “Büyücü ardında kanlı sahneler bırakıyorsa değil.”

“Büyücüyü de... Kanlı sahnelerini de biz hallederiz.” Stefan bana döndü. “Senden iki iyilik daha isteyeceğim... Gerçi bana artık hiçbir borcun kalmadı.”

“Neye ihtiyacın var?” Acil bir şey olmamasını umuyordum. Yorgundum ve ellerimdeki kanı hem mecazi hem de gerçek anlamda yıkamaya son derece hazırdım.

“Sahibemizin karşısına geçip ona bu gece olanlarla ilgili bana söylediklerini tekrar edebilir misin? Yeni bir vampirin bunları yapabileceğine inanmak istemeyecektir. Ekipteki hiç kimse aramızdaki bu büyücüyle ilgili haberleri iyi karşılamayacak.”

Marsilia’yla yeniden karşı karşıya gelmek istemiyordum. Stefan bunu yüzümden okumuş olmalı ki, “Littleton’ın durdurulması gerek, Mercy,” dedi. Sonra derin bir nefes daha aldı, havayı sadece konuşmak için alıyorsa da gerektiğinden fazla almıştı. “Mahkemede bu gece ile ilgili sorulanacağım. Onlara ne gördüğümü ve duyduğumu anlatacağım... Ve söylediklerimin doğru olup olmadığına karar verecekler. Onlara senin olduğunu söylediğin olayları da anlatabilirim ama sen kendin gelip konuşmadığın sürece bunun gerçek olup olmadığını anlayamazlar. Sen olmaz-

san hizmetçinin ölümüne dair hatıramı doğru kabul edecekler ve senin söylediklerinin sadece söylenti olduğunu düşünecekler.”

“Söylediklerine inanmazlarsa sana ne yapacaklar?” diye sordum.

“Ben yeni bir vampir değilim Mercedes. Eğer bu kadını öldürerek türümü riske attığımı düşünürlerse beni yok ederler... Tıpkı senin sürü liderinin diğerlerini korumak için tek bir kurdu yok edeceği gibi.”

“Pekâlâ,” dedim yavaşça.

“Benim de onunla beraber gelmem şartıyla,” diye araya girdi Samuel.

“İstediği kişiyi getirebilir,” dedi Stefan. “Belki Adam Hauptman’ı veya onun kurtlarından birini getirir. Alınma Dr. Cornick ama bence gelmesen daha iyi olur. Geçen sefer Sahibem senden büyülenmişti ve bu gibi durumlarda kendini kontrol edebildiği pek söylenemez.”

“İstediğin zaman beni çağırabilirsin,” dedim Samuel tartışmaya başlayamadan. “Bana eşlik edecek birini bulurum.”

Stefan, “Teşekkür ederim,” dedi, sonra duraksadı. “Vampirlerle ne olduğunu anlatman senin için tehlikeli.”

Vampirler gezginlerden pek hoşlanmıyorlar. Anladığım kadarıyla vampirler Yeni Dünya’nın bu kısmına ilk geldiklerinde gezginler tarafından o kadar çok rahatsız edilmişler ki birçoğunu öldürmek zorunda kalmışlar. Stefan bana daha fazla ayrıntı vermedi. Bazı şeyleri ben kendim çıkardım -mesela vampir sihirlerinin çoğunun üzerimde işe yaramadığı gibi. Yine de onlara nasıl bir -mesela bir kurt adam kadar- tehlike oluşturduğumu anlayamıyordum.

Stefan yıllardır ne olduğumu biliyor olsa da yardım is-

temek için ekibine gidene kadar ne olduğumu diğer vampirlerden saklamıştı. Bu yüzden başı belaya girmişti.

“Zaten ne olduğumu biliyorlar,” dedim. “Geleceğim. İkinci iyilik nedir?”

“Hava artık seyahat edemeyeceğim kadar aydınlık,” dedi pencereme doğru elini belli belirsiz sallayarak. “Günü geçirebileceğim karanlık bir odan var mı?”

Stefan’ın uyuyabileceği tek yer dolabımdı. Samuel’in dolabının ve üçüncü yatak odasındaki dolabın kapakları pervazlıydı, bu yüzden çok fazla ışık geçiriyordu. Bütün pencerelerimde panjur vardı ama bir vampirin güvende olabileceği kadar karanlık sağlamıyorlardı.

Odam karavanın bir ucundaydı -Samuel’in odası ise diğer uçta. Kapımı açıp Stefan’ı içeri davet ettim ama Samuel de içeri girdi. Derin bir nefes aldım ve söylenmedim. Samuel kavga etmeden beni Stefan’la asla yalnız bırakmayacaktı ve ben kavga edemeyecek kadar yıpranmıştım.

Odaman her tarafı kıyafetlerle doluydu; bazıları kirli, bazıları temizdi. Temiz kıyafetler henüz çekmecelerime yerleştiremediğim için üst üste dizilmişti. Kıyafetlerin arasında kitaplar, dergiler ve henüz bakmadığım mektuplar vardı. Odama bir erkeğin gireceğini bilseydim daha önce toparlanmaya çalışırdım.

Dolabımı açıp birkaç kutu ve iki çift ayakkabı çıkardım. Kenarda asılı duran elbiseler dışında dolap boşaldı. Büyük bir dolaptı, öyle ki Stefan rahatça içine uzanabilirdi.

“Samuel sana yedek bir yastık ve battaniye verebilir.” dedim. Bir yandan konuşuyor, diğer yandan kıyafetlerimi topluyordum. Uyandığımdan beri temiz olmaya duyduğum ihtiyaç artıyordu ve artık çaresiz bir hal almıştı. Kadının ölümünün kokusunu tenimden atmalıydım, çünkü kafamdan atamıyordum.

Stefan nazik bir ses tonuyla, "Mercedes..." dedi. "Battaniyeye ihtiyacım yok. Uyumayacağım, ölü olacağım."

Neden *bu* bardağı taşıran son damlaydı bilmiyorum. Belki de oteldeyken vampirlerin neler yapabileceğini görmüş olmama rağmen Stefan'ın ne olduğunu bilmediğimi ima etmiş olmasıydı. Tam banyoya gidiyordum ki arkamı dönüp ikisine birden dik dik baktım.

"Samuel sana battaniye getirecek," dedim sert bir sesle. "Ve bir de yastık. Bugün benim dolabımda uyuyacaksın. Ölü insanlar odamda kalamaz."

Banyonun kapısını arkamdan kapatıp üzerimdeki battaniyeyi yere attım. Suyun ısınması için duşu açarken Samuel'in, "Sana bir şeyler getireyim," dediğini duydum.

Banyo kapımın üzerinde bir boy aynası var. Sahte tahta çerçevesi olan şu bayağı modellerden. Kıyafetlerimi ıslanmamaları için musluğun yanına koyarken kendimi inceledim.

Tek görebildiğim kurumuş kandı. Saçımda, yüzümde, omzumda, kolumda ve kalçamda kan vardı. Ellerimde ve ayaklarımda da.

Tuvalete kustum. Tam iki kez. Sonra elimi yüzümü yıkadım ve ağzımı suyla çalkaladım.

Kana alışkın olmadığım söylenemezdi. Ne de olsa bazen bir çakal oluyordum. Birçok tavşan ve fare öldürdüm. Dahası geçen kış iki adamın canını aldım -iki kurt adamın. Ama bu ölüm farklıydı. Kötülükle doluydu. Littleton kadını yemek için, intikam için veya kendini korumak için öldürmemiştii. Onu ve diğer dört kişiyi öldürmekten hoşlandığı için öldürmüştü. Ve ben onu durduramamıştım.

Tekrar aynaya baktım.

Kaburgalarımda ve omzumda çürükler vardı. Göğsümü ve kaburgalarımı saran kosum takımı vücudumda

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

koyu mor izler bırakmıştı. Stefan kayışımı tutarken çırpındığımda oluşmuş olmalıydılar. Sağ omzumun dış tarafındaki çürük ise mordan çok siyaha dönmüştü. Yüzümün sol tarafı elmacık kemigimden çeneme kadar şişmiş ve gerçekten harika bir morluğa dönüşeceğine dair söz vericesine kızarmıştı.

Öne doğru eğilip şişmiş olan göz kapağıma dokundum. Tecavüze uğramış birine benziyordum -tabii boynumdaki iki koyu iz dışında.

Çıngıraklı yılan ısırgına benziyordu -kapanmaya yüz tutmuş iki koyu yara kabuğu. Yaraya dokunup Stefan'ın vampire dönüşmeyeceğim ya da Littleton'ın kontrolü altına girmeyeceğim iddiasına ne kadar güvenebileceğimi düşündüm.

Oksijenli su şişesini çıkarıp yarayı temizledim. Ancak bu kendimi daha temiz hissetmeme yetmedi. Duşun altına girdim ve şişeyi boşalana dek boynuma döktüm. Sonra da keselenmeye başladım.

Kan kısa bir süre sonra çıktı ama birkaç saniye boyunca ayaklarımın altındaki suyu pas rengine çevirdi. Fakat o kadar sabun ve şampuan kullanmama rağmen kendimi hâlâ pis hissediyordum. Littleton bana tecavüz etmemiş olsa da tacizinden nasibimi almıştım. Ağzının vücuduma değdiğini düşününce yine midem bulanmaya başladı. Su soğuyana kadar duşun altında kaldım.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

3. BÖLÜM

Sonunda banyodan çıktığımda odam boştu ve dolabın kapısı sıkı sıkı kapatılmıştı. Saate göz attım. Eğer zamanında açacaksam tamirhaneme on beş dakika içinde gitmem gerekiyordu.

Giyinirken kimse inlememi ve homurdanmamı duymadığı için memnundum -en azından hayatta olan kimşenin.

Çorap giymek için eğildiğimde vücudumdaki bütün kaslar, özellikle sağ omzum ağrımaya başladı ve yüzümün şiş kısmı zonkladı. Fakat tamirhaneyi her zamanki saatimde açmayıp müşteri kaybedersem bu durum daha çok canımı acıtacaktı.

Odadan çıktığımda Samuel koltukta oturduğu yerden bana baktı. O da bütün gece hiç uyumamıştı; bana kaşlarını çatmak için beklemek yerine dinlenmesi gerekirdi. Kalkıp buzluğu açtı ve bir buz pakedi çıkardı.

“Al, bunu yüzüne koy.”

Buz iyi geldi, zonklayan yanağıma verdiği hissizliğin tadını çıkarmak için kapiya yaslandım.

“Zec’yi arayıp ona olanları anlattım,” dedi Samuel. “Uyuyabilirsin. Bugün tamirhaneni Zec açacak. Eğer ihtiyacın olursa yarın da açabileceğini söyledi.”

Siebold Adelbertsmiter ya da arkadaşları arasında Zee çok iyi bir tamirciydi -belki de en iyisi. Bana bildiğim her şeyi öğretmiş, sonra da tamirhanesini bana satmıştı. Ayrıca büyülü bir varlıktı -ve büyücüler konusunda danışmayı düşündüğüm ilk insandı.

Bazen hasta olduğumda yerime baksa da tamirhane konusunda yardım etmesi için bugün onu çağırmak aklıma gelmemişti -ve bu da bugün çalışmamamın daha iyi olacağının kanıtıydı.

“Sallanıyorsun,” dedi Samuel. “Git yat. Dinlendikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin.”

Kendimi odama tekrar kapamadan önce, “Teşekkürler,” diye mırıldandım.

Yüzüstü yatağa atladım ve yüzüm acıyınca homurdandım. Rahat olmak için yana döndüm ve kafamı yastığımın altına sokup bir süre uyukladım -yarım saat kadar.

Stefan’ın kokusunu alabiliyordum.

Kötü koktuğundan değil sadece kendi gibi kokuyordu -vampir ve patlamış mısır karışımı bir koku. Ama kafamdan gün içinde ölü olduğunu söylemesini atamıyordum. Off! Dolabımda ölü bir adamla uykuya dalmam mümkün değildi.

Ağrıyan bedenimi yataktan dışarı sürüklerken, “Sağ ol. Stefan,” dedim homurdanarak. Uyuyamadığıma göre işe gidebilirdim. Samuel’in odasına çekildiğini düşünerek salonun kapısını açtım.

Fakat salonda Samuel Adam’la, yani komşum olan yerel Alfa kurt adamla kahve içiyordu.

Adam’ın içeri girdiğini duymamıştım. Samuel’le evımı paylaşmaya başladıktan sonra bu gibi şeyleri umursamaz olmuştum nedense. Samuel onu çağırdığı an geleceğini bilmeliydim gerçi -ve tabii ki Samuel oteldeki kan gölünü

anlatmak için onu çağırmak zorundaydı. Adam Alfa'ydı ve etraftaki kurt adamların güvenliğinden sorumluydu.

Kapıyı açınca ikisi birden bana baktı.

Arkamı dönüp dolabımdaki ölü adama rağmen odama geri dönesim geldi. Dış görünüşüne önem veren biri değilimdir. Eğer öyle olsaydım bile yağ ve pislik karışımlarına bulanmam gereken bir iş yapıyor olmam beni bundan vazgeçirirdi. Yine de bir gözüm neredeyse tamamen kapanacak kadar şiş ve yüzümün yarısı morarmışken iki seksi adamla yüzleşmek istemiyordum.

Stefan ölü olduğu için nasıl görüldüğüm fark etmezdi -ve Stefan'la hiçbir zaman çıkmamıştım. Gerçi şu anda Adam'la da, Samuel'le de çıkmıyordum.

Samuel'le on altı yaşından beri çıkmamıştım.

Samuel'i ezelden beri tanıyordum. Marrok'un Kuzeybatı Montana'daki sürüsüyle büyümüştüm. Annemin büyük amcasının Marrok sürüsünden olması tamamen bir şanstı. Ben de bunun *iyi şans* olduğuna inanmıştım zira birçok kurt adam beni hemen öldürürdü -tıpkı bir kurdun, alanına giren bir çakalı öldüreceği gibi.

Bran, yani Marrok, bütün Kuzey Amerika kurtlarının yöneticisi olması dışında iyi de bir adamdı. Beni kurtlarından biri yerine koymuş ve beni neredeyse oraya aitmişim gibi yetiştirmişti. *Neredeyse*.

Samuel Marrok'un oğluydu ve ben bana yer olmayan bir dünyada yaşamak için çabalarken bana yardımcı olmuştu. Beni sürü yetiştirmiş olsa da sürüden biri değildim. Annem beni seviyordu ama sıradan insan dünyasına da ait değildim.

On altı yaşındayken Samuel'le yuvamı kuracağıma inanmıştım. Fakat Marrok bana Samuel'in aşkı yerine çocuklarımı istediğini öne sürdüğünde başka birinin yo-

luna katılmak yerine kendi yolunu çizmek zorunda olduğumu anlamıştım.

Orayı terk etmiş ve on beş yıl -neredeyse hayatımın yarısı- boyunca Samuel'i ve sürüyü görmemiştim. Fakat tüm bunlar geçen kış değişmişti. Şimdi Marrok'un cep telefonu hızlı arama tuşuna kayıtlıydı ve Samuel 'Tri-Cities'e taşınmaya karar vermişti. Daha doğrusu... Benim yanıma taşınmaya.

Bunun sebebini hâlâ tam olarak anlayamamıştım. Evimi ne kadar sevsem de benimle aynı yaşta olan karavanim tek kişilikti.

Samuel doktor olduğu için daha yüksek standartlardaki evlere alışıktı. Ama bürokrasi işleri çok uzun sürmüştü. Montana ve Teksas'tan sonra Washington'da da doktorluk yapabilmek için sadece bir ay önce lisans alabilmişti. Bütün gece açık olan bir dükkândaki gece kasiyeri işini bırakmış ve Kennewick'teki bir hastanenin acilinde çalışmaya başlamıştı. Maaşındaki artışa rağmen evimden taşınmaya dair hiçbir belirti göstermemişti. Evimdeki geçici ziyareti altı aya uzamıştı.

İlk başta onu reddetmiştim.

"Neden Adam'la kalmıyorsun?" diye sormuştum. Yerel sürünün Alfa'sı olduğu için Adam kısa süre kalan misafirlere alışkındı ve benden daha fazla yatak odası vardı. Samuel'e neden kendine ev almadığını sormamıştım -Samuel son yıllarda çok fazla yalnız zaman geçirdiğini söylemişti. Kurt adamlar tek başlarına çok iyi yaşayamazlar. Birine, bir sürüye veya bir aileye ihtiyaç duyarlar, yoksa kendilerini garip hissetmeye başlarlar. Garip hisseden kurt adamlar ise ölürl -ve bazen ölürlken yanlarında başkalarını da götürürler.

Samuel ise kaşlarını kaldırıp, "Gerçekten birbirimizi

öldürmemizi mi istiyorsun? Adam bir Alfa... Ve ben ondan daha dominantım. Beraber yaşarsak, eninde sonunda birbirimizin gırtlığına yapışırız,” diye karşılık vermişti.

“Adam’ın evi benimkinden sadece yüz metre ötede,” demiştim soğuk bir ifadeyle. Samuel diğer bütün kurtlar hakkında haklı olabilirdi ama aynı zamanda kendi kurallarını da yaratırdı. Yani eğer Adam’la huzur içinde yaşamak istiyorsa bunu başarabilirdi.

“Lütfen...” Ses tonu yalvarıştan tamamen uzaktı.

“Hayır,” demiştim.

Uzun bir sessizlik olmuştu.

“Peki komşularına verandanda garip bir adamın uyuduğunu nasıl açıklamayı planlıyorsun?”

Bunu yapacağını biliyordum -o yüzden yanıma taşınmasına izin vermiştim.

Ona benimle flört etmeye başladığı an onu kulağından tutup kapı dışarı edeceğimi söylemiştim. Ona onu artık sevmediğimi söylemiştim ama bundan emin olsaydım bu cümlem daha etkili olabilirdi. Benimle gizlice evlenmeye çalıştığında beni sevmemiş olduğunu -ve o sırada bilmem kaç yaşında olduğunu- bilmem emin olmama yardımcı oluyordu.

Bu kulağa geldiği kadar kötü değildi. Samuel kadınların on altı yaşından çok daha genç yaşlarda evlendiği çağlarda büyümüştü. Yaşlı kurt adamların modern çağlara uyum sağlaması zordur.

Ama keşke bunun için onu suçlayabilseydim. Bu en azından beni sadece ona verebileceğim şey için istediğini aklımdan çıkarmamamı sağlayabilirdi: Yaşayan çocuklar.

Kurt adam doğulmaz, olunur. Bir kurt adam olmak için neredeyse ölüme giden bir dönüşümden sağ çıkmak gerekir -bu sayede kurt adamın sihri saldırdığı kişinin bağışık-

lık sistemini yener. Kurt adamların akrabalarının pek çoğu kurt adam olmaya çalışırken ölmüştür. Samuel de bütün karılarını ve çocuklarını gömmüştü. Kurt adam olmaya çalışan bütün çocukları ölmüştü.

Dişi kurt adamların çocukları olmaz; ayın değişikliği çocuklarını düşürmelerine neden olur. İnsan kadınlar kurt adamların çocuklarını doğurabilir ama sadece insan DNA'sı olan çocukları karınlarında taşıyabilirler.

Fakat ben ne insandım, ne de bir kurt adam.

Samuel benim farklı olduğuma ikna olmuştu. Ay beni çağırmadığı için dönüşümlerim vahşi değildi -hatta gerekli bile değildi. Bir keresinde üç koca yılı çakala dönüşmeden geçirmiştim. Kurtlar ve çakallar çiftleşebiliyordu, neden kurt adamlar ve gezginler çiftleşemesin?

Bunun biyolojik cevabı nedir bilmiyorum ama benim cevabım şu: Damızlık bir kısırak olmak istemiyorum. O yüzden Samuel mi? Almayayım!

Samuel'e duyduğum hisler tamamen geçmişte kalmış olmalıydı -ama yine de kendimi ona hissettiğim şeylerin herkesin eski arkadaşlara karşı duyduğu bir sıcaklık olduğuna tamamen ikna etmeyi başaramamıştım.

Belki de Adam olmasaydı yarım senedir evimde yaşayan Samuel hakkında belli bir karara varmış olabilirdim.

Tri-Cities'te yaşadığım süre boyunca Adam hayatımın en büyük belasıydı, sert bir yöneticiydi. Marrok gibi o da ona uyduğum zamanlarda bana kölelerinden biriymişim gibi, uymadığım zamanlarda da sürüden olmayan bir insanmışım gibi davranıyordu. Tam bir zorba denilebilir. Sürüsünün önünde onun eşi olduğumu söylemiş ve sonra bana bunu kurtlarının beni, yani alanlarında yaşayan bir çakalı rahatsız etmemesi için söylediğini iddia etme gafletinde bulunmuştu. Bir kere eşi olduğumu söyledikten

sonra benim söylediğim hiçbir şey sürüsünün gözündeki yerimi değiştiremezdi.

Fakat geçen kış bana ihtiyacı olmuştu ve bu aramızdaki bir şeyleri değiştirmişti.

Üç kere çıkmıştık. İlkinde kolum kırık ve bana karşı çok nazik davranmıştı. İkinci buluşmamızda kızı Jesse'yle beni Richland Light Opera'nın *Penzance'ın Korsanları* uyarlamasına götürmüştü. Harika vakit geçirmiştim. Üçüncü buluşmada kolum neredeyse tamamen iyileşmişti ve etrafta tutkulu güdülerimizi yatıştırabilecek Jesse de, orta okul hocaları da yoktu. Dans etmeye gitmiştik ve kıyafetlerimizin üzerimizde kalmasının tek sebebi onu evde kızının, beni de Samuel'in beklemesiydi.

Beni eve getirdikten sonra korkacak kadar kendime gelmiştim. Bir kurt adama âşık olmak dünyada yapılabilecek en güvenli şey değildi -bir Alfa'ya âşık olmak ise bundan daha da kötüydü. Özellikle de benim gibi biri için. Sadece kendime ait olmak için çok fazla uğraşmışım ve sürüsünün geri kalanıyla aynı konuma gelmeye seyirci kalamazdım.

O yüzden bana bir daha çıkma teklifi ettiğinde beklenmedik bir şekilde meşguldüm. Yan evimde yaşayan birinden kaçmak için çok fazla efor sarfetmek gerekti ama bunu başardım. Adam'ın zamanı da birdenbire Washington ve Tri-Cities arasında gidip gelmek yüzünden azaldı.

Kendini halka açan yüzden fazla kurt adamdan biri olmasına rağmen Adam Bran'in öne sürdüğü kurtlardan biri değildi -şöhret olmak için gereken sükûnete sahip değildi. Ama kırk yıl boyunca devlet için çalıştıktan sonra -başta orduda, sonra da güvenlik danışmanı olarak- bir sürü tanıdığı olmuştu ve hem bu, hem de politikadan çok iyi anlaması onu Marrok için çok değerli kılıyordu -ve tabii

yeni bir doğaüstü varlık türüyle nasıl uğraşacağını düşünen devlet için.

Onun yoğun programı, benim de zekice kaçma taktiklerim sayesinde Adam'ı neredeyse iki aydır görmemiştim.

Tek gözümle bakabilmeme rağmen çok yakışıklı, hatırladığımdan çok daha yakışıklı, görünüyordu. Kahretsin, slavik elmacık kemiklerine ve tahrik edici dudaklarına uzun uzun bakmak istiyordum. Bakışlarımı hızla Samuel'e kaydırdım -ki bunun daha güvenli olduğu söylenemezdi. Samuel Adam kadar yakışıklı değildi ama aptal hormonlarım bunu umursamıyordu.

Sessizliği ilk bozan Samuel oldu. "Neden yataкта değilsin Mercy?" dedi usulca. "Geçen hafta ameliyat masamda ölen trafik kazası kurbanından bile daha kötü gözüküyorsunuz."

Adam ayağa kalktı ve ben üzerine nişan alınmış bir tavşan gibi beklerken dört uzun adımda salonu geçip yanıma geldi. Koşmam gerektiğini biliyordum ama hareket edemiyordum. Önümde durdu, yüzümdeki ve bedenimdeki hasarı incelerken hafifçe dişlerinin arasından ısıklık çaldı. Eğilip boynuma dokunduğunda mutfaktan bir ses geldiğini duydum.

Samuel kahve fincanını kırmıştı. Dağınıklığı temizlemeye girişirken bana bakmadı.

"Çok fena," dedi Adam dikkatimi kendisine çekerek. "O şiş gözle görebiliyor musun?"

"Diğeriyle gördüğüm kadar iyi değil," dedim. "Ama söylediğin gibi Washington D. C.'ye yola çıkmadığımı anlayabilecek kadar görebiliyorum." Dolunay Gecesi için dönmesi gerekmişti ama dün akşamüstü döndüğünü bildiğim gibi bugün bir saat kadar önce yola çıkması gerektiğini de biliyordum.

Dudaklarının kenarları havaya kalktı ve ona her hareketini takip ettiğimi belli ettiğimi anladığımda neredeyse sınırdan dilimi ısıracaktım. “Programım değişti. Birkaç saat önce Los Angeles’a gitmem gerekiyordu. D. C. geçen haftaydı, bir de gelecek hafta gideceğim.”

“O zaman neden hâlâ buradasın?”

Yüzündeki neşeli ifade kayboldu ve gözleri kısıldı. “Eski karım tekrar âşık olduğuna karar verdi. Yeni erkek arkadaşıyla bilinmeyen bir süre boyunca İtalya’da kalacaklarmış. Jesse de üç gündür yalnız kalıyordu...” Jesse Adam’ın yaz boyunca annesiyle Eugene’de kalan on beş yaşındaki kızıydı. “Ona bir uçak bileti aldım, birkaç saat içinde burada olur. Bran’e mesai saatleri dışında olduğumu söyledim. Bir süre politikacılarla bizzat uğraşması gerekecek.”

“Zavallı Jesse,” dedim. Beni sinirlendirdiğinde bile ona her zaman saygı duymamın en büyük sebeplerinden biri Jesse’ydi. Hiçbir şeyin... Ne işin, ne de sürünün kızından önce gelmesine izin vermiyordu.

“O yüzden bir süre burada olacağım.” Geriye doğru bir adım atmama sebep olan söylediği kelimeler değil, bunları söylerken bana attığı bakıştı. Bunun olmasından nefret ediyorum.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. “Pekâlâ. Darryl harika biri ama sen yokken Warren’a çok sert davranıyor.”

Darryl Adam’dan sonra ikinci dominant kurttu, Warren da üçüncü. Birçok sürüde ikinci ve üçüncü kurdun rütbesi birbirine o kadar yakındı ki aralarında her zaman gerginlik olurdu, özellikle de Alfa ortalarda olmayınca. Ve Warren’ın cinsel tercihi bu gerginliği daha da kötüleştiriyordu.

İnsanlar arasında farklı olmak zor. Kurtlar arasında farklı olmak ise genelde ölümcül oluyor. Çok uzun süre hayatta kalan eşcinsel kurt çok azdır. Warren güçlüydü, kendi ba-

şının çaresine bakabiliyordu ve Adam'ın en iyi arkadaşıydı. Bu kombinasyon onu hayatta tutuyordu ama sürü içinde her zaman pek rahat olamıyordu.

"Biliyorum," dedi Adam.

Samuel salonu geçip Adam'ın yanında durduktan sonra, "Darryl o kadar yakışıklı olmasa durum daha kolay olurdu," dedi.

Teknik olarak Adam Alfa, Samuel de sürü hiyerarşisinin dışındaki yalnız kurt olduğu için yanında durmak yerine arkasında durmalıydı. Fakat Samuel sıradan bir yalnız kurt değildi, Marrok'un oğluydu ve Adam'dan bile daha dominanttı.

"Bunu Darryl'e söyle de göreyim," diye onu zorladım.

"Söyleme." Adam gülümsüyordu ama ses tonu ciddi-ydi. Samuel'le konuşuyor olsa da bakışlarını benden ayırmamıştı. Bana, "Samuel yakında vampir ekibinin yanına giderken sana eşlik edecek birine ihtiyacın olacağını söyledi. Beni ararsan seninle gelecek birini bulurum," dedi.

"Teşekkür ederim, ararım."

Ağrıyan yanağıma parmağıyla hafifçe dokundu. "Ben gelirdim ama bunun pek doğru olacağını sanmıyorum."

Ona tüm kalbimle katıldım. Yanımda bir kurt adamın olması hem bir korumam olduğu, hem de yalnız olmadığım izlenimini verecekti. Yanımda bir Alfa'nın olması ise Adam'ın vampirlerin lideriyle Stefan'ı arada bırakarak bir güç savaşına girmesine sebep olacaktı.

"Biliyorum," dedim. "Teşekkür ederim."

Onların yanında bir dakika daha kalamayacaktım. İnsan bir kadın bile havadaki testosteron yüzünden boğulurdu, çok keskin bir kokuydu. Eğer gitmezsem kavgaya başlamaya başlayacaklardı -Adam yanağıma dokunduğunda Samuel'in gözlerinin beyazlaşması gözümünden kaçmamıştı.

Üstelik bir de burnumu Adam'ın boynuna gömüp teninin egzotik kokusunu içime çekme ihtiyacı içindeydim. Bakışlarımı Adam'dan uzaklaştırdım ve kendimi Samuel'in beyaz gözlerine bakarken buldum. Dönüşmeye o kadar yaklaşmıştı ki irislerinin etrafındaki siyah halka net olarak gözüküyordu. Bu beni korkutmalıydı.

Samuel'in burun delikleri açıldı -kokuyu ben de alabiliyordum. Tahrik olmanın kokusunu.

"Gitmem gerek," dedim panikleyerek.

Evden sıvışırken onlara aceleyle el salladım ve kapıyı çabucak arkamdan kapadım. İki erkekle aramda bir kapının olması rahatlığı inanılmazdı. Maraton koşmuşum gibi nefes nefeseydim, adrenalin büyücünün saldırısının acısını uzaklaştırmıştı. Arabama binmeden önce sabah havasını derin derin içime çekerek akciğerlerimi kurt adamlardan kurtarmaya çalıştım.

Rabbit'imın kapısını açtığımda ise aldığım ani kan kokusu gerilememe sebep oldu. Araba her zamanki yerinde duruyordu: Stefan'ın beni eve getirmek için Rabbit'imi kullanmış olduğu aklıma gelmemişti. Ön koltukta da izler vardı -herhalde ikimiz de çok fazla kan içinde kalmıştık.

Ama arabadaki en etkileyici şey radyonun hemen üzerinde gözüken yumruk şeklindeki çukurdu.

Stefan çok üzülmüş ve öfkelenmiş olmalıydı.

Rabbit'imi garajın en uzak köşesine, Zee'nin eski kamyonunun yanına park ettim. Hiçbir zaman yeni arabalar kullanan bir tamirciye güvenmeyin. Ya iş için fazla para alıyordur ya da eski bir arabayı çalıştıramıyordur -belki de ikisi birden.

VW'ler iyi arabalardır. Eskiden ucuz ve iyi arabalardı. şimdi ise pahalı ve iyi arabalar. Ama her üretimde birkaç bozuk araba çıkıyor. VW Thing'i (en azından çok güzel görünüyordu), Fox'u ve Rabbit'i çıkarmıştı. Birkaç yıl sonra Rabbit'imın Tri-Cities'te çalışan son Rabbit olacağını düşünüyordum.

Rabbit'in motorunu durdurmayıp bir süre içeri girip girmemeyi düşündüm. Atmak zorunda kaldığım koltuk örtülerinin yerine koymak için en yakın otomobil parçaları satan dükkâna girip yenilerini almıştım. Kasiyerden yediğim iğrenmiş bakışlara bakılırsa, yüzüm bir süre bana iş getirmeyecekti.

Ama otoparkta dört araba vardı, bu da işimiz var demekti. Tamirhaneden çıkmazsam kimse yüzümü görmezdi.

Arabadan yavaşça indim. Sabahın geç saatlerinin kuru sıcaklığı beni sardığında bunun tadını çıkarmak için bir an gözlerimi kapadım.

"Günaydın Mercedes," dedi tatlı, tanıdık bir ses. "Ne güzel bir gün, değil mi?"

Gözlerimi açıp gülümsedim. "Evet. Bayan Hanna, kesinlikle öyle."

Tri-Cities'te Portland ve Seattle'm aksine çok fazla evsiz insan yoktur. Yaz aylarında hava kırk dereceyi, kış aylarında ise sıfırın altına bulur, o yüzden evsizlerimizin çoğu şehrimizden sadece geçip gider.

Bayan Hanna içinde tenekeler ve işe yarar başka şeyler olan yıpranmış alışveriş sepetiyle evsiz gibi gözüküyordu ama biri bana nehrin oradaki parkta küçük bir karavanda yaşadığını ve romatizması bunu imkânsız kılana dek piyano dersleri verdiğini söylemişti.

Ders vermeyi bıraktıktan sonra kedilerine yemek alabilmek için Kennewick'te alüminyum tenekeler toplayıp

boyama kitaplarından koparıp boyadığı resimleri satmaya başlamıştı.

Beyazınısı gri saçları örgülüydü ve örgülerini yüzünü güneşten koruyan kasketinin altına sokuşturmuştu. Yün bir etek, uzun çoraplar ve ona bir boy büyük gelen tenis ayakkabıları giymişti. Tişörtü çok eski bir Spokane Leylak Festivali'ni kutluyordu ve lila rengi omuzlarına attığı siyah-kırmızı ekose gömleğiyle ilginç bir zıtlık oluşturuyordu.

Yaşlılık, ittiği alışveriş sepetiyle neredeyse aynı boya gelecek kadar kamburlaştırmıştı onu. Güneşten yanmış büyük boğumlu ellerinde rujuyla aynı renk kırmızı ojeler vardı. Gül ve kedileri gibi kokuyordu.

Kaşlarını çatıp, gözlerini kısarak bana baktı. "Erkekler kendilerinden daha kash kızları istemezler, Mercedes. Dans edebilen ve piyano çalabilen kızları severler. Bay Hanna bana dans ederken uçar gibi hareket ettiğimi söylemişti."

Bu hep tartıştığımız bir konuydu. Bayan Hanna bir kadının yerinin erkeğinin dizinin dibi olduğu zamanlarda yetişmişti.

"Bu kez karate yüzünden yaralanmadım," dedim hafifçe yüzüme dokunarak.

"Yüzüne donmuş bezelye koy canım," dedi. "Şişkinliği azaltır."

"Teşekkürler."

Canlı bir şekilde başım sallayarak yola koyuldu, alışveriş sepeti gıcırtilar çıkarıyordu. Uzun yün çoraplar giymek için hava çok sıcak olsa da Bayan Hanna birkaç ay önce serin bir bahar akşamında ölmüştü.

Birçok hayalet bir süre sonra solmaya başlar, o yüzden muhtemelen birkaç ay sonra konuşamamaya başlayacaktık.

Neden benimle konuşmaya geldiğini bilmiyordum, belki de evlenmediğim için hâlâ benim için endişeleniyordu.

Tamirhaneye girdiğimde hâlâ gülümsüyordum. Yarı zamanlı çalışan asistanım Gabriel okulu ara verdiği için yaz boyunca tam mesai yapıyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırdı ve şaşkınlıkla irkildi.

Bayan Hanna'nın öyle zannetmesinden ilham alıp, "Karate," diye yalan söylediğimde rahatladı.

İyi bir çocuktuk ve biri ne kadar insan olabilirse o kadar insandı. Zee'nin büyüğü bir varlık olduğunu biliyordu, çünkü Zee birkaç sene önce büyüğü varlıkları yöneten Gri Lordlar tarafından kendini açığa çıkarmaya zorlanmıştı -kurt adamlar gibi büyüğü varlıklar da halkı endişelendirmemek için yavaş yavaş ortaya çıkmışlardı.

Gabriel Adam'ı da biliyordu, çünkü bu da halkın bildiği bir gerçektir. Ama gözlerini daha da açmaya hiç niyetim yoktu -bu çok tehlikeliydi. O yüzden elimden geldiği sürece ona vampirler veya büyücülerle ilgili hikâyeler anlatmayacaktım -özellikle de etrafta birkaç müşteri varken.

"Ah," dedi. "Umarım rakibin daha kötü gözüküyordur."

Başımı iki yana salladım. "Aptal beyaz kuşak."

Ofisimin bir köşesinde duran yıpranmış ama rahat koltuklarda oturan birkaç erkek vardı. Söylediğim şeyi duyunca biri öne eğilip, "Tek bir beyaz kuşakla kavga edeceğime aynı anda bir düzine siyah kuşakla kavga ederim daha iyi," dedi.

O kadar bakımlıydı ki kocaman burnuna ve aşırı derin göz çukurlarına rağmen yakışıklı görünüyordu.

Bütün iyi iş kadınlarının yapacağı gibi aydınlık bir şekilde gülümseyip hissiyatla, "Ben de," dedim.

“Doğru,” dedim, elimi uzattım ve bir politikacıya g
en kazandıracak şekilde adamla tokalaştım.

“Tom Black.” İnci gibi beyaz dişlerini göstererek g
ımsedi. “Hakkında çok şey duydum. Volkswagen tam
si Mercedes.”

Bu espriyi ilk defa duyuyormuş gibi gülümsemeye g
ştım. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Flört etmeye n
etim yoktu, o yüzden dikkatimi yine Gabriel’e yöneltti.
“Bu sabah herhangi bir sorun çıktı mı?”

Gabriel gülümsedi. “Zec buradayken nasıl çıksın b
Mercy, dinle, annem yine bu haftasonu temizlik yapmal
çin kızları isteyip istemediğini sordu?”

Gabriel’in bir avuç dolusu kardeşi vardı, hepsi de kız
en küçüğü anaokuluna gidiyordu, en büyüğü ise lise
başlamak üzereydi- ve Kennewick Polis Departmanı’n
çok para almadan sevkiyat memuru olarak çalışan dul a
nelerini destekliyordu. En büyük iki kız arada sırada of
temizlemeye geliyordu. Çok da iyi iş çıkarıyorlardı.

“Bana uyar,” dedim. “Eğer ben burada olmazsam ser
anahtarım kullanabilirler.”

“Anneme söylerim.”

“Güzel. Ben içeri geçip bugün insanlardan uzak dur
cağım... Müşterileri korkutmak istemiyorum.”

Tom Black’e hızla başımı sallayarak hem arkadaş can
sı, hem de soğuk bir şekilde veda ettim ve bekleyen diğ
adamla konuşmak için duraksadım. Sohbet etmeyi sev
eski bir müşterimdi. Sonra da yeni biri gelmeden içeri
vıştım.

Zec’yi bir arabanın altında uzanırken buldum, o y

yan birçok büyülü varlık olduğu için oldukça olağan-
ıydı. Gremlin olduğunu söylüyordu ama 1. Dünya
vaşı'nda pilotların uydurduğu bu sözcükten çok daha
ışlıydı. Tarih diplomam var, o yüzden bu gibi işe yaramaz
gilere sahibim.

Elli yaşlarında zayıfça -ufak bir göbeği olan- huysuz bir
ama benziyordu. Sadece huysuz kısmı doğruydü. Bü-
lü varlıklar cazibe sihirleri sayesinde istedikleri kişiye
nzeyebiliyorlardı. Birini büyülü varlık yapan şey cazibe
rine sahip olmasıydı -cadıların ve kurt adamların cazibe
ri yoktur.

“Selam Zee,” dedim beni fark ettiğine dair hiçbir belirti
stermeyince. “Bu sabah geldiğin için sağ ol.”

Zee arabanın altından çıkıp kaşlarını çatarak bana uzun
un baktı. “Vampirlerden uzak durman gerek Mercedes
hena Thompson.” Annem gibi o da göbek adımı sadece
na kızginken kullanırdı. Ona bunu hiçbir zaman söyle-
eyi düşünmüyordum çünkü isminin Alman aksanıyla
yle söylenmesi kulağa çok hoş geliyordu.

Yüzümü inceledi ve sözlerine devam etti: “Evde uyur
olman gerekirdi. Eğer bir süre sana bakamayacaksa
de bir erkeğin olmasının ne anlamı var?”

“İlmm...” dedim. “Pes ediyorum. Ne anlamı var?”
Gülümsemedi ama zaten buna alışkıttım.

“Her neyse,” diye devam ettim neşeyle ama ofisteki in-
lar duymasın diye kısık sesle konuşuyordum. “Evimde
kurt adam ve ölü bir vampir var... Bir süre evde bir de
n olmazsam sorun olmaz diye düşündüm.”

“Bir vampir mi öldürdün?” Bana saygı dolu bir bakış

attı -hâlâ sırtüstü uzandığı için bu oldukça etkileyici bir hareketti.

“Hayır. Güneş öldürdü. Fakat Stefan bu gece Marsilia’ya gitmeden önce düzelir.”

En azından bu gece gideceğimizi varsayıyordum. Vampirler hakkında fazla bilgim yoktu ama kurt adamların mahkemeleri genelde bir suçtan altı ay sonra değil hemen sonra olurdu.

“Samuel bana vampir için bir davaya gideceğini söyledi.”

“Seni aradı mı!” dedim öfkeyle. “Ne dedi? Buraya geldiğimde güvende olup olmadığını bilmek için ona haber vermeni mi istedi?”

Zee bunun üzerine gülümseyip cep telefonunu çıkardı. Yağla kirlenmiş parmaklarıyla evimin telefonunu çevirdi. “Geldi,” dedi. “Her şey yolunda.”

Cevap beklemeden telefonu kapadı, yeni bir numara çevirirken gülümsemesi daha da genişlemişti. Bu numarayı da biliyordum. Ama ola ki numarayı anlamadıysam diye isim kullandı. “Merhaba, Adam,” dedi. “Evet geldi.” Bir an ahizenin öteki tarafını dinledi; ben de dinledim ama sesi iyice kısımış olmalı ki tek duyduğum bir erkek sesinin gürüldemesiydi. Zee’nin gülümsemesi hain bir sırıtışa dönüştü. Bana dönerek, “Adam neden gelmenin bu kadar uzun sürdüğünü soruyor?” dedi.

Gözlerimi devirecektim ama yüzümün şiş tarafı ağrıyınca duraksadım. “Ona hiç tanımadığım biriyle vahşi ve tutkulu bir şekilde seviştiğini söyle.”

Zee’nin mesajımı iletip iletmemesi umrumda değildi. Tulumumu askıdan alıp banyoya girdim.

İş için giyinirken kendi kendime, kurt adamlar kontrol delisidirler, diye hatırlatıyordum. Kontrol delisi olmaları

içlerindeki kufda söz geçirebilmeleri demektir -ve bu iyi bir şey. Yan etkilerini sevmiyorsam kurt adamlarla takılmamalıydim. Tabii bir tanesi evimde, bir tanesi de evimin arkasında yaşıyor olmasaydı onlarla takılmak zorunda kalmazdım.

Ama banyoda yalnız kalınca kendime çok ama çok kızgın olmama rağmen... Eğer iyi olup olmadığımı kontrol etmeselerdi çok daha fazla hayal kırıklığına uğrayacağımı itiraf etmek zorunda kaldım. Ne kadar mantıksız, öyle değil mi?

Dışarı çıktığımda Zec bir sonraki tamir işini bana devretti. Tamirhaneyi ondan almış olabilirdim ama onunla beraber çalışırken hâlâ emirleri veren o oluyordu. Sanırım bu biraz alışkanlıktandı, fakat diğer yandan ben ne kadar iyi bir tamirci olsam da Zec sihirliydi. Hem gerçek, hem de mecazi anlamda.

Kolay işlerden sıkılma eğilimi olmasaydı beni hiçbir zaman işe almazdı. Ben de sosyal bilimler diplomamla tarih lisansı olan diğer herkes gibi McDonalds'ta veya Burger King'de iş bulmak zorunda kalırdım.

Bir süre sessiz ve munis bir şekilde çalıştık, ama sonra iki el yerine dört el gerektiren bir işe rastladım.

Ben vidayı döndürürken benim için bir parçayı tutan Zec, "Kaputun altına bir göz attım." dedi ve en son restorasyon projemin beklediği köşeye doğru başını salladı.

"Çok güzel, değil mi?" dedim. "En azından tamir ettiğimde çok güzel olacak." Neredeyse hiç bozulmamış 1968 model bir Karmann Ghia'ydı.

"Restore mi edeceksin yoksa tamamen yenileyecek misin?"

"Bilmiyorum," dedim. "Boyası hâlâ orijinal ve sadece tek bir yer çatlamış. Gerekli olmadığı sürece değiştirmek

istemiyorum. Orjinal parçalarıyla çalıştırabilirsem. Kim de koltukları dikebilirse öylece bırakacağım.”

Eski araba hayranları üç gruba ayrılır: Bir arabanın mümkün olduğunca orjinal halinde kalması gerektiğini düşünenler, restore edenler ve freni, motoru, süspansiyonları yeni ekipmanlarla değiştirenler. Zec kesinlikle son gruba ait.

Zec duygusal biri değil -eğer bir şey daha iyi çalışıyorsa, onun kullanılması gerektiğini düşünüyor. Sanırım kırk elli yıl ona diğerlerimize geldiği gibi gelmiyor -birinin antika dediği şeye başka biri paslı bir enkaz diyebiliyor.

Paramın çoğunu paslı enkazları restore etmekten kazandığım için ben bu konuda çok titiz davranmıyorum. Kim adında bir iç döşeme dehasıyla ve arabalarımızı satabilmemiz için etrafta gösteren bir ressamla ortaklığım var. Restorasyonun ve arabayı göstermenin ne kadar tutacağını hesapladıktan sonra kârı projeye herkesin harcadığı saate göre oranlayarak paylaşıyoruz.

“Hava soğutmalı çok bakım ister,” dedi Zec.

“Orjinal durumda bir Ghia isteyen bunu umursamaz,” dedim. İkna olmayarak homurdandı ve işine devam etti.

Gabriel sandviç almak için Rabbit’imle dışarı çıktı, sonra da tamirhanede bizimle birlikte yedi. Ghia’nın örtüsünü açtım ve yemek yerken arabaya neler yapabileceğimizi konuştuk.

Gremlin bir Passat’ı egzosuna bakmak için kaldırırken, “Zec...” dedim.

İşaret parmağını ilk susturucunun hemen önünden darbe almış olan egzoz borusuna vurup homurdandı.

“Büyücüler hakkında ne biliyorsun?”

Derin bir iç çekti. “Yaşlı gremlinler ibislere ev sahipliği

yapanlardan uzak durmak için çok uğraşırlar ve insanlar şeytana ona ruhlarını satacak kadar inanalı bayağı oluyor.”

Hafifçe başım döndü. Kötülüğe inanmıyor değildim -tam aksine. Tanrı'nın varlığına dair elimde yeterince kanıt var, o yüzden rakibinin de var olduğunu kabul etmiştim. Yine de şeytanla anlaşma yapmış birinin evimden on kilometre ötede otel hizmetçilerini öldürdüğünü bilmek istemiyordum.

“Sadece iblisleri içlerine aldıklarını sanıyordum,” dedim zayıf bir sesle.

“Ja,” dedi, sonra dönüp yüzümün halini gördü. “Şeytan, iblis... Diliniz bu konuda yeterince kelimeye sahip değil. Hristiyan yazıtının Büyük Canavarı'na hizmet eden birçok şey var. Büyük ve küçük ruhlar, iblisler ve şeytanlar, hepsi kötülüğe hizmet ediyor. Büyük hizmetkârlar dünyamızdan uzaklar, ama içeri davet edilebiliyorlar... Bu tıpkı vampirlerin davet edilmeden bir eve girememesine benziyor.”

“Pekâlâ.” Derin bir nefes aldım. “Başka ne biliyorsun?”

Zee uzanıp elini egzosa koydu. “Çok değil. *Liebchen*. Büyücü olduğunu iddia eden birkaç insan onlarla tanıştı-ğında sadece iblis yemi gibi duruyordu.”

“Aradaki fark ne?”

“Fark... İpleri kımın elinde tuttuğu.” Egzos borusu Zee'nin elinin altında vişne kırmızısı renginde parlamaya başladı. “İblisler sadece tek bir efendiye iyi hizmet verir ve bunu unutanlar kısa süre sonra onların kölesi olur. Bunu hatırlayanlar ise kontrollerini biraz daha uzun süre ellerinde tutabilir.”

Kaşlarımı çattım. “Yani iblislerin ele geçirdiği herkes başta büyücü mü oluyor?”

Zee başını iki yana salladı. "Birçok davet vardır, bazıları farkında olmadan onları davet eder. Büyücü ya da içine iblis girmiş kimse, bunun bir farkı yok. Eninde sonunda kontrolü eline geçiren iblis olur."

Egzos borusu yüksek bir ses çıkarıp olması gereken şekle girdi. Zee'nin gözleri benimkileri buldu. "Bu yaratık vampirlerle oynuyor, Mercy. Ondan uzak dur. Vampir ekibi bu konuda senden daha hazırlıklı."

Saat beş buçuk olduğunda bir Vanagon'u düzeltmeye uğraşıyordum, o yüzden Gabriel'e ofisi kapamasını söyledim ve Zee'yi de onu da göndermeye çalıştım. Yıpranmış yüzüm onları beni tek başıma bırakma konusunda daha isteksiz yapmıştı ama sonunda onları gitmeye ikna etmeyi başarmıştım.

Zee gitmeden garaj kapılarını kapatıp klimayı çalıştırmıştım, fakat kurt adamların aksine yaz sıcağından hoşlanıyordum, o yüzden yalnız kalınca havayı soğutmayı bırakıp kapıları açtım.

"Bu işe yarıyor mu?"

Başımı kaldırdığımda sabah karşılaştığım müşterinin açık garaj kapısının önünde durduğunu gördüm.

"Tom Black." diye hatırlattı kendisini.

Ellerimi ovuşturup arabanın kaputunun üzerinde tehlikeli bir şekilde dengesiz duran su şişesinden bir yudum aldım ve "Ne işe yarıyor mu?" diye sordum.

"Mırıldanmak," dedi. "İşe yarıyor mu merak ettim."

Bunu öyle bir söylemişti ki rahatsız oldum -sanki birkaç kelime konuştuğum biri değil de çok yakın bir arkadaşımın gibi davranıyordu. Daha önce beyaz kuşaklarla ilgili söylediği şey onun bir dövüş sanatçısı olduğu anlamına gelmiyordu ama içeri öyle bir girmişti ki bir an için

İzmir madem nazik tuttum ama içindeki çakar dışıyı göstermek istiyordu. Adam alanımı alanen işgal ediyordu.

“Mırıldandığımı fark etmedim,” dedim. “Bu bugün üzerinde çalıştığım son araba.” Bunun onun arabası olmadığını biliyordum, çünkü onun arabası üzerinde çok sık çalışıyordum. “Gabriel seni aramadıysa arabayı yarına kadar alman mümkün değil.”

“Senin gibi güzel bir kadın nasıl tamirci oldu?” diye sordu.

Şiş olmayan gözümle onu daha iyi görebilmek için kafamı yana eğdim. Gabriel buz torbasını gözümün üzerinde daha uzun süre tutmuş olsaydım bu kadar kötü şişmeyeceğini söylemişti. İyi günlerde dış görünüşüm idare ederdi, bugün ise *çirkin ve korkunç* beni çok daha iyi tanımlıyordu.

Eğer tarafsız bir bölgede olsaydık “Bilmiyorum. Senin gibi yakışıklı bir adam nasıl böyle ısrarcı bir piç oldu?” gibi bir şeyler derdim. Ama burası işyerimdi ve o da bir müşteriydi.

“Diğer bütün güzel tamirciler gibi herhalde,” dedim. “Şey, arabamın tamirini bitirmem gerekiyor. Yarın sabah ararsan Gabriel arabamın ne zaman biteceğini söyleyebilir.”

Bunu söylerken ileri doğru yürümüştüm. Bu hareketle geriye çekilmesi gerekirdi, ama beni durmak ya da ona fazla yaklaşmak arasında seçim yapmak zorunda bırakarak yerinden kıpırdamadı. Hindistan cevizli güneş yağı ve sigara kokuyordu.

“Esasında arabamı aldım,” dedi. “Buraya seninle konuşmak için geldim.”

İnsandı ama gözlerinde genelde kurt adamlar ava çıktığında beliren yırtıcı bir bakış vardı. Kendi tamirhanemde

olmak beni fazla güvende hissettirmişti ve kendime ona yaklaşma izni vermiştim. İngiliz anahtarı veya levye gibi birçok silahım vardı, fakat hepsi ulaşamayacağım kadar uzaktaydı.

“Öyle mi?” diye sordum. “Neden?”

“Sana bir kurt adamla çıkmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını soracaktım. Onunla çıkmaya başladığında kurt adam olduğunu biliyor muydun? Onunla seks yaptın mı?” Sesi birden bir jilet gibi keskinleşmişti.

Konu o kadar aniden değişmişti ki bir an ona gözlerimi kırıştıtarak aptal aptal baktım.

Bu adam bir fanatik gibi kokmuyordu -nefretin kendine özgü bir kokusu vardır. Zec ilk ortaya çıktığında tamirhaneye ellerinde pankartlarla gelen insanlar olmuştu. Hatta bazıları gece gelip garaj kapılarımın üzerine kırmızı harflerle MASALLAR ÜLKESİ bile yazmıştı.

Tom Black’in yoğun bir kokusu vardı -sanki bu soruların cevabı onun için gerçekten önemliymiş gibi.

Dışarıda, otoparkımda bir Chevy 350 vardı. Motorunun sesinden hemen tanıdım. Dehşetimden tamamen kurtularak bu soruyu sormasının sadece tek bir sebebi olduğunu fark ettim.

Gözlerimi kıstım. “Kahretsin,” dedim tiksintiyle. “Muhabirsin.”

Bazı kurt adamlar ortaya çıkarken Marrok’un emri üzerine özellikle dikkat çekmişti: Asker, polis, itfaiyeci olanlar ve birkaç film yıldızı. Adam onlardan biri değildi. Ama niye birinin onu araştırmak için bir muhabir yolladığını anlayabiliyordum. Adam Alfa olmanın yanı sıra yakışıklı bir Alfa’ydı. Birinin aşk hayatını karıştırdığını söylediğimde Adam’ın ne diyeceğini görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum açıkçası.

“Seni zengin edebilirim,” dedi Black. Sanırım gülümsememden cesaret almıştı. “Seninle işim bittiğinde sen de onun kadar ünlü olabilirsin. Hikâyeni film şirketlerine satabilirsin.”

Küçümseyerek homurdandım. “Git buradan.”

“Bir sorun mu var, Mercey?” Derin, Teksas aksanlı ses muhabirin aniden arkasına dönmesine sebep oldu. Muhabir sanırım Warren’la arkadaşının garaja girdiğini duymamıştı.

“Yoo...” dedim Warren’a. “Bay Black de tam gidiyordu.”

Warren “Gerçek Vahşi Batı Kovboyları” reklamından fırlamış gibi görünüyordu. Yıpranmış botlar giymiş ve hasara uğramış hasır bir şapka takmıştı. Altındaki slogan şu olurdu: Dönüştüğünde Vahşi Batı’da gerçek bir kovboy olmak üzereydi. Adam’ın kurtları arasında en sevdiğim oydu ve yanında İngiltere’den yeni gelen bir kurt olan Ben duruyordu -kendisi aynı zamanda en sevmediğim kurt olma konusunda başı çeken bir adaydı. İkisi de “ortaya çıkmış” kurtlardan değildi -henüz değillerdi. Ben herhalde hiçbir zaman ortaya çıkarılmayacaktı. Ülkesinde hapse girmekten zar zor kurtulmuştu ve ortadan kaybolması için Amerika’ya gönderilmişti.

Muhabir cüzdanını çıkarıp bana kartını uzattı. Kartı aldım, çünkü annem bana kibar olmamı öğretmişti.

“Buralarda olacağım,” dedi. “Fikrini değiştirirsen ara.”

“Tamam,” dedim.

İki kurt adam da onun gidişini izledi. Arabası gözden kaybolunca da dikkatlerini bana çevirdiler.

“Yüzündeki değişiklikleri beğendim,” dedi Ben gözümlü göstererek.

Bir seferinde hayatımı kurtarmış ve Adam için kursun

venmiş olabilirdi ama bu onu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Adam'ın sürüsüne gönderilme sebebi Londra'daki vahşi tecavüzler hakkında sorgulanması değildi. İnsanların suçları ispatlanana dek masum olduklarına inanırım. Onu sevmeme sebebim Londra polisinin başta ona bakmasına yol açan özelliklerdi: Adi, pislik ve saldırgan bir adamdı. Söylediği her şey ağzından aşağılama ya da tehdit gibi çıkıyordu, hem de bunları havahı İngiliz aksanıyla söylüyordu. Birazcık daha iyi olsa onu sevmem bile sırf sesini duymak için onunla konuşabilirdim.

“Yüzümü dekore eden ben değildim ama yine de sağ ol,” dedim. Gece boyunca üzerini kapamak için üzerinde çalıştığım arabaya döndüm. Çalışmamı sağlayan hızımı kaybetmiştim ve tek istediğim uyuyacak bir yer bulmaktı. Dolabında ölü bir vampir olmayan bir yer. Kahretsin. Nerede uyuyacaktım?

“Peki siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?” dedim arabanın kaputunu kaparken.

“Adam vampirlerden haber alana kadar yanında kalmanızı söyledi... Hava karardıktan sonra haber alacağını düşünüyor. Onlarla tek başına yüzleşmeni istemiyor.”

“Bu gece çalışman gerekmiyor mu?” Warren evime yakın bütün gece açık bir benzinci-markette gece vardiyasında çalışıyordu. Samuel benimle aynı eve taşındığında ona da orada iş bulmuştu.

“Hayır, geçen hafta istifa ettim. Yeni bir müdür geldi ve etrafı temizlemek istiyordu. Ben de kovulmadan önce istifa ettim.” Duraksadı. “Kyle için çalışıyordum. Onun için yarı zamanlı çalışmak markette tam mesai yapmaktan daha fazla para getiriyor.”

“Kyle’la beraber mi çalışıyordun?” diye sordum umutla

Warren'ı uzun zamandır tanıyordum ve herhalde bir düzine kadar erkek arkadaşıyla tanışmıştım. Çoğunu tanımaya değmemişti -ama Kyle'ı seviyordum. Çok başarılı bir avukattı, harika giyinirdi ve çok eğlenceliydi. Warren'la birlikte yaşıyordu. Onun kurt adam olduğunu öğrendikten sonra da evden taşınmıştı. Ondan sonra birkaç kez buluşmuşlardı ama aralarında ciddi bir şey yoktu.

Warren yere baktı. "Genelde sadece güvenlik kameralarına bakıyorum ve yakın zamanda eski kocası olacak adamdan korkan bir kadın için korumalık yaptım."

"Kyle bizden korkuyor..." dedi Ben ve dişlerini göstererek sırttı.

Warren ona dik dik bakınca Ben gülümsemeyi kesti.

"Görünen o ki Kyle'la hiç tanışmamışsın," dedim Ben'e. "Kyle kadar uzun bir süre boyunca boşanma avukatı olan biri çok fazla şeyden korkmaz."

"Ona yalan söyledim," dedi Warren. "Bu yenilip yutulması kolay bir şey değil."

Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. Ben şu an sakin duruyor olabilirdi ama bu pek uzun sürmeyecekti.

"Temizlenip üzerimi değiştireceğim," dedim. "Hemen çıkarım."

"Samuel dün gece hiç uyumadığını söyledi," dedi Warren. "Vampirler seni çağırmadan önce birkaç saatin var. Yemek alıp sonra da uyuyabilmen için senin evine gidelim mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Dolabımda ölü bir adamla uyuyamam."

Ben dikkat kesilerek, "Birini mi öldürdün?" diye sordu.

Warren sırttı, gözlerinin etrafında ufak kırışıklıklar belirdi. "Hayır, bu sefer değil. Samuel Stefan'ın günü

Mercy'nin dolabında geçirmek zorunda kaldığını söyledi. Bunu unutmuştum. Benim evimde biraz dinlenmek ister misin? Orada ölü kimse yok." Ben'e göz attı. "En azından şimdilik."

Yorgundum, yüzüm acıyordu ve muhabirin yarattığı adrenalin atağım hafiflemeye başlamıştı. "Kulağa bundan daha iyi gelen bir şey düşünemiyorum. Sağ ol, Warren."

Warren'ın evi Richland'daydı. İki katlı dubleksinin daha iyi günler gördüğü söylenilebilirdi. Evin içi dışından daha iyi durumdaydı ama yine de birçok kitap ve ikinci el eşya yüzünden üniversite öğrencisi evi aurası taşıyordu.

Warren'ın kullanmamı söylediği boş oda onun gibi kokuyordu -Kyle'la paylaştığı odadan çok burada yatıyor olmalıydı. Kokusunu rahatlatıcı buldum; en azından o dolapta ölü bir şekilde yatmıyordu. Kurt adamların aşağıdaki satranç oyununun sesleriyle uyumakta hiç zorlanmadım.

Karanlıkta uyandığımda biber ve susam yağı kokusu aldım. Biri Çin yemeği almıştı. Öğle yemeğinden beri çok zaman geçmişti.

Yataktan çıkıp aceleyle merdivenlerden indim, her şeyi yemediklerini umuyordum. Mutfağa gittiğimde Warren hâlâ plastik kaptaki yemeği üç tabağa bölmekle meşguldü.

"Hmmm..." dedim yemeğe daha iyi bakabilmek için Warren'a yaslanarak. "Moğol bifteği. Sanırım âşık oluyorum."

"Onun kalbi başka yerlerde," dedi Ben arkamdan. "Gerçi burada olsaydı bile senin türünle ilgilendiğini hiç sanmıyorum. Yine de ben senin için hazır ve nazırım."

"Senin kalbin yok ki," dedim. "Kalbinin olması gereken yerde sadece bir boşluk var."

"Bana kalbini vermen için daha da iyi bir neden bu," dedi.

Alnımı Warren'ın sırtına yasladım. "Lütfen bana Ben'in benimle flört etmediğini söyle."

"İley," dedi Ben kırılmış gibi görünerek. "Yamyamlıktan bahsediyordum, romantizmden değil."

Neredeyse komikti. Eğer onu daha çok seviyor olsaydım kesinlikle gülerdim.

Warren başımı okşayıp, "Sorun değil Mercy. Bu sadece kötü bir rüya. Yemeğini yedikten sonra bitecek," dedi.

Tabakların birine kalan pilavı boşaltıp, "Birkaç dakika önce Adam aradı. Ona uyuyor olduğunu söyleyince seni uyandırmamamızı emretti. Ve Stefan'ın yaklaşık yarım saat önce evinden çıktığını söyledi."

Pencereden dışarı baktığımda havanın çoktan kararmaya başladığını gördüm.

Warren bakışlarımı fark edince, "Yaşlı vampirlerin bazıları erken kalkar. Bence hava tamamen kararmadan seni aramazlar," dedi.

Dolu tabakları uzatıp yanlarında çatal bıçak ve mendil verdi, sonra da bizi mutfaktan dışarı, salona kovaladı.

"Eee?" dedi Ben birkaç dakika yemek yedikten sonra. "Neden beni sevmiyorsun Mercy? Yakışıklıyım, zekiğim, esprituclim... Üstelik hayatımı kurtardım."

"Bundan bir daha bahsetmeyelim," dedim ağzıma baharatlı eti tıkarken. "Kusabilirim."

"Kadınlardan nefret ediyorsun," diye açıklamada bulundu Warren.

"Hiç de bile." Ben kızmış gözüküyordu.

Yutkunup tek kaşımı kaldırdım ve Ben bakışlarımı benden kaçırana dek ona dik dik baktım. Başını çevirdiğini fark ettiği an hemen çenesini kaldırıp tekrar gözlerime baktı. Ama artık çok geçti, kazanmıştım ve ikimiz de bunu biliyorduk. Kurtlar arasında böyle şeylerin önemi vardı.

Eğer karanlık bir sokakta karşılaştık hâlâ beni yiyebilirdi -ama ilk başta duraksardı.

Ona ukala bir şekilde gülümsedim. "Seninle iki dakikadan fazla konuşan herkes kadınlardan nefret ettiğini anlar. Ayrıca herhalde kadın cinsel organını kullanmak yerine gerçekten *kadın* dediğin zamanların sayısı da bir elin parmaklarını geçmiyordur."

"O kadar da kötü değil," dedi Warren. "Bazen kadınlara inek veya fahişe diyor."

Ben parmağını Warren'a doğrulttu -herhalde annesi ona nazik davranmayı öğretmemiştir. "İşte..." Gerçekten durup kullanacağı kelimeyi değiştirmesi gerekti. "Kadınları sevmeyen biri konuştu."

"Kadınları seviyorum," dedi Warren çatalına alabilmek için tabağında kalan son pirinç tanelerini toparlayarak. "Birçok erkekte daha fazla. Sadece onlarla yatmak istemiyorum, o kadar."

Cep telefonum çaldı ve biberleri nefes boruma çekerek derin bir nefes aldım. Öksürerek, boğularak ve gözlerim sulanarak telefonumu buldum ve ben su içerken açması için cebimi Warren'a uzattım.

"Tamam," dedi. "Onu oraya getiririz. Nerede olduğunu biliyor mu?" Benimle göz göze geldi ve sessizce *vampir ekibinin mekânı* dedi.

Başımı salladım ve midemin kasıldığını hissettim. Evet, nerede olduğunu biliyordum.

4. BÖLÜM

Açıkdemir kapıdan geçtik ve Tri-Cities ekibinin büyük havalı evini sarmalayan aydınlatılmış bahçeye girdik. Warren eski kamyonunu çoktan arabalarla dolmuş olan yoldaki bir BMW'nin arkasına park etti.

En son buraya Stefan'la gelmiştim. Bizi arka bahçeden daha küçük misafir evine sokmuştu. Bu sefer ana evin ön kapısına yürüdük ve Warren kapıyı çaldı.

Ben gergin bir şekilde havayı kokladı. "Bizi izliyorlar." Kokularını ben de alıyordum.

"Evet." Üçümüz arasında görünüşte en az endişeli olan Warren'dı. Warren henüz olmamış şeyler hakkında endişelenecek tipte biri değildi.

Beni rahatsız eden izleniyor olmak değildi. Eğer vampirler bana inanmazsa ne olacaktı? Stefan'ın hatırladığı gibi gerçekten kontrolünü kaybettiğine inanırlarsa onu idam edeceklerdi. Bu gece. Vampirler ekiplerinin güvenliğine ve gizliliğine tehdit oluşturan birine hoşgörüyle yaklaşmazlardı.

Vampir olmadığım için burada benim sözüme çok fazla önem verilmeyebilirdi -belki de beni hiç dinlemezlerdi.

Hiçbir zaman Stefan'ın benim hakkında ne hissetti-

ğinden tam olarak emin olamamıştım. Bana vampirlerin kendileri dışında kimseyi sevmedikleri öğretilmişti. Birini seviyormuş gibi yapabilirlerdi ama bunun altında yatan başka bir niyetleri olurdu. Fakat durum şu ki Stefan benim arkadaşım değilse bile ben onun arkadaşıyım. Eğer ölümlü benim suçum olursa, doğru bir şey söylemediğim veya yapmadığım için olursa...

Her şeyi doğru yapmalıydım ve onların beni dinlemelerini sağlamalıydım.

Kapı ilginç bir homurtu sesi çıkararak açıldı. İçeride kimseler yoktu.

“Korkunç müzik şimdi başlayabilir,” dedim.

“Ellerinden gelen her şeyi yapıyor gibi gözüküyorlar,” diye katıldı bana Warren. “Gözünü korkutmak için neden bu kadar çok uğraşıyorlar merak ediyorum doğrusu.”

Ben az da olsa kendine gelmişti -muhtemelen Warren çok sakın olduğu için. “Belki bizden korkuyorlardır,” dedi.

Geçen sefer gördüğüm vampirleri hatırlayınca Ben’in yanıldığını düşündüm. Samuel’den korkmamışlardı. Stefan’ın VW minibüsünü çıplak elleriyle kaldırdığını görmüştüm ve ekipte çok fazla vampir vardı. Eğer beni parçalamak isteseler bunu yapabilirlerdi ve Warren’ın da Ben’in de -tabii içinden gelirse- bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmazdı. Bizden korkmuyorlardı. Belki de sadece insanları korkutmayı seviyorlardı.

Warren da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki, “Hayır, sadece bizimle oyun oynuyorlar,” dedi.

Eve temkinli bir şekilde girdik. Başta Warren, sonra ben... Arkayı da Ben çekiyordu. Ben önümde olsa daha mutlu olurdum. Adam için kurşun yemeyi göze almış ola-

bilirdi ama eminim fırsatını bulduğunda beni seve seve yerdi.

Girişte de, girişin açıldığı ufak oturma odasında da kimse yoktu, o yüzden koridora yönelip yürümeye devam ettik. Koridorun bir kısmında üç tane yüksek kapı vardı, hepsi kapalıydı, ama diğer tarafta yüksek tavanlı, kısık ıstıklı havadar ve geniş bir oda yer alıyordu. Duvarlarda parlak renkli tablolar vardı, bazıları yerden tavana kadar uzanıyordu. Duvarlar pencere olmamasına rağmen odayı neşeli ve parlak gösteren açık ve yumuşak bir sarıya boyanmıştı.

Yerler kızıl kahve tonlarında parkelerle kaplıydı. Açık renkli yün halılar rastgele etrafa saçılmış gibi görünüyordu. Üç koltuk ve rahat gözüken tek kişilik beş koltuk nasıl oluyorsa şaşırtıcı kırmızı renklerine rağmen güneybatı hissine uyuyordu. Kırmızı koltuklar ve sandalyeler odanın neşeli renkleriyle çevrenmek yerine gotik bir köşkte durur gibi geniş, tahta bir iskemlenin etrafına yarı çember oluşturacak şekilde dizilmişti.

Warren koridorda ilerlemeye başlamıştı ama ben onu takip etmedim. O sandalyede garip bir şeyler vardı...

Ahşabı koyu renkliydi ama bana meşe gibi gözükmüştü. Aslan patisi bacaklarından yüksek sırtındaki canavar kafasına kadar her tarafında işlemeler vardı. Bakır kolları ufak çiçekler ve dikenlerle bezeli bir sarmaşık şeklindeydi. İki kolun da ucunda bulunan dikenler keskin bir şekilde dışarı bakıyordu.

Sandalyeye neredeyse dokunabilecek kadar yaklaştığımda sihrini koridordan bile hissettiğimi fark ettim -sadece sihir olduğunu anlayamamıştım. Genelde sihir bana sadece hafif bir karıncalanma gibi geliyor, sanki tenimi maden sodasına sokuyormuşum gibi. Şimdi hissettiğim ise basit, bas bir ritimdi, sanki biri kulağımın dibinde çok

büyük bir davul çalıyordu da duymak yerine onu sadece hissedebiliyordum.

“Mercy?” diye seslendi Warren kapıdan. “Etrafı keşfetmesek daha iyi olur.”

“Kokuyu alıyor musun?” diye sordu Ben dizimin hizasından. Aşağıya baktığımda Ben’in yere çömelip kafasını hafifçe yana eğdiğini gördüm. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Bu sandalyede eski kan var,” dedi.

Tam bu konuda soru soracaktım ki içeri ilk vampir girdi. Daha önce gördüğüm bir vampir değildi. Hayattayken orta boyda bir adam olmalıydı -İrlandalı ve kızıl saçlı. Hareketleri aynı anda hem katı hem de zarifti, bana çok uzun bacaklı örümcekleri hatırlattı. Vampir, Warren’ın yanından geçip hiçbirimize bakmadan odada ilerledi ve duvarın bir köşesinde daha önce fark etmediğim ufak bir banka oturdu.

Vampirin gelişi Warren’ın bütün şüphelerini gidermiş gibi gözüküyordu, vampiri takip etti ve sağıma geçip uygun koruma pozisyonunu aldı. Ben ayağa kalktı ve hafifçe arkama, soluma geçti, böylece kurt adamlar tarafından çevrilmişim.

Sonraki birkaç dakika boyunca odadaki diğer koltuklar da başka vampirler tarafından dolduruldu. Hiçbiri içeri girerken bize bakmadı. Bunu hakaret olarak alabilirdim ama birbirlerine de bakmıyorlardı.

Sessizce saydım... İçeride tam olarak on beş vampir vardı. Sadece pahalı kıyafetleri bile etkileyici gözükmelerine yetiyordu. Gökkuşağının bütün renklerinde ipek ve saten kumaşlar kullanmışlardı. Bir ya da iki vampir modern iş takımları giyinmiş olsa da çoğu Orta Çağ’dan bu ana kadar belli zamanlara özgü giyinmişti.

Nedense daha koyu renkler giymelerini beklemiştim

ama hiç gri ya da siyah görmüyordum. Kurt adamlar ve ben yeterince şık giyinmemiştik. Tabii bunu umursamıyordum.

Odaya girdiğinde Samuel'in haçını alan kadını tanıdım. Kırmızı koltuklardan birine sıkı bir korse takan Viktoryan bir hanımefendi edasıyla dimdik oturdu, halbuki katı haline göre fazla uçarı gözüken sıra sıra boncuklarla bezeli püsküllü açık mavi ipek bir elbise vardı üzerinde.

Gözüm piyanist Lilly'yi aradı ama ortalarda görünmüyordu.

Bakışlarım kafasında bir tutam gri saç olan yaşlı bir adama kaydı. Kurt adamların aksine vampirler öldüklerinde nasıl gözükmüyorlarsa öyle gözükmeye devam ediyorlardı. Yaşlı gözükmemesine rağmen odadaki en genç vampire bakıyor olabilirdim.

Yüzüne baktığımda odadaki diğerlerinin aksine onun da beni izlediğini gördüm. Dudaklarını yalayınca bakışlarımı yere çevirmeyi bile başaramadan ona doğru bir adım attım.

Kurt adamlar dominantlık için bakışma yarışına girerlerdi, ancak birine bakarken onun zihnini kontrol edemezlerdi. Gezgin olduğum için vampirlerin bana bunu yapmamaları gerekirdi ama adamın bakışının gücünü kesinlikle hissetmiştim.

Yaşlı adamla ce-ce oynarken odaya siyah saçlı, genç görünümlü bir adam girmişti. Stefan gibi o da diğerlerinden daha fazla insana benziyordu. Hatırladığım yüzünden çok kıyafetleriydi. Eğer Andre onunla tanıştığım gece giydiği korsan gömleğinin aynısını giymiyorsa, onun ikizi giyiyor demektir. Odanın merkezine yakın rahat koltuklardan birine oturduktan sonra diğer vampirlerin aksine bana baktı

ve arkadaşça gülümsedi. Onu arkadaş mı düşman mı olduğunu anlayacak kadar tanıımıyordum.

Hareketine nasıl karşılık vereceğimi düşünürken odaya Columbia Ekibi'nin Sahibesi Marsilia girdi. Üzerinde kıpkırmızı İspanyol stili bir binici eteği ve fırfırlı beyaz bir bluz vardı. Ayrıca omuzlarına sarı saçlarına ve kalıverengi gözlerine düşündüğümünden daha iyi uyan siyah bir şal atmıştı.

Onu son gördüğüm zamanın aksine akıcı bir zerafetle yürüdü. Marsilia odadaki bütün vampirlerin içinde tek güzel olandı. Yarı çemberin ortasında bulunan koltuğuna oturmadan önce eteğini düzeltti. Kırmızı eteği koltuğun kızıl kumaşıyla daha da güçlü görünüyordu. Neden bu beni daha iyi hissettirdi bilmiyorum.

Bize baktı -hayır bana değil sadece kurt adamlara. Arzulu, neredeyse ağız bir bakışı vardı. Samuel'in yanındaki davranışlarını hatırlayınca kurt adamları tercih edip etmediğini merak ettim. Stefan bana Sahibesinin İtalya'dan sürülme sebebinin bir kurt adam olduğunu söylemişti. Vampirlerin kurt adamlardan beslenme konusunda hiçbir kuralı yoktu ama beslendiği kurt daha güçlü ve daha yüksek rütbeli bir vampirin malıydı.

Ben de Warren da onun gözlerine bakmamaları gerektiğini anlamak zorundaydı. Onun gözlerine dik dik bakıp dominantlık yarışına girmek içgüdüsel bir hareket olurdu -tam bir felaket ve hakaret.

Sonunda Marsilia'nın derin ve hafif aksanlı sesi sessizliği bozdu. "Gidip Stefan'ı getir. Ona evcil hayvanının geldiğini ve beklemekten sıkıldığımızı söyle."

Kiminle konuştuğunu anlayamıyordum, hâlâ Warren'a bakıyordu -yavaş yavaş dikkatini Ben'den tamamen ona kaydırmıştı- ama ayağa kalkan Andre oldu ve "Daniel'i getirmek isteyecektir." dedi.

“Daniel cezalandırılıyor. Dışarı çıkartılamaz.” Konuşan vampir Marsilia’nın tam solunda oturuyordu. Üzerinde on dokuzuncu yüzyıla özgü bej renkli bir iş takımı vardı. Cep saati ve mavi çizgili ipek yeleği ile kıyafetini tamamlamıştı. Bıyığı da yeleği gibi kahverengi ve gri karışımı bir renkteydi. Kafasının tepesindeki kelleşen noktayı kapamak için saçını arkaya taramıştı.

Marsilia’nın ağzı gerildi. “İsteklerin ne olursa olsun burada egemen olan hâlâ benim, Bernard. Andre, Daniel’i da getir.” Odaya bir göz attı. “Estelle, sen de onunla git. Daniel zorluk çıkarabilir.”

Boncuklu elbiseli kadın sanki biri ipini çekmiş gibi aniden ayağa kalktı. Hareket ettiğinde boncuklar çingiraklı yılanları anımsatan tıkrıtlı bir ses çıkardı. Odaya ilk geldiğinde ses çıkardıklarını hatırlamıyordum.

Andre odadan çıkarken bana hafif ve rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. Estelle önümüzden geçerken yine bizi görmezden geldi. Bilerek kaba davranıyor, diye düşündüm, ama yine de bunu Marsilia’nın aç bakışlarına tercih ediyordum. Öne bir adım atıp Warren’i görüşünü engellemek için kendimi zor tutuyordum.

Eğer buraya Stefan için gelmemiş olsaydım dışarı çıkıp bize birkaç sandalye getirirdim veya yere otururdum ama Stefan güvende olmadan kimseye kafa tutmak istemiyordum.

Dakikalar geçiyordu ama bekleme konusunda çok iyi olmadığımın yerimde zor duruyordum. Ben’in benden daha kötü durumda olacağını sanmıştım, fakat o da Warren da beklerken kıpırtısız kalma konusunda hiç sorun yaşamadı -hem de Marsilia’nın sürekli bakışlarına rağmen.

Ancak kurt adamlar vampirler kadar kıpırtısız değildi. Vampirlerin hiçbirisi Stefan’ın insanları rahatsız etmemek

için takındığı göz kırpmak veya nefes almak gibi ufak ayrıntılarla uğraşmıyordu.

Sanki Andre'nin gidişi bir sinyalmiş gibi bütün vampirler teker teker bakışlarını bana çevirdi, yüzlerindeki ifadeyi okuyamıyordum. Tek istisna Marsilia ve onun sağında oturan on beş yaşında gözüken bir vampirdi -o yüzden onlara baktım.

Marsilia Warren'ı izliyor, arada sırada boyalı tırnaklarına bakıyordu. On beş yaşındaki çocuk ise sadece boşluğa bakıyor ve hafifçe sallanıyordu. Onun Lily gibi zihinsel bir sorunu olup olmadığını merak ettim. Ama sonra kalbimin atışıyla aynı ritimde sallandığını fark edip hemen Warren'a doğru aceleyle bir adım attım. Çocuk biraz daha hızlı sallanmaya başladı.

Arkamızdaki koridorda hareketlenmeler olduğunu duyduğumda çocuk daha da hızlı sallanıyordu. Vampirlerle dolu bir odada av olmak kalp atışlarını hızlandırıyordu tabii.

Stefan'la tayfasının geldiğini odaya girmelerinden çok önce duydum.

Önce yanımdan Estelle geçti ve yerine oturdu. Andre garip görünen tahta sandalyenin yanındaki koltuğa yerleşti. Stefan'ın birkaç adım arkamda durduğunu bilmek için başımı çevirmem gerekmiyordu -kokusunu alabiliyordum. Ama yine de arkamı döndüm.

İlâî üzerinde onu en son gördüğümde giydiği kıyafetler vardı, ama zarar görmemiş gibiydi. Kollarında Littleton'ın ilk kurbanı olduğuna emin olduğum genç bir adam -Daniel olmalıydı- taşıyordu.

Nazi kampından kurtarılmış gibi gözüken birinin üzerinde kot ve "Süt Var Mı?" baskılı tişört ciddi acayip duruyordu. Kafası tıraş edilmişti ve kısacık siyah saçları

kafatasının soluk tenini maviye çevirmişti. Bunu görünce vampirlerin saçlarının uzayıp uzamadığını merak ettim.

Daniel'ın yanakları o kadar çökmüştü ki neredeyse dişlerini görebiliyordum. Gözleri kör gibiydi; irisleri şaşırtıcı derecede beyazdı ve göz bebekleri yoktu. Hangi yaşta öldüğünü tahmin etmek zor olsa da öldüğünde yirmiden büyük olamazdı.

Yecek giyen adam, Bernard ayağa kalktı -ve Marsilia sonunda Warren'a bakmayı kesip dikkatini önündeki meseleye verdi.

Bernard bunun üzerine boğazını temizledi ve ciddi bir ses tonuyla, "Burada olmamızın sebebi sabahın erken saatlerinde Stefan'ın arayıp Otel Pasco'da *omun* yarattığı dağınıklığı temizlememizi istemesi. Beş insan ölmüş ve çok miktarda mal zarar görmüş. Elizaveta Arkadyevna'yı çağırmak zorunda kaldık." Elizaveta'nın Adam'ın sürüsüyle beraber vampir ekibi için de çalıştığını bilmiyordum. Fakat bu mantıklıydı: Yaşlı Rus cadı Kuzeybatı Pasifik'teki en güçlü pratisyendi. "Çünkü polisin çağırılmadığı bir senaryoyu gözümüzde canlandıramadık. Yerel otoriteler oluşturduğumuz hikâyeyi kabul etti ve irtibatlarımız bize bu durumun daha fazla sorgulanmayacağını bildirdi. Bir cadıyı işe almanın mali ücreti dışında ekibe kalıcı bir zarar gelmedi." Son cümleyi biraz fazla sert söylemişti, bu fikre karşı çıkıyor gibi bir hali vardı.

"Stefan," dedi Marsilia. "Vampir ekibini tehlikeye attın. Buna nasıl cevap vereceksin?"

Stefan ileri doğru bir adım attı, sonra kollarındaki vampire bakıp duraksadı.

"Onu ben tutabilirim," diye önerdi Warren.

Stefan başını salladı. "Daniel uzun zamandır beslenmedi, senin için tehlike oluşturabilir. Andre?"

Andre kaşlarını çatı ama Stefan'ın diğerlerinin önünde durabilmesi için aç vampiri kollarına aldı. Stefan'ın Bernard'ın durduğu yerde durmasını bekliyordum ama onun yerine tahta sandalyeye oturdu. Arkasına yaslandı ve zerafetle işlenmiş bakır kolları tuttu, sanki bakır dikenlerin orada olduğunu görmemiş gibi ellerini iki uca yerleştirdi.

İ hissettiğim sihir tıkırtısı temposunu ve gücünü arttırdı. kaburgam güçle titredi. Mümkün olduğu kadar kısık sesle inlemeye çalıştım ama Marsilia sanki ilginç bir şey yapmışım gibi bana döndü.

Neyse ki dikkatini Stefan'a yöneltmesi fazla uzun sürmedi. "Doğruyu isteyerek mi söyleyeceksin?"

"Evet."

Sandalye nasıl olduysa bu bildiriye karşılık verdi. Fakat ben bu enerji artışının ne olduğuna karar verene kadar hâlâ kalbimin ritmiyle sallanan küçük vampir, "Doğru," dedi.

Birçok kurt adam biri yalan söylediği zaman bunu anlar, ama bu ter kokusuna ve kalp atışlarına bağlıdır -ve vampirler ne tere, ne de kalp atışlarına sahipti. Birinin yalan söylediğini anlamanın sihirli yolları olduğunu da biliyordum. Vampirlerin doğruluk sihirlerinin kan gerektirmesi onlara çok uygundu.

"Konuş." Marsilia'nın ses tonundan Stefan'ın oteldeki kan banyosu konusunda kendini haklı çıkarmasını mı, yoksa çıkaramamasını mı umduğunu anlayamadım.

Stefan Daniel'in kan açlığı hikâyesinde garip bir şeyler olduğundan şüphelendiğini anlatarak söze başladı. Daniel'in konuşması gereken vampir döndüğünde bunu daha fazla şey öğrenmek için bir fırsat olarak gördüğünü söyledi.

Masal anlatır gibi acelesiz bir ses tonuyla, "Eğer şüphelerimde haklı çıkarsam türümüzün zihnini kontrol edebi-

len bir vampirle karşılaşacağımı fark ettim... Gerçi Daniel çok genç. Vampirin dönüşmeden önce bir cadı olduğunu düşündüm.”

“O kadar tehlikeliydi ki başka bir vampir yerine yanında *o kızı* mı götürdün?” Bernard’ın ses tonu küçümsemeyle doluydu.

Stefan omzunu silkti. “Dediğim gibi, Littleton’ın bir cadı olduğunu sandım. Daha önce karşılaşmadığım bir şey değildi. Üstesinden gelemeyeceğim bir şeyle karşılaşacağımı düşünmüyordum. Mercedes benim sigortamdı ama ona ihtiyacım olacağını aklımın ucuna bile getirmedim.”

“Evet,” dedi Marsilia sert bir sesle. “Odaya neden Mercedes Thompson’ın yardım için gideceğin biri olduğunu açıklayalım.” Gözlerini kıstı ve siyah İspanyol şalının ucuyla oynamaya başladı. Neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyordum, zaten *ne* olduğumu biliyordu.

“Mercedes bir gezgin,” dedi Stefan.

Odadaki enerji seviyesi kayda değer bir şekilde yükseldi ama hiçbir vampir yerinden kıpırdamadı. Bütün vampirlerin benden haberi olduğunu sanıyordum, fakat görünen o ki yanılmıştım. Benim hakkımda neden bu kadar endişelendiklerini *keşke* bilebilseydim -belki o zaman kendimi kurtların arasında kalmış bir tavuk gibi hissetmezdim.

Marsilia’nın yanındaki çocuk sallanmayı kesti. Bana baktığında iliklerime kadar buz kestiğimi hissettim. “Ne kadar ilginç,” dedi.

Stefan aceleyle konuştu, sanki çocuğun dikkatini benden uzağa çekmeye çalışıyordu. “Yanımda bir çakal olarak gelmeyi kabul etti, böylece vampir onu sadece kostümünün bir parçası sanacaktı. Bu aldatmacanın onu, sihre olan yarı bağışıklığının da beni koruyacağını düşündüm. Hem haklıydım, hem de yanılmıştım.”

Bundan sonra anlattıkları çok detaylıydı. Onlara otelde arabamı park ettiği an iblisin kokusunu aldığını ve Littleton'ın büyücü olduğunu anladığını söyledikten sonra Bernard araya girdi.

“Büyücü diye bir şey yoktur,” dedi.

Marsilia'nın yanındaki çocuk kafasını iki yana salladı ve hiçbir zaman yetişkin tonlara erişemeyecek yumuşak tenör bir sesle, “Var. Onlarla tanıştım. Sahibemiz... Eğer içimizden biri büyücüyse bu çok ama çok kötü olur.”

Çocuğun yorumundan sonra ortama ağır bir sessizlik çöktü, ama bunun ne anlama geldiğini anlayamadım.

Sonunda Marsilia, “Lütfen devam et,” dedi.

Stefan denileni yerine getirdi. Binaya girdiğimizde oteldeki herkesin ölü olduğunu anlamıştı. O sayede Littleton'ı o kadar kolay bulabilmişti: Birinin hâlâ hayatta olduğu tek oda oydu. Stefan banyoda bir kadının olduğunu benden önce biliyordu. Anlaşılan vampirlerin duyuları benimkilerden daha iyiydi.

Stefan'ın Littleton'ın hafızasını değiştirdiği noktaya gelince anlatmayı keseceğini sandım ama kesmedi. Sanki yanlış hatırası doğruymuş gibi anlatmaya devam ediyordu ki Marsilia'nın yanındaki çocuk, “Bekle,” dedi.

Stefan durdu.

Çocuk kafasını yana eğip gözlerini kapadı, kendi kendine hafifçe mırıldanıyordu. Sonunda gözlerini açmadan, “Bunu hatırlıyorsun ama buna inanmıyorsun,” dedi.

“Evet,” diye katıldı Stefan.

“Nedir bu saçmalık?” diye sordu Bernard. “Yavaş yavaş Bernard'ın Stefan'ın arkadaşı olmadığını düşünmeye başlıyordum. “Eğer yalan söyleyecekksen o sarı dalyeye oturmayı kabul etmenin ne anlamı var?”

“Yalan söylemiyor.” Çocuk öne eğildi. “Devam et. Nasıl hatırlıyorsan öyle anlat.”

“Hatırladığıma göre...” dedi Stefan ve anlatmaya devam etti. Hizmetçinin cinayetine dair hatırladıkları bize sabah söylediklerinden kötüydü, gördüklerimden bile kötüydü, çünkü onun versiyonunda katil oydu, kanının tadım çıkardığı kadar kadının ölümünün de tadını çıkarmıştı. Her anı hatırlarken acı çekiyormuş gibi gözüküyordu. Bana daha önce anlattığı kısa versiyonla yetinebilirdim. Hatırladığı bazı imgeler kâbuslarımda bana geri dönecekti.

Anlatmayı bitirdiğinde Marsilia parmaklarını koltuğunun koluna vurarak ona dik-dik baktı, fakat vücudunun diğer kısımları tamamen kıpırtısızdı. “Neler olduğuna dair anıların bunlar, ama Wulfе senin artık bunların doğru olmadığını inandığını düşünüyor. Yani bu... Bu *büyyücünün* Daniel’inkiyle beraber senin de hafızanı değiştirdiğine mi inanmamız gerekiyor? Sen... Yeni bir vampirin... Pardon *bir büyyücünün* seni kontrolü altına aldığına mı inanıyorsun?”

Bernard, “Peki ama neden sana otelede ölen diğer insanların anılarını da yüklemedi? Eğer suçu sana atmak isteseydi herhalde bu ölümlerin suçunu da sana atardı. Öyle değil mi?” diye ekledi.

Stefan başını yana eğdi ve düşünceli bir şekilde, “Neden bana diğerlerini öldürdüğümü de düşündürmedi bilmiyorum. Belki de bunun için onların ölümünü görmem gerekiyordu. Başka vampirlerin hafızalarıyla oynadığına dair elimde biraz kanıt var. Daniel’in konuşmasını istiyorum,” dedi.

Gözleri neredeyse tamamen kısılmış olan Marsilia onaylayarak başını salladı.

Stefan ellerini dikkatle sandalyeden çekip ayağa kalktı. Bakır dikenler kanıyla siyah siyah parlıyordu.

Andre öne doğru bir adım attı ve Stefan'ın yerine Daniel'in ince bedenini sandalyeye yerleştirdi. Daniel fetüs pozisyonunu aldı, ellerini güvende tutmak için sandalyenin kollarından uzaklaştırdı ve Stefan ona dokunduğunda omzunu çevirdi.

Stefan, "Andre?" diye sordu.

Andre ona pis bir bakış atsa da Daniel'a döndü. "Daniel, Sorgulanma Koltuğunda yerini alman gerekiyor."

Genç vampir ağlamaya başladı. Sakat ve yaşlı bir adamın yavaşlığıyla koltukta doğruldu. Ellerini kaldırmayı iki kez denedi, başaramayınca da Andre ona yardımcı oldu.

Daniel titremeye başladı.

Andre Stefan'a, "Bunun için çok zayıf," dedi.

"Onun yapıcısı sensin." Marsilia'nın sesi soğuktu. "Bu durumu düzelt."

Andre'nin çenesi kenetlendi ama bileğini Daniel'in dudaklarına bastırdı. "Beslen," dedi.

Daniel başını çevirdi.

"Daniel, beslen."

Daha önce hiçbir vampirin saldırısına şahit olmamıştım. Daniel'in kafasının ani hareketi elimi Littleton'ın boynumda yarattığı diş izlerini kaplayan yara bandına bastırmama sebep oldu. Daniel ısırıldığında Andre yüzünü ekşitti ama kolunu çekmedi.

Daniel'in beslenmesi çok uzun sürdü. Bütün bu süreçte Marsilia'nın sabırsızca parlak tırnaklarını koltuğunun kollarına vurması dışında hiçbir vampirde bir kıpırtı olmadı. Kimse koltuğunda kıpırdamadı, ayak parmaklarını bile hareket ettirmedi. Ben Warren'a yaklaşmak için bir adım geriledim, o da elini omzuma koydu. Normalde yavru bir köpek gibi kıpraşan Stefan'a baktım, o bile diğerleriyle aynı büyüye kapılmış gibiydi.

“Dur.” Andre kolunu çekecekti ama Daniel’in dişleri hâlâ bileğine geçik durumdaydı. Çok geçmeden de iki eliyle Andre’nin koluna sarıldı.

“Daniel, dur.”

Daniel homurdanarak yüzünü çekti. Elleri hâlâ Andre’nin kolundaydı. Elmas gibi parlayan gözleriyle diş izlerinden akan kana bakarken titriyordu. Andre kolunu çekiştirip Daniel’in sandalyeye gerektiği gibi yerleşmesini sağladı.

“Orada kal,” diye tısladı Andre.

Daniel hızla derin derin nefesler alıyor. göğsü düzensizce inip kalkıyordu.

“Sorularını sor, Stefan,” dedi Marsilia. “Bu şovdan sıkıldım artık.”

“Daniel...” dedi Stefan. “O insanları öldürdüğüne inandığın geceyi hatırlamanı istiyorum.”

Stefan’ın sesi nazikti ama Daniel’in gözlerinden yine yaşlar boşanmaya başladı. Bana vampirlerin ağlayamadığı öğretilmişti.

“İstemiyorum,” dedi.

“Doğru,” dedi Wulf.

“Anlıyorum,” dedi Stefan. “Yine de bize kan açlığı seni vurmada önce son hatırladığın şeyi söyle.”

“Hayır.”

“Seni Andre’nin sorgulamasını mı tercih edersin?”

“Otelde park etmiştim.” Daniel’in sesi sanki uzun süredir konuşmamış gibi boğuk çıkıyordu.

“Pasco’daki, sorgulaman gereken vampir Cory Littleton’ın kaldığı otel?”

“Evet.”

“Kan açlığı bir sebeple başlar. O gece beslenmiş miydin?”

“Evet.” Daniel başını salladı. “Gece uyanınca Andre bana koyunlarından birini verdi.”

Bana kalırsa bahsettiği kesinlikle dört bacaklı koyunlar değildi.

“Peki acıkmana ne sebep oldu? Hatırlıyor musun?”

Daniel gözlerini kapadı. “Çok fazla kan vardı... Yanlış olduğunu biliyorum Stefan, o bir bebektir. Ağlayan bir bebek... Çok güzel kokuyordu.”

Kalabalığa baktığımda yaşlı vampiri dudaklarımı yalar-ken yakaladım. Hemen Daniel’a döndüm. Daniel’ın lafıyla kaç vampirin acıktığını bilmek istemi-yordum.

“Meyvelikte öldürdüğün bebek mi?” diye sordu Stefan.

Daniel başını salladı ve “Evet,” diye fısıldadı.

“Daniel... Meyvelik Benton City’nin dışında, arabayla Pasco’dan yarım saat uzaklıkta. Oraya nasıl gittin?”

Marsilia parmaklarını vurmaya bıraktı. Stefan’ın kan açlığına yakalanmış bir vampirin asla bir araba kullanamayacağını söylediğini hatırladım. Açıkça Marsilia da ona katılıyordu.

“Arabayı kullanmış olmalıyım. Kendime geldiğimde oradaydım.”

“Neden Benton City’ye gittin, Daniel?”

Daniel bir an cevap vermedi. Sonunda, “Bilmiyorum. Tek hatırladığım kan,” dedi.

“Pasco’daki otele vardığında arabada ne kadar benzin vardı?” diye sordu Stefan.

“Neredeyse boştu.” dedi Daniel yavaşça. “Hatırlıyorum, çünkü dolduracaktım... Ama sonra...”

Stefan sessiz seyircilere döndü. “Bernard, Daniel’ı bulduğunda kullandığı arabada ne kadar benzin vardı?”

Bernard cevap vermek istemedi. “Yarı doluydu.”

Stefan Marsilia'ya bakıp bekledi.

Marsilia birden gülümse-di, onu masum bir kıza benzetten tatlı bir gülümsemeydi bu. "Pekâlâ. O gece Daniel'in yanında birinin olduğuna inanıyorum. Sen kan açlığının yükü altında yirmi kilometre gidip benzin almayı başara-bilirdin ama Daniel gibi yeni bir vampir bunu asla başara-maz."

Daniel aniden kafasını Stefan'a çevirdi. "Bu o insanları öldürmediğim anlamına gelmiyor. Onları öldürdüğümü *hatırlıyorum* Stefan."

"Hatırladığını biliyorum. Sandalyeden kalkabilirsin... Wulfe doğru söylediğin konusunda ikna olduysa tabii?" Yukarı baktı.

Bir süredir tırnağının içindeki bir şeyi dişiy-le çıkarmaya çalışan, Marsilia'nın yanında oturan ergen onaylayarak başını salladı.

"Sahibemiz?" diye fısıldadı Daniel.

Andre yere bakıyordu ama Daniel'in sözüyle beraber "Kalkabilirsin, Daniel," dedi.

"Bu o gece Daniel'in yanında başka biri olduğu dışında hiçbir şey kanıtlamıyor. Biri arabayı kullanmış ve benzin doldurmuş," dedi Bernard.

Stefan kibarca, "Evet," diye ona katıldı.

Daniel ayağa kalkmaya çalıştığında bacakları onu taşı-madı. Stefan kalkmasına yardımcı oldu, ancak beslenme-sine karşın ayakta duramayacak kadar zayıf düştüğünü an-layınca onu kucığına aldı.

Stefan Andre'ye doğru bir adım attı ama sonra duraksa-dı ve Daniel'i kurtlarla benim durduğum yere getirdi.

Daniel'i Warren'dan birkaç adım öteye yere bıraktı. "Orada kal Daniel," dedi. "Bunu yapabilir misin?"

Genç adam başını salladı. "Evet." Fakat Stefan'ın kolu-

na tutunuyordu o yüzden Stefan sandalyeye dönebilmek için diğer vampirin parmaklarını tutup çekmek zorunda kaldı. Arka cebinden bir mendil çıkardı ve bakır kısımlar parlayana dek sandalyenin kollarını sildi.

“Mercy,” dedi Stefan mendili cebine geri koyarak. “Lütfen gelip Sahibemin önünde doğruyu söyler misin?”

Gidip ellerimi o sivri dikenlere sokmamı istiyordu. Bu hem dikenlerden ve çivilenmiş avuçlardan dolayı günahkar geliyordu, hem de canım acıyacaktı.

“Gel,” dedi. “Dikenleri temizledim, o yüzden hastalık kapmayacaksın.”

Tahta serindi ve sandalye biraz fazla büyüktü, tıpkı manevi babamın en sevdiği sandalye gibi. Manevi babam öldükten sonra o sandalyede saatler geçirmiş, yıllardır kullandığı için tahtaya geçen kokusunu koklamıştım. Onu düşünmek beni sakinleştiriyordu ve ne kadar cesaretlenirsem o kadar iyiydi.

Dikenler göründüklerinden çok daha uzun ve sivriyledi. Beklemektense hemen yapmak daha iyiydi. Ellerimi iki kolun üzerine koydum ve sıkıca geriye doğru çektim.

İlk başta canım acımadı. Sonra sihrin sıcak kolları tenimden içeri sızdı ve kollarımdaki damarları kirletip vahşi bir yumruk gibi kalbimi kapladı.

“İyi misin Mercy?” diye sordu Warren.

“Bizim mahkememizde kurtlar konuşamaz,” diye çıkıştı Bernard. “Sessiz kalamıyorsan git.”

Bernard bir şey dediği için memnundum. Bu bana sihrin bana zarar vermediğini anlayacak kadar zaman kazandırılmıştı. Rahatsız ediciydi ama acı çekmiyordum. Warren’in girişmeye hazır olduğu kavgayı başlatmaya değmezdi. Adam onu beni koruması için göndermişti, azıcık rahatsızlık çektim diye savaş başlatması için değil.

“İyiyim,” dedim.

Ergen kıpırdandı. “Doğru değil,” dedi.

Doğruyu söyleyecektim öyle mi? Pekâlâ. “Yüzüm acıyor, omzum acıyor, boynumda lanet iblisin yönettiği vampirin beni ısırduğu nokta acıyor ve bu sandalyenin sihri ancak bir yıldırım kadar nazık olsa da henüz düzeltilmeyecek bir zarar görmüş değilim.”

Çocuk, yani Wulfe, katatonik sallantısına geri döndü. “Evet,” dedi. “Doğru.”

“Dün gece ne oldu?” diye sordu Stefan. “Lütfen anlatmaya seni aramamdan başla.”

Kendimi hikâyeyi istediğimden çok daha detaylı bir şekilde anlatırken buldum. Kesinlikle Stefan’ın arabayı kullanımının beni korkuttuğunu veya kadının ölümünün kokularını bilmeleri gerekmiyordu. Ama aradan hiçbir şeyi çıkaramıyordum, hatıralarım zihnimden geçerken ağzımdan dışarı fırlıyorlardı. Görünüşe göre gezgin kanımla uğraşmakta sorun yaşamayan vampir sihirleri mevcuttu.

Fakat bu Bernard’ın aksini iddia etmesini engellemedi. Konuşmayı bitirdiğimde, “İkisi birden olmaz,” dedi. “Hem koltuğun kızı gücü altına aldığına, hem de kızın Stefan’ın aklına anılar yerleştiren bir vampire karşı koyabileceğine inanamayız. Hem de Stefan aramızda Sahibemizin, *yapıcısının* emirlerine karşı gelebilen tek vampirken.”

“Koltuğun sihri bizim gücümüzden gelmiyor,” dedi Stefan. “Kanla çalışıyor ama bu sihri oluşturan bir cadıydı. Ve büyücünün bana yaptığı şeyi Mercedes’e de yapıp yapamayacağını bilmiyorum. Mercedes’in ne olduğunu bilmiyordu, o yüzden bunu denemedi bile.”

Bernard tam bir şey diyecekti ki Marsilia elini kaldırdı. “Yeter.”

“Beş yüz yıl önce bile büyücülere çok nadir rastlanırdı.”

dedi Stefan'a. "Bu çöle geldiğimizden beri hiçbir büyücü görmedim. O sandalye bize bir büyücünün, bir vampirin dönüştürdüğü bir büyücünün olduğuna inandığını gösterdi. Ama ben buna inanamayacağım, beni affet."

Bernard neredeyse gülümseyecekti. Keşke ekipte adaletin nasıl işlediğini daha iyi bilseydim. Stefan'ı güvende tutmak için ne diyebileceğimi bilemiyordum.

"Gezginin ifadesi ilgi uyandırıcı ama Bernard gibi ben de sandalyenin onun üzerinde ne kadar etkili olduğunu sorgulamak durumundayım. Gezginlerin çok daha tehlikeli sihirleri bile görmezden geldiğini görmüşlüğüm var."

"Doğru söylediğini hissedebiliyorum," dedi çocuk. "Diğerlerinden daha açık bir şekilde hem de. Net bir şekilde. Bu gece Stefan'ı öldürürseniz kızı da öldürmeniz gerekecek. Çakallar gece olduğu kadar sabah da öter. Taşındığı doğrular bunlar."

Marsilia ayağa kalkıp yanıma geldi. "Bunu yapacak mısın? Uyurken bizi avlayacak mısın?"

Kızgın bir vampirle karşılaşan her mantıklı insanın yapacağı gibi inkâr etmek için ağzımı açtım ve sonra tekrar kapadım. Sandalye beni doğru söylemeye zorluyordu.

"Bunu yapmam çok aptalca olurdu," dedim sonunda. "Ben başıma bela almaktan hoşlanmam."

"Wulfe?" Marsilia çocuğa döndü ama çocuk sadece sallanmaya devam etti.

"Fark etmez," dedi vampirlerini incelemek için dönerken umursamaz bir el hareketi yaparak. "Wulfe kızın söylediği şeylere inanıyor. Doğru ya da yanlış... Vampirlerin, hiçbir vampirin..." Söylediği şeyi vurgulamak istercesine bir an Stefan'a baktı. "İzin olmadan etrafta birilerini öldürmesini kabul edemeyiz. Bu riski göze alamayız." Bir an için oturan vampirlere dik dik baktı, ardından tekrar

Stefan'a döndü. "Pekâlâ. Cinayetlerden senin değil, bu vampirin sorumlu olduğuna inanıyorum. Sana bu büyü-cüyü veya cesedini bize sunman için dört hafta veriyorum. Eğer bunu başaramazsan bunun onun var olmadığından öte geldiğini varsayacağız... Ve seni ekibi tehlikeye atmak-tan sorumlu tutacağız."

"Kabul ediyorum." Stefan eğilerek selam verdi.

"Sana yardım edecek birini seçebilirsin."

Stefan'ın bakışları hızla oturan vampirlerin üzerinden geçti. Sonunda, "Daniel," dedi.

Andre şaşırarak buna itiraz etti. "Daniel'in yürüyecek hali bile yok."

"Pekâlâ," dedi Marsilia. Sanki bütün meseleden kur-tulmak istiyorcasına ellerini birbirine sürttü, sonra kalkıp odadan çıktı.

Sandalyeden kalkmaya çalıştım ama ellerimi çekemi-yordum: Çok fena sıkışmışlardı ve onları kıpırdatmak daha da çok canımı acıtıyordu. Kendimi serbest kalabilmek için yeteri kadar hızla çekmeye ikna edemiyordum. Stefan so-runumu fark etti ve Daniel için yaptığı gibi nazıkçe elleri-mi dikenlerden çıkardı. Sihir kaybolurken hissettiğim ani sıcaklık bir an nefesimin kesilmesine sebep oldu.

Ayağa kalktığımda bakışlarım Wulfe'a kaydı, odada hâlâ oturan tek vampir oydu. Bana aç gözlerle bakıyordu. Vam-pirlerle dolu bir odada kanamak çok zekice değil, diye dü-şündüm.

Stefan bana, "Geldiğin için sağ ol," dedi ve elini dir-seğimin altına koyup beni Wulfe'ın bakışlarının uzağına yönlendirdi.

"Pek yardımcı olduğumu sanmıyorum," dedim. Ya san-dalye ya da Wulfe'la göz göze gelmek başımı döndürmüştü,

o yüzden Stefan'a istediğimden biraz daha fazla yaslandım. "Hâlâ tek başına bir büyücüyü yakalamak zorundasın."

Stefan bana dönüp gülümsedi. "Zaten yakalayacaktım. Bu şekilde yardım almış olacağım."

Biraz kenarda duran Andre yanıma yaklaştı. "Çok da fazla yardım değil. Daniel sağlıklıken bile bir insandan çok daha iyi değildir... Şu an ise o kadar aç ki bir kedi yavrusu kadar zayıf durumda."

"Bunu önleyebilirdin." Stefan'ın ses tonunda kınama yoktu ama bir şekilde Daniel'in durumu yüzünden Andre'ye kızgın olduğunu hissettim.

Andre omzunu silkti. "Yemeği vardı. Yemeyince onu zorlayacak değildim. Nasıl olsa sonunda beslenmesi gerekecekti."

Stefan beni Warren'a uzattı, sonra Daniel'in ayağa kalkmasına yardım etmek için eğildi. "Onu sen getirdiğine göre onu korumak da senin görevin... Onu kendisinden bile korumalısın."

"Çok uzun zamandır kurt adamlarla takılıyorsun, *amico mio*," dedi Andre. "Vampirler o kadar kırılgan değillerdir. Onu getiren sen olduğuna göre... Bunu yapacak yeterince zamanın vardı."

Stefan Daniel'i ayağa kaldırmaya çalışırken yüzü Andre'den yana dönük değildi ama çikolata rengi gözlerinde kırmızının parıldadığını görebiliyordum. "O benimdi."

Andre omzunu silkti. "Bu çok eski bir tartışma... Ve sana hiçbir zaman bu konuda karşı çıkmadım. Bu bir kazaydı. Onu bilerek dönüştürmedim ama onu dönüştürmek ya da onu ölüme bırakmak dışında bir seçeneğim yoktu. Bunun için yeterince özür dilediğime inanıyorum."

Stefan başını salladı. "Bu konuyu tekrar açtığım için

üzgünüm.” Sesi hiç üzgünmüş gibi çıkmıyordu. “Sahibemin isteğini yerine getirdikten sonra Daniel’ı sana geri getireceğim.”

Andre bizimle birlikte dışarı yürümedi. Kızgın olup olmadığını anlayamıyordum. Normal vücut kokuları olmadığı için vampirlerin duygularını okumam zor oluyordu.

Warren konuşmak için kamyonunun yanına varmamızı bekledi. “Stefan, sana yardım etmek istiyorum. Bence Adam da bir iblisin yönettiği bir vampirin hafife alınmaması gereken bir şey olduğu konusunda hemfikir olacaktır.”

“Ben de,” dedi Ben beklenmedik bir şekilde. Bakışımı görünce güldü. “Şu sıralar burası çok sıkıcı. Adam çok fazla göz önünde. Yılın başından beri her ay sadece tek bir Ay avına çıkmamıza izin verdi.”

“Teşekkür ederim,” dedi Stefan. Bunu söylerken gerçekten içten bir ifade belirmişti yüzünde.

Ağzımı açtım ama ben daha konuşmadan Stefan dudaklarımın üzerine serin parmağını bastırdı.

“Hayır,” dedi. “Samuel haklı. Dün gece neredeyse benim yüzümden ölecektin. Eğer Littleton’ın ne olduğun hakkında en ufak bir fikri olsaydı, yaşamana kesinlikle izin vermezdi. Çok kırılgansın... Ve benim Adam’la bir savaşa girmeye hiç niyetim yok... Ya da daha da kötüsü Marrok’la.”

Gözlerimi devirdim -sanki Marrok için kurt adamları iyi göstermek adına sıkı bir şekilde çalışırken vampir ekibiyle savaşa girmesine sebep olacak kadar önemliymişim gibi. Ama Stefan haklıydı; üstelik bir çift vampirden ve kurt adamdan daha iyi yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Büyücüyü o kadın için yakala,” dedim. “O hizmetçi

için... Ve bu gece soğuk toprağın altında yatmak yerine sevdikleriyle olabilecek insanlar için.”

Stefan elimi tuttu ve iyice eğilip dudaklarını elimin arkasına değdirdi. Bu zarif hareketi tenimin ne kadar sert olduğunu fark etmeme sebep oldu -tamircilik elleri yıpratır.

“Leydim nasıl isterse,” dedi. Tamamen ciddiymi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

5. BÖLÜM

“Alo?” Adam’ın sesi neşeli geliyordu.

“Neredeyse bir hafta oldu,” dedim. “Littleton peşime düşmedi... Warren ve Stefan’la oyun oynamakla meşgul.” Warren beni vampir-büyücünün avı konusunda az çok bilgilendirmişti. Nasıl oluyorsa Littleton her zaman onlardan bir adım önde oluyordu. “Koruma istemiyorum.”

Ahizenin öteki tarafındaki kısa süreli sessizliğin ardından Adam, “Hayır. Bunu telefonda konuşmayalım. Eğer benimle konuşmak istiyorsan gelip konuş. Dövüşebileceğin şekilde giyin, garajımda olacağım,” dedi ve telefonu kapattı.

“Başka biri olsa olmaz mıydı?” diye söylendim telefona bakarak kederle. “Anlaşabildiğim birini istemek çok mu?”

Ahizeyi yerine yerleştirip ona dik dik baktım. “Pekâlâ. *Ona* katlanmak zorundayım.”

Ertesi gün işten döndükten sonra kasvetle karate üniformamı giydim ve tekrar onu aradım. “Kazandın,” dedim.

“Garajımda buluşuruz.” Doğrusunu söylemek gerekir-

kendini inanılmaz bir şekilde kontrol edebildiğinin kanıtıydı bu.

Arka bahçeme çıktığımda kendime onunla konuşmaktan bu kadar korkmanın aptalca olduğunu söyledim. Ben izin vermeden üzerime atlayacak değildi ya. Tek yapmam gereken ciddiyetimden ödün vermemekti.

Adam'ı garajının yarısına kurduğu karate salonunda kum torbasına tekmeler atarken buldum. Karate salonunda her şey vardı... Aynalar, minderlerle kaplı bir zemin ve klima. Tekmeleri mükemmeldi -otuz ya da kırk yıldır çalışmış olsaydım benimkiler de kusursuz olurdu tabii!

Çalışmasını bitirdi, sonra yanıma gelip yüzümün yanına dokundu. Egzersiz yaptığı için keskinleşen kokusu beni sarmaladı: Yüzümü eline bastırmamak için savaştığım zorunda kaldım.

"Kafan nasıl?" diye sordu. Morluklarım biraz iyileşmeye başlamıştı, artık müşteriler beni gördüklerinde utanmış gözükmüyorlardı.

"İyi." Bu sabah ilk defa zonklayan bir baş ağrısıyla uyanmamıştım.

"Pekâlâ." Benden biraz uzaklaştı, minderli zeminin ortasına geçti. "Benimle biraz dövüş."

Birkaç yıldır tamirhanemin hemen karşısındaki tren yolunun öteki tarafında bulunan karate salonunda ders alıyordum, ama buna rağmen kendimden emin değildim. Bir kurt adamın gücüne yaklaşılamazdım bile. Fakat Adam'ın dövüşmek için mükemmel bir partner olduğu ortaya çıktı.

Hocam Sensei Johansen birçok Amerikalının şovlar ve turnuvalar için öğrendiği "güzel" karateyi öğretmiyordu. *Shisei kai kan* karatenin çok garip bir versiyonuydu ya da

İyiydi. Başta birden fazla rakiple karşı karşıya kalan askerler için tasarlanmıştı. Amaç saldırganları mümkün olduğu kadar çabuk kavgadan vazgeçirip geriye dönmemelerini sağlamaktı. Sınıftaki tek kadın bendim.

En büyük sorunum merak uyandırmayacak kadar yavaş hareket etmek ama zarar görmeyecek kadar iyi dövüşmek arasında bir denge sağlamaktı. Adam'la dövüşürken ise böyle bir sorun yaşamıyordum. Hayatımda ilk defa tam gaz dövüşebildim ve buna bayıldım.

“Aikido mu yapıyorsun?” diye sordum canlı bir dövüşten sonra birkaç adım gerileyerek.

Aikido kavgaya etmenin daha nazik, daha yumuşak metodudur. Aikido da insanları kırmak için kullanılabilir ama birçok hareketin çok daha yumuşak versiyonları vardır. Rakibinizin dirseğini kilitleyip onu safdışı bırakabilirsiniz veya biraz daha fazla güç verip eklemeni kırabilirsiniz.

“Birkaç eski askerle güvenlik işi yürüttüğüm için arada sırada dövüşmeyi gerekli buluyorum. Gerginliği alıyor,” dedi. “Aikido zarar vermeden onları yenmemi sağlıyor.”

Yine üzerime geldi, ona vurmak için kaldırdığım elimi yakalayıp omzunun arkasına çekerken sırtıyordu. Düştüm ve pis bir şey yapamadan onu uzaklaştırmak için ayaklarını yerden kestim. Tekrar ayağa kalktığında onun da nefes nefese kaldığını fark ettim. Bunu bir iltifat olarak kabul ettim.

Tam gaz savaşıyor olsak da ikimiz de ne kadar güç kullandığımıza önem veriyorduk. Kurt adamlar çabuk iyileşir ama kemikleri yine de kırılır ve yumrukları yine de can acıtır -Adam bana tüm gücüyle vurursa uzun bir süre ayağa kalkamayacağımdan emindim.

Adam yumuşak hareketlerle beni savuşturmaya çalışır-

ken, "Sana gönderdiğim korumaları geri çekmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Hayır."

"Büyücü çakal olduğumu sanıyor," diye sabırsızca açıkladım. "Beni arayacağını hiç sanmıyorum."

"Hayır."

Dengesini kaybetmesine sebep olacak şekilde vurdum ama ona çok yaklaşma hatasına düşmedim. Bir kurt adamla boğuşmak gerçekten aptalcadır -özellikle de aikido bilen bir tanesiyle.

"Bak, Warren ya da Mary Jo sorun değildi. Hatta Mary Jo alet edevattan anlıyor ve bana yardım da ediyordu. Ama Honey... Eşi çaresizce onun oturup müşteriler için güzel görünmesini istiyor!"

Honey'nin eşi Peter Jorgenson su tesisatçısıydı. Basit, sessiz ve bir saat içinde insanların hayatları boyunca yaptığından çok daha fazla iş yapan bir adamdı. Honey aynada gördüğü şeyden başka hiçbir şeyi takdir etmeyen bir kadın olsa da kocasını seviyordu. Gerçi ne zaman onu sevdiğini söylese, sonradan kocasının onun aksine dominant bir kurt olmadığını söylerdi. Tabii benimle hiç konuşmuyordu: Benim onu sevmediğim kadar o da beni sevmiyordu.

"Peter emirlerime uyuyor," dedi Adam.

Adam Alfa'ydı, o yüzden Peter emirlerine uyuyordu. Honey Peter'in karısıydı, o yüzden Peter ona emir veriyordu -ve Honey bunlara uyuyordu. Erkek kurt adamlar eşlerine sevdikleri köleleri gibi davranıyorlardı. Bu düşünce sırtımı dikleştirmeme sebep oldu.

Kurt adamların hâlâ Taş Devri'nden çıkamamış olmaları Adam'ın veya Peter'in suçu değildi. Gerçekten. İyi ki kurt adam değildim, yoksa köleleri isyana sürüklerdim.

Adam'ın dizine tekme attım ve Adam tekmemi yakalayıp beni öne çekerek dengemi kaybetmeme sebep oldu. Sonra karmaşık bir hareket yaptı ve o beni tek bir eli ve di-ziyle tutarken kendimi minderin üzerinde yüzüstü, sekiz sayısı gibi bükülmüş dururken buldum.

Adam geceleri ormanların koktuğu gibi kokuyordu.

Hemen mindere vurdum ve kalkmama izin verdi.

“Adam. Gözlerini kapa ve Honey'yi atölyemde düşün. Bugün altı santimlik topuklu giyyordu.” Honey'yi düşünmek yüzüme bir kova su yemek gibiydi -ve buna ihtiyacım vardı.

Güldü. “Öraya ait değil gibi öyle mi?”

“Bütün günü ayakta geçirdi, sandalyelerimde eteğini kirletme riskini göze almak istemiyormuş. Üstelik Gabriel ondan hoşlanıyor.” Adam tekrar güldüğünde ona dönüp kaşlarımı çatıttım. “Gabriel on-altı-buçuk yaşında bir erkek. Eğer annesi onun bir kurt adamla flört ettiğini öğrenirse tamirhanede çalışmasına izin vermez.”

“Honey'nin kurt adam olduğunu öğrenemez. Honey daha ortaya çıkarılmadı. Üstelik Honey erkeklerin ilgisine alışık, Gabriel'i ciddiye almaz,” dedi Adam sanki önemli olan nokta buymuş gibi.

“Bunu biliyorum, bunu Gabriel de biliyor... Ama annesi bunu umursamaz. Ve er ya da geç öğrenecektir. Benim şansım böyle işler. Ve Gabriel giderse bürokrasi işleriyle bizzat ilgilenmem gerekir.” Sızlanmayı planlamamıştım ama bürokrasiden nefret ediyordum ve o da benden nefret ediyordu.

Gabriel'in annesi Sylvia, Zee'nin büyüğü varlık olduğunu yeni öğrenmişti. Bunu sorun etmemişti, çünkü bunu öğrendiğinde zaten Zee'yi tanıyor ve seviyordu. Fakat kurt adamlar konusunda bu kadar anlayışlı olacağına şüpheliy-

dım -özellikle de söz konusu olan oğlunun peşinde olabilecek güzel dişi kurt bir adamsa.

"Sırf sen paranoyaksın diye Gabriel'i kaybetmek istemiyorum. Artık koruma istemiyorum Adam. Zaten Honey çok fazla bir koruma sağlamıyor ki."

Adam mutsuz bir şekilde içini çekti. "Stefan tüm zamanını büyücüyü avlamak için geçiriyor. Warren, Ben ve birkaç başka kurt da ona yardım ediyor, o yüzden onu bulmaları çok uzun sürmez, sonra da özgür kalırsın. Honey'nin koruma yeteneklerine gelince... Çok iyi dövüşür. Eğitimi sırasında bir iki kere Darryl'i yenmişti." Sürülerin çoğunda "eğitim" yoktu. Zaman zaman Adam'ın eskiden asker olduğu çok belli oluyordu. "I Honey kadın olmasaydı sürüde başı çeken ikinci veya üçüncü kurt olabilirdi."

Honey'nin iyi dövüşmesine şaşırمامış olsam da sadece bir iki kere bile olsa Darryl'i yenebilecek kadar iyi dövüşmesi gerçekten şoke ediciydi. Darryl sürüdeki ikinci egemen kurt olduğu için sırf eğitimde değil, gerçek kavgalarda da oldukça deneyim kazanmıştı.

Adam'ın neden sadece dişi korumalar gönderdiğini biliyordum -vampir ekibinin yanına giderken yanımda Warren'la Ben'i göndermesiyle aynı sebeptendi. Warren benimle -ya da kadınlarla- ilgilenmediği için cinsel ataklarda bulunmazdı -ve Adam Ben'den hiç hoşlanmadığını biliyordu.

Kurt adamlar bölgelerine hâkim olmak isterler. Adam sözde beni güvende tutmak için sürüsüne beni eşi olarak tanıttığı için, ben onun bölgesiydim. Ve sürü söz konusu olduğunda Adam ne derse o olurdu. Eşi olmayı kabul etmemiş olmam sürünün gerçek kabul ettiği şeyi değiştirmiyordu. Adam Samuel'le bu konuda bir tür anlaşmaya varabilmeyi başarmıştı. Bu anlaşmanın ne olduğunu bil-

mek istemiyordum, çünkü bunun beni sadece kızdıracağını biliyordum.

Bu yüzden korumam Honey olmuştu, çünkü Mary Jo itfaiyede yirmi dört saat çalışıyordu ve Darryl'in eşi Aurie-
le, yani Adam'ın sürüsündeki diğer tek dişi, Ellensburg'de öğretmenlik lisansını korumak için bir ders alıyordu. Honey hakkında söylenmem yeni bir koruma almamı sağlayamayacaktı -Adam'ın gönderebileceği başka kimse yoktu.

"Littleton bir vampir," dedim duruma biraz mantık katmaya çalışarak. "Gündüz saldırmayacaktır. O yakalanmadan önce her gün hava kararmadan eve dönerim. Onu davet etmediğim sürece de evime giremez. Zaten girmeyecektir, çünkü Stefan'ın kostümünün bir parçası dışında bir şey olduğumu düşünmesi için hiçbir sebep yok."

"Marrok'la büyücüler hakkında konuştum," dedi Adam yumuşak bir sesle. "Gece gündüz başında bir koruma olması gerektiğini söyleyen oydu. Kimse bir iblisin yönettiği bir vampirin nasıl bir canavar olabileceğini bilemez, dedi."

"*Bunu* ben de biliyorum," diye çıktım -korumamın olmasını Bran emrettiyse, hiç şansım yoktu ve bunu Adam da biliyordu.

"Elizaveta onu arayıp büyücüler hakkında soru sorduğunu söyledi," dedi Adam.

"Evet, mutlu olmalısın. Bana tek söylediği ona bana hiçbir şey söylememesi için emir verdiğin oldu." Bu söylediğim tam olarak doğru değildi.

Elizaveta'mın esas söylediği şey, "*Adam bu konuya katkı yormaman gerektiğini söylüyor. Çok zeki bir adam o. Bırak da bu büyücüyi kurtlar avlasın Mercedes Thompson. Bir çakal bu iblisle savaştırmaz,*" idi.

"Warren ve Stefan Littleton'ın icabına bakacak," dedi

Adam. Sesinde empati vardı. Empatik olabiliyordu, çünkü bana hiç karşı çıkma şansı bırakmamıştı.

“Stefan da Warren da sapanlarla kaplan avlıyor gibiler,” dedim. “Belki şansları yaver gidip bir atışı isabet ettirirler ya da belki kaplan dönüp ikisini birden öldürür... Tabii Honey de bu arada beyaz elbiseler giyip arabaları tamir etmemi izler.”

Asılı olan kum torbalarından birine ilerledim ve yumruklarımı çalıştırmaya başladım. Bunu söylemeyi planlamamıştım, onlar için ne kadar endişelendiğimin farkında değildim. Adam onlara çok güveniyordu ama *o şeyle* aynı odada hiç bulunmamıştı.

Adam bir süre beni izledikten sonra, “Mercy...” dedi.

Tekme çalışmaya başladım.

“Tornavida çok işe yarayan bir gereçtir ama lazım olan kaynak üfleciyken tornavida kullanılmaz,” dedi. “Gergin olduğunu biliyorum. Littleton’ın ne yaptığını gördükten sonra onu öldürmeye yardım etmek istediğini de. Ama eğer onlarla beraber gitseydin biri seni korumaya çalışırken öldürdü.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” dedim sertçe. Tekme atmayı bıraktım ve sallanan siyah torbaya bakıp onun yerine Adam’a vurma isteğimi bastırmaya çalıştım.

Bir çakala dönüşebiliyordum. Bir insandan daha hızlıydım. Vampirlerin bazı sihirlerine bağışıklığım vardı, ama tam olarak hangilerine bağışıklığım olduğundan emin değildim. İşte doğaüstü yeteneklerim bundan ibaretti. Bunlar Littleton’ın peşinden gitmeye yeterli değildi.

O gece kayışımı koparabilseydim büyücü beni öldürürdü. Bunu biliyordum ama bu, hizmetçinin tek başına çırpınmasını izlediğim için kendimi suçlu hissetmememe engel olmuyordu. Büyücüyü *ben* yakalamak istiyordum.

Boynunu dişlerimin altında hissedip kanının tadını almak istiyordum. Titreyerek derin bir nefes aldım. Gerçekten istediğim, açlığını duyduğum şey o gülümseyen kadavramısı piç kurusunu öldürmekti.

“Elizaveta büyücünün peşine düşmeyecek,” dedi Adam. “Anlaşılan iblislerin cadılara garip etkileri varmış. Yani kenede oturan tek kişi sen değilsin.”

“Bugün televizyon kanallarından biri vampirlerin cinayetler için suçladığı adamın kız kardeşiyle röportaj yaptı.” Kum torbasına iki tekme savurdum. “Ağlıyordu. Ağabeyinin bir süredir evlilik sorunları çektiğini ama hiçbir zaman böyle bir şey yapacağını düşünmediğini söyledi.” Yine tekme attım, sarf ettiğim çaba kısa bir homurtu çıkarmama sebep olmuştu. “Neden düşünmedi biliyor musun? Çünkü zavallı adam yanlış zamanda yanlış yerde olmak dışında hiçbir şey yapmamıştı.”

“Hiçbirimiz vampirlerin şu anda ortaya çıkmasını kaldıramayız,” dedi Adam.

Yalanların onu da rahatsız ettiğini görebiliyordum. Adam çok dobra bir insandı -bunun gerekliliğini anlıyordu. Ben de. Fakat bu bundan hoşnut olmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

“Vampirlerin saklanmak zorunda olduğunu *biliorum*,” dedim kum torbasına doğru. “İnsanların karanlıkta gizlenen şeyleri öğrenmeye hazır olmadığını da biliorum. Onları saklamanın bir sürü insanın ölümüne yol açabilecek toplu bir histeri krizini önlediğini anlıyorum. Ama... O kamyoncu... Cinayetler için suçladıkları o adam... Onun çocukları vardı. Ve o çocuklar babalarının annelerini öldürdüğünü düşünerek büyüyecek.” İsimlerini bir yere yazmıştım. Bir gün... Bir gün doğruyu öğrenmelerini sağlayacaktım.

Onların acısı, cinayetler, zavallı kadının ölümünün kokusuyla uyandığım her sabah ve Littleton'ın aklımdan çıkmayan kahkahası... Hepsi büyücü yüzündendi. Onu yakalama komitesinde yer almak istiyordum.

"Onunla oynadı." Kum torbasına en iyi tekmemle vurup bir çember çizmesini sağladım, o geceki en kötü şeyleri anlatırsam rüyama girmeyeceklerini umuyordum. "Eminim kadın Littleton'ın çoktan diğer onca insanı öldürdüğünü biliyordu. Büyücü ona işkence yaptı, daha uzun sürede ölmesi için yavaş yavaş ısırdı."

"Mercy." Adam'ın sesi bir mırıltı gibiydi, rahatlatmaya hazırdı ama bu delikten aşağı düşmeyecektim. Kurt adamlar için her şey hem çok önemli, hem de çok önemsizdi. Beni rahatlatmasına izin verirsem, Adam onu liderim olarak kabul ettiğimi düşünebilirdi -ki büyük olasılıkla düşünürdü. Bu onun suçu değildi, kurt adamların içgüdüleri çok güçlüydü. Samuel ise güçlü bir dominant olmasına rağmen bir sürünün Alfa'sı olmadığı için daha güvenliydi.

Alfa olmak dominant olmaktan daha büyük bir şeydi. Sürünün itaatinde liderlerine güç veren bir sihir vardır, lider onların gücünü kendine çekebilir ve gücün birazını onlara geri verebilir. Adam'ın sürüsünün onu iyileştirdiğini ve bir grup başka kurda dominantlığını kabul ettirmesi için ona güç verdiğini görmüştüm.

Alfa olmak ayrıca bir kurda onların emri altında olan herkesi koruma -ve kontrol etme- içgüdüğü verir. Ben Adam'ın emri altında değildim. Fakat Adam beni eşi olarak ilan etmişti ve bu konuda benimle aynı fikirde değildi. Pozisyonumun düşmesini göze alamazdım.

Garajın bir ucuna gittim, sonra torbaya doğru hızla koştum. Sensei bana zıplayarak dönüp arkaya doğru tekme sa-

vurmanın tek bir amacı olduğunu söylemişti: Korkutmak. Tekme isabet ederse etkisi mahvedici oluyordu ama iyi bir dövüş ustası böyle bir tekmenin kendisine gelmesine asla izin vermezdi, çünkü havah tekmeleer çok yavaştır. Genelde.

Elimden geldiğince havalandım, o kadar hızlı döndüm ki sersemledim. Topuğum tam olması gerektiğı gibi torbanın hemen altına isabet etti. Eğer kum torbası bir insan olsaydı boynunu kırmış olurdu.

Üzerindeki zincir kum torbasının bir insanın tekmeden sonra yapacağı gibi düşmesini engelledi. Bu kadar hızlı vurmayı beklemiyordum: Popomu çürütecek kadar sert bir şekilde yere yaptım.

Yere hemen dümdüz uzandım, ama zaten Adam salanıp bana çarpamadan kum torbasını yakaladı. Torbanın dikişindeki ufak bir yırtıktan kumlar akmaya başladığında hafifçe ıslık çaldı. "Güzel tekmeydi."

"Adam..." dedim tavana bakarak. "Onu tatlı olarak kullandı."

"Ne? Kimi kullandı?"

"Hizmetçiyi. Littleton onu çikolatasını sonra yemek isteyen bir çocuk gibi sakladı. Hizmetçiyi göremeyeceğı bir yere, banyoya soktu, çünkü onu hemen öldürmek istemiyordu. Stefan'ı bekliyordu." Kadını banyoda saklamasının başka sebepleri de olabilirdi -zira öldürdüğü insanlardan beslenmişti- yine de hizmetçiyi dışarı çıkardığında yüzünde *sonunda* der gibi bir ifade vardı.

"Özellikle Stefan'ı mı bekliyordu? Yoksa Marsilia'nın göndereceğı kişiyi mi?" diye sordu Adam. Önemli noktayı benden önce fark etmişti.

Littleton'ın Stefan hakkında ne kadar çok şey bildiğini düşündüm, Stefan onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen

men büyücü vampir arkadaşım hakkında özel ayrıntıları biliyordu. Fakat beni Stefan'ı beklediğine emin kılan söyledikleri değil, halinden çok memnun gözükmesiydi -otelde sanki her şey beklediği gibi geliyormuşçasına keyifliydi.

"Stefan'ı bekliyordu," dedim. Ardından sorulması gereken soruyu sordum. "Acaba ona Stefan'ın geldiğini kim söyledi?"

"Warren'ı arayıp ona birinin Littleton'a Stefan'ın onu görmeye geldiğini düşündüğünü söyleyeceğim," dedi Adam. "Stefan Littleton'ın nasıl öğrendiği konusunda daha iyi fikir yürütebilir... Anlaşılan etrafında bir hain var."

Adam telefonu duvardan çekip tuşlara basmaya başladı-ğında yerden kalkmadım.

Yıllardır rakip gibiydik, bölgelerini ve hoş karşılanmayan ama kesinlikle var olan bir çekimi paylaşan iki avcıydık. Nasıl olduysa bunca senedir kendi isteklerimin karşılanmasına dikkat ederek hem onun isteklerine boyun eğmiş hem de Adam'ın saygısını kazanmıştım. Birçok kurt adam beni sevmiş veya benden nefret etmişti, ama daha önce hiçbir kurt adam bana saygı duymamıştı. Samuel bile.

Adam ise bana şüphelerime göre hareket edecek kadar saygı duyuyordu. Bu benim için çok anlamlıydı.

Gözlerimi kapadım ve sesinin akışının beni sarıp gerginliğimi uzaklaştırmasına izin verdim. Adam haklıydı. Bir vampirin peşine düşecek güçte değildim, hiçbir vampirin peşine düşemezdim, özellikle de bir iblisin yardım ettiği bir vampire. Warren veya Stefan onu bulduğunda tatmin olmak durumundaydım. Ama eğer Littleton'ı Ben öldürürse... Bunun beni tatmin edeceğinden emin değildim. Ben'e şu andan daha fazla borçlu olmak istemiyordum.

Adam telefonu kapattı. Ayaklarının minderde bana yaklaşıırken çıkardığı hafif sesi, sonra da yanıma oturduğunda

minderden çıkan tıslamayı duydum. Bir an sonra karate üniformamın üzerini çözdü, artık üzerimde sadece tişörtüm ve beyaz karate pantolonum vardı. Bunu yapmasına izin verdim.

“Pasif olmak sana yakışmıyor,” dedi.

Gözlerimi açmadan hırladım. “Kes sesini. Burada kendime acımakla meşgulüm. Biraz saygı duy.”

Güldü ve beni çevirip yüzümü ter kokulu mindere doğru bastırdı. Belimdeki katılaşmış kaslara bastıran elleri ılık ve güçlüydü. Omuzlarıma geçtiğinde kemiklerim yokmuş gibi hissettim.

İlk başta çok ciddiye; uykusuz geceler ve gündüzler boyu yaptığım fiziksel olarak zorlayıcı işimin bıraktığı katılaşmış noktaları buluyordu. Sonra elleri yumuşadı ve sert bir şekilde ovuşturmak yerine hafifçe okşamaya başladı.

“Yanık yağ ve WD-40 kokuyorsun,” dedi. Sesi gülümseyormuş gibi çıkıyordu.

“O zaman burnunu tıka,” diye karşılık verdim. Maalesef sesim sertten çok sevimli çıkmıştı.

Çok kolay bir avdım. Tek bir masaj... Ve onun olmuştu. Ondaki kaçınmamın sebebi zaten ona olan düşkünlüğümünden kaynaklanıyordu. Ama nedense yüzüstü yatıp ellerini sırtımda hissederken bu yeteri kadar iyi bir sebep gibi gözükmüyordu.

O yanık yağ gibi değil orman, kurt ve sadece ona ait olan o egzotik vahşi koku gibi kokuyordu. Elleri tişörtümün altına kaydı ve önce belimde dolaştı, sonra da sütyenimin kopçasını aramaya koyuldu. Ona spor sütyenlerin kopçaları olmadığını söyleyebilirdim ama o zaman kendi baştan çıkarılmamın içinde rol oynamış olurdum. Halbuki bunu tek başına yapmasını istiyordum -ufak bir parçam.

elleri altında eriyip gitmemiş olan küçücük bir parçam neden böyle olduğunu merak etti.

Üzerime sorumluluk almak istemiyorum, diye karar verdim. Kendi hareketlerim için sorumluluk almaya her zaman hazırdım -ve ılık, nasırlı ellerinin saçlarımın arasında gezinmesine izin vermek kesinlikle kendi hareketimdi. Bir erkeğin ellerinin saçında olmasına bayıldığıma karar verdim. Adam'ın ellerine bayılıyordum.

Ensemi ısırdı ve inledim.

Birden garajla evi arasındaki kapı açıldı. "Merhaba baba, merhaba Mercy."

Üzerimize buzlu su atılsa bu kadar etkili olmazdı.

Adam'ın kızının hızlı adımları durduğunda kalçamdaki eller donakaldı. Gözlerimi açtım ve Jesse'nin bakışlarıyla karşılaştım. Onu son gördüğümünden beri saçını değiştirmişti, şaşırtıcı bir stilden daha da şaşırtıcı bir stile geçmişti. Bir santim uzunluğundaydı ve sarıydı -doğal sarı değil, fulya sarısıydı. Toplamda etkileyici ama biraz garip gözüküyordu. Bir kurtarıcıya özgü bir görüntüsü olmadığı kesindi.

Neyi böldüğünü fark ettiğinde yüzünde boş bir ifade belirdi. "Ben, şey, yukarı çıkıp televizyon izleyeceğim," dedi. Sesi hiç kendi sesine benzemiyordu.

Adam'ın altından sıyrıldım. "Ve Jesse bizi kurtardı," dedim neşeyle. "Teşekkürler, biraz kontrolden çıkmıştı."

Duraksadı, şaşırmış görünüyordu.

Merhametsizce buna benzer durumlarda annesini kaç kez bastığını ve annesinin tepkisinin ne olduğunu merak ettim. Jesse'nin annesini hiçbir zaman sevmemiştim ve onunla ilgili kötü her şeye inanmaya hazırdım. Annesinin oynamış olabileceği oyunları düşünüp öfkenin beni sarmasına izin verdim. Kurt adamlarla yaşadıkça ne hissetti-

ğimi onlardan saklamak için çeşitli numaralar geliştirmiştim -öfke mesela paniği gayet iyi saklar- ve Adam'ın tahrik edici elleri altında paniğe kapılmışım.

Adam küçümser bir ses çıkardı. "Öyle de diyebilirsin." Neyse ki olduğu yerde kalmış, yüzünü mindere yaklaştırmıştı.

"İrademe rağmen etkisi çok fazlaydı," dedim dramatik bir şekilde bileğimi alınma götürerek. Eğer şakaymış gibi söylersem bundaki doğruluk payını anlayamazdı.

Jesse'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Babam çok etkileyicidir, doğru," dedi.

"Jesse," diye uyardı onu Adam. Sesi minder yüzünden biraz boğuk çıkmıştı. Kızı kıkırdadı.

"Sana katıldığımı söyleyebilirim," dedim aşırı ciddi bir sesle. "Belki yedi veya sekiz alacak kadar."

Adam ayağa kalkıp, "Mercedes," diye homurdandı.

Jesse'ye göz kırpıp formamın üstünü sol omzuma attım ve rahat adımlarla garajın arka kapısından çıktım. Bunu yapmak istememiştim ama kapıyı kapamak için döndüğümde arkaya baktım ve Adam'ı gördüm. Yüz ifadesi kanının donmasına sebep oldu.

Öfkeli veya kırılmış değildi. Düşünceli gözüktüyordu, sanki biri uzun süredir onu rahatsız eden bir sorunun cevabını vermişti. *Biliyordu.*

Adam'ın eviyle benimki arasındaki dikenli telin üzerine dikkatle tırmanırken hâlâ titriyordum.

Hayatım boyunca çevremdekilere uyum sağlamıştım. Bu bir çakalın yeteneğidir. Bu hayatta kalmamıza yardımcı olur.

Kurtları taklit etmeyi küçükken öğrenmiştim, onlar da uyduğu sürece onların kurallarına uyuyordum. Onlar

kurt, ben çakal olduğum için onlardan daha düşük seviye-
de olduğumu düşünüp veya ayın çağrısına karşılık vermek
zorunda olmadığım için beni kısıkanp mantıklı sınırları
geçtiklerinde ise kendimi kaybediyordum. Onların za-
yınlıklarına karşı kendi güçlü noktalarımı kullanıyordum.
Bedenimle ve gözlerimle yalan söyleyip onlara yağ çekiyor
-sonra düşünebildiğim her şekilde onlara işkence ediyor-
dum.

Kurt görgü kuralları benim için bir oyuna dönüşmüştü
-kurallarımı anladığım bir oyuna. Aptal dominant/itaatkâr
olayına bağlı olmadığımı -Alfa'nın gücüne karşı bağışıklı-
ğımın olduğunu- sanıyordum. Biraz önce ise böyle olma-
dığına dair çok önemli bir ders almıştım. Bundan hoşlan-
mamıştım. Hem de hiç.

Eğer Jesse içeri gelmeseydi 1970'lerdeki bir aşk kitabı-
nın kahramanı gibi kendimi Adam'a verecektim -manevi
annemin sürekli okuduğu o aşk kitaplarındaki kahraman-
lar gibi. İğrenç.

Rabbit'imın yanına gittim. Rabbit'im arada kullandı-
ğım bir araba olmak dışında Adam'a layık gördüğüm bir
intikam aracıydı. Adam arka penceresinden baktığında
arabam manzarasının hemen ortasında duruyordu.

Birkaç yıl önce Adam tekerlekli evimin manzarasını
bozduğunu söylediğinde Rabbit'i tamirhanemden çıkar-
mıştım. Adam beni her rahatsız ettiğinde arabayı daha da
çirkin bir hale getirmiştım. Artık üç tekerleği ve arka tam-
ponu eksikti, hepsi de tamirhanemde güvenle duruyordu.
Kapatunda kırmızı harflerle İYİ ZAMAN GEÇİRMEK
İÇİN ARAYIN yazıyordu ve altında Adam'ın telefon nu-
marası vardı. Graffiti Jesse'nin önerisiydi.

Rabbit'imın yanına, yere oturdum ve başımı çamurluğa
dayayıp neden birden Adam'a kendimi teslim etmeye dair

bir arzuyla dolduğumu anlamaya çalıştım. Neden daha önce böyle hissetmemiştim -veya bu yüzden mi oradan o kadar hızlı kaçmıştım? Öncesini hatırlamaya çalıştım ama tek hatırladığım başka bir kurt adamla ilişkiye girmek konusunda çok fazla endişe duyduğumdu.

Özellikle ona itaat etmemi sağlamış olabilir miydi? Bu fizyolojik mi, parapsikolojik mi, bilimsel mi, yoksa sihir miydi? Eğer bunun olacağını zaten biliyorsam buna karşı koyabilir miydim?

Bunu kime sorabilirdim?

Evin önünde park etmiş olan arabaya baktım. Samuel acilden dönmüştü.

Bunu bilse bilse Samuel bilirdi. Sadece ona nasıl soracağımı bulmalıyım. Eve bana asılmak için doğru zamanı beklediğini açık eden bir kurt adama, başka bir kurt adamın benim onu arzulamamı sağlaması hakkında soru sormak için gidiyor olmam ne kadar dağıldığının bir göstergesiydi. Normalde bu kadar aptal değilimdir.

Ön kapıya vardığımda planımın belgelğini sorgulamaya başlamıştım. Kapıyı açtım ve soğuk bir hava dalgasıyla karşılaştım.

Eski duvarım yatak odamı dışarıdan yaklaşık beş derece daha soğuk tutabiliyordu, ve benim için hava hoştu.

Sıcak havayı severim ama birçok kurt bundan rahatsız olur, bu yüzden Samuel yeni bir klima almış ve onu kendi elleriyle takmıştı. Düşünceli bir ev arkadaşı olduğu için genelde dereceyi benim ayarladığım yerde bırakıyordu.

Termostata baktığımda Samuel'in dereceyi en sona getirdiğini gördüm. İçerisi beş derecede değildi ama beş dereceye yakındı. Dışarısının otuz yedi derece olduğu ve karavanimin 1978'de, yalıtımı iyi olan evlerin yapılmasından önce yapıldığı düşünülürse klimanın oldukça iyi bir etör

sarf ettiği kamısına varılabilirdi. Termostatu daha makul bir dereceye getirdim.

Formamı koltuğa atarak, “Samuel? Dereceyi neden o kadar aşağıya çektin?” diye bağırdım.

Cevap vermedi ama beni duymuş olmalıydı. Mutfağı geçtim ve koridora girdim. Samuel’in kapısı aralıktı.

“Samuel?” Kapıya dokunup biraz daha araladım ve Samuel’i hâlâ hastane önlüğüyle sabun ve kan kokar halde yatağında yatarken buldum.

Kolunu gözlerinin önüne koymuştu.

“Samuel?” Kapı eşiğinde durup burnuma ne hissettiğini anlamak için fırsat tamdım. Ama her zamanki kokuları almıyordum. Öfkeli veya korkmuş değildi. Başka bir şey vardı... Acı çekiyormuş gibi kokuyordu.

“Samuel, iyi misin?”

“Adam gibi kokuyorsun.” Kolunu çekti ve siyahla çevrelenmiş kar kadar soluk kurt gözleriyle bana baktı.

Samuel bugün burada değil, diye düşündüm ve panik olmamaya veya aptalca başka bir şey yapmamaya çalıştım. Küçükken Samuel kurt formundayken onunla oyunlar oynamıştım, tıpkı Aspen Springs’teki diğer çocuklar gibi. Büyüylene dek bunun başka bir kurtla ne kadar tehlikeli olabileceğini anlayamamıştım. Eğer o kurt gözleri kurt bedeninde olsaydı şimdi kendimi daha iyi hissedebilirdim. İnsan yüzündeki kurt gözleri ise şu an kontrolün kurtta olduğunu gösteriyordu.

Yeni kurtların kontrollerini kaybettiklerini görmüştüm. Bunu çok sık tekrarlamaları halinde sürünün ve onlarla karşılaşan herkesin iyiliği için ortadan kaldırılıyorlardı. Samuel’in kontrolünü kaybettiğini sadece bir kez görmüştüm -ve bu bir vampir atağından sonra olmuştu.

Kafamın onunkinden daha aşağıda olması için yere çök-

tüm. Boğazımı yırtabilecek birinin önünde kendimi çaresiz duruma getirmek hep ilginç bir his bırakıyor. Düşününce, esasında bunu son kez yaptığımda yine Samuel'in önündeydim. O zaman en azından kendimi korumak için öyle yapmıştım -dominant bir kurda itaat etmeye dair duyduğum gizli bir istek yüzünden değil- lanet gizli bir içgüdü yüzünden ona itaat etmemiştim, rol yapmıştım.

Bunu düşündükten sonra bunun yine doğru olduğunu fark ettim. Samuel'in önünde çökmeye dair hiçbir istek duymuyordum. Daha az endişe duymam gereken bir durum içinde olsaydım bu beni neşelendirirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Samuel ve kolunu tekrar gözlerinin önüne koydu. "Kötü bir gün geçirdim. Y sapağının orada 240'ta bir kaza oldu. Bir arabada on sekiz ve on dokuz yaşında iki çocuk vardı. Diğerinde ise bebeği olan bir anne. Hepsinin durumu hâlâ kritik. Belki yaşarlar."

Uzun süredir doktordur. Neden özellikle bu kazanın onu rahatsız ettiğini bilmiyordum. Onu cesaretlendirecek bir ses çıkardım.

"Çok fazla kan vardı," dedi sonunda. "Bebek cam yüzünden bayağı yaralanmıştı. kanamasını durdurmak için otuz dikiş atmam gerekti. Acil hemşirelerinden biri yeni, devlet üniversitesinden yeni mezun oldu. Prosedürün yarısında çıkmak zorunda kaldı... Ve sonra kurban bebek olduğunda bu durumla nasıl bu kadar iyi başedebildiğimi sordu." Devam ederken sesinde daha önce çok az duyduğum bir acı belirdi. "Ona az kalsın daha kötülerimi gördüğümü... Hatta yediğimi söyleyecektim. O bebek sadece ufak bir atıştırmalık olurdu."

O sırada arkamı dönüp odadan çıkabilirdim. Samuel'in peşimden gelmeyecek kadar kontrolü kalmıştı -muhtemelen. Ama onu bu şekilde bırakamazdım.

Dikkatle yerde süründüm ve üzerime atılmadan önce bunu anlayabilmek için kaslarının hareket edip etmediğini kontrol ettim. Yavaşça elimi kaldırdım ve onunkine dokundum. Hiç tepki vermedi.

Yeni bir kurt olsaydı ne diyeceğimi bilirdim. Fakat bu tip durumlarda yeni kurtlara yardım etmek Samuel'in görevlerinden biriydi. Söyleyebileceğim zaten bilmediği hiçbir şey yoktu.

"Kurt pratik bir hayvandır," dedim sonunda. Onu bu kadar rahatsız eden şeyin bir bebeği yeme düşüncesi olduğunu düşünerek. "Sen ne yediğin konusunda çok daha dikkatlisin. Aç olmadığın sürece ameliyat masasına atlayıp birini yemezsin." Bu neredeyse kelimesi kelimesine onun yeni kurtlara söylediklerinin aynısıydı.

"Çok yorgunum," dedi ve ensemdaki tüyler diken diken oldu. "Çok yorgunum. Dinlenme zamanım geldi." Fiziksel dinlenmeden bahsetmiyordu.

Kurt adamlar ölümsüz değillerdir, sadece yaşlanmaya karşı bağışıklıkları vardır. Ama zaman yine de onların düşmanıdır. Bir kurt bana o kadar zamandan sonra artık hiçbir şeyin önemli olmadığını ve ölümün bir gün daha yaşamaktan daha iyi olduğunu söylemişti.

Ve Samuel çok yaşlıydı.

Samuel'in babası Marrok beni her ay "nasıl gidiyor diye kontrol etmek için" aramaya başlamıştı. Samuel'in bu sözlerinin ardından Marrok'un ilk defa beni değil de oğlunu kontrol etmek için aradığını hissettim.

"Ne zamandır böyle hissediyorsun?" diye sordum onu şaşırtmamak için yavaşça yatağa çıkarak. "Bunu Bran'den saklayamadığın için mi Montana'yı terk ettin?"

"Hayır. Seni istiyorum," dedi. Kolunu yüzünden çek-

tiğinde gözlerinin tekrar insan gri-mavisine döndüğünü fark ettim.

“Öyle mi?” diye sordum bunun tamamen doğru olmadığını bildiğim için. “Belki içindeki kurt beni hâlâ istiyordur ama senin istediğini sanmıyorum. Neden buraya gelmek için Marrok’u bıraktın?”

Yana kıvrılıp sırtını bana döndü. Üzerine gitmemek için kıpırdamadım. Geri de çekilmedim, sadece cevap vermesini bekledim.

Sonunda cevap geldi. “Çok kötüydü. Teksas’tan sonra. Ama sen bize dönünce düzelmiştim. İyiydim. Bebeğe kadar.”

“Bran’le bu konuda konuştun mu?” *Konu her neyse.* Yüzümü sırtına dayayıp nefesimle onu ısıttım. Kendimi “Samuel intiharı korkaklık olarak görür,” diyerek rahatlatmaya çalıştım -ki Samuel korkaklardan nefret ederdi. Samuel’i sevmek istemiyor olabilirdim ama yine de onu kaybetmek istemiyordum.

“Marrok biliyor,” diye fısıldadı. “Her şeyi bilir. Herkes her zamanki gibi olduğuma inandı. Babam ise bir şeylerin yanlış olduğunu, benim normal olmadığımı anladı. Gidecektim... Fakat sonra sen geldin.”

Eğer onu Bran düzeltemediyse ben ne yapabilirdim?

“Sürüden çok uzun bir süre ayrı kaldın,” dedim. Benim gidişimden kısa bir süre sonra Samuel sürüden ayrılmış -on beş yıldan bile fazla zaman önce- ve bu süre içerisinde sürüden uzak kalmıştı. “Bran Teksas’ta yalnız bir kurt olarak takıldığını söyledi.” Kurtların sürülete ihtivaçları vardır, yoksa biraz garip davranmaya başlarlar. Yalnız kurtlar genelde kendilerine ve başkalarına tehlike oluşturlar.

“Evet.” Bedenindeki bütün kaslar bir anda gerildi ve

hafifçe gevşemeye başladı. Doğru yolda olduğuma karar verdim.

“Onca yıl yalnız olmak kolay değil.” Biraz yaklaşıp ona sarıldım. Bacaklarımı onunkilerinin arkasına sokup elimi karnına bastırarak ona yalnız olmadığını gösterdim, benim evimde yaşarken yalnız değildi.

Titremeye başladı, bütün yatak sarsılıyordu. Daha da sıkıca sarıldım ama bir şey demedim. Gidebileceğim kadar ileri gitmiştim. Bazı yaraların iltihabının akması için tekrar açılması gerekir, bazılarına ise dokunulmaması -ve ben aradaki farkı bilebilecek ustalığa sahip değildim.

Samuel kollarını benimkilere doladı. “Kendimi kurtlardan sakladım. İnsanlar arasında saklandım.” Duraksadı. “Kendimden saklandım. Sana yaptığım şey yanlıştı. Mercedes. Kendi kendime bekleyemediğimi, başka birinin seni kapma riskini göze alamadığımı söyledim. Sen benim olmalıydın ki çocuklarım yaşayabilsin ama seni kullandığımı biliyordum. Kendini bana karşı koruyabilecek kadar büyük değildin.”

Onu rahatlatmak için burnumu sırtına sürttüm ama konuşmadım. Doğru söylüyordu ve ona yalan söylemeyecek kadar saygı duyuyordum.

“Güvenini ihlal ettim, babaminkini de. Buna katlanıyordum: Oradan gitmem gerekiyordu. Ülkenin diğer ucuna gittim ve başka biri oldum: Samuel Cornick: Lise diplomasını yeni almış bir üniversite öğrencisi. Sadece dolunayın olduğu geceler kendime ne olduğumu hatırlama izni veriyordum.”

Elimin altındaki kaslar iki kere kasıldı. “Tıp okulunda bir kızla tanıştım. Bana seni hatırlattı: Sessizdi ve sinsi bir espri anlayışı vardı. Görünüşü de biraz sana benziyordu. Bu bana ikinci bir şans gibi geldi... Doğruyu yapmak için

bir şans. Ya da belki sadece unutmuştum. Başta arkadaşlık, okulda aynı dersleri alıyorduk. Sonra arkadaşlığımız daha fazlasına dönüştü. Beraber yaşamaya başladık.”

Sonrasında ne geleceğini biliyordum, çünkü Samuel’in başına gelebileceğini düşündüğüm en kötü şey buydu. Sesi normal çıkıyordu ama gözyaşlarının kokusunu alabiliyordum.

“Önlemler aldık ama yeteri kadar dikkatli değildik. Hamile kaldı.” Sesi katıydı. “Staj yapıyorduk. O kadar meşguldük ki birbirimize *merhaba* demeye bile zor vaktimiz oluyordu. Neredeyse üç aylık olana kadar fark etmedi, çünkü semptomların stresten olduğunu sanmıştı. Çok mutluydum.”

Samuel çocukları çok seviyordu. Bir yerlerde beş yaşındaki Elise Smithers’la bir fotoğrafı vardı. Elise kafasında beysbol şapkasıyla Samuel’in üzerine midilliye binmişçesine binmişti.

Samuel inandığı her şeyi bir kenara bırakmıştı, çünkü benim bir insan ve bir kurt adamın aksine ona yaşayacak çocuklar verebileceğime inanmıştı.

Ağladığımı belli etmemeye çalıştım.

“Staj yapıyorduk.” Artık kısık sesle konuşuyordu. “Çok zaman alıyordu ve çok stresliydi. Uzun saatler boyunca çalışıyorduk. Ben bir ortopedi cerrahıyla çalışıyordum, evimizden neredeyse iki saat uzaktaydı. Bir gece eve geldim ve bir notla karşılaştım.”

Sanki olan şeyi engelleyebilirmişim gibi ona daha da sıkı sarıldım.

“Bir bebek okuluna konsantre olmasını engellemiş... Daha sonra yeniden deneyebilirmişiz. İyi bir isim... İsim yaptıktan sonra. Paramız olduktan sonra. Sonra...” Konuşmaya devam etti ama yabancı bir dilde konuşmaya baş-

lamıştı, bu dilin akıcı tonu acısını İngilizce kelimelerden daha iyi yansıtıyordu.

Uzun bir hayatın laneti etrafınızdaki herkesin ölmesidir. Hayatta kalmak için güçlü olmak zorundasınızdır ve hayatta kalmayı istemek için daha da güçlü olmanız gerekir. Bran bir keresinde bana Samuel'in çok fazla çocuğunun öldüğünü gördüğünü söylemişti.

"Bugün karşılaştığım o bebek..."

"Yaşayacak," dedim. "Senin sayende. Güçlü ve sağlıklı olacak."

"Bir öğrencinin yaşaması gerektiği gibi yaşadım, Mercy," dedi. "Diğer öğrenciler gibi fakirmişim gibi davrandım. Acaba param olduğunu bilseydi yine de bebeğimi öldürür müydü? Çocuğa bakmak için okulu bıraktım. Bu benim suçum muydu?"

Samuel sanki biri karnına yumruk atmış gibi kıvrıldı. Bebeğinin sağlıklı doğma şansının ne kadar az olduğunu benden iyi biliyordu. Fakat bunun bir önemi yoktu, çocuğunun *hiç* şansı olmamıştı.

Güneş batarken Samuel'e sarıldım ve onu elimden geldiğince teselli ettim.

6. BÖLÜM

Samuel uykuya daldığında yanından ayrıldım ve aç uyanırsa diye ton balıklı sandviç yapıp buzdolabına koydum, ama ben yatana kadar odasından çıkmadım.

Alarmımı normal uyanma saatimden birkaç saat sonrasına kurdum. Ertesi gün Cumartesiydi ve tamirhanem resmi olarak kapalıydı. Yapacağım işler vardı, fakat acil bir şey yoktu ve Gabriel saat ona kadar gelmeyecekti.

Yatmadan önce dua etmek için eğildiğimde Tanrı'dan Warren ve Stefan'a iblisi yakalamaları için yardım etmesini istedim, bu her zamanki yalvarışım olmuştu. Bu sefer Samuel için de dua ettim. Bir an düşündükten sonra Adam için de bir dua ekledim. Beni itaatkâr bir serseme dönüştürmüş olmasının gerçekten de onun suçu olduğunu düşünmüyordum.

Geç uyanmaya hazır olsam da -en azından benim için geç- biri pencereme vurduğu için şafaktan biraz önce uyandım. Yastığımı kafamın üzerine çektim.

"*Mercy.*" Camlar sesin net duyulmasına olanak vermese de sesi tanımıştım. Stefan!

Gözlerimi ovuşturdum. "Bozuk para mı istiyorsun? Şu anda *merhamet* gösterecek bir ruh halinde değilim." Ben

adıyla dalga geçebilirim ama başka kimse geçemez -çok ama çok iyi bir ruh halinde olmadığım sürece.

Güldüğünü duydum. "Bozuk paralar konusunda değilsin belki. Ama bana saldırmıyorsan pes etmeye ihtiyacım yok."

Stefan'ın en iyi yanlarından biri ne kadar aptalca olursa olsun bütün şakalarını anlamasıydı. Daha da iyisi, şakalarına karşılık da verirdi.

"Paraya mı ihtiyacın var?" diye dalgacı bir şaşkınlıkla sordum. "Sana bir çek yazabilirim, ancak nakit olarak sadece birkaç dolarım var."

"Günü uyuyarak geçirecek bir yere ihtiyacım var hayatım. Bana bir yer verebilir misin?"

"Tamam." Yatağımdan kalkıp ön kapiya doğru ilerledim. Geç saate kadar uyuma planım mahvolmuştu.

Kapıyı açtığımda gökyüzü gün doğumunun başlangıcıyla renklenmişti.

"Biraz geçe kalmışsın Stefan." Adımı özellikle eklemiştim ki kapıyı açmamı duyan Samuel panik olmasın.

Stefan aceleci görünmüyordu ama eşliğimde durarak çok vakit de kaybetmedi.

Onu mahkemesinin olduğu günden beri görmemiştim. Yorgun gözüküyordu. Omuzları çökmüştü ve her zamanki coşkun enerjisiyle hareket etmiyordu. "Daniel'i eve gönderdim ama birinden bir haber almıştım ona bakmam gerekiyordu. Zamanımın olacağını sanmıştım fakat şafak yaklaştığında güçlerim azalır ve işte kendimi senin kapıda buldum." Sırıttı. "*Merhamet için yalvarıyorum.*"

Ona yatak odama kadar eşlik ettim. "Warren ve Ben'in seninle birlikte çalıştığını sanıyordum. Neden onlar bu işe bakmadı?"

"Onları önceden eve gönderdim. Onların bugün yap-

ması gereken işleri var ve kurt adamların bile uyuması gerekir.”

“Cumartesi günü çalışıyorlar mı?”

“Warren’ın avukat arkadaşı için yapması gereken bir işi var ve Ben herkes çalışırken yapamadığı bir şey yapacakmış.”

Ben Kuzeybatı Pasifik Halk Laboratuvarı’nda çalışan bir bilgisayarıcıydı, bu Laboratuvar Hanford Nükleer Sitesi’ne bir şekilde bağlıydı. Darryl, yani Adam’ın ikinci adamı ona bu işi bulmuştu -ve Ben duyduklarıma göre oldukça iyi bir bilgisayarıcıydı. Sanırım bu Darryl’i şaşırtmıştı ve Darryl şaşırmaya alışkın değildi.

Dolabın kapısını açtım -Stefan’ın yastığı ve battaniyesi hâlâ orada duruyordu.

“Büyücünün hâlâ burada olduğuna emin misin? Başka bir yere gitmiş olabilir.”

Stefan kasvetli görünüyordu. Dolabıma girip kapağı kapamadan önce tek söylediği, “Bu sabah haberleri izle,” oldu.

Samuel’i o kadar üzen araba kazası sabah haberlerine çıktı. Ayrıca kavga edip vahşi bir şekilde ölen üç genç adam da. Uzun bir süre boyunca geçmeyecek iki haftalık bir sıcak hava dalgası içindeydik. Bu haftasonu Howard Amon Park’ta bir festival daha olacaktı.

Littleton’ın festivalle veya havayla ilgili bir şey yapmadığını varsaydım -en azından bir büyücünün havayı etkileyebilecek kadar güçlü olmadığını umuyordum- ve ölü adamlarla ilgili habere dikkat kesildim.

“Uyuşturucu giderek artan bir problem,” dedi muhabir. Hemen arkasından sedyeler taşıyan adamlar geçiyordu. “Özellikle de metamfetamin... Polis Tri-Cities’de son altı ay içinde üç met laboratuvarı kapadı. Tanıklara bakılırsa

dün geceki vahşet bir adam diğerinin kız arkadaşıyla ilgili bir şey söyleyince bir met laboratuvarında başladı. Bütün adamlar uyuşturucunun etkisi altındaydı ve bu tartışma üç adamı da öldürecek şekilde vahşete dönüştü. Polis ölümlerle ilgili iki kişiyi gözaltına aldı.”

İyi yönden bakacak olursam Samuel’in hastaları hâlâ hayattaydı ama bebeğin durumu kritikti.

Televizyonu kapattım, kendime bir kâse mısır gevreği aldım, sonra kahvaltımı edip internete bakmak için bilgisayarın başına geçtim.

İnternetteki haber televizyondakinden daha az detaylıydı. Birden aklıma gelince Littleton’ın ismine baktım ve sadece 19.95 dolara tarot bakmayı öneren internet sitesini gördüm, bütün kredi kartlarını kabul ediyordu. Ama çekleri değil. Büyücümüz insanlara çok fazla güvenmiyordu anlaşılan.

Elizaveta bana hiçbir şey söylemediği için Google’dan iblisleri ve büyücülerini araştırdım ve kendimi birbiriyle gelişen zırvallıklar içinde buldum.

“Herkes internet sitesi açabilir,” diye homurdanıp bilgisayarını kapadım. Medea mısır gevreğimin dibinde kalan sütü yalarken empatik bir şekilde miyavladı sonra da yüzünü patisiyle temizledi.

Elimde kirli kâseyle Samuel’e baktım, ama odası boştu. Stefan geldiğinde yanımıza gelmemesinden gitmiş olduğunu anlamalıydım. Fakat bugün çalışması gerekmiyordu.

Bu beni endişelendiriyordu, ama onun annesi değildim. Ben ona planlarımı söylemek zorunda olmadığım gibi o da bana nereye gittiğini söylemek zorunda değildi. O yüzden ne kadar endişelenirsem endişeleneyim işine burnumu sokamazdım. Bunu düşünerek ona bir not yazdım.

*S dolabında uyuyor. İşyerimde olacağım.
Bir şeye ihtiyacın olursa uğra.
Mercy*

Notu yatağa bıraktım sonra kâseyi duruladım ve bulaşık makinesine koydum. Tam kapıya ilerliyordum ki kapının yanındaki masanın üzerinde duran telefon beni durdurdu.

Samuel dün gece kötü bir haldeydi; babasının bunu bilmek isteyeceğini biliyordum. Telefona uzun uzun baktım. İspiyoncu biri değildim. Samuel problemlerini Marrok'un bilmesini istese Aspen Creek'te kalırdı. Ayrıca Samuel'in cep telefonu vardı -yardıma ihtiyaç duyduğunda Bran'i arayabilirdi. Tabii bu ancak kıyamet koptuğunda olurdu. Samuel bana bağımsızlık hakkında çok şey öğretmişti ve bu esasında bir kurt için olağandışı bir özellikti.

Bran yardımcı olabilirdi. Fakat Samuel'in arkasından onu aramam doğru olmazdı. Duraksadım, sonra Samuel'in beni kontrol etmek için Zee'yi aradığını hatırladım.

Ahizeyi kaldırdım ve Montana'ya uzun mesafeli bir arama yaptım.

"Alo?"

İstemediği sürece Bran'in sesi Kuzey Amerika'daki en güçlü kurt adamınki gibi çıkmazdı. Nazik genç bir adama aitmiş gibi çıkardı. Bran bu açıdan aldatıcıydı, iyi ve nazikti. Bu hali birçok kurdu aptalca kandırırdı. Ama ben bu rolün altında neyin yattığını biliyordum.

"Benim," dedim. "Samuel için aradım."

Bekledi.

Tam bir şey söyleyecektim ki suçluluk duygusu dilimi tutmama neden oldu. Gayet net bir şekilde Samuel'in bana söylediklerinin sır olduğunu biliyordum.

“Mercedes.” Bu sefer Bran nazik genç bir adam gibi konuşmamıştı.

“Dün gece biraz sorun yaşıyordu,” dedim sonunda. “Teksas’ta başına ne geldiğini biliyor musun?”

“Teksas’tan hiç bahsetmiyor.”

Parmaklarımı mutfak tezgâhıma vurdum, sonra bu hareket vampirin Sahibesini hatırlatınca durdum.

“Ona Teksas hakkında soru sormalısın,” dedim. Bran kural olarak insanlara geçmişleri hakkında soru sormazdı. Bu çok yaşlı olmasıyla ilgiliydi, ama daha çok kurt olmasıyla alakalıydı. Kurtlar çok fazla *şu ana* odaklıdırlar.

“İyi mi?”

“Bilmiyorum.”

“Hiç ceset var mı?” dedi hissizce.

“Hayır. Öyle bir şey değil. Aramamalıydım.”

Bran yumuşak bir sesle, “Samuel benim oğlum,” dedi. “Arayarak doğru olanı yaptın. Mercy, eğer bir şey onu rahatsız ediyorsa içinde büyücü olan bir şehirde yaşarken çok güvenli bir ev arkadaşı olamaz. İblisi yöneteni bulana kadar taşınmayı düşünsen iyi olur.”

“İblisi yöneteni mi?” diye sordum.

“İblisin yönettiklerinin aksine, yani içine iblis girmişlerin aksine, büyücüler iblisleri yönetebilir. Onları ayırt etmenin çok fazla yolu yoktur, ama iblisin yönettiklerini fark etmek daha kolaydır. Genelde kenarda olmak yerine katliamın tam ortasında olurlar.”

“Yani büyücüler vahşeti kendilerine mi çekiyorlar?” diye sordum. Bran’i büyücüler hakkında bir şeyler öğrenmek için daha önce aramalıydım.

“Şekerli suyun arıları kendine çektiği gibi. Vahşet, kan ve her türlü kötülük. Adam’a kurtlarını vampirlere yardım etmeye vampirleri sevdiğim için mi gönderttiğimi san-

dın?” Esasında Warren’la Ben’in bu işe gönüllü olduğunu sanmıştım. “Eğer etrafta bir büyücü varsa bütün kurtlar kontrolü ellerinde tutmak için çok fazla uğraşmak zorunda kalırlar. O yüzden hiçbir kurdu kızdırma, tatlım. Özellikle genç kurtlar söz konusu olduğunda. Yaralanırsın... Veya ölürsün.”

Ezelden beri beni “kızdırmakla” ilgili uyarıyordu. Neden olduğunu bilmiyordum. Her zaman kurtlara işkence ederken dikkatliydim... Sonra Samuel’in gözlerinin dün geceki halini hatırladım.

“Kızdırmam,” dedim.

Sonra, “İyi kız ol,” dedi ve telefonu kapadı -sanki bana söylediği bir şeyi yapmayacağımdan hiçbir zaman şüphelenmemiş gibi. Bran insanların emirlerine uymaması konusunda çok az endişelenmek zorunda kalırdı -benim dışımda. Sanırım bunu unutmuştu.

Etrafta sinirini bozabileceğim hiçbir kurt olmaması iyiydi. Sırf Bran bana bunu yapmamamı söyledi diye kavga çıkaracak kadar olgun olduğuma inanmak istiyordum ama yine de... Bu haldeyken Samuel’i sinir edemezdim -neyse ki Ben’in etrafta olmaması iyi bir şeydi.

Daha sabah sekiz olmamıştı ama otoparkta beni bekleyen bir araba vardı: Açık mavi renkli üstü açık bir Miata. Dün geceki konuşmamıza rağmen Adam yine Honey’yi bana bebek bakıcılığı yapması için yollamıştı.

Bazen ebeveynler çocuklarına isim verirken akılları neredeydi diye merak ediyorum. Mesela zamanında boyu bir elli ve 40 kilo olan Helga adında bir kızla tanışmıştım. Ama bazen, bazen, ebeveynler doğru isimleri koyabiliyorlar.

Honey’nin omuzlarından beline kadar dökülen dalgalı parlak altın-kahverengi saçları vardı. Yüzü yumuşak kıv-

rımlarla bezenmişti ve dudakları dolgundu, profesyonel bir amıgo kıızı üniforması içinde görmeyi bekleyebileceğiniz bir yüzdü bu, gerçi Honey'nin hiçbir zaman klas olmayan bir şey giydiğini görmemiştım.

Arabadan inerken, "Bir buçuk saattir seni bekliyorum," dedi dargın bir sesle. Bugün bütün kirleri gösterecek krem rengi keten bir şort giymişti -eğer bugün beni çok fazla rahatsız ederse ona yağ tabancamla ateş edebilirdim.

Hoş bir tavırla, "Bugün Cumartesi," dedim. Şortunu kirletme düşüncesi beni neşelendirmmişti. "Cumartesi günü hangi saatte istersem o zaman çalışırım. Ama adil olmanın önemli olduğuna inanıyorum. Beni beklemek zorunda kaldığına göre neden bunu iyi bir efor olarak sayıp eve dönmüyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı. "Çünkü Adam beni buraya seni izlemem ve öcünün gelip seni yemediğinden emin olmam için çağırdı. Bunun olduğunu görmeyi ne kadar istesem de Alfa'ya itiraz edemem."

Honey'yi sevmememin pek çok sebebi vardı.

Üzerinde çalıştığım arabanın yeni bir motor dinamosuna ihtiyacı vardı. Her şey böyle başladı. Üç saat sonra hâlâ depo kulübesinde üzerinde etiket olmayan tozlu kutular arasında motor dinamosu arıyordum.

"Burada bir yerde 1987 Fox'a uyacak üç adet motor dinamosu olmalı." dedim Gabriel'e alnımı bluzumun koluna silerek. Normalde sıcaktan rahatsız olmazdım ama kulübenin dışındaki termometre 40'ı gösteriyordu.

"Eğer burada bir yerlerde Excalibur'un ve Kutsal Kâse'nin olduğunu söylersen sana inanırım." Gabriel sırttı. Hâlâ mutlu olacak enerjisi vardı. "Otomobil parçaları

dükkânına gidip bir tane almamı istemediğine emin misin?”

“Pekâlâ,” dedim ve kutuyu yere bıraktım. Kapıyı kapayıp kilitledim, gerçi kapıyı açık bırakırsam nazik birkaç hırsız içerisini benim için temizleyebilirdi.

“Neden dışarıdayken öğle yemeği de getirmiyorsun? Birinci Sokak’ta araba yıkama yerinin yanında tako yapan bir yer var.”

“Honey’ye de alayım mı?”

Klimalı arabasında rahat bir şekilde oturan Honey’ye baktım. Yağını kısa zaman önce değiştirdiğini umuyordum -uzun süre boş durmak motorunu voruyor olmalıydı.

Ona baktığımı gördü ve hoşnutsuz bir şekilde gülümse-di, hâlâ saçının tek bir teli bile dağılmamıştı. Bense bütün sabahı tozlu ve yağlı bir kulübede terleyerek geçirmiştim, dahası Littleton’ın suratında bıraktığı çürükler bugün hoş bir sarıya bürünmüştü.

“Evet,” dedim isteksizce. “Öğle yemeğini nakit öde. Motor dinamosu için de kredi kartını kullan.”

Gabriel ofise fırladı ve ben daha kapıya varmadan dışarı çıktı. Klima cennet gibi geldi ve işe tekrar dönmenden önce iki bardak su içtim. Tamirhane ofis kadar serin olmasa da idare ederdi.

Honey ofisten tamirhaneye kadar beni takip etti ve aynı anda beni görmezden gelmeyi başardı. Terlemeye başladığını fark ettiğimde keyiflendim.

Tam bir freni tamir etmeye başlamıştım ki, “Ofiste biri var,” dedi.

Kimseinin geldiğini duymamıştım, ama zaten dinlemiyordum. Alelacele ellerimi sildim ve ofise geri döndüm. Resmi olarak açık değildim ama düzenli müşterimden birçoğu genelde Cumartesileri burada olduğumu biliyordu.

Ve gördüğüm yüz oldukça tanıdıktı.

"Bay Black..." dedim. "Yine arabanızda sorun mu var?"

Bana bakacaktı ama gözleri Honey'ye rastlayınca sorun yaşadı ve ondan uzaklaşmayı reddetti. Bu sıradışı bir tepki değildi. Honey'den nefret etmem için bir sebep daha -gerçi yeni sebeplere ihtiyacım yoktu.

"Honey, bu Tom Black, kurt adamların prensi Adam'la çıkmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye çalışıyor." Bunu itiraz etmesi için söylemiştim ama Honey beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Bay Black," dedi Honey elini uzatarak.

Muhabir Honey'nin elini sıktı, hâlâ gözlerini ondan alamıyordu, sonra biraz kendine geldi. Boğazını temizledi. "Kurt adamların prensi mi? Öyle mi?"

"Sizinle konuşamaz, Bay Black," dedi Honey. Beni kast ettiğini anlaşılır kılmak için bana göz atmıştı. Dikkatli olmazsa kurt adam olduğu açığa çıkacaktı. Eğer bir kütükten daha aptal değilse emir almadığımı bilmeliydi -Bran'den, Adam'dan, Samuel'den ve özellikle de kendisinden.

"Kimse bana muhabirlerle konuşmamamı söylemedi," dedim gerçekçi bir şekilde. Herkes bunu yapmayacak kadar akıllı olduğumu varsaymıştı. Honey'ye işkence etmekle o kadar meşguldüm ki cümledeki imanın muhabire nasıl bir etkisi olacağını görmezden geldim.

"Buna değecek," dedi Black kullanılmış bir araba satıcısına yaraşır bir edayla. Takım elbisesinin ceketine uzandı ve altın bir ataçla tutturulmuş bir tomar para çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Honey'ye bu kadar sinir olmuş olmasaydım -ve beni onunla bıraktığı için Adam'a- gülerdim. Fakat Honey yanımdaydı, o yüzden dudaklarımı yaladım ve ilgilenmiş gözüktüm.

"Şey..." diye başladım söze.

Honey bana döndü, öfkeden titriyordu. "Umarım Adam ince boynunu kıranın ben olmama izin verir."

Evet. Herkes Honey'nin kurt adam olduğunu yakında öğrenecekti. Onu kızdırmak yeterince kolaydı. Ona yem attığım için kendimi suçlu hissetmeliydim.

Bunun yerine gözlerimi devirdim. "*Sağmalama.*"

Black, Honey'yi görmezden geldi. "Onun hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Bir kurt adamla çıkmak nasıl bir şey?" Bana etkileyici bir şekilde gülümsedi ama bakışları hâlâ temkinliydi. "Halk bunu öğrenmek istiyor."

Son cümle görmezden gelemeyeceğim kadar çizgi roman muhabirlerine özgüydü. Dikkatimin Honey'den uzağa çekilmesine sebep oldu. Bir an düşünceli bir şekilde Black'i inceledim. Endişeli bir kokusu vardı -ve öfkeli. İsteddiği hikâyeyi elde edecek bir muhabirin kokuları gibi değildi bunlar.

Parayı ona doğru geri ittim. "Bunu kaldır. Şu anda Adam'a çok kızgıyım, o yüzden sana birçok şey anlatmak istiyorum... Cümlelerimi harfiyen yazmayabilirsin ama gerçek şu ki küstah bir kontrol manyağına göre oldukça iyi biri. Dürüst, çalışkan ve cömert. İyi bir baba. İnsanlarına sadık ve onlara iyi bakıyor. Bu ilginç bir haber değil, fakat bu senin sorunun, benim değil. Eğer Adam Hauptman'ın kirli çamaşırlarını öğrenmek istiyorsan seni sonuç vermeyecek çabalardan kurtarayım. Kirli çamaşırı yok."

Nasıl bir tepki bekliyordum bilmiyorum ama aldığım tepkiyi beklemediğim kesindi.

"İyi bir baba mı?" diye sordu hevesle. Yüzündeki yapay gülümseme kaybolmuştu. Endişesinin öfkesini bastırdığının kokusunu alabiliyordum.

Cevap vermedim. Adam bu kadar uğraşmışken basının dikkatini Jesse'ye çekmenin sorumluluğunu alacak değil-

dim. Ayrıca muhabirin garip tepkileri bana nedense ortada başka bir şey olduğunu düşündürmüştü.

Black kısa bir süre gözlerini kapadı. "Lütfen..." dedi. "Bu çok önemli."

Derin bir nefes aldım, sözündeki doğruluğun kokusunu alabiliyordum. Şimdiye kadar önümde söylediği tamamen doğru ilk şey buydu. Bu onun için gerçekten çok önemliydi.

İhtimalleri düşündüm ve sonra, "Kurt adam olan kimi biliyorsun?" diye sordum.

"Sen bir kurt adam mısın?" diye sordu.

"Hayır." Yalan söylesem de anlayamazdı, çünkü tamamen insandı.

Bu onun da aklına gelmiş olmalıydı. Son sorusunu sabırsızca göz ardı etti. "Bu önemli değil. Eğer neden onun iyi bir baba olduğunu düşündüğünü söylersen... Ben de sana bildiğim kurt adamları söylerim."

Korku. Karanlıkta beklenmedik bir canavarla karşılaşıldığında duyulan korku değil, korkunç bir şeyin olacağına dair duyulan daha yavaş, daha güçlü bir korku. Dün gece Samuel'in korktuğu gibi, eski bir yaranın korkusu ve acısı. Samuel'e yardım edememiştim, en azından yeteri kadar.

Muhabir olup olmadığından emin olamadığım Bay Black'i inceledim.

"Bunu haber için kullanmayacağına dair söz vermeni istiyorum," dedim Honey'nin kalkmış kaşlarını görmezden gelerek.

"Söz."

"Muhabir misin?" diye sordum.

Başını hızlıca yukarı aşağı salladı ve *hadi anlat* der gibi dik dik baktı.

Bir an düşündüm. "Bir örnek vereyim. Adam'ın devlet

görevlileriyle kurt adamlarla ilgili konuşuyor olması gerekiyor. Boğazına kadar zor anlaşmalara batmış durumda. Kızının ona ihtiyacı olduğu an her şeyi bırakıp buraya döndü... I halbuki kızına bakabilecek güvendiği birçok insan vardı.”

“Ama o insan değil mi? Yani kızı. Kurt adamların çocukları olamadığını duymuştum.”

Kaşlarını çatıp sorusunun amacını anlamaya çalıştım. “Bunun önemi var mı?”

Yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu. “Bilmiyorum. Var mı? Eğer kurt adam olsa kızına farklı mı davranırdı?”

“Hayır,” dedi Honey. Black o kadar ilginç davranıyordu ki Honey’yi unutmıştım. “Hayır. Adam etrafındakilere iyi bakar... Kurt da olsa, insan da olsa, başka bir şey de olsa onun için fark etmez.” Dik dik bana baktı.

Honey’yle birbirimize gülümsedik -bu oldukça garipti, o yüzden bunu kesebildiğim an kestim. Sanırım o da aynı şekilde hissetmişti, çünkü pencereden bakmak için başını çevirdi.

“Veya ona ait olmadıkları zaman,” dedim Honey’ye bakarak. Sonra Black’e döndüm. “Bana tanıdığın kurt adamları anlat.”

“Üç yıl önce kızım ipsiz sapsız bir kurdun saldırısından sağ kurtuldu,” dedi. Bununla baş etmesini kolaylaştıracakmış gibi hızlı konuşmuştu. “On yaşındaydı.”

“On yaşında mı?” diye fısıldadı Honey. “Ve hayatta mı kaldı?”

Honey gibi ben de hiçbir zaman bu kadar genç yaşta saldırıya uğrayan birinin hayatta kaldığını duymamıştım -özellikle de bir kızın. Kadınların dönüşümünden sağ çıkma oranları erkeklere göre çok daha düşüktür. O yüzden

Adam'ın sürüsünde sadece üç kadın ve onların neredeyse on katı kadar erkek vardı.

Black trajik hikâyesinde kendini kaybetmiş gibiydi, Honey'nin lafını duymadı. "Başka bir kurt adam daha vardı. Kızıma saldıran kurt adam kızımı öldüremeden öteki kurt adam ona saldırdı. Sonra kızımı bize geri getirdi ve onun için ne yapmamız gerektiğini söyledi. Onu saklamamı söyledi. Genç bir kızın... Bir sürüde zorluk çekebileceğini söyledi."

"Evet," dedi Honey hararetle. Ona sorgulayıcı bir bakış attım, "Eşi olmayan dişiler Alfa'ya aittir. Kurt içgüdüleri olaya dahil olur, o yüzden korkunç değildir." Gözleri ise tam aksini söylüyordu. "Alfa'yı çok sevmesen bile. Ama o kadar genç bir kız... Herhangi bir Alfa'nın onu rahat bırakacağına emin değilim." Derin bir nefes aldı ve neredeyse kendi kendine fısıldadı. "Hatta bazıları bundan hoşlanır."

Black bu daha önce duyduğu bir şeymiş gibi onaylayarak başını salladı -ama ben ilk defa duyuyordum. Kurt adamlar hakkında bilinebilecek her şeyi bildiğimi sanıyordum.

"Peki ya ilk dönüştüğünde ne yaptın?" diye sordum. İnsanlar yeni bir kurt adamla baş edebilecek kapasiteye sahip değildir.

"Bodruma bir kafes kurdum," dedi. "Her dolunayda onu zincirleyip oraya kilitliyordum."

Üç yıldan sonra bile her dolunayda mı? diye düşündüm. Şimdiye kadar kızı içindeki kurdu kontrol etmeyi başarmış olmalıydı.

"İki ay önce tasmaşının zincirini kopardı." Black kötü görünüyordu. "Daha kalın bir zincir aldım ama bu sefer de... Karım bana kızımızın betonda bir delik açtığını söyledi. Ben Portland'da bir ticaret konferansını haber yapıyor-

dum. Kurt adamı aradım... Kızımı kurtaranı. Kurt adam bana kızımın güçlendiğini, ona bir sürü bulmam gerektiğini söyledi. Bizim yerel Alfa'mızın iyi bir seçim olmayacağını söyledi. Portland'da olduğumu duyunca bana Hauptman'ın adını verdi... Ve senin adını."

Kızı için üzülmüştüm -onun için de. Eğer kızı içindeki kurdu hâlâ kontrol edemiyorsa onu taciz etmeyecek bir Alfa bulmanın en küçük sorunları olduğunu düşündüğüm için daha da üzüldüm. Kendilerini kontrol edemeyen kurtlar başka birine zarar vermemeleri için Alfaları tarafından öldürülür.

Adam'a genç bir kızın ölümünün sorumluluğunu yüklemek istemiyordum.

"Yaşadığınız yere daha yakın biri olabilir," dedim. "Bir telefon edeyim."

Black geriye doğru iki adım atıp, "Hayır," dedi. Kurt adam değildi belki ama hızlıydı. Silahı eline alana kadar fark etmemiştim. "Gümüşle dolu," dedi. Ondan geldiğini hissettiğim korku içimi sırtını sıvazlayıp her şeyin iyi olacağını söyleme isteğiyle doldurdu -veya en azından eğer beni vurmazsa ve Honey onu öldürmezse her şeyin iyi olacağını söyleme isteğiyle.

Sanırım savaş durumlarına alışık değildi, çünkü silahı üzerimde tutup Honey'yi görmezden geldi.

Honey kıpırdamaya başladığında, "Kimseyi vurmayacak, Honey," dedim. "Sorun değil, Bay Black, adınızı vermeyeceğim. Tanıdığınız kurt adam size Marrok'tan bahsetti mi?"

Başını iki yana salladı.

Honey gözleri silahta, bekliyordu.

"Tamam. Marrok Alfaların Alfa'sı gibi bir şey..." Marrok'un baş bir kurt adam olduğu bilinen bir sır.

Herkes kurt adamların iplerini çeken birinin olduğunu biliyordu ve bunun kim olduğuna dair bir sürü spekülasyon dönüyordu. O yüzden büyük bir sırrı açıklamış falan değildim.

Bran halka açılmamıştı -eğer işler yolunda gitmezse Montana'da kurduğu sığınacağın güvenli kalmasını istiyordu. Gerçi kendini açığa çıkarsa bile kimse onun Marrok olduğunu düşünmezdi. Olağanüstü olmamak Bran'ın en sevdiği yeteneklerden biriydi ve bu konuda oldukça iyiydi.

"Hangi Alfaların kızıma bakacağını ve hangi Alfalardan uzak durmanız gerektiğini yalnız bir kurttan çok daha iyi bilir. Kurt adamlara bakmak onun işi Bay Black, kızımız gibi kurt adamların güvende olması onun görevi."

Ve kurt taraflarını kontrol edemeyenlerin insanları öldürmeden, annelerini babalarını ve ailelerini öldürmeden çabuk ve acısız bir şekilde öldürülmesini sağlamak da göreviydi.

Sonunda Bay Black, "Pekâlâ," dedi. "Ara onu. Ama hoşuma gitmeyen bir şey söylersen seni öldürürüm."

Ona inandım; başka gidecek yeri olmayan bir adama benziyordu. Honey daha da yaklaştı, o kadar yakındı ki muhtemelen Bay Black'i tetiği çekmeden önce durdurabilirdi. Muhtemelen. Tabii eğer bunu yeteri kadar isterse.

Cep telefonumu çıkardım ve Bran'i aradım.

"Alo?" Bir kadın sesiydi bu.

Kahretsin. Bran'ın karısı beni sevmiyordu. Honey'nin beni sevmemesi gibi değildi bu: Fırsat-bulursam-seni öldürürüm türünden bir sevmeydi. Birkaç kez beni öldürmeyi denemişti. Ev telefonu yerine Bran'i hep cebinden aramamın sebebi oydu.

"Ben Mercedes," dedim. "Resmi bir iş için arıyorum.

Kocanla konuşmam gerek.” Bran’ın sesini duydum ama sesindeki emir tonu dışında hiçbir şeyi anlayamayacağım kadar kısık sesle konuşmuştu. Birkaç tıkırtı ve anlaşılmaz ses çıktı, sonrasında ahizeyi Bran aldı.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?” dedi sakın bir şekilde. Fakat arka planda eşinin öfkeli sesini duyabiliyordum.

Durumu kısaca açıkladım. Ona üç yıldan sonra hâlâ kendini kontrol edemeyen bir kurt için endişelendiğimi söylemedim, ancak bunu sesimden anlamış olmalı ki konuşmamı böldü.

“Sorun değil, Mercy. Bodruma kapatılmış bir çocuk kontrolü öğrenemez çünkü ondan kendini kontrol etmesi beklenmez. Biraz yardımla iyi olabilir. Ergenlikten önce bir kurt adamın saldırısından kurtulan bir çocuğun iradesi sağlamdır. Nerede yaşıyor?”

Bran’ın sorusunu Black’e yönelttim.

Black hayır dercesine başını salladı. Hâlâ silahı elindeydi ve bana doğrultulmuştu.

Abartılı bir şekilde iç çektim. “Kimse kızına zarar vermek istemiyor.”

Bran’ın sesini duydum. “Pekâlâ... Yaklaşık üç yıl önce mi? Yalnız bir kurt serseri bir kurdu öldürmüş. Buna uya- cak iki olay var ama yalnız kurtlardan sadece biri kızı yar- dım etmiş olabilir. Yanındaki adama Washington D.C’nin yakınlarında, muhtemelen Virginia’da yaşadığını ve kurt adam arkadaşının Josef Riddlesback olduğunu söyle.”

Black’in gözlerine baktıktan sonra, “İyi bir fikir değil,” dedim Bran’e. Yüzündeki korkuyu okurken onu elindeki silah yüzünden suçlamak zordu. “Kızı için endişeleniyor. Kız on üç yaşında ve onun zarar görmesini istemiyor.” Black’in ne kadar endişeli olduğunu anlatabilmek için ses tonunu kullanmak zorunda kalmıştım. Black Bran’in

inanılmaz akıl yürütme gücünden etkilenemeyecek kadar endişeliydi.

“Anlıyorum. Biraz paranoyak öyle mi?”

“Kesinlikle,” diye ona katıldım.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Bran, “Yakınında bir parça kâğıt var mı?” dedi.

“Evet.”

“Pekâlâ. Josef haklı, o alandaki hiçbir sürü liderine bir çocuğun yanında güvenmem. Sana çocuğa zarar vermeyecek sürü liderlerinin adlarını vereceğim. Bir muhabire kurt adam olduklarını açıklamayı sorun etmeyecek liderlerin adlarını. Bu liste çok kısa ve hiçbiri Virginia’ya yakın oturmuyor. Adamın hikâyesine inanıyor musun?”

“Evet,” dedim.

“O halde sana Alfaların halka açılmadığı ve açılmak istemediği ama genç bir kıza bakabileceği yerlerin isimlerini de vereceğim. Eğer bu şansı göze alıyorsa oraya gidip Alfa’nın onunla buluşup buluşmayacağını öğrenebilir.”

Bana söylediği isimleri yazdım -Adam da dahil dört adam ismi- ve telefon numaralarını aldım. Sonra on beş şehir ismi not ettim. Bran belki yüz elli Alfa arasında bir çocuğa taciz etmeden yardım edebileceğine güvenilebilecek sadece on dokuz Alfa olduğunu düşünüyordu.

Çakala dönüşebildiğimi fark ettiğinde annemin başka bir sürüden değil de Marrok’a ait olan bir sürüden yardım istemesi gerçekten şanstı.

“Onları bana da gönderebilirsin,” dedi listeyi bitirdiğinde.

“Ama...” Dilimi ısırdım. Bir muhabire Marrok’un daha ortaya çıkmamış olan kurt adamlardan biri olduğunu söylemeyecektim.

“Senin kaarına güveniyorum Mercy... Daha önce birçok yabancıyı da yetiştirdim üstelik.” Mesela beni.

“Biliyorum.”

Sesimdeki şükranı duymuş olmalı ki ses tonundan yansıyan gülümsemeyi duydum. “En azından bir iki tane. Mercy. Adama en kısa zamanda yardım edecek birini bulması gerektiğini söyle. Gümüş kullanmadığı sürece onu sonsuza dek kafeste tutabileceğinden şüpheliyim ve gümüş kızın canını acıtır. Ve dönüşmek için kızın dolunaya ihtiyaç duymaması da cabası. Bir gün yaralanacak ya da şaşırarak ve dönüşecek, sonra da birini öldürecek.” Bran telefonu kapadı.

Tom Black’e listeyi verdim ve ne anlama geldiğini söyledim. Sonra ona Bran’in ihtarından bahsettim. Kelimeleri algılayınca silahını alçalttı ama sanırım bunu bilerek yapmadı. Daha çok çaresizliğe batmış ve artık hiçbir şeyi önemsemiyormuş gibiydi.

“Dinle,” dedim. “Kızının kurt adam olması konusunda yapabileceğin hiçbir şey yok.”

“İntihar etmeye çalıştı,” dedi. Gözleri dolmuştu. “Dolunaydan sonraki gün. Birini yaralayacağından korkuyor. Bileklerini kesti ama yaraları çok çabuk iyileşti. Onu lanet bir psikoloğa götürebilirdim, fakat kimseye kızımın ne olduğunu söylemek istemiyorum. Zaten bir canavar olduğunu düşünüyor, başka birinin de ona bunu söylemesine ihtiyacı yok.”

Canavar olmaktan bahsettiğinde Honey’nin gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bir canavar olduğunu düşünüyordu.

Ona kaşlarımı çattım. Honey’ye acımak istemiyordum -onu sevmemek çok daha kolaydı. O da bana kaşlarımı çatarak karşılık verdi.

Black'e bazen kurt adamlarda işe yarayan katı bir sesle, "Silahı kaldır," dedim. Sanırım bu acı çeken babalarda da işe yarıyordu, çünkü tabancayı omuz kemerine geri taktı.

"Bir psikoloğa ihtiyacı yok," dedim. "On üç yaşındaki bütün kızlar eninde sonunda kendilerini öldürmek ister."

On üç yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. On dört yaşındayken manevi babam kendini öldürmüştü ve bu olay sonsuza kadar bu dürtümü bitirmişti. Sevdiğim insanlara bunu çektiremezdim.

"Ayda bir bodruma kapatılmak da intihar fikrine katkıda bulunuyor olsa gerek," diye devam ettim. "Marrok bana eğer kızına rehberlik edecek bir Alfa bulursan içindeki kurdu kontrol edememesi için hiçbir sebep olmadığını söyledi."

Black arkasını döndü ve ellerini yüzüne kaldırdı. Tekrar döndüğünde gözyaşları kaybolmuştu ama gözleri hâlâ nemliydi. Üzerine yazdığım kâğıdı aldı ve ben ona uzattıktan sonra parayı da. "Yardımın için sağ ol."

"Bekle," dedim Honey'ye göz atarak. "Bay Black, seninle konuşan o kurt adam hiçbir zaman kurt halini gösterdi mi?"

"Hayır."

"Peki ya kızına?"

"Onu sadece bir kez gördük, kızımı bize getirdiği gün. Saldırının olduğu gece. Kendisine ulaşabileceğimiz bir numara bıraktı."

"Yani senin tek gördüğün kurt kafesinde zincirli ve kontrolden çıkmış bir halde olan kızın... Ve kızının da tek gördüğü kurt ona saldıran kurt mu?"

"Evet."

Honey eğer bu mümkünse, kurt halinde insan halinden daha güzeldi. Ona baktım. Kurtlar kelimeler olmadan

iyi iletişim kurar; ondan ne istediğimi anladı. Ayrıca açıkça neden bunu istediğimi anlamamasına rağmen buna tamamen karşı değildi. Black'ın kendi sırları vardı; kimseye I Honey'nin kurt adam olduğunu söylemezdi.

Black'i şaşkın kılan birkaç dakikalık sessiz bir tartışmadan sonra sonunda, "I Honey, bunu itiraf etmekten nefret etsem de kurt formun muhteşem. Kimse canavar olduğunu düşünmez... Ancak bir Sibiryâ kaplanı veya altın bir kartal kadar canavar olabilirsin."

Ağzı açılıp kapandı, sonra Black'e baktı. "Pekâlâ," dedi ilginç bir şekilde utangaç bir sesle. "Banyonu kullanabilir miyim."

I Honey gidince Black'e, "Biraz zaman alacak," dedim. "On beş dakika falan... Dönüşüm acı vericidir ve yeni dönüştü kurt adamlar bu konuda biraz sinirli olabilirler."

"Kurt adamlar hakkında çok fazla şey biliyorsun," dedi.

"Beni onlar yetiştirdi," dedim. Bir iki dakika bekledim ama beni neden onların yetiştirdiğini sormadı. Sanırım o sırada kafası başka şeylerle meşguldü.

"Senin yerinde olsam..." dedim. "Kızını buraya Adam'ın yanına getirirdim." Bran kızın biraz yardımla kendini kontrol edebileceğini düşünüyordu ve burada Samuel vardı, o genç kurtlarla iyi iş çıkarırdı. Kızın Adam'ın sürüsünde başka bir yerde olacağından çok daha fazla şansı vardı. "Adam'm büyük bir evi var çünkü sürü üyeleri ve başka kurtlar önceden haber vermeden onda kalmaya meğilliler. Bir süreliğine karınla beraber kalabileceğiniz kadar büyük." Adam davetimi geri çevirmezdi. Onu buna içermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. "Adam yanımdayken kızının kafese konulması gerekmez ve bence kızın da bir süre bir kurt sürüsünün etrafında olmaktan faydalanabilir. Kurt sürüleri tehlikeli ve korkunçtur ama güzel de

olabilirler.” Adam sürüsünün insanları korkutmasına izin vermezdi.

“Josef... Tanıdığım kurt adam... Bana kurt adam olmanın iyi yanları olduğunu söyledi. Dedi ki...” Black’in sesi boğuklaştı ve bir an duraksamak zorunda kaldı. “Dedi ki avlanmak şimdiye kadar hissettiği en güzel şeymiş. Öldürmek. Kan.”

Aptal kurt adam, diye düşündüm. Doğru da olsa bu on üç yaşında bir kızın babasına söylenecek en son şeydi.

“Kurt adamlar çok çabuk iyileşirler,” dedim. “Güçlü ve zariftirler. Kızın hiçbir zaman yaşlanmayacak. Ve sürü... Bunu sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ben kendim anladığıma bile emin değilim, ama iyi bir sürüsü olan bir kurt hiçbir zaman yalnız kalmaz.”

Gözlerinin içine baktım ve “Kızın mutlu olabilir, Bay Black. Güvenli ve mutlu olabilir, kendisine de kimseye de tehlike oluşturmayabilir. Saldırıya uğraması dehşet verici olsa da hayatta kalması bir mucize... O kadar genç bir çocuğun bir saldırıdan sağ çıktığını ilk defa duyuyorum. Kurt adam olmak farklıdır ama korkunç değildir.”

Kürk kokusu aldım ve Honey daha içeri girmeden kapıya baktım. Ufak bir kurt adamdı, boyu bir Alman kurdunkiyile yaklaşık aynıydı ama daha ağırdı ve bacakları da daha uzundu. Tüyleri açık bejdi, dipleri daha koyuydu ve sırtında neredeyse kristal gri gözleriyle aynı renk olan gümüşü bir çizgi vardı.

Bir kurt adamın omzu bir kurdunkinden çok bir kaplaninkine ya da bir ayınkine benzer, ona yana doğru hareket edebilme ve o etkileyici pençelerini kullanabilme kabiliyeti sağlar. Daha iri erkeklerde bu omuzlar iğrenç gözükebilir, ama Honey gayet iyi görünüyordu. Hareket ettiğinde zarif ve güçlü bir ifadesi vardı.

Ona gülümstedim -kuyruğunu sallayıp başını eğdi. Bunu neden yaptığını anlamam biraz zaman aldı. Adam beni eşi olarak ilan ettiği için rütbe olarak ondan üstündüm.

Fakat Adam'ın sürüsünden herhangi birinin bana itaatkâr davrandığını hatırlamıyordum. Gerçi Adam'ın sürüsüyle genelde onlar kurt formundayken karşılaşıyordum -veya insan formundayken... Eh, teorik olarak davranışları iki türlü de aynı olmalıydı. Ama bazı şeyler insan zihni için kurt zihni için olduğundan daha zordu. Hepsinin bir çakala itaatkâr davranmakta zorluk çektiğini anlayabiliyordum, özellikle de esasında Adam'ın eşi olduğumu bildiklerinden ötürü.

Ancak hepsinin bana uygun sürü kurallarına göre davranması için ısrar ederek ne kadar büyük bir karışıklık yaratabileceğimi düşününce gülümsemem genişledi. Bu işe yaramazdı; aslında Adam'ın bu iddiasının bazılarının beni rahatsız etmesini önleyecek kadar işe yaradığına bile şaşırmıştım, fakat sırf Adam'ın yüz ifadesini görmek için denemeye değebilirdi.

Honey'nin yaz kürkü kış kürkü kadar harika değildi, ama kaslarının hareketini kalın kürkünden daha iyi gösteriyordu. O da bunu biliyordu ve poz verebilmek için güneş ışığına geçti.

Bize yaklaşırken Black geriye doğru bir adım attı, ama o ilk adımdan sonra kıpırdamadı. Honey ilerlemeden önce ona alışma süresi tanıdı, sonra Black'in ona dokunabileceği kadar yakına oturdu.

Black, "Çok güzel," dedi. Sesi sadece biraz boğuktu. Nabzının hızını duyamıyor olsaydım ne kadar korkmuş olduğunu anlayamazdım. Kızına da bu şekilde davranıyorsa kızının sorun yaşamasına şaşmamak gerek!

Ama I Honey uzun süredir kurt adamdı ve kontrolü mükemmeldi. Black'in korkusunun kokusunun onu ne kadar heyecanlandırıldığını hiç belli etmedi ve birkaç dakika sonra Black'in korkusu hafiflemeye başladı.

Black, "Kızım böyle olabilir mi?" diye sordu afallamış bir şekilde.

Onaylayarak başımı salladım.

"Ne kadar zaman sonra?"

"Tek başınayken? Ona bağlı. Ama bir Alfa'nın yanında hemen olabilir."

"Artık kafese gerek kalmayacak..." diye fısıldadı.

Bunu düşünmesine izin veremezdim. "Metal kafesler gerekmeyecek," dedim. "Ama sürüye ait olduktan sonra senin kontrolünden çıkıp Alfa'nın kontrolüne girecek. Bu da bir çeşit kafes sayılabilir, yine de daha rahat bir kafes."

Derin, titrek bir nefes aldı. "Beni anlayabilir mi?" dedi Honey'ye doğru başını sallayarak.

"Evet, ama konuşamaz."

"Tamam." Black Honey'nin gözlerinin derinliklerine baktı, onunla bir dominantlık savaşına girdiğinin farkında değildi. Az kalsın bir şey söyleyecektim, ama Honey rahatsız olmuş gibi gözükmüyordu, o yüzden vazgeçtim.

"Eğer kızın olsaydı..." diye sordu Honey'ye. "Onu buraya getirir miydin? I Hauptman'a güvenir miydin?"

Honey sivri beyaz dişlerini göstermeyecek şekilde gülümsedi ve kuyruğunu salladı.

Black bana baktı. "Eğer onu buraya getirirsem Adam onu bizden alır mı?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Adam bunu bu şekilde görmezdi, onun için kurtların hepsi ailesiydi, ama bunu hiçbir zaman bir sürünün yanında olmayan birine açıklamak zordu -ve bir babanın bunu daha iyi kar-

şılayacağından emin değildim. Kendi iyiliği için bile olsa biri çocuğunu nasıl bırakırdı ki? Bu soruyu hiçbir zaman anneme soramamıştım.

“Onu kanatları altına alır,” dedim sonunda. “Onun iyiliği için sorumluluğu üzerine alır... Ve bu sorumluluğu kolay kolay bırakmaz. Hiçbir zaman onu görmenize izin vermemezlik etmez. Eğer kızın Adam’ın sürüsünde mutsuz olursa başka seçenekler de var, özellikle kendini kontrol etmeye başladıktan sonra.”

“Yalnız bir kurt olabilir,” dedi rahat bir nefes alarak.

Başımı iki yana salladım. Ona yalan söylemeyecektim. “Hayır. Hiçbir zaman bir dişi kendi başına bırakmazlar. Zaten çok az dişi var ve erkekler... Dişileri kendi başlarının çaresine bakmaya bırakmayacak kadar koruyuculardır. Fakat sürüsünü değiştirebilir.”

Yüzündeki kırıksıklıkları derinleşen Black kendi kendine küfretti. Üç kez. Honey sızlandı. Ya Black’e empatiyle yaklaşıyordu ya da küfürlerine itiraz ediyordu. Artık Honey’nin davranışlarını yorumlama konusunda kendime güvenemiyordum.

“Başka ne gibi bir alternatifin var?” diye sordum. “Eğer kızın birini öldürürse kurt adamlar onu öldürmek zorunda kalacak. Sana veya annesine zarar verirse kızın kendini nasıl hisseder bir düşün.”

Cep telefonunu çıkardı ve uzun uzun telefona baktı.

“Onu senin için benim aramamı ister misin?” diye sordum.

“Hayır,” dedi ve cebinden üzerinde Adam’ın numarası yazan kâğıdı çıkardı. Bir süre kâğıda baktı, sonra neredeyse fısıltıyla, “Onu bu gece arayacağım.” dedi.

7. BÖLÜM

“Hey, Mercy, hangi arabayı tamir ediyorsun? Ufak bir Corvette’e benziyor.”

Başımı kaldırıncı polis ve eski bir arkadaşım olan Tony’yi gördüm -genelde önce polis, sonra eski bir arkadaşımı- iş banklarımdan birine yaslanmış duruyordu. Bugün rahat bir şekilde ince bir tişört ve asker yeşili bir şort giymişti, kıyafeti sıcak yaz gününe uygundu. Tony biraz sarsılmış görünüyordu. Büyücü şehre taşındığından bu yana iki hafta olmuştu ve yerel haberlere göre suç oranı tavan yapmıştı.

“Bravo,” dedim. “71 Model Opel GT, Corvette’i dizayn eden adam tasarlamış. Bir arkadaşım arabayı orjinal beceriksiz motorunu bir Honda motoruyla değiştiren bir adamdan satın almış.”

“Motoru düzgün değiştirememiş mi?”

“Gayet iyi değiştirmiş. Esasında mükemmel bir iş çıkarmış. Ben yapsam daha iyi yapamazdım.” Sırıttım. “Tek sorun Honda motorunun sağa dönmesi ve Opel’in sola dönmek için tasarlanmış olması.”

“Yani?”

Pürüzsüz çamurluğu okşayıp Tony’ye sıırıttım. “İleri

doğru sadece otuz kilometreyle gidebiliyor, ama dört vitesi birden kullanırsa geriye doğru yüz elli kilometreyi bulabilir.”

Güldü. “Şirin araba.” Bir süre arabaya baktı ve gülümsemesi kayboldu. “Dinle. Seni öğle yemeğine götürebilir miyim? İş için, o yüzden hesap bana ait.”

“Kennewick Polis Departmanı’nın bir tamirciye mi ihtiyacı var?” diye sordum.

“Hayır. Fakat bana kalırsa bize yardım edebilirsin.”

Ellerimi yıkadım, iş kıyafetlerimi değiştirdim ve onunla ofiste buluştum. İçeri girince Honey kafasını kaldırdı. Geçen hafta -koruma görevinin ikinci haftasında- kot giyerek (ütülü) elinde katlanabilir bir iskemle, küçük bir masa, dizüstü bilgisayar ve cep telefonu gelmişti. Ofisinde çalışmasının neredeyse kendi ofisinde çalışmak kadar iyi olduğunu iddia ediyordu. Black’le aramızda geçen olaydan sonra birbirimize karşı temkinli ama arkadaşça yaklaşıyorduk.

“Tony’yle öğle yemeği yiyeceğim,” diye seslendim. “Bir saate kadar dönerim. Gabriel, Charlie’yi arayıp Opel’i için aldığımız o kullanılmış Mazda RX7’nin tutarını söyleyebilir misin? Fiyatı onu memnun etmeyecek ama RX Opel’ine sığar.”

Honey bana baktı ve ben tam itiraz edeceğini düşünürken gitmem konusunda tek kelime etmedi.

Bunaltıcı sığağa çıktığımızda, “Umarım yürümemiz sorun olmaz,” dedi Tony. “Hareket ederken daha iyi düşünüyorum.”

“Bana uyar.”

Kennewick’in merkezine giden kısa yolu kullandık, birkaç tren rayını ve boş otoparkı geçtik. Honey arkamız-

dan geliyordu ama o kadar başarılıydı ki sanırım Tony onu fark etmedi.

Merkez şehrin eski kısımlarından birinde yer alıyordu, eski binalarda küçük işyerleri vardı ve Viktoryan tarzı evlerle doluydu, çoğu yirmilerde ve otuzlarda yapılmıştı. Alışveriş alanının davet edici gözükmesi için çeşitli eforlar sarf edilmişti, ama alanda başarılı gözükemeyecek kadar boş dükkân göze çarpıyordu.

Tony'nin yürürken benimle konuşmasını bekledim, fakat konuşmadı. Sessizliğimi koruyup düşünmesine izin verdim.

Sonunda, "Hava yürümek için fazla sıcak," dedi.

"Sıcak seviyorum," dedim. "Soğuğu da. Gerçekten dört mevsimi olan bir yerde yaşamayı seviyorum. Montana'da sadece iki mevsim olurdu. Dokuz ay kış, üç aylık havanın neredeyse ısındığı bir dönem, sonra yine kış. Bazen ilk kar düşmeden yapraklar gerçekten renk değiştirmeye fırsat bulurdu. Bir keresinde Temmuz'un dördünde kar yağmıştı."

Başka bir şey demedi, o yüzden havadan sudan sohbet etmeye çalışmadığına karar verdim, fakat ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum.

Beni ufak bir kafeye götürdü, tezgâha gidip sipariş verdik, sonra küçük masaları olan karanlık, serin bir odaya götürüldük. Muhtemelen kafenin sahipleri bir İngiliz Barı havası yaratmaya çalışmıştı. Hiçbir zaman İngiltere'ye gitmediğim için bunu ne kadar başardıklarından emin değildim, ama kafe hoşuma gitmişti.

Önümde çorba ve büyükçe bir sandviç belirdikten ve garson bizi yalnız bıraktıktan sonra sonunda, "Pekâlâ, neden buradayım?" diye sordum. Saat öğle yemeği için çok

geç, akşam yemeği içinse çok erkendi, o yüzden oda bize kalmıştı.

“Bak,” dedi bir süre sonra. “Eskiden patronun olan o ekşi suratlı adam, hâlâ arada sırada gelen o adam... Büyülü bir varlık değil mi?”

Zee uzun süre önce genetik yapısını halka açıklamıştı. o yüzden başımı yukarı aşağı sallayıp sandviçimden bir ısırık aldım.

Tony bir yudum su içti. “Kurt adam Hauptman’ı da en az iki kez tamirhanende gördüm.”

“O benim komşum,” dedim. Sandviç oldukça iyiydi. Kendi ekmeklerini yaptıklarına emindim. Ama daha iyi çorbalar içtiğim olmuştu zira bu fazla tuzluydu.

Tony kaşlarını çatı ve hararetle, “Kılığım ne olursa olsun her zaman kim olduğumu bilen tek kişi sensin.” dedi. Tony gizli bir polisti ve görüntüsünü değiştirme konusunda yetenekliydi. Onu tanıyıp neredeyse kim olduğunu açığa çıkardığımda tanışmıştık.

“İmm?” Söylemek istediği şeye gelmeden tek kelime etmek istemiyordum.

“Büyülü varlıklar görüntülerini değiştirebiliyormuş. Beni her seferinde tanımanın sebebi bu mu?”

“Ben büyülü bir varlık değilim, Tony,” dedim lokmamı yuttuktan sonra. “Zee öyle. Büyülü varlıklar görüntülerini sihirle değiştirir... Buna cazibe sihri diyorlar. Büyülü varlıklar birbirinin cazibe sihrinin arkasında yatanı görebiliyor mu bilmiyorum ama ben kesinlikle göremiyorum.”

Tony söyleyeceği şeyi kafasında toparlarken kısa bir sessizlik oldu.

“Ama büyülü varlıklarla ilgili bir şeyler biliyorsun. Ve kurt adamlarla ilgili bir şeyler de biliyorsun?”

“Hauptman komşum olduğu için mi?”

“Onunla çıktığın için. Bir arkadaşım seni onunla bir restoranda görmüş.”

Önce ona, sonra da dik dik etrafıma baktım.

Ne demek istediğimi anladı. “Oldukça ateşli gözüktüğünüzü söyledi.”

Yenildiğimi kabul edip itiraf ettim: “Birkaç kez çıktık.”

“Hâlâ çıkıyor musunuz?”

“Hayır.” Bu kelimeye aşırı bir vurgu yüklemiştim.

Garajında onunla neredeyse sevişecek olduğumdan beri Adam’dan uzak durmaya gayret ediyordum. Bunu hatırlamak bir korkak gibi hissetmeme sebep oldu. Mümkünse Adam hakkında konuşmak istemiyordum. İşin doğrusu, onun hakkında ne yapacağımı bilmiyordum.

“Ben büyülü bir varlık değilim.” Çorbanın gerisini içmemeye karar verdim ama sonra krakerleri açtım ve onları atıştırdım. “Kurt adam da değilim.”

Bana inanmamak istiyormuş gibi gözüküüyordu, ama cevabıma direk bir yorum yapmamayı seçti. “Ama bazılarını tanıyorsun. Bazı büyülü varlıkları ve kurt adamları.”

“Evet.”

Tony kaşığını bıraktı ve iki eliyle de masanın kenarını tuttu. “Dinle, Mercy. Vahşi suçlar yaz aylarında artar. Sıcaklık insanların sinirlerini kontrol etmelerini güçleştirir. Bunu biliyoruz. Fakat daha önce hiç böyle bir şey görmemişim. Her şey birkaç hafta önce Pasco Oteli’ndeki o cinayetler ve intiharla başladı, ama iş orada bitmedi. Başa çıkabilmek için normalin iki katı kadar çalışıyoruz. Dün gece yıllardır tanıdığım bir adamı hapse attım. Üç çocuğu ve ona tapan bir karısı var. Dün eve işten geldiğinde karısını öldüresiye dövmüş. Sıcak hava dalgasının ortasında bile olsak bu hiç normal değil.”

Omzumu silktim. İşlerin kötü olduğunu biliyordum, ama ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.

“Zec’ye sorarım, ama bunun büyülü varlıkların yaptığı bir şeyle alakalı olduğunu sanmıyorum.” Bununla ilgili tüm şüpheleri ortadan kaldırmalıydım... Eğer Tony etrafı kurcalamaya başlarsa bu onun için tehlikeli olurdu. Büyü- lü varlıklar polisin işlerine burnunu sokmasından hoşlan- maz. “En son istedikleri şey halkı korkutmak. Eğer arala- rından biri böyle bir şey yapsaydı diğer hepsi onu arayıp bulurdu ve icabına bakardı.”

Birkaç gündür Zec’yle konuşmuyordum. Belki de onu arayıp polisin suçtaki artışın sebebini onlarda aradığını söylemeliydim -tabii Tony’nin adını vermeden. Aynı za- manda büyücü olan bir vampire karşı ne yapabileceklerini bilmiyordum. Büyülü varlıklar pek organize değildir ve genelde diğer insanların sorunlarını görmezden gelirler. Littleton’dan haberleri vardı -çünkü Zec’nin haberi vardı- ama onu aramayı vampirlere ve kurt adamlara bırakmaktan memnun gözükiyorlardı. Yine de bu durumun baskısını üzerlerinde hissettiklerinde belki onu bulmaya çalışırlardı -Warren ve Stefan bu konuda pek fazla ilerleme kaydede- memişti. Önemli olan nokta büyü- lü varlıkların eforlarını kötü adamlara karşı sarf etmeleri-ydi, polise karşı değil.

“Ne?” diye sordu Tony sertçe. “Ne düşünüyorsun?”

Tüh. “Bana söylediğin şeyi Zec’ye söylemenin iyi bir fikir olabileceğini düşünüyordum. Yapabilecekleri bir şey varsa diye.” Yalan söyleyebilirdim ama birçoğu yanlış kokusunu alabilen kurt adamların arasında yaşaya yaşaya doğruyu kendi lehime kullanmak konusunda ustalaşmış- tım.

“Peki ya kurt adamlar?”

Başımı iki yana salladım. “Kurt adamlar oldukça basit

varlıklardır... O yüzden iyi asker olurlar. Eğer etrafta ser-seri bir kurt adam olsaydı ölü...” Aceleyle *ceset* kelimesi yerine bir kelime seçtim. “Hayvanlar olabilirdi ama varlıkları normal insanların sebepsiz yere çıldırmasına sebep olmazdı. Kurtlar büyüülü varlıklar gibi sihirli değildirler.”

İlafifçe ona doğru eğildim. “Dinle, büyüülü varlıklar ve kurt adamlar hakkındaki az bilğimle sana yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. Zee’yle kesinlikle konuşacağım... Ancak dediğin gibi bir sıcaklık dalgasının ortasındayız. Uzun zamandır serin hava olacağına dair bir işaret görmedik. Bu herkesi delirtmeye yeter.”

Başımı salladı. “Mike’ı delirtmezdi. Karısı 57 model T-Bird’ünü çarpıp mahvettiğinde bile sinirlenmemişti. Sana bu adamı tanıdığımı söylüyorum. Lisede onunla basketbol oynardım. Hava sıcak diye kendini kaybedip karısını dövecek biri değildi.”

Suçluluk duygusundan nefret ediyorum ve suçluluk duyacak hiçbir şeyim olmadığını bildiğim zaman bundan daha da fazla ediyorum. Ben Littleton’dan sorumlu *değildim*.

Yine de *nasıl* biri sevdiği birini yaralardı? Arkadaşının durumunun Tony’nin içini kemirdiğini görebiliyordum -ve güçlü bir acıma, suçluluk duygusuyla doluydum. Hiçbir şey yapamıyordum.

“Arkadaşına iyi bir avukat bul... Onu da ailesini de psikoloğa yolla. Eğer isim istersen boşanma avukatı olan bir arkadaşım var... Müşterilerine tavsiye ettiği birkaç psikolog vardı.”

Tony başıyla onaylama olarak algıladığım bir hareket yaptı ve yemeğimizi sessizlik içinde bitirdik. Cebimden birkaç dolar çıkarıp parayı balışış olarak tabağımın altına

sıkıştırdım. Kâğıt paralar terden ötürü nemlenmişti, ama garsonların yazın buna alışık olduğunu düşünüyordum.

Restorandan çıkar çıkmaz bir kurt adamın kokusunu aldım -ve bu Honey'nin kokusu değildi. Etrafımızdaki insanlara bakınca Adam'ın kurtlarından birinin ikinci el bir dükkânın vitrinine baktığını gördüm. Eski bebek arabalarıyla ilgilenebilecek bir tipe benzemediğine göre beni koruyor olmalıydı. Honey'ye ne olduğunu merak ettim.

Korumamın önünden geçerken Tony, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Kafam karışık," dedim. "Galiba sıcaklık beni de sinirli yapıyor."

"Dinle, Mercy," dedi. "Benimle geldiğin için sağ ol. Bize yardım etme önerini kabul etmek istiyorum. Seattle'da ve Spokane'de polis için büyüülü varlıklarla ilgilenen uzmanlar var... O polislerin bazıları *zaten* büyüülü varlık. Bizde ise hiç böyle biri yok. Kurt adamımız da yok." Esasında vardı, en azından Richland Polis Departmanı'nda, ama eğer bunu bilmiyorlarsa ben söyleyecek değildim. "Ve hiçbir şey bilmeden dolaşmamak çok daha iyi olur."

Polise yardım etmeyi önermek istememiştim -bu çok tehlikeliydi. Bunu söylemek için ağzımı açtım, sonra duraksadım.

Bran bana başını beladan uzak tutmanın yolunun insanların işine burnunu sokmamak olduğunu söylemişti. Eğer polisle konuştuğum ortaya çıkarsa kendini büyük bir belanın içinde bulabilirdim.

Adam'la baş edebilirdim, endişelendiğim konu büyüülü varlıklardı... Büyüülü varlıklar ve vampirler. Çok fazla şey biliyordum ve bunun ne kadarını polise söylemem gerektiğine karar vermem konusunda bana güvenmelerini beklemiyordum.

Yine de polisin sadece kurt adamların ve büyülü varlıkların bilmelerini istediği şeyleri bilirken huzuru korumak zorunda olmaları hiç adil değildi. Bunun ölümcül sonuçlar verebileceği bir sürü durum vardı. Eğer Tony'ye veya iyi adamlardan birine ben önleyebilecekken kötü bir şey olursa bir daha hiçbir geceyi uyuyarak geçiremezdim. Gerçi zaten bir süredir çok iyi uyuduğum da söylenemezdi.

"İyi," dedim. "Sana bedava bir tavsiye. Meslekdaşlarının bunun için büyülü varlıkları rahatsız etmemesine dikkat et."

"Neden?" diye sordu.

Uçuruma doğru ilk adımımı attım ve ona başımı gerçekten belaya sokabilecek bir şey söyledim. Etrafa bakındım ama eğer kurt adam bizi hâlâ takip ediyorsa gizlilik konusunda gerçekten çok iyi bir iş çıkarıyordu. Adam'ın kurtları genelde yeterliden daha üstün olduğu için iyice kısık sesle fısıldadım. "Çünkü büyülü varlıklar görünmeye çalıştıkları kadar nazik veya güçsüz değiller. Eğer vahşetteki bu artış yüzünden birinin onları suçladığını düşünürse bu iyi bir şey olmaz."

Tony yanlış bir adım attı, neredeyse tren rayının üzerine takılıp düşecekti. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir zaman kendini buradaki büyülü varlıkların sana zarar vermelerine müsait bir pozisyona sokma." Rahatlatıcı bir şekilde gülümsedim. "İnsanlara zarar vermek onların işine gelmez... Genelde kendi kendilerine polislik yaparlar. O yüzden senin yapmana gerek yok. Eğer aralarından biri yasayı çiğnerse onun icabına bakılır. Sadece onlara tehdit oluşturmamak konusunda dikkatli olmalısın."

Geçtiğimiz sokağın yarısı boyunca bunu sindirmeye çalıştı. "Kurt adamlarla uğraşmakla ilgili ne söyleyebilirsin?"

"Burada mı?" dedim, elimi etrafımızdaki şehri göster-

mek için belirsizce sallayarak. “Kurt adam olduğunu düşündüğün birini sorgulamadan önce Adam Hauptman’la konuş. Başka bir şehirde ise yönetimin kimde olduğunu öğren ve onunla konuş.”

“Onlarla konuşmadan önce Alfalarından izin mi almam gerekiyor?” dedi biraz inanmazlıkla. “Yani reşit olmayan biriyle konuşmadan önce ebeveynleriyle konuşmak gibi mi?” Bran halka Alfaları açıklamıştı ama sürü yapısının ne kadar katı olduğunu daha belirtmemişti.

“Hmmm...” İlham almak için gökyüzüne baktım. İlham gelmeyince kendi başıma bir şeyler uydurdum. “Bir çocuk kolunu koparamaz, Tony. Adam kurt adamların kimseye zarar vermeden sorularını cevaplamasını sağlayabilir. Kurt adamlar... Saldırganlığa meğillidir. Adam bunu engelleyebilir.”

“Yani kurt adamları bize Adam ne isterse onu söyleyecek.”

Derin bir nefes aldım. “Buna inanman önemli: Adam iyilerden biri. Gerçekten. Bu bütün sürü liderleri için geçerli değil, ama Adam sizin tarafınızda. Size yardım edebilir ve onu kızdırmadığımız sürece aksi bir şey yaşamazsınız. Uzun zamandır sürü lideri, çünkü işinde iyi... O yüzden işine devam etmesine izin veriyorlar.”

Tony’nin bana inanmaya mı inanmamaya mı karar verdiğini bilmiyordum, fakat otoparkımdaki arabasına varana kadar bunu düşündü.

“Teşekkürler, Mercy.”

“Yardımcı olmadım.” Omzumu silktim. “Zec’yle konuşacağım. Hem belki hava konusunda bize yardımcı olabilecek birini tanıyor.” Bu çok muhtemel değildi. Hava kontrolü Büyük Sihirdi ve birçok büyülu varlığın havayı değiştirecek kadar gücü yoktu.

“Gerçek bir Kızılderili olsaydın yağmur dansı yapabilirdin.”

Tony’nin bu konuda benimle dalga geçmesine izin veriyordum, çünkü Venezüelalı yarısı Kızılderili sayılırdı.

Ciddiyetle başımı iki yana salladım. “Montana’da Kızılderililer yağmur dansı yapmaz, Bu-Lanet-Olası-Rüzgârı-ve-Karı-Durdur dansı yapar. Browning Montana’ya gitsedydin bunun işe yaramadığını görürdün.”

Tony arabaya binerken güldü ve motoru çalıştırdı. Araba soğusun diye kapısını açık bıraktı, ardından ilk soğuk hava akımını hissedebilmek için elini dışarı uzattı.

“İstasyona dönmeden herhalde hava biraz serinler,” dedi.

“Bu kadar nanemolla olma,” diye tavsiye verdim.

Sırıtip kapısını kapattı ve uzaklaştı. Ancak o an Honey’nin arabasının otoparkta olmadığını fark ettim.

İçeri girdiğimde Gabriel kafasını kaldırdı. “Bay Hauptman aradı,” dedi. “Cep telefonundaki mesajları dinlemen gerektiğini söyledi.”

Telefonu bıraktığım yerde buldum, tamirhanede alet kutusunun üzerinde.

“Biraz önce Warren’ı aldım.” Adam’ın sesinde o sadece işler çok kötü olduğunda kullandığı sakın ve neşeli ritim vardı. “Onu evime götürüyoruz. Orada buluşalım.”

Adam’ın evini aradım ama telesekreteri çıktı. O yüzden Samuel’in cebini aradım.

“Samuel?”

“Şu anda Adam’ın evine gidiyorum,” dedi. “Oraya gide kadar hiçbir şey öğrenemem.”

Warren’in yaralı olup olmadığını sormadım. Adam’ın sesi bunu zaten açıklamıştı. “On dakika sonra oradayım.”

Bunun bir önemi yok, diye düşünüp telefonu kapattım. Yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Gabriel'e tamirhaneye bakmasını ve saat beşte kapamasını söyledim.

"Kurt adam sorunları mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Warren yaralanmış."

"Araba kullanabilecek misin?" diye sordu.

Yine başımı salladım ve kapıdan dışarı fırladım. Tam arabama varmak üzereydim ki kimsenin Kyle'ı aramayı akıl etmemiş olacağını fark ettim. Warren ve Kyle artık sevgili değillerdi -ama bu ikisi de birbirini umursamadığı için değildi. O yüzden telefonumun hafızasından Kyle'ın ofis numarasını buldum ve son derece fazla iş gören sekreteriyle konuştum.

"Özür dilerim," dedi sekreteri. "Şu anda müsait değil, adınızı ve telefon numaranızı alabilir miyim?"

"Ben Mercedes Thompson." Tek elle direksiyona hâkim olmak kolay değildi ama başarıyordum. "Telefon numaram..."

"Bayan Thompson mı? Bir dakika, hemen bağlıyorum."

İlginç. Kyle beni önemli insanlar listesine koymuş olmalıydı. Chemical Drive'a dönüp gaza asıldığında telefonun diğer ucunda klasik müzik sesi yükselmeye başladı. Arkamdaki yeşil Taurus'u kullanan kişinin beni takip eden kurt adam olduğundan oldukça emindim.

"Ne oldu Mercy?" FINLEYE HOŞ GELDİNİZ tablasına vardığımda Kyle'ın rahatlatıcı sesi Chopin'in yerine geçmişti.

"Warren yaralanmış. Ne kadar kötü durumda olduğunu bilmiyorum ama Adam herkesi çağırıldı."

"Yirmi yedi ve 395'in yanında arabamıdayım," dedi. "Warren nerede?"

Arkamda yanıp sönen ışıklar gördüm ve genelde tren raylarının biraz uzağında saklanan polis arabası Taurus'u geçti. Ayağımı gaza daha da fazla bastırdım.

"Adam'ın evinde."

"Birazdan orada olurum." Telefonu kapadığında Jaguar'ının büyük V-12'sinin açıldığını duydum.

Benden önce varmadı ama aniden durup etrafa çakıllar sıçrattığında hâlâ kapıdaki aptalla tartışmakla meşguldüm.

Cep telefonumu çıkardım ve kapıdaki korumaya Adam'ın mesajını dinlettim. "Beni bekliyor," diyerek dış-lerimi gıcırdattım.

Adam kafasını salladı. "Sürü dışında kimseyi almamam emredildi."

"Elliot, o zaten sürüden, seni moron," dedi Honey adamın yanına yaklaşarak. "Adam onun eşi olduğunu söyledi... Ve bunu sen de çok iyi biliyorsun. Mercedes'i içeri al." Honey'nin eli Elliot'ın kolunu tuttu ve onu kapıdan geriye sürükledi.

Ben de Kyle'in kolunu tuttum ve onu yaygaracı moron korumanın önünden geçirdim. Her tarafta kurt adamlar vardı. Adam'ın sürüsünde sadece otuz kurt olduğunu bilsem de salonda bunun iki katı kadar kurt olduğuna yemin edebilirdim.

Kyle'ı merdivenlere yönlendirerek, "Bu Kyle," dedim Honey'ye.

"Merhaba Kyle," dedi Honey yumuşak bir sesle. "Warren senden çok bahsetti." Honey'nin Warren'in arkadaşı olduğunu bilmiyordum, ama bulaşmış maskarasından ağlamış olduğunu hemen anladım.

Bizi merdivenlerden yukarı çıkarken takip etmedi -şüp-

hesiz başka hiçbir şey yapamadan Elliot'la mutsuz birkaç dakika geçirmek zorunda kalacaktı. Elliot ondan daha dominanttı, yani sürüdeki rütbesi Honey'den daha üstündü, Honey'nin rütbesi itaatkâr kocasından geliyordu. Kurt adam kurallarının başka bir yüzyıldan kalma olduğundan bahsetmiş miydim? Honey bizim için gerçekten kendini riske atmıştı.

Adam'ın evinde beş yatak odası vardı, ancak Warren'in nerede olduğunu tahmin etmeme gerek yoktu. Merdivenlerin yukarısındaki kan kokusu alabiliyordum ve Adam'ın ikinci adamı Darryl fıravunu koruyormuş gibi kapıda duruyordu.

Bana kaşlarını çatarak baktı. Bunu sürü işine bir insan getirdiğim için yaptığına oldukça emindim. Fakat şu anda bunu çekecek halde değildim.

"Git Honey'yi beni dışarıda tutmaya çalışan o aptaldan kurtar."

Duraksadı.

"Git." Adam'ı göremiyordum ama Darryl'in bizi geçip merdivenlerden inmesine sebep olan onun emri oldu.

Odaya ilk Kyle girdi, sonra aniden durdu ve içeriyi görmemi engelledi. İyi görebilmek için kolunun altından geçip sıyrılmam gerekti.

Manzara cidden çok kötüydü.

Samuel hararetle yataktaki yıpranmış kanlı şeyle, yani Warren'la uğraşıyordu. Kyle'ı duraksadığı için suçladım. Eğer onun kokusunu almasaydım, yataktaki adamın kim olduğunu kesinlikle anlayamazdım, tanınabilecek çok az özelliği kalmıştı.

Adam duvara yaslanmış duruyordu. Bazen sürüden biri kötü yaralandığında Alfa'nın eti ve kanı onu iyileştirmeye yardımcı olabilir. Ve Adam'ın sol kolu bandajlanmıştı.

Bize baktı ve Kyle'ı gördü. Gözlerini bana çevirdiğinde onaylayarak bir kez başını salladı.

Samuel Kyle'ı gördü ve çenesinin tek bir hareketiyle onu yatağın oraya, Warren'in yanına gönderdi.

"Konuş onunla," dedi Samuel. "Eğer yeteri kadar isterse yaşayabilir. Sadece ona bir sebep vermen gerek." Sonra bana dönüp, "Bir şey istemediğim sürece araya girme," dedi.

Bir ayda kazandığımdan daha fazla tutan bir eşofman giyen Kyle yatağın yanında kanla lekelenmiş yere duraksamadan oturdu ve kısık sesle bahsede bahsede beysboldan bahsetmeye başladı. Onu dinlemeyip Warren'a konsantre oldum -sanki onu sırf düşünce gücüyle hayatta tutabilirmişim gibi. Nefes alıp verişini kesik kesik ve düzensizdi.

"Samuel *dün gece* yaralandığımı düşünüyor," diye mırıldandı Adam. "Bir sürü adamım Warren'in yanında olan Ben'i arıyor ama henüz izine rastlanamadı."

"Peki ya Stefan?" diye sordum.

Adam'ın gözleri biraz kısıldı, ama yine de ona baktım, lanet dominantlık yarışını da başka bir oyunu da umursayamayacak kadar üzgündüm.

"Hiçbir vampirden iz yok," dedi sonunda. "Warren'a kim zarar verdiyse onu Mike Amca'nın Yeri'ne bırakmış." Mike Amca'nın Yeri Pasco'da bar gibi bir yerdi, büyüülü varlıklar orada takılırdı. "Bugün barı açan adam çöpü dışarı çıkarırken Warren'i çöplüğün orada bulmuş Mike Amca'yı aramış, o da beni aradı."

"Eğer dün gece yaralandıysa neden daha hızlı iyileşmiyor?" diye sordum kollarımı kavuşturarak. Warren'a bunu yapmış olan biri Stefan'a da aynısını veya daha kötüsünü yapmış olabilir. Ya Warren ölürse? Ya Stefan öldüyse ve başka bir çöplükte duruyorsa? Littleton'ın hizmetçiyi ne-

şeyle öldürmesini düşündüm. Neden beni kurtların ve vampirlerin onunla başa çıkabileceğine dair ikna etmelerine izin vermişim?

“Zararın çoğunu muhtemelen gümüş bir kılıç vermiş,” dedi Samuel düşünceli bir şekilde. “Diğer yaralar ve kırık kemikler daha yavaş iyileşiyor çünkü vücudu her şeyi aynı anda tedavi etmeye çalıştığı için aşırı yoruluyor.”

“Dün gece nereye gittiklerini biliyor musun?” diye sordum. Samuel’in elleri iğneyi kullanırken çok hızlıydı. Dikişleri nasıl atacağını tahmin bile edemiyordum çünkü Warren’in çok fazla açık yarası vardı.

“Bilmiyorum,” dedi Adam. “Warren yaptıklarının raporunu vermek için arıyordu, yapmayı planladıkları şeyi bildirmek için değil.”

“Stefan’ın evini aradın mı?”

“Orada olsa bile daha uyanmamıştır.”

Cep telefonumu çıkardım, Stefan’ın numarasını çevirdim ve telesekreterinin çıkmasını bekledim. “Ben Mercedes Thompson,” dedim açık ve net bir şekilde birinin dinlediğini umarak. Stefan’ın vampir ekibiyle beraber yaşamadığını biliyordum, ama muhtemelen yalnız yaşamıyordu. Vampirlerin kan bağışçalarına ihtiyaçları vardır ve kendi istekleriyle bunu kabul edenler sokaktan toplananlardan çok daha güvenli olurlar. “Dün gece Stefan’ı ayıklaştı. Arkadaşlarından biri çok kötü durumda ve diğerinin nerede olduğunu bilmiyoruz. Stefan’ın dün gece eve dönüp dönmediğini öğrenmem gerek.”

Biri ahizeyi kaldırdığında bir tıkırtı duyuldu, sonra bir kadın sesi, “Hayır,” diye fısıldayıp telefonu kapadı.

Adam sanki onları çok fazla sıkışmış gibi parmaklarını gevşetti. “Littleton iki kurt adamı ve yaşlı bir vampiri alt etti...”

“İki vampiri,” dedim. “En azından Stefan’a yardım etmesi gereken bir vampir daha vardı.”

“Warren ikinci vampirin işe yaramadığını söylemişti.”

Omzumu silktim.

“O zaman iki kurt adam ve iki vampir.” Adam kafasında bir şeyler kuruyor gibiydi. “Stefan çoktan ona bir kez yenilmişti; yani oradaki en güçlü kişi Warren’dı. Geriye bırakılanın o olması şans değildi. Littleton bize mesajını iletiyor: ‘Bakın! Bana en iyi adamınızı yolluyorsunuz ve ben size onu ne halde geri veriyorum.’ Littleton Warren’ı öldürmedi çünkü Warren’ı tehdit olarak görmediğini bilmemizi istiyordu. Warren’ın hayatta kalıp kalmamasını önemsemiyor. Bu şey...” Adam’ın sesi derinleşip sert bir hırıltıya dönüştü. “Önüme bir çizgi çekti ve çizgiyi geçmemi bekliyor.”

Adam zihin oyunlarının nasıl oynandığını iyi biliyordu. Sanırım bu Alfa olmanın gerektirdiği bir şeydi. Ya da belki bu askerlikten kalma bir şeydi, hikâyelerine göre politik olarak zaten ordu sürüden farklı değildi.

“Ve diğerleri?” diye sordum.

Bir şey söylemedi, sadece başını iki yana salladı.

“Peki ne yapacaksın?” diye sordum.

Mutsuz bir şekilde gülümsedi. “Littleton’ın oyununu oynayacağım. Benim bölgemde dolaşmasına göz yumamam.”

Bunu der demez zihnimin bir kısmıyla pür dikkat dinlediğim Warren’ın nefes alıp veriş durdu. Adam da bunu duydu. sanki odada bir düşman varmış gibi yere çömeldi. Belki de vardı. Ölüm en yakın düşmanımızdır, sizce de öyle değil mi?

Samuel küfretti, ama sessiz bir çaresizlikle yerden kal-

kıp Warren'ın çenesini açıp suni teneffüse başlayan Kyle oldu.

Warren'ın kalbini duyamıyordum, ama o da durmuş olmalı ki Samuel kalp masajına başladı.

Yine işe yaramaz bir şekilde Warren'ın hayatı için savaşmalarını izledim. İnsanlar ölürken hiçbir şey yapamıyor olmaktan gerçekten yorulmuştum.

Uzun gibi gelen bir süreden sonra Samuel Kyle'ı çekip, "Tamam, nefes alıyor. Artık durabilirsin," dedi. Kyle anlayana kadar söylediğini birkaç kez tekrar etmesi gerekti.

Kyle her zamanki neşeli konuşmasından çok farklı bir ses tonuyla, "İyi olacak mı?" diye sordu.

"Kalbi atıyor ve kendi kendine nefes alabiliyor," dedi Samuel.

Bu tam olarak iyi olacağı anlamına gelmiyordu elbette, fakat Kyle bunu fark etmiş benzemiyordu. Haliya çöktü ve sanki lafı hiç bölünmemiş gibi Warren'a yeni bir hikâye anlatmaya başladı. Yüzündeki gerginlik sesine yansımıyor-du.

"Bana iblisler hakkında ne bilmem gerekiyorsa söyle," dedim Adam'a ama gözlerimi Warren'dan alamıyordum. Sanki onu izlemeyi bırakırsam ölecekmiş gibi garip bir düşüncem vardı.

Uzun bir sessizlik oldu. Neden bilmek istediğimi biliyordu. Eğer şimdi bildiği şeyleri söylemezse -yapmayı düşündüğüm şeyde bana yardımcı olmazsa- o zaman benim için doğru erkek değildi.

"İblisler kötü, pislik ve kendilerini lanet bir aptala bağlamayı başaramadan önce güçsüzlerdir. Ya bir misafir olarak birinin içine davet edilirler ki bu birini büyücü vapar, ya da zayıf iradeli biri kötü bir şey yaptığı için onun içine gizlice girerler. Basit bir iblisin birinin içine girmesi çok

uzun sürmez, çünkü iblisin ele geçirdiği adam topluma ayak uyduramaz: Kontrolü elinde tutan bir iblis sadece tek bir şey ister... Yıkım. Bir büyücü, yani bir anlaşıma sayesinde iblisi kontrol eden biri, çok daha ölümcüldür. Büyücüler yıllarca insanlık fark etmeden yaşayabilir. Sonunda büyücü kontrolü kaybeder ve iblis egemen olur.”

Bunlar zaten bildiğim şeylerdi.

“İblisler nasıl öldürülür?” diye sordum. Samuel’in elleri kanlı bedene iğne ve iplik geçirmekle meşguldü.

“Öldüremezsın,” dedi Adam. “Tek yapabileceğin ele geçirdiği bedeni öldürerek tehdidi ortadan kaldırmak. Bu durumda öldürmen gereken bir vampir olan ve iblisin büyüyle güçlenen Littleton.” Derin bir nefes aldı. “Bir çalkın avlayabileceği bir av değil. Bunu bize bırakabilirsin, Mercy. Onu öldüreceğiz.” Haklıydı. İşe yaramaz olduğumu biliyordum.

Kyle’in bize büyümüş gözlerle baktığını fark ettim, ama beysbol hikâyelerini anlatmayı kesmedi, küçükken beysbol takımına girmesiyle ilgili bir şeyler anlatıyordu.

Kyle’a pis bir ses tonuyla, “Dünyadaki en kötü canavarın kurt adamlar olduğunu mu sanıyordun?” diye sordum. Konuşana kadar ne kadar kızgın olduğumu fark etmemiştim. Öfkemi Kyle’dan çıkarmak doğru değildi, ancak kendime hâkim olamıyordum. Kyle, Warren’ı bir canavar olduğu için reddetmişti -belki de canavarlar hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu. “Dışarıda çok daha kötüleri var. Vampirler, iblisler ve bir sürü pislik varlık... Ve onlarla insanlar arasında duran tek şey Warren gibi bireyler.” Bunu söylerken bile adil olmadığını biliyordum. Kyle’ı rahatsız eden asıl şeyin Warren’ın kurt adam olmasından ziyade ona yalan söylemesi olduğunun bilincindeydim.

“Mercy,” dedi Adam. “Şşşş...”

Kelimeleri sanki beni saran serin bir huzur rüzgârı taşıyordu, bütün öfkemi, hayal kırıklığımı ve korkumu uzaklaştırdı, kurdunu sakinleştiren bir Alfa gibiydi -ama ben onun kurdu değildim. Yine aynı şeyi yapmıştı.

Aniden dönüp ona dik dik baktım; büyük bir dikkatle Warren'ı izliyordu. Eğer bunu bana bilerek yaptıysa bunu hiç umursamıyordu. Fakat bunu alışkanlıktan yaptığına oldukça emindim, çünkü esasında üzerimde işe yaramaması lazımdı.

Kahretsin.

Warren odaya girdiğimden beri ilk defa bir ses çıkardı. Sesi korkmuş gibi çıkmasıydı daha mutlu olabilirdim.

"Merak etme Warren," dedi Adam. "Burada güvendesin."

Kyle odadaki diğer kurt adamlara layık bir hırıltıyla, "Eğer ölürsen güvende olmayacaksın," dedi.

Ne kadar yıpranmış, yaralanmış ve kanlı olurlarsa olsun, Warren'ın dudakları hâlâ gülümseyebiliyordu. Ama sadece birazcık.

İşi bitmiş görünen Samuel koridordaki yerinden ayrılıp sallanan sandalyeyi aldı ve Warren'ın yatağının ayakucu- na koydu, Warren'ın başucunu Kyle'a bırakmıştı. Samuel sandalyede öne doğru eğildi ve çenesini kenetlediği ellerinin üzerine dayadı. Ayakkabılarına bakıyormuş gibi gözüküyordu, ama ben öyle olmadığını biliyordum. Dikkati hastasıydı, sorun çıkarabilecek bir nefes veya kalp atışı değişimi olup olmadığını dinliyordu. Saatlerce orada kıpırdamadan durabilirdi -Samuel çok sabırlı bir avcı olma konusunda ünlüydü.

Warren uykuya dalarken biz de onun sessiz hareketsiz-

liğini izledik -Kyle hariç; on yaşındaki kaleci denemelerini anlatmaya geri dönmüştü.

Warren huzursuzca uyurken sonraki saat boyunca düzenli ama sessiz bir ziyaret akını oldu. Bazıları arkadaşlarıydı, fakat birçoğu sadece ne kadar zarar gördüğüne bakıyordu. Eğer Adam -ya da Samuel- orada olmasaydı, bu durum Warren için ciddi tehlikeli olabilirdi. İyi işlemeden bir sürünün dışındaki kurt adamlar yaralı veya zayıf olanları öldürür.

Adam duvara yaslandı, düşünceli bir şekilde ziyaretçileri izliyordu. Bakışlarının kurt adamları üzerindeki etkisini görebiliyordum -ve insan formunda olsalar bile onlar hâlâ Adam'ın kurtlarıydı. Onları gördükleri an ayak sesleri daha da sessizleşiyordu. Başlarını eğiyor, ellerini diğer kollarının altına sokup Warren'in yaralarına çabuk, anlayışlı bir bakış atıp odadan çıkıyorlardı.

Honey içeri girdiğinde yanağında görünür şekilde hızla iyileşen bir çürük vardı. Yarım saat sonra morluktan hiç iz kalmayacaktı. Koridordan Adam'a hızlı bir bakış attı. Adam onaylayarak başını salladı -bu bütün ziyaretçilere verdiği ilk tepkiydi.

Honey Samuel'in sandalyesini geçti, sonra Kyle'ın yanına yere oturdu. Adam'a yine bir bakış attı ama Adam itiraz etmeyince sessizce kendini Kyle'a tanıttı, omzuna hafifçe dokundu, sonra da duvara kafasını yaslayıp gözlerini kapadı.

Birkaç ziyaretçi, ardından da kısa, kıvılcımsı sakalları olan sarışın bir adam içeri geldi. Onu tanıımıyordum ama kokusundan Adam'ın sürüsünden olduğunu anladım. Ziyaretçilere dikkat etmeyi bırakmışım -ve bunu da iki şey olmasa görmezden gelecektim.

Eşikten girerken duruşu değişmedi -ama Adam'ın ki

değişmişti. Adam omuzlarını duvara doğru bastırıp kendini tamamen dik bir pozisyona getirdi. Sonra iki adım öne attı ve Warren'la yabancıların arasında durdu.

Kızıl sakallı kurt, Adam'dan bir baş kadar uzundu ve bir an daha uzun olmayı lehine kullanmaya çalıştı -fakat Alfa'yla başa çıkamazdı. Adam tek bir kelime etmeden veya saldırgan bir harekette bulunmadan onu sindirdi.

Samuel hiçbir şey fark etmemiş gibiydi.

"İyileştiğinde..." dedi Adam. "Eğer adil bir savaş olacaksa Paul, kavgayı durdurmam."

Marrok'un egemenliği altında izin verilen sadece birkaç tane kavga olurdu -gerçek kavgalar, birkaç ısırik değil. Bu Yeni Dünya'da kurt adamların da tıpkı büyümlü varlıklar gibi çıktığı Avrupa'dan daha fazla kurt adam olmasının sebeplerinden biriydi.

Genelde sırf vücut dilinden sürüde en dominant olandan en az dominant olana -ya da tam tersi- sıralamayı yapabilirim. Kurtlar bu konuda benden daha iyidir. İnsanlar da eğer dikkat ederseniz, aynı şeyi yapar -gerçi bu onlar için kurtlar için olduğu kadar önemli değildir. Bir insan için bu bir terfi alıp almamayı belirleyebilir veya hararetle yapılan bir tartışmayı kazanmayı. Bir kurt adam için ise hayatta kalmak sürüye bağlıdır -ve sürü her üyenin tam olarak yerini bilmesine dayanan komplike bir sosyal ve askeri hiyerarşidir.

Kurtlar arasındaki dominantlık kişiliğin kuvvetine, iradenin gücüne, fiziksel yeteneğe ve bunu hissedebilecek gözleri, kulakları ve burnu olmayan kimseye açıklayamayacağım başka bir özelliğe dayanır -ve uygun duyu yeteneğine sahip olanlar bunun açıklanmasına ihtiyaç duymaz. Bunu en iyi kavga etmeye niyetli olmak şeklinde açıklayabilirim. İşte bu başka sebepten dolayı sürünün dışında bir

kurdun doğal dominantlığı sürekli değişebilir. Bizim gibi onlar da bazen yorgun, depresif veya mutlu olurlar -bunların hepsi doğal dominantlığı etkiler.

Bir sürüde bu doğal gelgitler yavaş yavaş incelenir. Dominantlığı birbirine yakın olan kurtların arasındaki bir kavga bazen sürüdeki rütbelerini belirlemelerine yardımcı olur. Alfa'nın ikinci ve üçüncü adamları sürüdeki iki en dominant erkektir.

Warren düşmanları arasında sessiz ve dikkatliydi. Vücut dili yetenekleri benim kadar bile iyi değildi, çünkü ilk dönüştüğünde bir sürüyle çok fazla vakit geçirmemişti. Sürüyle beraber hareket etmektense, sürünün yanında hareket ediyor gibiydi. İşte bu yüzden ondan daha güçlü, daha iyi, daha hızlı olduğunu düşünen kurtlar onu kavga-ya davet ediyordu.

Warren'ın üçüncü adamı olduğunu söyleyen Adam'dı. Eğer Adam daha az dominant olsa, daha az sevilse veya daha az saygı duyuluyor olsa bu ilanı yüzünden kan dökülürdü. Adam'ın kararlılığının doğru olduğunu biliyordum -ama Warren'ın yanında gardını düşürdüğü nadir insanlardan biriydim.

Kurtların arasındaki bir azınlık Warren'ın bulunduğu pozisyona yetecek kadar güçlü olmadığına inanıyordu. Bazı kurtların Warren'ın sürüden çıkmasını, hatta daha da iyisi ölmesini istediğini biliyordum -bunu o kurtlardan değil, Jesse'den öğrenmiştim.

Açıkça Paul da onlardan biriydi ve Warren'la kavga edebilecek kadar dominanttı. Ve Adam ona bu kavga için izin vermişti.

Paul kısaca memnun bir şekilde başını salladı ve neşeli adımlarla odadan çıktı, Warren'ın yerleri onunla süpürebileceğinin farkında değildi. Tabii eğer hayatta kalırsa -ve

Samuel'in dikkatine bakılırsa bunun hâlâ şüpheli olduğunu biliyordum.

Adam adamın gitmesini düşünceli bir şekilde izledi. Sonunda gözlerini kaldırdı ve onu izlediğini gördü. Gözlerini kıstı, bana yaklaşıp kolumu tuttu ve beni odadan dışarı çıkardı.

Beni Jesse'nin odasına götürdü, sonra duraksayıp kolumu bıraktı. Kızının kapısına bir kere yavaşça vurdu, sonra kapıyı açtı. Jesse sırtını yatağa yaslamış yerde oturuyordu, burnu kıpkırmızıydı ve yüzünden yavaşça yaşlar süzülüyordu.

"Mücadele ediyor," dedi Adam.

Jesse ayağa kalkmak için uğraştı. "Onu görebilir miyim?"

"Sessiz ol," dedi babası.

Jesse başını sallayıp Warren'ın odasına yöneldi. Beni gördüğünde duraksadı, sonra bulutlarının arasından sıyrılan ufak bir gün ışığı gibi gelen bir şekilde gülümsedi. Sonra hızla yanımdan geçti.

"Gel." Adam yine kolumu tuttu -bundan gerçekten hiç hoşlanmıyordum- ve beni yine başka bir kapalı kapıya götürdü. Bu sefer kapıyı çalmadan açtı.

Kolumu çekip odanın içine yürürken sinirime hâkim olmaya çalışıyordum. Ve artık Adam'dan korkuyor olmaktan nefret ediyordum.

Eğer onun gibi kokmasaydı bile buranın Adam'ın odası olduğunu anlardım. Adam dokulara ve sıcak renklere bayılırdı ve oda bunu koyu kahverengi Berber halısından krema rengi duvarlardaki Venedik plasterine kadar yansıtıyordu. Benim boyum kadar uzun ve boyumun iki katı genişliğinde yağlı boya bir tablo vardı, dağdaki bir ormanı

gösteriyordu. Ressam havaya bir kartal veya nehrin yanına bir ceylan çizme güdüsünü bastırmıştı.

Bir insan bu tabloyu sıkıcı bulabilirdi.

Daha kıpırdadığımı fark edmeden tuvale dokundum. Çerçevenin ortasındaki küçük bakır levhada adı neredeyse okunmayacak şekilde yazılı olan ressamın adını tanımyordum. Tablonun adı *Sığmak*'tı.

Tabloya arkamı döndüğümde Adam'ın beni izlediğini gördüm. Kollarını kavuşturmuştu ve çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde bana sinirli olduğunu anlatan ufak beyaz noktalar vardı. Bu olağandışı değildi. Çok sinirli biriydi ve onu sinirlendirme konusunda oldukça ustaydım -gerçi son zamanlarda o kadar başarılı olmamıştım. Ve bugün hiç başarılı olmadığımı yemin edebilirdim.

"Başka şansım yoktu," dedi sertçe.

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadan ona boş boş baktım.

Kesinlikle aptal olan bakışım onu daha da kızdırdı. "Bu sayede Paul ona tuzak kurmayacak. Gerçek bir kavga olmalı, tanıkların önünde."

"Biliyorum," dedim. Aptal olduğumu mu düşünüyordu?

Adam birkaç saniyeliğine beni izledi, sonra arkasını dönüp hızla odada volta atmaya başladı. Durduğunda yine bana döndü. "Warren kurt formunu diğer herkesten daha iyi kontrol ediyor ve Ben de tavrına rağmen neredeyse onun kadar iyi. Büyücünün arkasından yollayabileceğim en iyi iki kurt onlardı."

"Bir şey demedim?" diye çıktım. Tablo dikkatimi dağıtmıştı -ama Adam neden ona kızmaya çalıştığını hatırlatmıştı. Ve bunu hatırlamak neyse ki zor değildi.

"Bana kızgınsın," dedi.

“Bana bağıryorsun,” dedim. “Tabii ki kızgınlım.”

Sabırsızca ellerini salladı. “Şu anı kastetmiyorum. Önceden, Warren’in odasında kızgındın.”

“Warren sırtüstü yatarken onunla kavga etmeye gelen aptal kurda kızgındım.” Bu Alfa gücünü beni sakinleştirmek için kullandığında Adam’ın beni ne kadar korkuttuğunu hatırlattı. Ama henüz bunu konuşmaya hazır değildim. “Kolumdan tutup bana bağlamak için beni odadan dışarı sürükleyene kadar *sana* kızgın değildim.”

“Kahretsin,” dedi. “Özür dilerim.” Bana baktı, sonra da bakışlarını çevirdi. Kendini savunmak için kullandığı öfkesi olmadan yorgun ve endişeli görünüyordu.

“Warren ve Ben’e olanlar senin suçun değildi,” dedim. “İkisi de gönüllü oldu.”

“İzin vermeseydim gidemezlerdi. Durumun tehlikeli olduğunu biliyordum,” diyerek homurdandı. Öfkesi kaybolduğu hızda geri dönmüştü.

“Warren ve Ben hakkında suçlu hissetmeye hakkı olan tek kişinin sen mi olduğunu sanıyorsun?”

“Onları sen göndermedin,” dedi. “Ben gönderdim.”

“Ben olmasam büyücü hakkında bir şey bilmeyeceklerdi,” dedim. Sonra gerçekten suçlu hissettiğini görebildiğim için ona yaptığım en kötü şeyi söyledim. “Büyücüyü bulmaları için *dua ettim*.”

Bana inanmazlıkla baktı, ardından sert ve acı bir sesle güldü. “*Dua etmenin* seni Warren’in durumundan sorumlu kıldığını mı düşünüyorsun?”

İnanmıyordu. Bunun neden beni şoke ettiğini bilmiyordum. Birçok insan Tanrı’ya inanmaz, hiçbir Tanrı’ya. Ama beraber büyüdüğüm bütün kurt adamlar inançlıydı. Adam yüzüme baktı ve suratımın ifadesini görünce güldü.

“Çok safsın,” dedi kısık öfkeli bir mırıltıyla. “Uzun za-

man önce Tanrı'nın bir efsane olduğunu öğrendim. Altı ay boyunca her dakika gözlerimi açılmadan önce lanet olası yabancı bir bataklıkta dua ettim... Ve sonra deli bir kurt adam bana Tanrı'nın olmadığını son bir kez öğretti." Konuşurken gözleri açık kalverengiden soğuk bir sarıya dönuştü. "Bilmiyorum. Belki de vardır. Çocuklarının birbirini vurmasını ve patlatmasını hiçbir şey yapmadan izleyen bir sadisttir."

Çok sinirli olmalıydı, çünkü mantıklı konuşamıyordu -ve Adam genelde bağıra çağıra konuşsa bile mantıklı konuşurdu. O da bunu anlamış olmalıydı, çünkü birdenbire arkasını döndü ve Columbia'ya bakan büyük pencereye doğru yürüdü.

Burada bile nehir bir buçuk kilometre genişliğindeydi. Bazen hava fırtınalı olduğunda su neredeyse siyah gözükürdü, ama bugün güneş nehri pırıltılı, parlak bir maviye dönüştürmüştü.

"Bir süredir benden uzak duruyorsun," dedi. Sesi daha sakindi.

Diğer pencere benim evime bakıyordu. Manzaranın tam ortasında bir kısmı çıkmış olan Rabbit'imın durduğunu görünce çok memnun oldum.

"Mercy."

Sadece pencereden dışarı bakmaya devam etti. Yalan söylemek işe yaramazdı ve doğruyu söylemek diğer soruya sebep olurdu ve o soruya cevap vermek istemiyordum.

"Neden?" diye yine de diğer soruyu sordu.

Omzumun arkasına göz attım ama hâlâ diğer pencereden dışarı bakıyordu. Arkamı döndüm ve kalçamı pencerenin pervazına dayadım. Adam bunun nedenini biliyordu. Garajından çıkarken bildiğini gözlerinden okumuştum.

Ve eğer bilmiyorsa... Eh, o zaman bunu ona açıklayacak değildim.

“Bilmiyorum,” dedim sonunda.

Arkasını dönüp bana baktı, sanki onu beklemeyen bir avı yakalamış gibi gözleri hâlâ içindeki avcının sarısını yansıtıyordu. Yanılmıştım. Yalan söylemek işe yaramazdan bile beterdi.

“Evet, biliyorsun,” dedi. “Neden?”

Yüzümü ovuşturdum. “Bak, bu gece seninle kavgacecek gücüm yok. Bu Warren’in durumu düzelene kadar bekleyemez mi?”

Kısık kehribar gözlerle beni izledi, ama en azından artık sorgulamıyordu.

Konuyu değiştirmeye can attığım için, “Muhabir seninle irtibata geçti mi? Hani kızı kurt adam olan?” diye sordum.

Gözlerini kapadı ve derin, uzun bir nefes aldı. Tekrar gözlerini açtığında irisleri lezzetli bir çikolatanın rengindeydi. “Evet ve beni uyarmadan başkasına numaramı verdiğin için sağ ol. Beni çoktan aradığımı sandı: Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını anlamamız bayağı uzun sürdü.”

“Peki buraya geliyorlar mı?”

Adam elini Warren’in odasına doğru salladı. “Kurtlarıma bunu yapabilecek bir şey buradayken mi? Buraya geleceklerdi. Onu arayıp bunun onlar için mantıklı bir karar olmayacağını söylemeliyim. Ama onları kime göndereceğimi bilmiyorum. Tanıdığım hiçbir Alfa’ya kızına bakması için güvenemem... Ve muhabirin kızı Jesse’den bile daha küçük.”

“Onu Bran’e yolla,” diye önerdim. “Bran birkaç vabancıyı yetiştirdiğini ve sorun olmayacağını söyledi.”

Adam yüzümü inceledi. "Marrok'a bir çocuğa bakması için güvenir misin?"

"Bana zarar vermedi," dedim. "Başka bir Alfa olsa..."

Adam birden sırttı. "Mantıklı. Gerçekten Bran'ın Lamborghini'sini bir ağaca çarptın mı?"

"Bunu kastetmemiştim," dedim öfkeyle. "Birçok Alfa onlara getirilen bir çakalı öldürürdü."

Odayı geçip kapıya geldim. Orada durdum.

"Ağaca çarptığım bir Porsche'tu," dedim gururlanarak. "Vc yol buzla kaplıydı. Eğer sana bunu Samuel anlattıysa, umarım arabayı almaya beni ilk kandıranın da o olduğunu söylemiştir. Gidip Warren'ın nasıl olduğuna bakacağım."

Kapıyı arkamdan kaparken Adam sessizce gülüyordu.

Birkaç saat sonra eve doğru araba sürmeye başladım. Samuel bir sorun çıkmayacağından emin olmak için bütün gece Warren'ın yanında kalacaktı -en azından daha da büyük bir sorun çıkmaması için. Kyle da orada kalacaktı: Onu o odadan çıkarmak için bir sürü dolusu kurttan çok daha fazlasının gerekeceğine oldukça emindim.

Warren için de, Stefan için de yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ben için de. Neden sevdiğim insanlar sadece arabalarını tamir edecek birine ihtiyaç duymuyordu? Bunu yapabilirdim. Vc ne zamandır Ben için endişeleniyordum? O iğrenç bir pislikti.

Ama midemdeki hastalıklı his biraz da onun yüzündendi. Kahretsin. Her şey kahrolsun.

Eve vardığımda beni bekleyen iki telefon mesajı vardı. Biri annemden, biri de Gabriel'den. Gabriel'i geri aradım ve ona Warren'ın çok kötü yaralandığını ama iyileşeceğini söyledim. Annemle ise yüzleşemezdim. En azından ağla-

madan yüzleşemezdim ve tam olarak ne olduğunu anlamadan ağlamayı planlamıyordum.

Yemekte noodle yedim ve çoğunu kâseyi yalarken mır-layan Medea'ya verdim. Tabagımı temizledim, sonra toz aldım. Hayatımın nasıl olduğunu evimin halinden anlayabilirsiniz. Üzgün olduğumda yemek yaparım ya da evi temizlerim. Başka bir şey yiyemeyecektim, o yüzden evi temizledim.

Elektrik süpürgesini koltuğu çekmek için kapattım ve telefonun çalmakta olduğunu fark ettim. Başka bir sorun mu çıkmıştı?

Ahizeyi kaldırdım. "Thompson'ın evi."

"Mercedes Thompson, Sahibemiz sizinle konuşmak istiyor." Ses modern ve dışıydı, bir sekreterin sesi. Pencereden dışarı baktım ve güneşin battığını, Horse Heaven Hills'i mükemmel bir turuncu ışığa buladığını gördüm.

Temizlik yaparak uzaklaştırdığım bütün hayal kırıklığı ve öfke kinle geri döndü. Eğer Stefan'ın sahibesi saçma güç oyunları oynamak yerine bütün adamlarını büyücünün peşine yollasaydı Warren şu an hayatı için savaşıyor olmazdı.

"Üzgünüm," dedim samimiyetsizce. "Lütfen Sahibenize onu ziyaret etmekle ilgilenmediğimi söyleyin." Telefonu kapadım. Tekrar çaldığında sesini kıstım ve altlarını temizleyebilmek için koltuğun yastıklarını kaldırdım.

Cep telefonum çaldığında neredeyse onu da duymazdan gelecektim, çünkü numarayı tanıımıyordum. Fakat Adam'ın sürüsünden biri veya Stefan arıyor olabilir.

"Alo?"

"Mercedes Thompson, Stefan'ı bulmak ve bu büyücüyü öldürmek için yardımına ihtiyacım var," dedi Marsilia.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Eğer başka bir şey

söylemiş olsaydı telefonu suratına kapayabilirdim ve bir vampir ekibinin Sahibesinin suratına telefonu kapamak ne kadar aptalca olursa olsun bunu yapardım. Ama *bana* ihtiyacı vardı, *benim* bir şey yapmama ihtiyacı vardı.

Büyücüyü öldürmeme ihtiyacı vardı.

Ama bu çok saçmaydı -iki vampirin ve bir çift kurt adamın yapamadığı bir şeyi ben nasıl yapabilirdim?

“Neden ben?”

“Yüz yüze konuşalım.”

Çok iyiydi, hakkını vermem gerekiyordu -sanırım eğer dikkatle dinlemiyor olsaydım sesindeki memnuniyeti fark edemezdim.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

8. BÖLÜM

Neredeyse geceyarısı olmasına rağmen Mike Amca'nın Yeri'nin otoparkı doluydu, öyle ki yandaki ambarın otoparkına park etmek zorunda kaldım. Küçük Rabbit'im yalnız değildi ama diğer bütün karavanların ve kamyonların yanında biraz endişeli gözüküyordu. Büyülü varlıkların neden büyük araçları sevdiğini bilmiyordum, fakat hiçbirinin Geo Metro* kullandığını göremezsiniz.

Büyülü varlıkların kaldığı Walla Walla'nın yakınında, yolun altmış kilometre ötesinde halkı çekmek için büyülu varlıkların oralarda takıldığını iddia eden birkaç tane bar vardı. Tamirhanemin yakınında da kurt adamların oraya sık sık geldiğini iddia eden yeni bir bar açılmıştı. Ancak Mike Amca'nın Yeri'nin müşteri çekmek için reklam yaptığını görmezsiniz, ayrıca orada hiçbir insan bulamazsınız. Eğer otoparktaki araba sayısını görüp içeri giren aptal bir insan olursa ufak bir büyü onun aceleyle yola koyulmasına sebep olur. Mike Amca'nın Yeri büyülu varlıklar içindir -ama sorun çıkarmadığı sürece Mike Amca her türlü doğaüstü varlığı barına kabul eder.

Stefan olmadan vampir ekibinin yerine gitmeyi reddet-

* Geo Metro: Ufak bir araba markası.

miştim. İnatçı olabilirdim ama aptal değildim. Marsilia'yı evime de davet etmemiştim -kötölüğü içeri davet etmek sonradan kovmaktan çok daha kolaydır.

Vampirlerin nasıl kovulduğunu bilmiyordum, sadece bunun mümkün olduğundan haberdardım. O yüzden tarafsız bir buluşma bölgesi olarak Mike Amca'nın Yeri'ni önermiştim.

İş gecesi olduğu için daha az kalabalık olmasını bekliyordum. Görünüşe bakılırsa Mike Amca'nın müşterileri benim gibi sabah kalkmak konusunda endişeli değildi.

Kapıyı açtığımda ses dışarı bir bardaktan akan su gibi taştı. Sesin yüksekliğinden ötürü şaşıarak duraksadım. Sert bir el beni kaburgamdan tutup itince tökezleyerek tekrar dışarı çıktım. Kapı aniden kapandı; saldırganımla otoparkta yalnız kalmıştım.

Geriye doğru bir adım atıp aramıza biraz mesafe koydum, keşke yanıma tabancamı alsaydım diye hayıflandım. Sonra saldırganıma baktığımda rahatladım. Yeşil bir tunik ve çorap giymişti, Robin Hood'un adamlarına benziyordu, üzerindeki Mike Amca'nın Yeri'nde çalışanların giydiğı üniformaydı.

Yaklaşık on altı yaşında gözüküyordu, uzun boylu ve inceydi, ayrıca ağzının üzerinde birkaç sene içinde bıyığa dönüşebilecek hafif bir tüylenme vardı. Yüz hatları sıradan olsa da çekici bir çocuk olmasına yetiyordu.

"İnsan değilim," dedim sabırsızca onu takip ederek. "Mike Amca buraya gelmemden rahatsız olmuyor." Gerçi Mike Amca beni pek fark etmiş sayılmazdı.

Çocuk homurdanıp bana döndü, öfke yüz hatlarını karartmıştı. Ellerini aramızda sallayıp kenetledi. Bu sefer sihrin kokusu amonyak kadar güçlüydü, sinüslerimi açtı. Kokunun beklenmedik kuvveti yüzünden öksürdüm.

Bana ne yapmayı planladığını bilmiyordum, çünkü arkasındaki kapı yine açıldı ve bu kez dışarı çıkan Mike Amca oldu.

“Şşş... Fergus, bunu yapmak istemezsin, duyuyor musun beni? Bırak. Herkes içinde bunu... Böyle yapmaman gerektiğini *biliyorsun*.” İrlandalı aksanı bal kadar yoğundu ve sesi çocuğun üzerinde sihirli bir etkide bulundu, öyle ki çocuk Mike Amca’nın ilk kelimesinden sonra ellerini hemen indirdi.

Mike Amca bir bar sahibinin gözükmesi gerektiği gibi gözüküyordu. Sanki zihnime eğilip bütün kitaplarda, filmlerde ve hikâyelerde deneyimlediğim bar sahiplerini çıkarmış ve onları inceleyip mükemmel bir karikatür ortaya sunmuştu. Yüzü memnun ediciydi ama yakışıklıdan çok karizmatikti. Orta boylu, geniş omuzluydu, kolları kalındı ve kısa parmaklı, güçlü elleri vardı. Saçı kızılımsı kahveydi, fakat yanık tenli yüzünde hiç çil yoktu. Gece renklerini çalmış olsa da gözlerinin parlak bir ela olduğunu biliyordum ve bakışlarının gücünü çaresiz işçisine karşı kullandı.

“Hadi, Fergus, bir işe yara da Biddy’ye gece boyunca kapıya bakması gerektiğini söyle. Sonra Cook’a git ve müşterileri öldürmenin iş için iyi olmadığını hatırlayana kadar meşgul olmanı istediğimi ilet.”

“Peki efendim.” Saldırgan tamamen çökmüş bir şekilde içeri girip gözden kayboldu. “Müşterileri öldürmek” kısmı olmasaydı onun için üzülebilirdim.

“Şimdi...” dedi Mike Amca bana dönerek. “Yardımcımın kusuruna bakma. O iblis burada çok fazla karışıklığa sebep oldu, gördüğün gibi insanlar öfkeli. Bu gecenin senin türünden birinin bize katılması için iyi bir gece olmadığını düşünüyorum.”

Bu bir ölüm büyüsünden daha nazik olsa da beni dışarıda tutma konusunda kesinlikle çok daha etkiliydi. Kahliretsin.

Hırlamamı durdurdum ve sesimi onunki kadar nazik tutmaya çalıştım. “Eğer hoş karşılanmıyorsam birinin Marsilia’yı bulup ona benimle burada buluşmasını söylemesini isteyebilir misin?”

Yüzü şaşkınlıkla boş bir ifadeye büründü. “Peki Vampirlerin Kraliçesiyle neden buluşuyorsun? Yüzemeyecek kadar derin sularda yol alıyorsun küçük kız.”

Sanırım bardağı taşıran son damla “küçük kız” oldu. Ya da belki de rüzgârın yön değiştirip burnuma çöp, kurt, kan ve sadece Warren’a ait olan o özel kokuyu getirmesiydi -bu koku bana sadece birkaç saat önce Warren’ın buraya ölmek üzere bırakılmış olduğunu hatırlatmıştı.

“Büyülü varlıklar *kıqlarını* arada sırada kaldırsaydı sığ sularda kalabilirdim,” dedim. Nazik olma çabam tamamen kaybolmuştu. “Eski hikâyeleri biliyorum. Gücünüz olduğunu biliyorum, kahliretsin. Neden boş boş oturup büyücünün insanları öldürmesini izliyorsunuz?” Ölülerin arasına Stefan’ı katmamaya çalışıyordum ama bir parçam çoktan yas tutmaya başlamıştı -ve bu dilimin kayıtsızlığına katkıda bulundu. “Sanırım eğer büyücünün *insanları sinirlendirdiğini* düşünüyorsanız ortadan yok olmasını beklemek daha mantıklı.” Warren da bunu yapabiliirdi. O zaman Adam’ın misafir odasında yaralı olmak yerine kendi evinde güvende olurdu. “Özellikle de bu bir *vampir* konusu olduğu için. Ölenler sadece *effluvia** ve onlar için endişelenmeye değmez.”

Sadece hafifçe gülümsedi ve bu öfkemin daha da artmasına sebep oldu.

* Çetire ve yayılan kötü ya da zararlı madde.

“Pekâlâ, istediğin kadar gülümse. Fakat insanlar aptal değil, bunun sıradan olmadığını, kötü bir şeyin olduğunu biliyorlar... Ve bunu sadece büyütlü varlıkların yapabileceğini düşünüyorlar.”

Artık sırtıyordu ama elini kaldırdı. “Üzgünüm, hayatım. Sadece söylediğin şey yüzünden... Bir tamircinin *eff-luvia* gibi kelimeler kullanması çok beklenir bir şey değil, sence de öyle değil mi?”

Ona dik dik baktım. Belki yaşlı olmak -Mike Amca’nın çok yaşlı olduğunu düşünüyordum- ona farklı bir bakış açısı veriyordu, ama...

“Özür dilerim,” dedim ama sesimin öfkeyle dolu olduğunu duyabiliyordum. “Bundan sonra öldürdüğü kişi sayısı çok olan bir şeyden bahsederken sık kullanılan sıradan kelimeler kullanmaya çalışırım...” Kafamda öldürdüğü kişilerin sayısını hesaplamaya çalıştım, fakat bunu tam olarak hesaplamam mümkün değildi çünkü Daniel büyücünün kontrolü altındayken kaç kişinin öldüğünü bilmiyordum. “Öldürdüğü insan sayısı sanırım on beşe çıktı.”

Mike Amca’nın gülümsemesi tamamen kayboldu, bir bar sahibi gibi gözüküyordu artık. “Sanırım artık kırkı buldu, gerçi daha bulacağımız cesetler olduğuna eminim. Bu cesetlerin sadece bizim şehrimizde olduğunu da hiç sanmıyorum. İblisler ölümle uğraşır ve her şeyi çürütür. Bunda gülümsenecek bir şey yok. Özür dilerim.” Öne eğildi, o kadar hızlı hareket etmişti ki bunu gördüğüme bile tam olarak emin olamadım. “Söylediğin kelime kadar kendime de gülüyordum. Bunca zaman soma bile kahr-amanlığın beklenmedik yerlerde veya bireylerde bulunabildiğini zaman zaman unutuyorum... Mesela çakala dönüştürülen tamircilerde.” Bir an bana baktı ve gözlerine bir gülümseme ilişti ve *bu* genelde yüzünde olan ifadeden çok

farklı bir ifadeydi. “Yani bizim için kendimi bombanın üzerine atacak bir kahraman olarak buna hakkın var, o yüzden sana neden kendimizi bombaya yaklaştırmadığımızı söyleyeceğim.” Kafasını bara doğru salladı. “Biz büyülü varlıklar hayatımızı parmaklarımızın ucunda tutuyoruz, Mercedes Thompson. Ürettiğimizden daha hızlı ölüyoruz. Bu bir insan ilk soğuk demir kılıcı ürettiğinde başladı ama kurşunlar da çelik kadar çabuk öldürüyor... Tabii Siebold Adelbertsmiter gibi gremlinler buna dahil değil.”

Duraksadı ama ben beklemeye devam ettim. Bunların hepsini biliyordum, tıpkı televizyonu açan ya da gazete okuyan herkes gibi.

“Burada güçlü varlıklar var...” dedi. “İnsanları bütün büyülü varlıkların ortadan kaldırılmasını istetecek kadar korkutacak varlıklar. Eğer büyücü dikkatini bize çevirirse, aramızdan birine kameraların önünde insanları öldürtürse -ki büyücü bunu yapabilir- o zaman büyülü varlıklar ortadan kalkar.”

“Kurt adamlar da aynı durumda,” dedim. “Fakat bu Adam’ı durdurmadı. Her şeyi vampirlere bırakabilirdi. Eminim o barda canavarın ruhu bile duymadan onu yok edebilecek en az dört kişi vardır.”

Mike Amca yumruklarını sıkı ve arkasını döndü, fakat yüzündeki ifadeyi görebilmiştım... Ağ bir ifade. “Hayır. Büyücünün gücünü küçük görüyorsun Mercedes. Birçoğumuzun vampirlere karşı bağısıklığı insanlarınki kadar... Ayrıca aramızda bir iblise karşı koyabilecek kadar saf ruh yok. İblisin aramızdan birini kontrol etmesini istemezsin.” Yine bana döndü -bu kez her zamanki gibi gözüküyordu.

Yine de geriye doğru bir adım attım çünkü içgüdülerim bana buradaki en büyük avcının ben olmadığımı söylüyordu.

Benimle konuşurken Mike Amca'nın sesi yumuşak ve rahattı. "Biri bu büyücüye karşı gelmeyi çok fazla istese bile Gri Lordlar bunun vampirlerin işi olduğunu ve uzak durmamız gerektiğini belirttiler. Gri Lordlar insanların gerçekten de *effluvia* olduğunu düşünüyor Mercy. Çok tehlikeli bir *effluvia* olduklarını. Birkaç insan öldü diye çok fazla endişelenmeye meyilli değiller."

Gözlerine baktığımda üç şeyi anladım. İlki, Mike Amca'nın büyücünün peşinden gidecek birkaç kişiden biri olduğuydu. İkincisi Gri Lordlardan hem nefret edip hem onlardan korktuğuydu. Üçüncüsü ise insanların hiç de *effluvia* olduğunu düşünmediği idi.

Hangisinin beni en çok şaşırttığından emin değildim.

"Yani," dedim. "İçeri girip Marsilia'yı bizzat bulmama izin veriyor musun?"

Yavaşça başını aşağı yukarı salladı. "Önüme çıkmayacağım." Eskilere yaraşır bir hareketle kolunu uzattı. Hafifçe elimi koluna koydum ve beni bara götürmesine izin verdim.

Ama tam kapıya varmadan durdu. "Büyücünün peşinden giderken yanında kurtları götürme."

"Neden?"

"O Fergus, yıllar boyunca bana hizmet etmiştir. Bu zamana kadar hiçbir müşteriye elini kaldırmamıştı. O büyücünün içindeki iblis bir nehir akımının küçük balıkları taşıdığı gibi yanında saldırganlık taşıyor. Sadece varlığı bile bireylerin kontrolünü götürüyor ve onları öfkeye, kavgaya meyilli kılıyor. Bir iblisin bir kurt adamın üzerindeki etkisi ateşin votkanın üzerindeki etkisine benzer."

Bu Tony'nin polislerin kavgaları konusundaki büyüyen huzursuzluğuna benziyordu. Bran de buna benzer bir şeyden bahsetmişti, ama bu kadar ölümcül olduğunu

belirtmemiřti. Gerçi dūřtūnce Adam'ın bu geceki ōfkesi hali aēıklanabilir olsa da Samuel son zamanlarda normalden daha deēiřken davranıyordu.

"Neden Adam'a Warren ve Ben'in tehlikede olduēunu sōylemedin?" diye sordum.

"Adam'ın adamlarım ava gōnderdiēini o zavallı adam kapıma konana kadar bilmiyordum... Gerçi bilmeliydim."

Adam Warren'ı ve Ben'i Stefan'la yolladıēında Bran bunun tehlikeli olduēunu biliyor muydu? Bunu bir sūre dūřtūdum. Muhtemelen biliyordu. Fakat sōylememekte haklıydı. İblisin kontrollerini tūketebileceēini dūřtūnūp endiřelenmek ve korkmak iblisin iřinin yarısını yerine getirdi zaten.

Ben olsam ben de sōylemezdim, diye dūřtūdum. Bu da onlara ava ıktıēını sōyleyemeyeceēim anlamına geliyordu -ve Marsilia'nın planladıēı Őeye gōre artık oturup beklemeyeceēini de sōylemeyecektim. akallar saklanıp beklemekte iyidir ve insanların beklediēinden çok daha būyūk avları avlayabilirler. Eēer Marsilia yardım teklif ederse, gūzel. Eēer etmezse, būyūcūnūn peřine tek bařıma dūřecektim.

Bara Mike Amca'yla beraber girdim. Bu gece bir heavy metal grubu çalıyordu ve davulların gūmbūrtūsi ile gitarın sesi başımın ritimle aynı anda zonklamasına ve kulaklarımın işlememeye başlamasına sebep oldu. Bazı kurtların bōyle yerlere bayıldıēını biliyordum, duyarlı duyularının bir sūre kapanmasını seviyorlardı. Bunu huzurlu buluyorlardı. Ben ise bulmuyordum. Arkamdan neyin geldiēini duyamamak beni endişelendiriyordu.

Mike Amca beni tezgāhtaki kadının yanından geçirdi, kadın ona şaşkın bir baķıř atsa da Mike Amca bunu gōrmezden geldi. Dudakları kulaēımın dibine gelecek şekilde

eğildi ve “Bara bakmam gerek ama buradayken seni kollayacağım,” dedi.

Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım, ancak ben daha bir şey diyemeden parmaklarımı dudaklarıma dokundurdu.

“Teşekkür etme kızım. Zee’nin sana işin doğrusunu öğrettiğini biliyorum. Hiçbir zaman bir büyümlü varlığa teşekkür etme, yoksa daha on kez *effluvia* diyemeden çoraplarını yıkamaya ve kirasını ödemeye başlarsın.”

Haklıydı. Teşekkür etmemem gerektiğini biliyordum. Bunu anımsayınca Mike Amca’nın nezaketini takdir ettim.

Kaşlarımı kaldırdım ve dalgacı bir saflıkla, “Ama sen bunu yapmazdın,” dedim.

Takdir eden bir şekilde sırtıttı ve elini salladı. “Git vampirlerini bul, kızım. Para kazanmam gerek.”

Kimse sorun çıkarmadı, ama dikkatle kalabalığın arasında hareket ederken büyümlü varlıkların bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bu kadar dolu bir mekânda kimseye çarpmamak zordu, ancak Mike Amca’nın uyarısını aklımda tutup vücut parçalarımı kimseye değdirmedim. Kalabalığın ruh hali oldukça kötüydü. Kulaklarım çok işe yaramıyordu, fakat burnumun algıladığı duygular mutlu duygular değildi.

Vampirleri dans pistinin öteki kısmında buldum. Marsilia bana Marilyn Monroe’yu hatırlatan elliler stili beyaz bir elbise giymişti ama vampirde Marilyn Monroe’nun yumuşak kıvrımları yoktu. Kısık ışıktaki bile teni elbisesinin beyazı yanında fazla soluk duruyordu.

Biri bu stilin ona uymadığını Marsilia’ya söylemeliydi. Belki de beni o kadar sinir ederdi ki bunu kendim yaptım.

Ben de normalden daha sinirliydim.

Bu fikre şaşırarak olduğum yerde durdum ve yavaşça bir daire çizdim, fakat Littleton'ı hiçbir yerde görmüyordum. Ya da kokusunu almıyordum. Vampirlere yaklaştım.

Marsilia'nın yanında sadece tek bir kişi vardı ve bunun Andre olmasına şaşırmadım -Stefan'ın arkadaşı ve rakibi. Kalabalığın arasından sıyrılırken kendi rolümü nasıl oynayacağımı düşünme fırsatım oldu. Marsilia çoktan beni ele geçirmiş olduğunu biliyordu, tek yapılması gereken kimin egemen olduğuna karar vermektir. Riske atılan kişinin ben olacağım oldukça kesin olduğu için avın kontrolünün bende olması konusunda ısrarlıydim. Yaklaşırken gümüş koyunu görebilmeleri için her zaman tişörtümün altına soktuğum kolyeyi dışarı çıkardım.

Ben haç takmam. Çocukken bir haçla kötü bir deneyimim oldu. Ayrıca haç Lord'umuzun ölümünde kullanılan araçtı -neden insanların bir işkence aletinin İsa'nın sembolü olması gerektiğini düşündüğünü bilmiyordum. İsa isteyerek kurban olmuştu, bir koyundu, kendimizi asacağımız bir haç değil; en azından bu benim yorumumdur. Belki de diğer insanlar Tanrı ve din hakkında benden farklı düşünüyorlardı.

Her neyse, küçük koyunum en azından benim için vampirlere karşı bir haç kadar iyi iş görüyordu -ve Marsilia bunu çok iyi biliyordu.

Masaya vardığımda onlara gülümseyip dişlerimi gösterdim. Bana ayırdıkları sandalyeyi aldım ve ters bir şekilde kollarımı sırtına sararak oturabilmek için çevirdim. Bir kurt sürüsünde birazcık kendine güvenli tavır beni birçok morluktan kurtarmıştır.

Bu avcılara zayıflık göstermeyeceğim, dedim kendi kendime. Şu anda onların bölgelerinde değildim ve ben-

den daha güçlü değillerdi. Eh, ne kadar daha kuvvetli olduklarını ve öldürmekte ne kadar daha deneyimli olduklarını saymazsam. O yüzden bunu düşünmemeye çalıştım. En azından barın gürültüsü kalbimin bir tavşaninki kadar hızlı çarptığını duymalarını engellerdi.

“Eee...” dedim. “Sizin için vampirinizi avlamamı mı istiyorsunuz?”

Marsilia’nın yüzü bundan daha kıpırtısız olamazdı, ama Andre tek kaşını kaldırdı. “Büyücü avı, kesinlikle,” diye mırıldandı. Marsilia gibi o da beyaz giymişti. Doğal ten rengi -bütün vampirler gibi güneş ışığı almadığı için soluk olmasına rağmen- beyazı gösterecek kadar koyuydu. İpek gömleği zayıf görünüyor, az da olsa Doğu stilini yansıtıyordu, beyaz üstüne beyaz işlemeler yapılmıştı.

“Hmmm...” Marsilia’ya gülümsedim. “Bana ihtiyacınız var çünkü ben bir gezginim ve anlaşılan *biz* vampirleri öldürmekte başarılıyız. Ve bu büyücü de kesinlikle bir vampir.”

Marsilia yeniden gülümsedi, bu ifade şimdiye kadar yüzünde gördüğüm her şeyden daha insaniydi -muhtemelen bunun için çaba sarf ediyordu.

Neredeyse boş olan kadehi elinde çevirip mürekkep siyahı sıvıyı döndürdü. Mike Amca’nın şarap kadehlerinde kan ikram edip etmediğini bilmiyordum ama tek kokusunu alabildiğim çeşitli alkoller olduğuna göre sanırım etmiyordu. Fakat Marsilia bu kadar şovmenlik tasladığı için bunun kan olduğunu düşünüp gerilmem gerektiğinden oldukça emindim.

Sonunda, “Benimle burada buluştuğun için teşekkürler,” dedi.

Omzumu abartılı bir şekilde silkerek, “Zaten büyücünün peşine düşecektim,” dedim. Bunu söyledikten sonra

bunun doğru olduğunu anladım. “Ama onay vermiş olman bunu...” Bir kelime arıyormuş gibi yaptım. “Daha güvenli kılıyor. Her ikimiz için de.”

Tehlikeli bir oyun oynuyordum. Marsilia eğer gerçekten vampir ekibi için tehlikeli olduğumu düşünürse beni öldürürdü. Ama eğer bana saygı duymazsa ölme riskim aynı derecede yüksekti.

İçini çekti ve kadehini masaya bıraktı. “Kurtlarla büyü-
dün, Mercedes, o yüzden dominantlık oyunları oynama
ihtiyacını anlıyorum. Ama iki vampirim kayıp ve onlar
için korkuyorum. Stefan en güçlü vampirlerimden biriy-
di ve yanındakilerden birinden kalanların bulunması bana
onun büyücüyü avlamayı başaramadığını anlatıyor.”

Vücut dili biraz garipti. Belki gerçekten vampirleri için
endişeliydi ama performansı ensemdeki tüyleri diken di-
ken etti. Kurtlar için vücut dili kelimelerden daha önem-
lidir -Marsilia'nın vücut dili tamamen yanlıştı, sesinin
iletmediği mesajlar içeriyordu ve ben hangisini dinlemem
gerektiğini anlayamıyordum.

“*Kalanların* kelimesi biraz fazla oldu,” dedim. “Warren
ölmedi.”

Bir an hiçbir şey demedi, onu en son gördüğümde yap-
tığı gibi parmaklarını hafıfçe masaya vurdu. İsteddiği gibi
tepki vermediğimi düşündüm -yardımını hevesle mi ka-
bul etmeliydim?

Sonunda, “Stefan'ı tek başına yolladığım için bunun
benim suçum olduğunu düşündüğünü biliyorum. Bunun
bir ceza gibi gözükmemesini gerektiren sebepler vardı ama
Stefan bir askerdi. Duyduğu zaman bunun görevi olduğu-
nu anladı. Ona inandığını biliyordu, tıpkı onu bu yaratı-
ğın arkasından yollamak dışında bir seçeneğim olmadığını
bildiği gibi.”

Buna inanabilirdim.

“Sahibemiz Stefan’ın benden yardım istemesini bekliyordum,” diyerek araya girdi Andre. “İstememesi benim suçum. Stefan ve ben... Uzun bir süredir arkadaşlık. Ama ben bir hata yaptım ve bana kızgındı.” Bana baktı ve bir an göz göze geldik, ancak ben bakışlarımı kaçırınca o da yüzünü çevirdi. Zihnimi kontrol altına almasına izin verirsem ne yapar acaba, diye merak ettim.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi devam etti. Belki de hiçbir şey olmamıştı.

“Daniel insanken Stefan’ın insanlarından biriydi. Gözüktüğünden daha zayıftı ve beni beslerken öldü. Birini hayata geri döndürme kararını vermek için sadece tek bir an vardır, Mercedes Thompson. Bir insanın kalbinin beş kez atışından bile daha kısa bir süre. Herkese daha az zarar vermek adına onu toprağa vermek yerine bir vampir olarak hayata döndürmeyi seçtim.”

Marsilia Andre’nin eline dokundu ve bu konuşmanın bana değil, ona yöneltildiğini fark ettim.

“Daniel’a bir hediye verdin,” dedi. “Hatamı telafi ettin.”

Andre başını eğdi. “Stefan böyle düşünmedi. Onu hayata döndürmek Daniel’ın benim olmasına yol açtı ve Stefan bunu bilerek yaptığıma inanıyordu.”

Vampirlerin hareketlerini okumak çok zor olsa da Stefan’ın davasında haklı olduğunu düşündüm. Andre Stefan’ın mahkemesinin olduğu gün, Daniel ve Stefan hakkında bir şeylerden dolayı çok memnundu.

“Bu onun nezaketsizliği,” dedi Marsilia.

“Daniel’ı Stefan’a geri verirdim,” dedi Andre. “Ama Stefan’ın bunu istemesini bekliyordum.”

...röyâları.

Marsilia başını iki yana salladı. “Belki Stefan’ın seni yanında götürmemesi en iyisiydi. Bu gezginle en iyi iki aserim öldükten sonra konuşuyor olabilirdim.” Tekrar dik duruşunu bana çevirdi. “İşini şu şekilde kolaylaştırmayı öneriyorum, Mercedes. Seni kollaması için sana sol kolumu ödünç vereceğim,” dedi Andre’ye doğru başını sallayarak. Sağ kolum bedenimden koptu. Ve elimde olan bilgileri sana sunacağım.”

“Karşılığında ne istiyorsun?” diye sordum istemsizce. *Marsilia Stefan’ın öldüğünü düşünüyordu.*

Bir an gözlerini kapadı, sonra alnıma uzun uzun baktı. Anımsamam bu vampirlerin nezaket versiyonuydu. Bu sanki alnımda bir leke varmış gibi hissetmeme sebep oldu.

“Karşılık olarak *o lanet şeyi* bulacaksın. Stefan’ı öldürdün. Güç için arkasından yollayacağım diğer vampirlerin de alabileceğine inanıyorum. Onu ortadan kaldırmak için en büyük umudumuz sensin.”

“Peki ya...” diye hissizce ekledim. “Başaramazsam ne kaybedeceksin?” Cevaplamadı ama bir şey söylemesine gerek yoktu. “Peki söyle, bu büyücüyü nasıl öldüreceğim?”

“Diğer bütün vampirler nasıl öldürülürse öyle,” dedi.

“Benim bu konudaki bilgilerimin çoğu *Drakula*’dan geliyor. Lütfen tamamen cahil olduğumu varsay.”

“Pekâlâ,” diyerek kabul etti. “Kalbe geçirilen talih bir kazık işe yarar. Kutsal suya sokmak veya güneş ışığına maruz bırakmak da. Büyük azizlerin inançlarıyla bizi öldürebilecekleri söylenir ama koyununa rağmen...” Elini kolunu yeme doğru salladı. “İnancının buna yetecek kadar güçlü olduğunu sanmıyorum. Yine de o küçük koyunu yanında

lar konuların dışından da işe yarayabilir.

“Vampirlerin gezginlerden korkmasına neden olan nedir?” diye sordum.

O da Andre de hiç kıpırtısız kaldı. Bana cevap vermediğini düşünüyordum. Ama verdi. En azından vermeye çalıştığını söyleyebilirim. “İlkini zaten biliyorsun,” dedi. “Birçok gücümüz senin üzerinde fazla etki etmiyor. Sihrimizin çoğu işe yaramıyor.”

“Doğruluk büyüünüz işe yarar.” diye öne sürdüm.

“O sandalye vampir sihri değildi, Mercedes. Gerçi inanıyorum ki bütün sihirler senin zor bir av olduğunu hissediyordur. Fakat kan sihrinin kendine has bir gücü vardır, tıpkı çok eski şeylerin özel bir gücü olduğu gibi. O sandalye çok eski bir şey.”

“Seni konudan uzaklaştırmak istemedim,” dedim nezaketle onu tekrar konuya dönmeve davet ederek.

Hafifçe gülümsedi. “Hayır. İstemedin sanırım. Gezginler ayrıca hayaletlerle konuşabilir.”

Gözlerimi kırptırdım. “Yani?” Birçok kişi, hatta normal insanların bazıları bile hayaletlerle konuşabilir.

Sandalyesini geri itti. “Sorularına yeteri kadar cevap verdiğimi düşünüyorum.” Andre’ye bir bakış attı, o yüzden Andre’nin benim için hiçbir şeyi açıklığa kavuşturamayacağını anladım. “Stefan’ın dün gece nereye gittiğini öğrenerek işe başlaman gerektiğini düşünüyorum.”

“Warren bir süre konuşamaz,” dedim. Boğazı parçalanmıştı. Samuel iyileşmesinin birkaç gün süreceğini düşünüyordu.

“Stefan’ın insanlarıyla konuşmak gibi bir huyu vardır,” dedi. “İnsanları korkuyor. Benimle de, adamlarımla da konuşmuyorlar. Ama seninle konuşacaklarını düşünüyö-

rum. Andre seni Stefan'ın evine götürececek, orada onlarla konuşabilirsin."

Sonra birdenbire yok oldu. Bazı büyülü varlıkların yaptığı gibi kendini gölgelerle gizlemiş olabilirdi ama kokusunu alamıyordum ve hiçbir yerde olduğunu hissedemiyordum.

"Bunu yapmasından nefret ediyorum." Andre kadectinden bir yudum aldı. "Sanırım kıskandığım için. Stefan da yapabiliyordu... Sahibemizin bu yeteneğini alan tek vampir oydu."

Bir süre sessiz kalıp Marsilia'yı düşündüm. Bu gece insan gibi gözükme için çaba göstermişti -gerçi sadece birazcık başarılı olmuştu. Dikkatle düşününce benden ne istediği ve neden istediği konusunda oldukça dürüst olduğuna karar verdim. Bu büyücüyu bulmayı sağlayacak anahtarın bende olduğunu düşündüğüne oldukça emindim -ya vampir sihrine olan bağışıklığım sayesinde ya da hayaletlerle konuşma "yeteneğim" sayesinde.

Her zaman hayalet görüyor falan değildim.

Zaten acayip biriydim... Çakala dönüşmek için aya bağı olmayan bir şekil değıştiriciydim. Ne insan, ne kurt adam, ne de bir büyülü varlıktım. Ve düşündüğümde daha da garip olma fikrinden gerçekten hoşlanmamıştım.

Başımı kaldırdığımda Andre'nin sabırla beni izlediğini gördüm. Kurt adamlara alışmış gözlerimle ona bakınca, Marsilia'nın en becerikli savaşçısı olabilecek birine benzediğini düşündüm. Omuzları geniş değildi, kasları kuvvetli değildi. Sırf odada diye Marsilia onu övmüş olabilirdi. Ama böyle olduğunu hiç sanmıyordum.

"Işınlandı mı?" diye sordum.

Gülümseyip omzunu silkti. "Nasıl yapıldığını bilmiyorum. Fakat Stefan'ın öldüğüne inanmamızın sebeplerin-

den biri de bu. Eğer hâlâ bizimleyse, kolay kolay hapsedilemezdi.”

“Üzgün değil gibisin,” dedim. Stefan’ın ölü olduğunu düşünmek istemiyordum -yani kalıcı olarak ölü olduğunu.

Her anlama gelebilecek bir şekilde omzunu silkti. “Stefan’ın öldüğüne inanıyorum, Mercedes Thompson... Onu anmak için beyaz giyiyorum, Sahibem de öyle. Ama katilini bulmak dışında onun için yapabileceğim hiçbir şey yok.” Duraksadı ve kadehini yavaşça masaya koydu. “Birbirimizi omzunda ağlayabileceğim kadar iyi tanı mıyoruz.”

Sesindeki gizli öfke onu biraz daha sevmeme sebep oldu.

“Pekâlâ,” dedim. “Bana Stefan’ın evini nasıl bulacağını göster.”

Kapıya giden yolu yarıl amış tık ki kalabalık geçmemize izin vermemeye başladı. Andre benden daha hızlıydı. Ben önümde duran son derece iri kadının yanından sıyrılmaya çalışırken o olduğu yerde durdu.

“Durun,” dedi kadın sinüslerimi titretmeye yetecek kadar derin bir sesle. “Büyü lü varlık barında bir insan kokusu alıyorum.” Cümlesi bittiği an müzik durdu ve herkes konuşmayı ve kıpırdamayı kesti.

Genel olarak konuşmasına rağmen benim hakkında konuştuğunu fark ettiğimde koku duyusuyla ilgili birkaç zeki ama aynı zamanda aptalca espri yapmayı düşündüm -insan değıldim, yani onun kastettiği şekilde değıl. Ama çenemi tuttum. Bu aptalca olurdu, çünkü sadece cahil bir insan bir arı kovanının önünde zıplayıp bağırmaya cesaret edebilirdi.

Bazen, aralarından biri korkunç bir suç işlediğinde

bütün kurt sürüsü cezaya katkıda bulunur, yasalarına uymayan kurdu ısırarak parçalara ayırır. Ama bu ceza başlamadan önce etrafı sürüyle sarılıyken mahkûm tamamen kıpırtısız kalır. Sonra bir kurt kıpırdar ve beslenme çılgınlığını başlatır. Bu kalabalıkta da *o his* vardı, sanki birinin bir şeyi başlatmasını bekliyorlardı.

“Mike Amca burada olmama izin verdi,” dedim yavaşça. Kadının ne tür bir büyüğü varlık olduğunu bilmiyordum ve kavgadan kaçınmak için ne yapmam gerektiğini de.

Tam ağzını açtığı anda biri, “Ceza,” diye bağırdı.

Başta bardan birinin bağırdığını düşündüm ama birçok kişi aynı şekilde bağırmaya başladı. Sessizleştiklerinde önümdeki kadın etrafına bakındı ve odanın geneline, “Nasıl bir ceza olsun çocuklar?” diye sordu.

Ceza, diye düşündüm. Belki de kendilerine bir hediye vermem gerekecekti. Ya da bir şeyi feda etmem.

Mike Amca kalabalığı yararak yanıma geldi, yüzü düşünceliydi. Diğerlerinin kararını bekliyor olması Mike Amca’nın ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu.

“Müzik,” dedi sonunda. “Misafirim misafirperverliğimize karşılık bize müzik hediye edecek.”

Mike Amca geriye doğru adım atıp yanındaki büyüğü varlıkları ittiğinde iri kadın içini çekti ve ben üç müzisyenin durduğu ufak sahneyi net bir şekilde görebildim. İki gitarist ve bir basçı vardı. Davul seslerinin nereden geldiğini bilmiyordum, çünkü görünürde hiç davul yoktu.

Gitaristlerden biri sırttı, sahneden indi ve diğerlerine de aynı işi yapmalarını işaret etti. Sahneyi bana bırakıyorlardı.

Mike Amca’ya kaşımı kaldırarak baktım ve sahneye doğru yürümeye başladım. Andre’nin kalabalığın arasına karıştığını fark etmiştim. Onu bir vampir olduğu için ra-

hatsız etmezlerdi. Kurt adamları da etmezlerdi. Bense ne kurt adam ne de vampir olduğum için rahatsız edilebilirdim.

Mike Amca, sürüden olmasam bile kurtların intikamını alacaklarını bilmeseydi büyüülü varlıkların beni parçalamasına izin verir miydi? Bunu cidden çok merak ettim. Neyse ki Mike Amca'nın yardımı çok daha faydalı olmuştu.

Sahneye çıktığımda gitaristlerden biri cömertçe bana enstrümanını uzattı.

"Nezaketini takdir ediyorum," dedim temkinli bir şekilde. "Ama çalmıyorum." Piyano dışında hiçbir şey çalmıyordum -ve onu da çok kötü çalardım. Piyano derslerine şan dersi de dahil olduğu için çok şanslıydım.

İlham almak için etrafa bakındım. Bir İrlanda şarkısı seçmem en mantıklı seçenek gibi gözüküyordu, ama bu fikri aklıma gelir gelmez eldedim. Halk şarkılarının genelde bir sürü versiyonu olur ve bir sürü insan kendi versiyonunun doğru olduğunu iddia eder. Beni öldürmek için sebep arayan çoğu İrlandalı büyüülü varlığın arasında bir İrlanda şarkısı söylemem aptalca olurdu.

İçeride birkaç Alman büyüülü varlık da vardı -Almanlar müzikleri konusunda bu kadar hassas değildir- fakat tek bildiğim Alman şarkısı "O Tannenbaum" idi ve bu kimseyi etkilemeyecek bir çocuk Noel şarkısıydı. Gerçi zaten sesim kimseyi etkilemeyecekti -sesim birkaç perdeli olsa da gerçekten bu konuda yetenekli değildim.

İşte bu yüzden hangi şarkıyı seçeceğim çok önemliydi. Bir oyun oynuyorduk ve ben çok beceriksiz olursam Mike Amca bile beni kurtaramazdı. Onları hafifçe aşağılamam en iyisiydi. Tokat atmayacak, hafifçe dürtecektim.

Ayrıca güçlü bir şarkıya ihtiyacım vardı, çünkü sesim

güzel ve yumuşak değildi. Çalgısız bir şekilde kulağa iyi gelen bir şarkı bulmalıydım. Klimaya rağmen oda çok sıcaktı ve bu düşünmemi yavaşlatıyordu -tabii bu korkudan da olabilirdi.

Keşke kış olsa da hava serinlese, diye düşündüm. Belki bu sayede, belki de “O Tannenbaum”u düşündüğüm için ne söyleyeceğimi buldum. Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim.

Derin bir nefes aldım ve şarkı söylemeye başladım. “*Kutsal gece, yıldızlar pırıl pırıl parlıyor...*”

İşte bir Temmuz gecesinin yakan sıcaklığında yurtlarından kovulan bir oda dolusu büyülü varlığa bir Noel şarkısı söylüyordum.

Şarkının yumuşak bir sesle, Noel’in o sihri havada asılı kalacak şekilde söylenmesi gerektiğini duymuştum. Keşke o şekilde söyleyebilseydim. Onun yerine bağıra bağıra söyledim, çünkü sesimin en iyi yaptığı şey buydu.

Gözlerimi seyircilere karşı kapadım ve kelimelerin inancının bir dua gibi içimi kaplamasına izin verdim... Ta ki “*Dizlerine çök*” kısmına gelene kadar. Sonra gözlerimi açtım ve her şeyi başlatmış olan kadına dik dik bakıp şarkının geri kalanını ona söyledim.

Son nota bittiğinde iri kadın kafasını geriye atıp bir kahkaha patlattı. Mike Amca’ya döndü ve hafifçe omzuna vurup tökezlemesine sebep oldu.

“İyi ceza.” dedi. “Hah.” Sonra kalabalığın içinden odanın köşesine doğru yürümeye başladı.

Alkış bekliyor olsaydım hayal kırıklığına uğradım. Mekân sakinleşti ve büyülü varlıklar ben o kadar ilginç hale gelmeden önce her ne yapıyorlarsa onu yapmaya devam ettiler. Yine de bu Aspen Springs’te Cuma perfor-

mans gecelerinde Bran'ın önünde şarkı söylemekten çok daha kötü sayılmazdı.

Müzisyenlerden biri, gitarını bana vermeyi teklif eden, yerine geçerken sırttı.

“Kalın notaları pek iyi kotaramadın,” dedi. “Ama fena değildin.”

Üzülerek sırttım. “Bu seyircileri memnun etmek zor.”

“Hâlâ hayattasın ama çocuğum, öyle değil mi?” dedi iri kadının sesini taklit ederek.

Ona el sallayıp çıkışa doğru ilerledim. Andre'yi görmedim ama Mike Amca kapıya geldi ve benim için kapıyı açtı.

Dışarı çıkınca kapıyı tuttum ve Mike Amca'ya baktım. “Benim şarkı söyleyebildiğimi nereden biliyordun?”

Gülümsedi. “Seni bir Galli yetiştirdi, Mercedes Thompson. Ayrıca Thompson bir Galli ismi değil mi? Dahası çakallar için kullanılan bir diğer isim de Çayır Bülbülüdür.” Omzunu silkti. “Tabii, söz konusu olan *benim* hayatım değildi.”

Onu takdir ederek homurdandım.

Mike Amca alnını ovuşturdu ve aramızdaki kapıyı sıkı sıkı kapadı.

9. BÖLÜM

Andre otoparkta beni bekliyordu, ekibin birçok siyah Mercedes'inden birinin yanında duruyordu, beni Stefan'ın evine götürmeye hazırdı -sanki ben tanımadığım bir vampirin arabasına binecek kadar aptalmışım gibi.

Andre'nin itirazlarına rağmen onun beni götürmesine izin vermek yerine kendi arabamla onu takip etmeyi tercih ettim. Bu hem daha güvenliydi, hem de işimiz bittiğinde onun beni Mike Amca'nın Yeri'ne geri götürmesini beklemek yerine direk olarak eve dönebilirdim.

Haklıydı, konuşup bir plan yapmak işe yarayabilirdi -eğer ona birazcık daha güvenseydini veya sabah çalışmak zorunda olmasaydım. Arkadaşım yaralıydı ve vampirlerin sahibesi kırktan fazla insanı öldürmüş bir büyücüyü bulmamı istiyor diye faturalar beklemezdi.

Direksiyonu sıkı sıkı kavradım ve Stefan'ın... Sakin sessiz Stefan'ın yumruk attığı konsola bakmamaya çalıştım. Onu ne bu kadar sinirlendirmişti? Büyücünün onu alt etmiş olması mı?

Stefan ne demişti? Hafızasında bir sorun olduğunu anlamadığım, çünkü beni hatırlamadığını söylemişti. Onun için

Vampirler kötüdür.

Uzanıp konsola dokundum. *Ben yaralandığım için yumruk attı*, diye düşündüm.

O da benim için önemsiz değildi -onun sonsuza dek yok olmasını istemiyordum.

Stefan'ın evi Kennewick'teki tepelerden birindeydi, Otoyol 395'in batı kısmındaki yeni mahallelerden birinde. Büyük, geniş, kocaman bir bahçesi olan ve jenerasyonlar dolusu çocuğun büyüyeceği tarzda bir evdi. Sahte sütunları olan iki katlı binaların yanında uygunsuz görünüyor olmalıydı. Halbuki halinden memnun bir hali vardı. Stefan'ı bu evde hayal edebiliyordum.

Andre ben arabamdan çıkınca, "Kapıyı çalsan iyi olur." dedi. "Bu gece beni içeri almayı bir kere reddettiler bile... Son derece haklı olarak. Stefan beni Daniel için bir gün affedebilir ama insanları asla unutmaz." Sesi topuyla pencere camını kırmış bir çocuk kadar pişmanlık yüklüydü.

Saat geç olmasına rağmen evin her tarafı aydınlıktı. Düşününce, bir vampirin insanların geç saatlere kadar ayakta kalması akla yatkındı.

Marsilia bizi buraya yönlendirdiğinde buraya gelmek mantıklı gelmişti. Tam olarak ne anlama geldiğini ise hiç düşünmemiştim.

Kapıyı çalmadan önce duraksadım. Stefan'm insanlarıyla tanışmak istemiyordum, bir çiftçinin bir inek sürüsünü beslediği gibi onlara baktığını bilmek istemiyordum. Stefan'ı seviyordum ve bu fikrimin değişmesini istemiyordum.

Kapının yanındaki pencerenin perdesi azıcık kıpırdadı. Burada olduğumuzu biliyorlardı.

Bir sürü insan kıpırdıyormuş gibi kapının arkasında sesler duydum ama kapı açıldığında eşğin arkasında sadece tek bir insan duruyordu.

Benden birkaç yaş büyük gözüküyordu, otuzlu yaşlarının ortalarındaydı. Siyah, kıvrıcık saçlarını omuz hizasında kestirmişti. Terzi elinden çıkma bir gömlek ve pantolonla oldukça muhafazakâr giyinmişti; bir iş kadını gibi gözüküyordu.

Çekici olabilirdi ama gözleri ve burnu şişmiş, kıpkırmızı kesilmişti, yüzü ise çok soluktu. Sessizce beni içeri davet etmek için geri çekildi. Ben içeri girdim ama Andre eşğin hemen önünde aniden durdu.

“Beni tekrar davet etmen gerekecek, Naomi,” dedi.

Naomi titrek bir nefes aldı. “Hayır. O dönene kadar olmaz.” Bana baktı. “Kimsin ve ne istiyorsun?”

“Adım Mercedes Thompson,” dedim. “Stefan’a ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

Başını aşağı yukarı salladı ve Andre’ye tek bir kelime etmeden kapıyı yüzüne kapadı.

“Mercedes Thompson...” dedi. “Stefan seni severdi, biliyorum. Diğer vampirlerin önünde onu savunmuşsun ve başının belada olduğunu düşündüğünde bizi aradın.” Tekrar kapıya göz attı. “Stefan Andre’nin eve davetini iptal etti ama Stefan... Kayıpken bunun işe yarayacağından şüpheliydim.” Bir an kapıya baktı, sonra bana döndü ve o an kendini toparlamaya çalıştığını fark ettim. Yüz ifadesi korku dolu olmasa da kontrollüydü.

“Sana yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Düşündüğüm gibi gözükmüyorsun, şey gibi...” İsteyerek bir vampiri besleyen bir insan için kesinlikle nazik bir terim olmalıydı, fakat ben bu terimin ne olduğunu bilmiyordum.

“Ne bekliyordun?” dedi alaycı bir şekilde. “Dövmelerle ve ısırık izleriyle kaplı soluk tenli çocuklar mı?”

“Hmmm...” dedim. “Daniel’la tanıştım.”

Duygularını dışavuran gözleri gölgelendi. “Ah, Daniel. Evet. Onun gibi birkaç tane daha var. Yani bahsettiğin stereotip bulunuyor ama hepimiz öyle değiliz. Başka bir vampirin insanlarına gitsen daha fazla beklediğin gibi kişi görebilirsin. Stefan ise genelde hiçbir zaman tipik değildir.” Derin bir nefes aldı. “Mutfağa gel de sana çay ikram edeyim, o sırada da sorularını sorarsın, olur mu?”

Evde Stefan dışında yaşayan en az on insan vardı: Kokularını alabiliyordum. Naomi beni mutfağa yönlendirdiğinde görünürde değillerdi ama birinin yakınlarda fısıldadığını duyabiliyordum. Nazik olmak amacıyla kafamı fısıltıların geldiği odaya sokmadım.

Karavanımın birçok odasına sığamayacak kadar büyük bir masa mutfağın tam ortasında duruyordu. Naomi yüksek bir tabure alıp oturdu ve benim de oturmamı işaret etti. Oturmamı işaret ederken saçı yana kaydı ve lekесiz boynu gözükte.

Baktığımı görünce saçını geriye çekti, böylece hiç kırmızı iz olmadığını gördüm. “Tatmin oldun mu?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Rahatsız olmamı istiyordu ama Mike Amca’nın Yeri’ndeki adrenalin yükselmesi dinmişti ve sadece kendimi yorgun hissediyordum.

Ben de saçımı çektim ve boynumdaki ısırık izlerini görebilmesi için ona doğru döndüm. İzler oldukça iyileşmişti, o yüzden yarı bandı takmıyordum, ancak ısırılan yer hâlâ kırmızı ve parlaktı. Muhtemelen iz kalacaktı.

Nefesini tuttu ve boynuma dokunmak için eğildi. “Bunu Stefan yapmadı,” dedi. Ama ses tonunda kelimelelerinde olduğundan daha az eminlik vardı.

“Neden öyle diyorsun?” diye sordum.

“Biri seni kemirmiş,” dedi. “Stefan insanları bunu yapmayacak kadar umursar.”

Başımı salladım. “Bunu Stefan’ın avlamaya gittiği şey yaptı.”

Rahatladı. “Doğru. Stefan o şeyin sana saldırdığını söylemişti.”

Stefan onunla konuşmuştu demek -bu umut vericiydi.

“Evet.” İkinci bir tabure çekip oturdum. “Dün gece Stefan’ın nereye gittiğini biliyor musun?”

Başını salladı. “Sordum. Söylemedi. Eve dönmemesi halinde peşine düşmememizi istediğini söyledi.”

“Sizin için endişeleniyor muydu?”

“Evet, ama düşündüğün şekilde değil,” dedi arkamdan yeni bir ses.

Döndüğümde bol kıyafetler giyen ve uzun, düz saçları olan genç bir kız gördüm. Bize bakmadı, sadece buzdolabını açıp içindekileri inceledi.

“Nasıl yani?” diye sordum.

Naomi’ye bakıp yüzünü ekşitti. “Naomi’nin hepimizi alıp onu kurtarmaya götüreceğinden ve bizi öldürteceğinden korkuyordu. Stefan ölürse Naomi de ölür... Hemen değil ama yakında.”

“O yüzden endişelenmiyorum,” diye yalan söyledi Naomi. Yalanı sesinde duyabiliyordum.

“O kan kanseri.” Süt kutusunu çıkarıp kafasına dikti. “Kan bankası olduğu sürece Stefan’ın bağışları kanserini kontrol altında tutuyor. Eğer Stefan bağış vermeyi bırakırsa...” Nefes nefese kalmış gibi bir ses çıkardı ve Naomi’ye hafifçe kendinden memnun bir bakış attı. “Naomi bunun karşılığında Stefan’ın işletmecisi rolünü üstleniyor... Faturaları ve vergilerini ödüyor... Alışveriş yapıyor. Hey,

Naomi, peynirimiz bitmiş.” Süt kutusunu geri koydu ve buzdolabını kapadı.

Naomi sandalyesinden aşağı kayıp genç kıza baktı. “Eğer öldüyse artık bedava yaşayamazsın. Belki annenle yeni kocasının yanına gidersin. En azından Vampirlerin Sahibesi seni bulup başka bir vampire verene kadar. Belki seni Andre ister.”

Kız ona sadece bakmakla yetindi, soğuk bakışları alay yüklüydü. Naomi bana dönüp, “O da benden fazla bir şey bilmiyor,” dedi.

Kıza tekrar dik dik baktı, sonra gitti. Genç kız açıkça aralarındaki tartışmayı kazanmıştı. Kendimi kızın iyi bir kurt olacağım düşünürken buldum.

“Ben Mercedes Thompson,” dedim. Taburede dönüp dirseklerini masaya dayadım ve tehdit etmeyen bir şekilde arkama yaslandım. “Stefan’ı arıyorum.”

O da sanki Stefan’ı arıyormuş gibi etrafına bakındı. “Evet, eh, burada değil.”

Başımı onaylayarak sallayıp dudaklarımı büzdüm. “Biliyorum. Dün gece onunla olan kurtlardan biri çok kötü bir durumda geri döndü.”

Kız çenesini kaldırdı. “Sen kurt adam değilsin. Stefan öyle olmadığını söyledi.”

“Hayır,” diyerek ona katıldım.

“Stefan’ı alt eden bir şey Andre’yle yerleri süpürebilir.” Başıyla ön kapıyı işaret etti. “Neden Stefan’a yardım edebileceğini düşünüyorsun?”

“Marsilia edebileceğime inanıyor.” Bu ismin kızın üzerinde yarattığı etkiyi izledim. Bir an için yüzünü kaplayan koyu renk saçlarına rağmen evin derinliklerinden gelen korkuya tanık oldum. Buradaki herkes korkuyordu. Ev bunun kokusuyla doluydu.

“Eğer Stefan dönmezse...” dedi bana çok kısık bir sesle. Birden çok daha büyümüş gibi göründü gözüme. “Sanırım hepimiz ölürüz, sadece Doktor DarPantolon değil. Eninde sonunda hepimiz öleceğiz. Vampirlerin Sahibesi onlar hakkında konuşmamızı istemez. O yüzden bizi diğer vampirlerine verir, onların emri altında oluruz. Çoğu yemekleri söz konusu olduğunda Stefan kadar dikkatli değil. Açken hiç kontrolleri olmuyor.”

Söyleyecek basmakalıp olmayan hiçbir şey bulamadım, o yüzden konuşmasından bir şey alıp sorguladım. “Stefan sizi diğerlerinin yapabileceğinden daha mı uzun süre hayatta tutuyor?”

“Onu besleyenleri öldürmüyor,” dedi kız. Özellikle rahat gözükmeye çalışarak omzunu silkti. “En azından çoğunlukla. Birkaç sene boyunca kalmak zorundayız, ama ondan sonra Naomi dışında -ve bu Stefan’ın suçu değil- hepimiz gitmekte özgürüz.”

“Neden birkaç sene?” diye sordum.

Bana “ne kadar aptalsın?” der gibi baktı. “Bizimle tanıştığımız insanlara vampirleri anlatmayacak kadar büyük bir bağ kurması o kadar sürüyor.”

“Ne kadar süredir Stefan’lasın?”

“Bu Ağustos’ta beş sene olacak,” dedi ama yirmi yaşından büyük olamazdı. Şokumu gizledim, ancak yeterince iyi saklayamamış olmalıyım ki bana alaycı bir şekilde gülmüsedti. “On iki. On iki yaşındaydım. Stefan ebeveynlerimden sonra oldukça iyi biri.”

Vampirler kötüdür. Stefan’ın bu özelliğini unutmaya çalışıyor olmam cidden çok komikti.

“Muhtemelen vampirler hakkında benden çok şey biliyorsun,” dedim biraz daha bilgi almak için taktik değiştirerek. “Ben kurt adamlarla büyüdüm ve Stefan’ı uzun sü-

redir tanısam da konuşmalarımızın çoğu arabalar hakkındaydı. Sana birkaç soru sormamın mahzuru olur mu?”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Stefan’ın avladığı şey hakkında ne biliyorsun?”

“Bizimle çok fazla konuşmaz,” dedi. “Eskiden Daniel’la konuştuğu kadar değil. Vampir-iblis gibi bir şey olduğunu söyledi.”

Başımı salladım. “Aşağı yukarı. Anlaşılan vampiri öldürebilirim iblis kendiliğinden gidermiş. Vampir-iblisten eser kalmazmış. Marsilia bana vampirleri nasıl öldüreceğimi anlattı.” Konuşmayı kestim ve kızın bir süre bunu düşünmesini bekledim. Oldukça zekiydi, benimle aynı sonuca varması çok uzun sürmedi.

“Bu çok korkutucu... Yani Vampirlerin Sahibesinden bilgi alıp savaşa gitmek. Tabii, ne bilmek istiyorsan anlatırım.” Beni inceledi, hiç etkilenmemişti. “Gerçekten bu şeyi öldürebileceğini mi düşünüyor?”

Başımı onaylayarak sallıyordum ki duraksadım. “Marsilia’nın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.” Mike Amca’nın tavrını anımsadım. Büyülü varlıklara da vampire güvendiğimden daha fazla güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim. Sonunda omzumu silktim ve kızı doğruyu söyledim. “Umrumda değil. Ya büyücüyü öldüreceğim ya da onu öldürmeye çalışıp öleceğim.”

“Marsilia sana ne söyledi?”

“Bir vampiri kalbine tahta kazık geçirerek, kutsal suyla veya gün ışığıyla öldürebileceğimi söyledi.”

Buzdolabına dayandı ve başını iki yana salladı. “Dinle. Tahta kazık işe yarar ama meşe, dişbudak veya porsuk ağacı kerestesi olsa daha iyi olur. Ve vampirleri bu şekilde öldürürsen ölü kalmaları için kafalarını kesip vücutlarını yakman gerekir. Ölü bir vampir küle dönüşmüş bir vam-

pir demektir. Eğer bir beden varsa vampir geri gelir... Ve sana kızgın bir şekilde döner. Kafalarını kesmek oldukça işe yarar, fakat zordur. Durup testereyi beklemeğe meyilli değillerdir. Gümüşü de iyidir. Ancak kazık ve gümüşü, birinin hayalarını tekmelemeye benzer, anlıyor musun?”

Başımı iki yana salladım, büyülenmişim.

“Bunu hepsi biliyor. Kendilerini riske atmazlar. Ve eğer öldürmeyi başaramazsan daha da sinirlenirler. Kutsal suyu ele. Bir vampiri öldürmek için bir havuz dolusu kutsal suya ihtiyacın var.”

“Peki kalıcı olarak bir vampiri nasıl öldürebilirim?”

Dudağımı büzdü. “En iyisi ateş. Stefan alev almaya başladılar mı vampirlerin çok iyi yandığını söylüyor.”

“Bütün bunları Stefan mı anlattı?” Aralarında geçen konuşmayı hayal etmeye çalıştım.

Başımı salladı. “Elbette.” Bana güvenip güvenmeyeceğini anlayabilmek için beni bir süre inceledi. “Dinle, nereye gittiğini bilmiyorum ama yerel haberlere ve gazetelere sürekli baktığını biliyorum. Şehrin bir haritası vardı ve vahşetin olduğu yerleri işaretliyordu. Düin işaretlediği noktaların düzeniyle ilgili bir şeye çok heyecanlanmıştı.”

“Harita sende mi?” diye sordum.

“Hayır, yanında götürdü. Ve hiçbirimize göstermedi.”

Sandalyeden indim. “Teşekkür ederim...”

“Rachel.”

“Teşekkür ederim, Rachel.”

Başımı salladı sonra yine buzdolabını açıp beni görmezden geldi. Yavaşça ön kapıya doğru yürüdüm ama yanıma başka kimse gelmediğinden kendi kendime dışarı çıktım.

Andre arabasının kaputunda oturmuş beni bekliyordu. Yere zıplayıp, “Bir şey biliyorlar mıymış?” diye sordu.

Omuzumu silktim. “Nerede olduğunu bilmiyorlarmış

ama nereye bakmaya karar verdiğini öğrendim. Belki işe yarar.”

Andre’ye baktım ve Marsilia’nın kazık saplanmış vampirlerin kafasını koparmak gerektiğini bilerek mi anlatmadığını merak ettim. Ve bilerek anlatmadığına karar vermem çok da uzun sürmedi.

“Sen olsan Littleton’ı nasıl öldürürdün?” diye sordum Andre’ye.

“Ateş,” dedi hemen. “En kolay yolu bu. Kazık saplamak işe yarar ama sonra başını koparman gerekir.”

Bunun hiçbir anlamı yoktu. Sorumdan bunu Stefan’ın insanlarına sorduğumu anlamış olmalıydı.

“Marsilia böyle söylemedi.”

İlafişçe gülümsedi. “Eğer Littleton’a kazık saplamış olsaydın, Marsilia onu kaçırabilir, kendi vampiri yapabiliirdi. Çok fazla vampir yok, Mercy... Ve vampir yapmak çok uzun sürüyor. Eğer Daniel o kadar uzun süre Stefan’ın olmasaydı kalıcı olarak öldürdü. Marsilia bir vampiri boşa harcamak istemiyor... Özellikle de parmaklarının ucunda iblis güçleri olan bir vampiri. Eğer yeteri kadar kötü yaralanırsa onu daha güçlü bir vampirin, mesela Marsilia’nın, kontrolü altında geri getirmenin yolları var. Littleton Marsilia’nın pozisyonunu sarsılamaz bir şekilde yükseltebilir.”

“Yani onu kaçırmayı mı planlıyorsun?”

Andre başını iki yana salladı. “O piçin ölmesini istiyorum. Sonsuza dek ölmesini.”

“Neden?”

“Sana Stefan’la çok uzun süredir arkadaş olduğumuzu söylemiştim.” Yüzünü yolu aydınlatan ışığa döndü. “Tartışmalarımız oldu ama... Ufak aile kavgaları gibiydi. Bu kez Stefan’ın gerçekten kızdığını ve beni affetmediğini

biliyorum. Ve bu büyücü yüzünden hiçbir zaman onunla barışma fırsatı bulamayacağım.”

“Stefan’ın öldüğünden bu kadar emin misin?”

Stefan’ın VW minibüsü garajın kenarında, acayip boyasını korumak adına üzerinde bir örtüyle duruyordu. Hangi vampir Scooby Doo’daki Mystery Machine’in renklerine boyanmış eski bir minibüs kullanırdı ki? Geçen Noel’de ona ön koltuğuna koyması için kocaman bir Scooby Doo oyuncakı almıştım.

Sesimden duymak istediğim cevabı anlamış olmalı ki yavaşça başını hayır anlamında salladı. “Mercedes, bir insanı esir tutmak zordur. Bir vampiri tutsak etmek ise neredeyse imkânsızdır. Stefan’ın çeşitli yolları var... Esir tutulabileceğini sanmıyorum... Ama yine de eve dönmedi. Evet, öldüğüne inanıyorum. Ve Littleton’ı bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Çok mantıklı konuşuyorlardı: Andre de Adam da. Stefan’ın öldüğüne inanmalıydım -ayrıca Ben’in ve tek bir kez karşılaştığım genç vampirin de. Andre’nin önünde ağlamayacaksam hemen gitmeliydim.

Saatime göz attım. “Üç saat sonra kalkmam gerek.” Büyücüyü bulmanın ne kadar süreceğini bilsem tamirhaneyi Zee’ye emanet ederdim ama bunu ayda birkaç kereden fazla yapamazdım, yoksa yemek alacak param olmazdı.

“Eve git ve yat.” İnce deri bir çanta çıkardı ve içinden bir kart alıp bana uzattı. “Cep telefonum yazılı. Yarın şafakta ara ve ne yapacağımızı konuşalım.”

Kartı arka cebime soktum. Arabamın kapısında durmuştuk, o yüzden kapıyı hemen açtım ve tam oturuyordum ki aklıma yeni bir soru geldi.

“Stefan Littleton’ın yeni bir vampir olduğunu söyledi.

Bu onu kontrol eden başka bir vampir olduğu anlamına mı geliyor?”

Andre başını eğdi. “Yeni bir vampir onu yapanın kontrolü altındadır.” Acı dolu bir şekilde hafifçe gülümsedi. “İsteyerek hizmet etmez. Hepimiz bizi yapanın emirlerine uymak zorundayız.”

“Sen bile mi?”

Mutsuz bir şekilde kafasını eğdi. “Ben bile. Fakat yaşlandıkça ve güç kazandıkça yapımızın kontrolü azalır. Veya bizi yapan öldüğünde.”

“Yani Littleton başka bir vampirin emirlerine mi uyuyor?”

“Eğer onu yapan vampir ölmediyse, ona itaat etmek zorunda.”

“Stefan’ı kim yapmıştı?”

“Marsilia. Ama Stefan hiçbir zaman diğerlerimiz gibi kölelik etmedi.” Konuşmaya devam ederken sesinde kıskançlık vardı. “Hiçbir zaman zihni ele geçirilemedi. Bu bazen olur, ama bu gibi vampirler ilk canlandıklarında öldürülürler. Başka herhangi bir vampir olsa Stefan’ın kontrolü altında olmadığını anlayınca onu öldürürdü, fakat Marsilia ona âşıkty. Yine de Stefan ona itaat edeceğine dair yemin etti ve bildiğim kadarıyla bu yeminini bir kez bile bozmadı.” Karanlık gökyüzüne baktı.

Aniden kapımı kapadı. “Eve git ve hâlâ uyuma fırsatın varken uyu.”

Anahtarı kontakta çevirirken, “Marsilia seni de mi yaptı?” diye sordum.

“Evet.”

Kahretsin, diye düşündüm. Bu çok aptalcaydı. Vampirler hakkında *hiçbir şey* bilmiyordum ve iki vampir ile bir çift kurt adamı alt etmiş bir vampiri *ben* mi yenecektim?

Şimdiden kafama ateş etsem daha iyi olurdu. Zamandan tasarruf etmiş olurdum.

“İyi geceler Andre,” dedim ve Stefan’ın evinden uzaklaştım.

Kafam vastığa değer değmez uyuyacak kadar yorgundum. Rüyamda Rachel’in inancına göre Stefan’ın ölümüyle mahvolmaya yüz tutan Stefan’ın insanlarını gördüm. Stefan’ın ön koltukta o almak oyuncak Scooby Doo’yla minibüsünde dolaştığını gördüm. Stefan’ın bana bir şey söylemeye çalıştığını ama gürültüden duyamadığını gördüm.

Yana döndüm ve kafamı yastığın altına soktum, fakat gürültü devam ediyordu. Bu saatimin alarmı değildi. Tekrar uyuyabilirdim. O kadar yorgundum ki rüyamda ölü insanları görmeyi bile uyanık olmaya tercih ediyordum. Ne de olsa Stefan uyanık olduğumda da aynı derecede ölü olacaktı.

Esasında gelen çok yüksek bir ses değildi. Eğer biraz daha az düzensiz olsaydı sanırım duymazdan gelebilirdim.

Guırç... Guırç... Guırç.

Ses yatağımın yanındaki pencereden geliyordu. Anne-min Portland’daki evinin dışında büyüyen gül çalısı gibi ses çıkarıyordu. O çalı geceleri bazen eve sürtünüp beni korkuturdu. Artık on altı yaşında değildim. Uykuya geri dönebilmek için dışarı çıkıp her ne ses çıkarıyorsa onu susturacak benim dışımda başka kimse yoktu.

Yastığı kulağıma daha da çok bastırdım. Ama sesi bastırmanın imkânı yoktu. Sonra düşündüm... *Stefan mı gelmişti?*

Bir anda uyku mahmurluğunu üzerimden attım. Yastığımı yere fırlattım, yerimden hızla doğruldum ve yüzümü cama bastırıp dışarı baktım.

Ama biri çoktan yüzünü camın öteki tarafına yapıştırmıştı bile. Ve bu kişi Stefan değildi.

Camın arkasında benimkinden on santim uzakta olmayan parlak yanardöner gözler bana baktı. Samuel'e seslenip pencereden uzağa sığıradım. Yatak odamın ortasında yere çöküp titremeye başlamıştım ki Samuel'in hâlâ Adam'da olduğunu hatırladım.

Surat hareket etmedi. Yüzünü cama o kadar fazla bastırmıştı ki burnu ve dudakları yamulmuştu, fakat Littleton'ı tanımakta hiç zorluk çekmemiştim. Camı yaladı, sonra başım yana eğdi ve beni uykumdan kaldıran sesi çıkardı. Dış camı çizdikten sonra beyaz bir iz bıraktı.

Çok fazla beyaz iz olduğunu fark ettim. Uzun süredir burada olmalıydı, uyurken beni izlemişti. Bu tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu, aynı zamanda eğer çok çok uzun değilse havada duruyor olduğunu anlamam da buna katkıda bulunmadı değil.

Bütün silahlarım o aptal kasada saklıydı. Ve Littleton pencereden içeri dalmadan silahları almam mümkün değildi. Zaten silahların vampirlere etkisi olup olmadığından da emin değildim.

Davet edilmeden evime giremeyeceğini hatırlamam çok uzun sürdü. Ama vampir o ince camdan bana bakarken bu olması gerektiği kadar rahatlatıcı değildi.

Aniden pencereden çekildi ve gözden kayboldu. Dikkatle dinledim ama hiçbir şey duyamıyordum. Uzun bir süre sonra gittiğimi kabul ettim.

Ama yine de o yatakta uyuyamayacaktım, pencereden uzaklaştırmadığımı sürece uyuyamazdım. Başım uykusuzluktan zonkluyordu, banyoya doğru tökezleyerek ilerledim ve aspirin alıp yuttum.

Aynada kendime baktım, karanlıkta soluk ve renksiz gözüktüyordum.

“Eh,” dedim. “Artık büyücünün nerede olduğunu biliyorsun, neden onu takip etmiyorsun?”

Korkak yüzüme pis pis sırttım ama karanlıkta sırtışıımı net olarak göremedim, o yüzden ışığa uzandım.

Hiçbir şey olmadı.

Işık düğmesine iki kez daha bastım. “Aptal karavan.” Sigorta kendi kendine atıyordu -bir gün karavanın kablolarını değiştirmem gerekecekti.

Sigorta kutusu karavanın öteki tarafındaydı: Salondaki büyük pencerelerin ve mutfaktaki küçük pencerenin arkasında. Mutfaktaki pencerede ise perde yoktu.

“Benden vampir avcısı biraz zor olur,” diye mırıldandım. Silahsız bir şekilde sigortayı düzeltmeye gidemeyecek kadar korkmuştum. Banyodan dışarı sıvışıp silah kasasını açtım. Tabancaları bırakıp gümüşle doldurduğum Marlin’imi aldım -gerçi gümüşün bir vampire kurşundan daha fazla zarar verip vermeyeceğini bilmiyordum. Fakat daha az zarar vermeyeceği kesindi.

Ne olursa olsun Marlin bana uykuya geri dönmem için gereken kendine güveni verirdi.

Parmak uzunluğundaki kurşunları silaha sabırsızca yerleştirdim. Eğer bu şeyler bir fili durdurabiliyorsa, bir vampirin de onları fark etmesini sağlayacaklarına inanmak istiyordum.

Yatak odası ışığım açmamam gerektiğini biliyordum. Eğer Littleton hâlâ oradaysa gece görüşümü engellerdi ve eğer vampir büyücü Littleton silah kullanmaya karar verirse ışık beni belirginleştirip kolay hedef haline getirirdi -tabii bu hizmetçiye *yavaşça* öldürmekten ne kadar zevk aldığı

düşünülürse muhtemel değildi. Onu bu zevkten mahrum bırakacak kadar büyük bir tehdit oluşturmuyordum.

Yine de banyonun yanındaki yatak odası ışığını açmak için uzandım. Ve hiçbir şey olmadı. Yatak odası ve banyo ışıkları farklı elektrik devrelerindeydi, ikisinin sigortası da aynı anda atmış olamazdı. Littleton karavanın elektrigini mi kesmişti?

Biri Samuel'in adını bağırdığında duraksadım. Hayır, biri bağırmıyordu -ben bağıryordum. Ama ilk seferden sonra tekrar bağırmamıştım.

Marlin'e mermi yerleştirip tanıdık ağırlığından ve Littleton'un içeri giremeyecek olmasından teselli bulmaya çalıştım.

"Küçük kurt, küçük kurt, içeri girmeme izin ver." Fısıltı odamı doldurdu, nereden geldiğini anlayamıyordum.

Panigimi kontrol etmek amacıyla hızla burnumdan nefes alarak yatağa çömeldim ve endişeyle pencereden dışarı baktım ama hiçbir şey göremiyordum.

"Evet, Mercy?" Bu kez Samuel'in sesiydi, neşeli ve oyuncu bir ton kullanıyordu. "Tatlı Mercy. Dışarı gel de oyna, Mercedes Thompson." Samuel'in sesini mükemmel taklit ediyordu. Samuel'in konuşmasını nerede duymuştum?

Biri karavanımın kenarını, pencerenin yanını tırmaladı, sonra da bir metalin bükülme sesi duyuldu. Marlin'i nişan aldım, o şeyin gölgesinin pencereden geçmesini bekliyordum.

"Küçük kurt, küçük kurt, her neredeyse dışarı çık." Bu kez Warren'in sesini taklit etmişti. Sonra çığlık attı, çekilemeyecek kadar aşırı bir acının gürültülü sesiydi bu.

Warren'in bu sesleri çıkardığına şüphem yoktu, fakat

bu sesleri karavanının hemen dışarısında çıkarmadığını, Adam'ın evinde güvende olduğunu umuyordum.

Benim sesimle başlamış olması iyiydi -eğer Warren'ın karavanının dışarısında çığlık attığına inansaydım içeride kalamazdım. Yani güvenli olan yerde -ya da güvenli olabilecek yerde.

Warren'ın son çığlıkları da sona erdi, ama Littleton benimle uğraşmaya devam ediyordu. Karavanın sonunda olan duvara vurdu. Orada da bir pencere vardı ama Littleton'ı o pencerede görmedim, gerçi yine cama vuruyormuş gibi ses çıkarıyordu.

Kendi kendime, *içeri giremez*, diye hatırlattım ama yine de evimin metal duvarı çingırdayınca ve karavan azıcık sallanınca irkildim. Kısa bir sessizlik oldu.

Vurmaya devam etti, gerçi artık hafifçe vurmak yerine gümbürdetiyor gibiydi. Duvara her vurduğunda evim de ben de sarsılıyorduk. Arkaya doğru devam etti, banyo duvarına vurmaya başladığında çıkardığı sesler değişti. Duştaki panellerden biri düştü ve kırıldı.

Marlin'i ona nişan almış bir şekilde tutmaya devam ediyordum, ama parmağını tetikten çektim. Nereye ateş ettiğimi göremiyordum ve Marlin'in kurşunları komşularımın evine kadar gidebilirdi. Aralarından birini öldürmemeyi başarsam bile silahlı ateşlemek kesinlikle dikkatlerini çekerdi. Tatlı komşularımın bir vampire karşı hiç şansı olmazdı -özellikle de bu vampire karşı.

Diğer yandan daha sert komşularım söz konusu olduğunda... Littleton'ın çıkardığı seslerin onları çoktan buraya getirmediğine şaşırmıştım. Fakat Adam'ın evi çok iyi yalıtılmıştı. Littleton'ın sesini endişelenecek kadar iyi duyamıyor olabilirlerdi ama silahlı ateşlersem koşarak gelirlerdi.

Ancak Mike Amca'ya göre kurt adamlar ve büyücüler

kötü bir kombinasyondur. Ona inanıyordum -o yüzden yardım çağırmaya çalışmamıştım. Littleton'ın gerçekten de içeri giremediğine inanmaya başlamıştım. Beni korkutabilirdi ama onu davet etmediğim sürece içeri girip bana zarar veremezdi.

"Kılıma bile zarar veremez," diye mırıldandım.

Yine duvara vurduğunda zıpladım. Aradan birkaç saniye geçti, bir dakika, sonra iki ve hiçbir şey olmadı. Çığlık, vurma sesi ya da metal bükülme sesi de gelmedi -bu arada evimin metal kaplamasının çıkmasını sigorta şirketime nasıl açıklayacaktım?

"Evet hanımefendi," diyerek pratik yaptım kendi kendime. "Vampirlerin Sahibesi benden vampir ve iblis kombinasyonu bir şeyi avlamamı istedi. Bu kombinasyon bunu bir şekilde öğrenip sinirlendi ve evimin metal kaplamasını söktü."

Yerin ortasına oturup silahlı kolumun altına soktum. "Sanırım kendim tamir etmek zorundayım. Metal kaplamaların fiyatının ne kadar olduğunu merak ediyorum doğrusu. Ve başka her neye zarar verdiyse onun da ne kadar olduğunu."

Yatmadan önce Medea'yı içeri alıp almadığımı hatırlamıyordum. Genelde alırdım ama bugün çok yorgundum... Tekrar cesaretlendiğim an dışarı çıkıp Medea'nın Samuel'in odasında, yani geceyi genelde geçirdiği yerde uyuyor olduğundan emin olacaktım. Andre'yi arayabilirdim ama...

Omuzlarım gerginlikten katılaşmıştı, gerinmek için kafamı yana eğdim. Birden halının altındaki zemin çok yüksek bir ses çıkararak yukarı doğru kalktı. Ayığa fırladım ve hâlâ titreyen zemine ateş ettim. Çok güçlü olmayabilirim ama hızlıyım. İki kere daha hızla ateş ettim. Sonra krem

renkli halının üzerindeki batuta ve yerdeki deliklere bakıp bekledim.

Bir şey deliklerden birinin orada hareket etti ve dört küçük obje kendilerinden oldukça küçük olan deliklerden dışarı itilirken yine ateş ettim. Bir dakika sonra evimin önünde bir araba kapısının çarpıldığını duydum ve bir Alman motoru canlanarak vızıldadı. Littleton'ın otele kullandığı gibi bir BMW idi bu. Uzaklaştı, aceleyle değil, yoldaki diğer bütün şoförler gibi sükûnetle ve ben bana geri verdiği dört kanla kaplı, şekilleri bozulmuş gümüş kurşuna baktım.

Alarmım çaldığında Medea beni rahatlatmak için kucağında mırıliyordu, bense yerde oturuyordum. Neden bütün o macera filmlerindeki kahramanlar kalkıp işe gitmek zorunda değildir?

Komşularımı evlerine geri göndermem bir saati bulmuştu. Onlara karavanıma sinirli bir müşterinin ya da yerel çetelerden birinin zarar vermiş olabileceğini söylemiştim. Evet, birkaç el ateş etmiştim -ama hiçbirini yaraladığımı sanmıyordum. Belki de evde birinin olduğunu bilmiyorlardı. Tabii ki polisi arayacaktım ama bu kadar geç saatte onları çağırmanın hiçbir anlamı yoktu. Bu işi sabaha bırakacaktım. Gerçekten.

Zaten Tony'ye uğramayı düşünüyordum, gerçi Littleton'ın saldırısı hakkında bir şey söyleyeceğimden şüpheliydim zira polisin onun hakkında yapabileceği bir şey yoktu.

Zec'yi arayabilirdim ama zaten bugün uyumamın imkânı yoktu. Zec'nin yardımını başka bir güne saklasam daha mantıklıydı. Alarmı kapadım ve itiraz eden Medea'yı

kücağından itip sabah ışığında Littleton'ın karavanına verdiği zararı görebilmek için üzerimi giyindim.

Zarar gece gözüktüğünden daha kötüydü. Metal kaplama sökülmemiş, araya parmak kadar boşluk bırakarak tavandan yere kadar kesilmişti. Ayrıca metalin altına Littleton'ın nasıl girdiğini anlamıştım: Arkadaki curuf briketinde insan şeklinde bir delik oluşmuştu.

Karavanım 1978 dörde yirmi metre bir modeldi ve çoktan eskimişti. Harika bir parça değildi ama en azından dün gece yatağı giderken *tek* parçaydı. Tamir etmem için çok para harcamam gerekecekti -tabii tamir edilebilirse.

İşe gitmeliydim, aksi takdirde hiçbir şey yapacak param kalmayacaktı -kahvaltı dahil.

Duş alırken ne öğrendiğimi ve ne öğrenmediğimi düşündüm. Şu anda Littleton'ın nerede olduğunu bilmiyordum. Silahların vampirlere karşı işe yarayıp yaramadığını da. Elimdeki dört kurşun belki de işe yaramadığını anlatıyordu, ama kanla kaplılardı. o yüzden en azından azıcık da olsa vampire zarar vermiştim. Hayalet görebilmemin beni neden vampirler için tehlikeli kıldığını ya da sihirlerine bağıışıklığının olmasının karavanına bunu yapan bir vampire karşı nasıl işime yarayacağını bilmiyordum. Yine de Littleton'ın dün geceki şovundan sonra onu yok etmek için Andre'nin yardımına ihtiyacım vardı.

İşe gitmeden önce Warren'ın nasıl olduğunu öğrenmek için Adam'ın evini aradım. Ayrıca neden kimsenin ben ateş ettikten sonra merak edip gelmediğini de bilmek istiyordum. Biri açmadan önce telefonu on kez çaldırmak zorunda kaldım.

"Selam Darryl," dedim. "Warren nasıl?"

"Hayatta," dedi Adam'ın ikinci adamı. "Baygın ama hayatta. Dün gece ateş ettiğini duyduk, fakat gönderdiğimiz

kurt durumun kontrolün altında olduğunu söyledi. Samuel oralarda mı?”

“Samuel dün gece orada kaldı.” dedim.

Lakayt bir şekilde homurdandı. “Samuel burada değil, dahası görünüşe bakılırsa Adam gece iki gibi evden çıkmış. Kapıdaki korumaya Samuel’i sormadım.”

Darryl tüm bunları bana söylediğine göre endişeli olmalıydı. Alnımı ovuşturdum.

“Gitmeden önce ne konuşmuşlar? Kyle’a bunu soran oldu mu?”

“Warren’in... Arkadaşı uyuyordu. Warren arada ayılıyor olsa da uyanık olduğunda oldukça sinirli gözüküyor. Bilmediği bir şey var ama ses telleri zarar görmüş olduğundan söylemeye çalıştığı hiçbir şeyi anlayamıyoruz.”

Benimle sanki otoritem varmış gibi konuştuğunu fark ettim, sanki gerçekten Adam’ın eşiyle konuşuyormuş gibiydi.

“Peki sence ne oldu?” diye sordum.

“Bence Adam... Ve gittiyse Samuel de... O lanet büyücünün nerede olduğunu tahmin etti. Başka türlü Adam’ın Warren’i bu halde bırakacağını düşünemiyorum.”

Ben de. “Bu kötü olabilir.”

“Nasıl yani?”

“Dün gece Mike Amca bana bir kurt adamla iblisin aynı ortamda olmasının çok tehlikeli olabileceğini söyledi. İblisler insanların kendilerini kontrol etmesini engelliyor-muş ve bu kurt adamlar için çok ama çok kötü olurmuş. Mike Amca *çok* endişeliydi.”

Bir süre düşündü. “Bu gerçekten de kötü olabilir. Bunu önceden bilsek daha iyi olurdu.”

“Hımm...” Derin bir nefes aldım. Bilmesi gereken daha fazla şey vardı ama ona söylemek istemiyordum. Yine

de hem Adam hem de Samuel ortalarda yokken elimde kalan birkaç yardımcından birinden bilgi gizlemek akıllıca olmazdı.

Darryl gerçekten de sürüde rütbem ondan daha yükselmiş gibi davrandığı için -ve zaten beni hiç umursamadığı için- herhangi bir şey yapmamı yasaklamazdı. "Mike Amca'nın Yeri'nde Marsilia'yla buluştum. Littleton'ı bulmamı ve onun için büyücüyü öldürmemi istiyor."

Uzun bir sessizlik oldu. "Bunu yapabileceğine mi inanıyor?" İnanmazlığı biraz aşağılayıcı olabilirdi ama dün gece ben de aksini hissetmemiştim.

"Anlaşılan öyle. En yüksek rütbeli vampirlerinden birine bana yardım etmesini söyledi."

"Hımmm..." dedi.

"Sanırım fena biri değil. Stefan'ın arkadaşı."

"Adam olsa bunu yapmana izin vermezdi."

"Biliyorum. Ama burada değil. Eğer Warren bilincine kavuşursa beni aramanı istiyorum." Ona cep telefonumu, ev telefonumu ve tamirhanemin telefonunu verdim.

Hepsini yazdıktan sonra, "Bran'i arayıp her şeyi anlatmalısın," dedim.

"Senin hakkındakileri bile mi?" diye sordu. Bran'in bir vampirle beraber bir büyücünün peşine düşmem konusunda endişeleneceğini biliyordu.

"Evet," dedim. Onu Bran'i kızdıracak bir pozisyona sokmak istemiyordum -bir zamanlar Bran'in kızgınlığına uzun süre maruz kalmıştım. Ama yine de buna yine alışabilirdim. Tabii yüzlerce kilometre ötede olması ve aradığı zaman numarasının gözükmemesi de işimi kolaylaştırıyordu.

Yine de aceleyle, "Ama sadece sorarsa söyle," diye ekledim.

Darryl güldü. “Evet, bu numarayı annemin üzerinde kullandığımı hatırlıyorum. Umarım benim işime yaradığından daha çok işine yarar.”

Telefonu kapadım.

Adam ve Samuel, Littleton karavanındaki performansı gerçekleştirmeden çok önce ortadan kaybolmuştu.

Littleton Samuel’in sesini çok iyi taklit etmişti. Aradan dört saat geçmesine rağmen Adam Warren’ın nasıl olduğunu öğrenmek için aramamıştı -Samuel de.

Littleton ikisini birden ele geçirmişti. Eğer Littleton diğer vampirler gibiye gündüz aktif olamazdı. Hâlâ hayatta olma şansları vardı. Littleton avlarını uzun süre elinde tutmaktan hoşlanıyordu.

Gece olmadan onu bulmalıydım.

Elizaveta’yı aradım, telesekreteri çıktı.

“Ben, Elizaveta Arkadyevna. Şu anda müsait değilim. Lütfen adınızı ve telefonunuzu bırakın, sizi geri arayacağım.”

“Ben Mercy,” dedim telesekreter biledikten sonra. “Adam ve Samuel kayıp. Neredesin? Mümkün olduğu kadar çabuk beni ya da Darryl’i ara.”

Bana yardım edip edemeyeceğinden emin değildim. Ama en azından vampirler ve büyücüler hakkında bildiklerini öğrenebilirdim -tabii Elizaveta’yı Adam’ın ona verdiği benimle konuşmama emrinin artık geçerli olmadığına ikna edebilirsem.

Tony’nin üç numarasını birden arayıp bana cepten ulaşmasını söyledim. Zee’yi aradım ama sadece telesekreterine ulaşabildim. Onun da telefonuna detaylı bir mesaj bıraktım. Bu sayede artık Darryl de Zee de ne yapacağını biliyordu.

Sonra cep telefonumu alıp işe doğru yola koyuldum.

Gabriel'i bugünlük eve yollayıp tamirhaneyi kapatacaktım.

Saatim on beş dakika erken geldiğimi söylüyordu, o yüzden Bayan Hanna'yı görünce şaşırdım. Her zaman geldiğİ saatte saatler önce gelmişti.

Her zamanki yerime park ettiğimde arabamın yanında duruyordu. Ne kadar panik durumda olursam olayım Bayan Hanna'ya karşı nazik davranmak zorundaydım.

  Merhaba Bayan Hanna. Bugün erkencisiniz.  

Bana bakmadan önce bir sessizlik oldu, bir an beni tanımadı bile. Bir iki ay sonra kişiliğinden çok az şey geriye kalacak, diye düşündüm.

Yüzü birdenbire aydınlandı.   Mercedes, canım. Ben de seni bekliyordum. Senin için özel bir resim yaptım.  

Alışveriş sepetinin içinde resmi aramaya başladı, git gide daha da sinirlendiğini görebiliyordum.

  Sorun değil Bayan Hanna,   dedim.   Eminim sonra bulursunuz. Neden yarın buraya bırakmıyorsunuz?  

  Ama biraz önce buradaydı,   diye söylendi.   Senden hoşlanan o tatlı oğlanın resmi. Esmer olan.  

Adam.

  Yarın almamda sorun yok Bayan Hanna. Neden bu kadar erken geldiniz?  

Soruya çok şaşırmış gibi etrafına baktı. Sonra rahatlayıp gülümsedi. ŞAh, Joe yüzünden. Onu ziyaret etmeye devam etmek istiyorsam günlük programımı değİştirmem gerektiğini söyledi.  

Ona gülümsedim. Hayattayken hep John'dan, Peter'dan falan bahsederdi. Gerçekten erkek arkadaşları var mıydı yoksa sadece erkek arkadaşları varımış gibi mi davranıyordu hiçbir zaman anlayamamıştım.

Sonra sır verircesine öne doğru eğildi. “Biz kadınlar hep erkeklerimiz için değişmek zorunda kalıyoruz, değil mi.”

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Kesinlikle böyleydi. Adam’ın beni değiştirdiğini hissediyordum.

Kelimelerine katıldığımı görünce mutlulukla başını salladı. “Ama buna değerler. Tanrı onları kutsasın. Kesinlikle değerler.”

Her zamanki gibi ayaklarım sürüyerek uzaklaştı, her adımı şaşırtıcı bir şekilde çok büyüktü.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

10. BÖLÜM

“Hayır, efendim, burada değil...” Gabriel ben tamirhaneye girerken başını kaldırdı. “Bir dakika. Geldi.”

Telefonu Tony ya da Elizaveta’nın aradığını düşünerek açtım. “Ben Mercy.”

“Ben John Beckworth, Virginia’dan arıyorum. Özür dilerim, saatinizin bizden bu kadar geri olduğunu unutmuşum.”

Ses tanıdıktı ama isim sesle uyuşmuyordu. “Bay Black?” diye sordum.

“Evet.” Sesi biraz pişkin geliyordu. “Esasında soyadım Beckworth. Biraz önce Bran Cornick’le konuştum. Tri-Cities’de sorun olduğunu söyledi.”

“Biraz... Kontrolümüzün altına almamız gereken bir durum var.” Ya dün Adam Bran’i aramıştı ya da Darryl Blackler’i -Beckworthler’i- hatırlayıp bu sabah Bran’le konuşmuştu.

“Bay Cornick de öyle olduğunu söyledi. Haftaya erkenden Montana’ya uçmamızı önerdi.” Duraksadı. “Adam Hauptman’dan daha az sinirli birine benziyordu.”

Bran böyleydi işte... İnsanların boğazını parçalayana kadar onlara sessiz ve sakın yaklaşırdı.

“Bran’ın güvenilecek biri olup olmadığını anlamak için mi aradın?” diye sordum.

“Evet. Bana verdiğin listede adı yoktu.”

Bran’ın adının neden listede olmadığı konusundaki su-ali görmezden gelip, “Bir kızım olsaydı onu Bran’ın yanında bırakmaktan endişe duymazdım,” dedim içten bir şekilde. “Sana da ailene de çok iyi bakar.”

“Kara’yla, yani kızım ile konuştu,” dedi. Sesinde bir dün-ya dolusu rahatlama vardı. “Ne dediğini bilmiyorum ama Kara’yı yıllardır bu kadar mutlu görmemişim.”

“Güzel.”

“Bayan Thompson, eğer sizin için yapabileceğim her-hangi bir şey olursa lütfen aramaktan çekinmeyin.”

Teklifini reddedecektim ki duraksadım. “Gerçekten bir muhabir misin?”

Güldü. “Evet, ama ünlülerin seks hayatlarıyla ilgilen-miyorum. Araştırmacı gazeteciyim.”

“İnsanlar hakkında bilgi edinmek için özel yolların var mı?”

“Evet.” Ses tonu merak yüklüydü.

“Cory Littleton hakkında elinden geldiği kadar fazla bilgi bulmana ihtiyacım var. Bir internet sitesi var. Ken-dini sihirbaz olarak tanıtıyor. Eğer Tri-Cities’de evi olup olmadığını öğrenirsen özellikle işime yarar.” Bu küçük bir ihtimaldi ama Warren’in otellere ve kiralık evlere baktığını biliyordum. Eğer Littleton buradaysa kalacağı bir yer var demekti.

Beckworth ismi tekrarladı. “Elimden geleni yaparım. Birkaç gün sürebilir.”

“Dikkatli ol,” dedim. “Çok tehlikeli biri. Onun hakkın-da araştırma yaptığını bilmesin.”

“Bu Bay Cornick’in bana anlattığı sorunla mı ilgili?”

“Aynen öyle.”

“Sana nasıl ulaşacağımı söyle... Muhtemelen bir e-posta adresi en kolay yol olur.”

Ona istediği adresi verip teşekkür ettim. Telefonu kapadığımda Gabriel’in beni izlediğini fark ettim.

“Bir sorun mu var?” diye sordu.

Belki de Gabriel’i kendi dünyamdan uzak tutmak için daha çok uğraşmalıyım. Fakat sağlam bir kafası vardı ve aptal değildi. Ona söyleyebileceğim kadarını söylemenin daha kolay olacağına karar verdim -en azından bu şimdilik daha güvenli bir seçenektir.

“Evet. Oldukça büyük bir sorun.”

“Dün geceki telefonla mı ilgili?”

“O sadece bir parçası. Warren çok kötü yaralandı. Samuel ve Adam ise kayıp.”

“Esas sorun nedir?”

Omzumu silktim. “Bunu söyleyemem.” Vampirler insanların kendilerinden bahsetmesinden hoşlanmazlar.

“Sorun bir kurt adam mı?”

“Hayır, bir kurt adam değil.”

“Stefan gibi bir vampir mi?”

Ona şaşkınlıkla baktım.

“Ne? Anlamayacağımı mı sanıyordun?” Başını azarlar-casına yana eğdi. “Scooby Doo’daki arabayla aynı şekilde boyanmış minibüs kullanan ve sadece karanlıkta ortaya çıkan gizemli müşterinin vampir olduğunu anlamayacak mıydım? Drakula değil belki ama kurt adamlar olduğuna göre kesinlikle vampirler de olmalı.”

Güldüm, kendimi tutamamıştım. “Peki. Evet.” Sonra ona ciddiyetle, “Kimseye vampirler hakkında bir şey bildiğini belli etme, özellikle de Stefan’ın vampir olmasıyla ilgili bir şey ağzından kaçırma,” dedim. Çok geçmeden

bunun bir sorun yaratmayacağını hatırladım. Boğazımdaki düğümü gevşetmek için yutkundum ve ciddiyetle devam ettim. “Bu senin için de ailen için de güvenli olmaz. Vampirler onlara inanmadığını düşündükleri sürece seni rahat bırakırlar.”

Gömleğinin yakasını kenara çekip bana taktığı haçı gösterdi. “Bunu bana annem taktırtıyor. Babamındı.”

“Bu işe yarar,” dedim. “Ama cahil taklidi yapmak daha çok işe yarar. Birkaç telefon gelmesini bekliyorum. Hem Tony hem de Elizaveta Arkadyevna arayacak, Elizaveta’yı Rus aksanından tanırsın zaten.” Tamirhancıyı bugünlük kapamayı planlıyordum, ancak Tony ya da Elizaveta beni arayana dek yapacak bir şeyim yok. Stefan ve Warren’ın büyüücüyü bulması iki hafta sürdüyse, sokaklarda alelade dolaşarak onu bulmam gerçekten zordu. Tri-Cities’de yaşayan 200.000 insan vardı. Seattle kadar büyük olmayabilirdi ama Two Dot, Montana kadar küçük olmadığı da kesindi.

İşime konsantre olamıyordum. Hidrolik direksiyon kutusunu değiştirmem gerektiğinin iki katı kadar uzun sürdü, çünkü telefonumu kontrol edip duruyordum.

Sonunda pes edip tekrar Zee’yi aradım -ama telefonuna cevap vermedi. Elizaveta da Tony de hâlâ telefonunu açmıyordu.

Bir sonraki araba üzerinde çalışmaya başladım. Başlayalı birkaç dakika olmuştu ki içeri Zee girdi. Kaşlarını çatmasına bakılırsa bir sorunu olmalıydı. ’70 model Beetle’in alternetör kayışını sıkıştırmayı bitirip sabunlandım. Ellerimdeki yağın çoğundan kurtulduktan sonra bir banka kalçamı dayayıp, “N’aber?” dedim.

“Sadece bir aptal vampirlerle uğraşır,” dedi. Yüzünde açık bir yasaklama ve onaylamama ifadesi vardı.

“Littleton Warren’ı parçaladı, Zee,” dedim. “Muhtemelen Stefan’ı da öldürdü... Ve Samuel ile Adam kayıp.”

“Alfa’nın ve Samuel’in kayıp olduğunu bilmiyordum.” Yüz ifadesi biraz yumuşadı. “Bu kötü, *Liebchen*. Yine de vampirlerin sahibesinden emir almak zekice değil.”

“Çok dikkatli davranıyorum.”

Küçümseyen bir ses çıkardı. “Dikkatli mi? Karavanının halini gördüm.”

“Ben de,” dedim üzüntüyle. “Karavana saldırırken oradaydım. Littleton Marsilia’nın benden onu bulmamı istediğini duymuş olmalı.”

“Dün gece onu bulmayı başardın... Tabii bunun sana bir faydası olmadı.”

Omzumu silktim. Haklıydı ama burada durup Darryl’in beni arayıp Samuel’i ve Adam’ı ölü bulduklarını söylemesini bekleyemezdim. “Marsilia büyücüyü alt edebileceğine inanıyor.”

“Ona inanıyor musun?”

“Mike Amca inanıyor.”

Bu onu şaşırttı; dudaklarını büzdü. “Mike Amca sana başka ne söyledi?”

Kahramanlar hakkında söylediği şeyler utanç vericiydi, o yüzden sadece iblislerin kurt adamlar üzerindeki etkisi üzerine söylediklerini ilettim.

“Mike Amca bu sabah beni ziyaret etti,” dedi Zee. “Sonra birlikte gidip başka arkadaşları ziyaret ettik.” Bana bir sırt çantası fırlattı.

Çantayı yakalayıp fermuarını açtım. İçinde kolum kadar uzun sivrileştirilmiş bir kazık ve Zee’nin bana vampir

ekibini ilk ziyaret ettiğimde ödünç verdiği hançer vardı. Hançer bir şeyleri kesmekte çok iyiydi -mesela zincirleri.

“Kazığı ağaçları ve bitkileri büyütmeğe eğilimi olan bir büyüğü varlıktan aldım,” dedi. “Üvez ağacından yapılma. Bunun vampirin kalbine hiç sapmadan gireceğini söyledi.”

“Zahmetin için teşekkürler,” dedim dosdoğru “teşekkür ederim” demekten kaçınarak.

Gülümsedi, çok hafif bir gülümsemeydi bu. “Çok fazla zahmete yol açıyorsun, Mercy. Genelde buna değiyorsun ama o hançerin sihri hâlâ varken vampire karşı işe yarayacağına hiç sanmıyorum. Yine de kalbine kazık saplandıktan sonra hançer daha etkili olacaktır. Sonra hançeri kafasını kesmek için kullanabilirsin. Cırt.”

Elimi çantanın dibine uzattım, orada başka bir şey daha vardı. Dışarı çıkardığımda bunun altın bir madalyon olduğunu fark ettim. Önünde bir kertenkele figürü vardı, arkasında ise harflere benzeyen şekiller. Kertenkele de harfler de yıpranmıştı.

“Bir vampir bedeni küle dönüşmeden ölmez,” dedi Zee. “Bunu kafasını kestikten sonra vücuduna koy, sonra da madalyonun adını söyle.” Madalyonu aldı, parmaklarını harflerin üzerinde gezdirdi ve harfler gerçekten değişmemiş olsa da artık onları okuyabiliyordum. *Drachen*.

On yıl önceydi ama üniversitede *iki* sene Almanca eğitimi almıştım. “Uçurtma mı?” diye sordum inanamayarak.

Güldü, ince suratında geniş bir sırıtış belirdi. “Ejderha, Mercy. Aynı zamanda ejderha demek.”

“Almanca mı İngilizce mi söylemem gerek?” diye sordum.

Elimi tuttu ve madalyonu isteksiz avcumun içine koyup parmaklarımı üzerine kapadı. “*Machts nichts, Liebling.*” Fark etmez.

“Yani biri bu iki kelimeden birini söylerse madalyon neye dokunursa onu küle mi dönüştürecek?” Bu kadar dehşete düşmüş gibi konuşmak istememiştim. Zaten o kelimeyi günlük hayatta ne kadar sık duyuyordum ki?

“Sana böyle bir şey verir miydin?” Zee başını iki yana salladı. “Hayır. Mike Amca madalyona senin adını verdi, o yüzden senin dışında kimse sihrini çağıramaz. Çağırırken kelimeyi arzulu bir şekilde dile getirmelisin.”

“Yani kelimeyi gerçekten isteyerek söylemeliyim,” dedim. Madalyonu bir vampire doğru tuttuğumda o varlığı yakıp kül etme isteğine sahip olmanın zor olmayacağını düşünüyordum.

“Evet.”

Öne eğilip onu yanağından öptüm. “Bu çok işe yarayacak.”

Onu öptüğüm için kaşlarını çattı. “Daha fazlasını yapmak isterdim ama *verboten*. Başardığımız her şeye rağmen çok fazla risk var.”

“Anlıyorum. Mike Amca anlattı.”

“Sadece benim için riskli olsaydı seninle savaşmaya giderdim. Ama acı çekecek olan bütün Walla Walla olur.”

Büyülü varlıklar ortaya çıktıktan sonra gerçekleşen vahşet yüzünden hâlâ saklı olmayan birçok büyülü varlık isteyerek birkaç büyülü varlık sitesine yerleşmişti, buralarda güvende yaşayabiliyorlardı. Zee Walla Walla Sitesi’nde yaşıyordu -Mike Amca’dan işe emin değildim. Yine de Gri Lordların, diğerlerinin uygun davranması için tek bir büyülü varlığı öldürmekte sorun görmeyeceğini biliyordum.

“Gerçekten anlıyorum,” dedim. “Ayrıca yeteneklerimin vampirlere karşı çok işe yaramadığını söylememiş miydin?”

Kaşları daha da çatıldı. "Sihrim işe yaramazdı. Ama güçlüyüm... Ben bir demirciydim. İnsan kadar kırılğan olduğundan dolayı senin için endişeleniyorum."

"O yüzden yanımda Marsilia'nın vampirlerinden birini götürüyorum," dedim.

Bunun hakkında ne düşündüğünü söyleyemeden cep telefonum çaldı. Telefonu alıp Tony ya da Elizaveta olmasını umarak kimin aradığına baktım. Arayan Bran'di. Telefonu açmamayı düşündüm -ama ta Montana'daydı ve tek yapabileceği şey bana bağırarak olabiliyordu.

"Alo, Bran," dedim.

"Bir şey yapma. Yarın sabah orada olacağım."

Bran medyum olmadığını söylüyordu ama birçok kurt adam buna inanıyordu. Ve bu gibi anlar benim de onlara katılmama sebep oluyordu.

Masum taklidi yapmayı düşündüm ama bu çok zordu. Yorgundum ve Adam ile Samuel güvenli bir şekilde eve dönene kadar uyuyabileceğimden şüpheliydim -ya da Littleton ölene kadar.

"Pekâlâ," dedim. "Geldiğine sevindim... Ama sen de Mike Amca da bana iblislerin kurt adamlar için çok kötü olduğunu söylediniz. *Sen* kontrolünü kaybedersen ne olacak?" Bran'ın Mike Amca'nın kim olduğunu bilmeyeceği aklıma bile gelmedi. Bran her şeyi bilir ve herkesi tanırdı.

Hiçbir şey söylemedi.

"İtiraz etmen bir işe yaramayacak," dedim nazikçe. "Zaten beni durduramazsın. Adam kayıp olduğu için şu an şehirdeki en yüksek rütbeli kurt adam benim... Ne de olsa beni eşi ilan etti." Ne iyi dedim! Kurt adam bile değildim, dahası Adam yokken mitolojik rütbemin işe yarayacağından emin değildim. Ve Bran kendi kurallarına uymak zorundaydı.

“Çaresiz değilim.” dedim. “Vampir-büyücü öldürmeye yarayan kahramanlara özgü eşyalarım var ve vampirler aralarından birini beni korumak üzere görevlendirdi.” Littleton’ın arkasından gitmek muhtemelen ölümcül bir davranıştı -bu Warren’a hiç yardımcı olmamıştı- ama durup Adam’ın cesedinin Mike Amca’nın çöpleri arasında bulunmasını beklemeyecektim.

“Bu vampire güveniyor musun?”

Hayır. Bunu ona söyleyemezdim -ve Bran’e yalan söylemeye çalışmamam gerektiğini biliyordum. “Littleton’ın ölmesini istiyorum.” Bundan emindim, Andre’nin sesindeki öfkeyi, intikama duyduğu açlığı duymuştum. “Büyücünün kurbanlarından birinin arkadaşıydı.” *Büyücünün kurbanları* kelimelerini neredeyse ‘Stefan’ ‘Adam’ veya ‘Samuel’ isimlerini düşünmeyecek kadar hızlı söyleyebilmiştim. Kurbanlar isimsizdi.

“Dikkatli ol,” dedi sonunda. “Unutma, gezginler vampirlerin korkusunu çekmiş olabilir ama yine de şu an bir sürü vampir ve sadece tek bir gezgin var.”

Telefonu kapadı.

“Haklı,” dedi Zee. “Çok ukala davranma.”

Güldüm. Kahkaham yorgun ve üzgün çıktı. “Karavanımın halini gördün Zee. Ukala olacak halde değilim. Büyülü varlıklardan hiçbiri onun nerede olduğunu bilmiyor mu?”

Zee başını iki yana salladı. “Mike Amca araştırıyor ama çok dikkatli olmak zorunda. Bir şey bulursak sana haber veririm.”

Telefon yine çaldı, bu kez kimin aradığına bakmadan açtım. “Alo?”

“Hemen buraya gelmen gerek.” Kyle çok yavaş konu-

şuyordu, sanki kimsenin onu duymasını istemiyormuş gibi -ama bir kurt adamın evindeydi.

“Seni duyabilirler,” dedim. Darryl’in Çince bir şeyler söylediğini duyabiliyordum. Darryl’in Çince konuşması kötüye işaretti, çünkü bunu sadece çok sinirliyen yapıyordu. “Hemen geliyorum.”

Zee’ye döndüm.

“Bugün tamirhaneyi ben işletirim... Yarın da, belki sonraki gün de...” dedi Zee. “Ve bana para ödemeyeceksin.”

İtiraz etmeye yelteniyordum ki elini kaldırdı. “Hayır. Littleton’ı avlayamam, ancak bu kadar yardımcı olabiliyim.”

Karavanımı tamir etmek zaten bir sonraki ayı sadece makarna ve peynir yiyeceğim bir aya dönüştürecekti. Zee zamanını bana bağışladığında ise en azından sadece erişteli çorba yediğim bir ay olmayacaktı. Onu yine yanağından öptüm ve arabama koştum.

Dün beni takip eden kurdun kaderini hatırlayınca yolda hız limitinin sadece on kilometre üzerinde ilerledim zira trafik polisine yakalanırsam çok zamanım giderdi.

Tren raylarının oradaki köprüünün öteki tarafına park etmiş olan trafik polisini geçerken yine cep telefonum çaldı. Bu kez arayan Tony’ydi.

“Alo, Mercy,” dedi. “Altı mesajını da aldım. Senin için ne yapabilirim?”

“Son bir ayda polisin çağrıldığı vahşet dolu olayların listesini çıkarman mümkün mü? Sadece Kennewick için değil, tüm Tri-Cities için olmalı.”

“Neden?” Sesindeki arkadaş canlısı ton kaybolmuştu.

“Çünkü bunlara sebep olan *bir şey* olabilir ve olayların nerede olduğunu öğrenirsem bu bu olayların *sonlanmasına* yardımcı olabilir.” Televizyon izliyorum. Polisin seri ka-

tilleri nasıl takip ettiğini görüyorum -en azından dedektif dizilerinde. İblisin yol açtığı sorunların iblisin etrafında oluyor olması mantıklıydı. Stefan açıkça bu metodu kullanarak başarılı olmuştu.

Eğer bir gün bir seri katil olursam insanları evimin ya da tamirhanemin yerine bir polis istasyonunun etrafında öldürmeye özen göstereceğim.

“Bir haritamız var,” dedi Adam’ın yoluna sapıp gazı köklediğinde. Hız limiti altmıştı ama etrafta hiç polis görmemiştim. “Neden istasyona gelmiyorsun, sana haritayı gösterebilirim... Tabii birkaç soruya cevap verirsen.”

“Tamam,” dedim. “Önce yapmam gereken birkaç işim var. Yaklaşık bir saat sonra buluşabilir miyiz?”

“Burada olacağım,” dedi ve telefonunu kapadı.

Ben daha verandaya varmadan Honey Adam’ın kapısını açtı.

“Yukarıdalar,” dedi. Darryl hâlâ Çince kaba bir şeyler söylüyordu.

Hayır, Çince bilmiyorum ama bazı şeyler tercüme edilmeden de anlaşılıyor.

Dibimde Honey ile merdivenlerden koşarak çıktım.

“Kyle seni aradıktan sonra Darryl’i aşağı gelmeye ikna ettim,” dedi Honey. “Ama birkaç dakika önce Warren yataktan çıkmaya çalıştı ve Darryl tekrar yukarı çıktı.”

Birkaç detay daha öğrenmek için soru sormak istiyordum, mesela eğer Kyle ve Darryl’in tartışmadığını varsayarsak, neden Warren ve Darryl’in tartışıyor olduğunu -ama buna vakit yoktu.

Misafir odasının kapısı açıktı. İçeri girmeden önce duraksadım ve derin bir nefes aldım. İki kızgın kurt adamın olduğu bir odaya girdiğinizde (öfkeli hırıltılar duyuyor-

dum) sakın olmak en iyisidir. Öfke, durumu daha da beter yapar -ve korkarsanız saldırıya açık hale gelirsiniz.

Son düşünceyi kafamdan attım, sakın şeyler düşünme-ve çalıştım ve içeri girdim.

Warren kurt formuna dönüşmüştü -ve dün gece görün-düğünden çok daha iyiydi. Ona ait kan damlaları çarşafı, duvarları ve yeri kirletmişti.

Darryl hâlâ insan formundaydı ve Warren'la uğraşıyor-du. Onu yatakta tutmaya çalışıyormuş gibi gözüküyordu.

“Uzan,” diye homurdandı.

Darryl'in rütbesi sürüde Warren'dan üstündü. Darryl Adam'ın ikinci adamıydı ve Warren sürüdeki üçüncü kurt-tu. Bu da Warren'ın Darryl ona ne derse yapması gerektiği anlamına geliyordu.

Fakat yaralı ve kafası karışmış olan Warren insan yarısı kurdunun altında kaldığı için Darryl'in otoritesine uyması gerektiğini unutmuştu. Halbuki ona itaat etmesi içgüdüsel bir şey olmalıydı. Warren'ın Darryl'i dinlememesinin tek bir anlamı vardı -Darryl aslında ondan daha dominant de-ğildi. Warren bunca zamandır rol yapıyordu.

Bu durumda bu çok ama çok kötü bir şeydi. Yaralı bir kurt adam tehlikelidir, kurt doğası içindeki insanın kont-rolünü bastırır -ve bir kurt adam çok pis bir varlıktır. Do-ğal benzeri kurttan çok ama çok daha pistir.

Warren'ın evdeki herkesi öldürmemiş olmasının tek sebebi yarı ölü halde olması ve Darryl'in fazlasıyla güçlü olmasıydı.

Kyle duvara yaslanmıştı, yataktan olabildiğince uzak duruyordu. İpek mor gömleği yırtılmıştı ve açıkta kalan derisi yaralıydı, kanlar akıyordu. Yüzündeki ifade endişeli olduğunu ortaya koysa da korku veya öfke kokmuyordu.

“En yüksek rütbeli kurt sensin.” diye fısıldadı Honey.

“Darryl Warren’ı sadece sinir ediyormuş gibi gözükünce Kyle’a seni aramasını söyledim. Birkaç dakika önce Warren Kyle’ın yanında iyiydi.”

Bran’e biraz önce rütbemin Darryl’dan yüksek olduğunu söylememiş miydim? Ama Honey Adam’ın diğer kurt adamları gibi benim gerçekten Adam’ın eşi olmadığımı biliyordu -öyle olsa bile otoritem yasa olurdu- gerçek olamazdı. Warren’in içindeki kurdu kontrol etmesine yarayacak kadar gerçek olamazdı. Fakat Honey inançla bana bakıyordu, o yüzden *denemek* zorundaydım.

“Warren,” dedim sert bir sesle. “Uzan.”

Warren hemen sakinleştiğinde odadaki en şaşırmış insan bensem, Darryl de benimle yarışacak kadar şaşırmıştı. Her zaman için sürüdeki dişilerin rütbelerini eşlerinden almasının çok aptalca olduğunu düşünmüştüm. Kurtların insan yarılarının bunu hayatı daha fazla zorlaştırmak için yarattığını sanıyordum... Kurt adamların insan kısımlarının dinlediği bir şey olduğunu, içlerindeki kurdun bunu hiç umursamadığını.

Darryl yavaşça Warren’ı bıraktı ve yatağın kenarına oturdu. Warren olduğu yerde gevşek bir şekilde yatıyordu, harika kahverengi tüyleri yıpranmıştı ve kanla kaplıydı.

“Eh,” dedim şaşkınlığımı gizlemek için. “Dönüşebilmesi iyiye işaret... Bu formda daha hızlı iyileşir.” Kyle’a baktım. “Samuel ve Adam’ın niye gittiği konusunda bir şey söyledi mi?”

“Hayır.” Kyle kaşlarını çatı. “Sen ne yaptın?”

Omzumu silktilim. “Kurt adam politikası,” dedim.

“Bunu nasıl yapabildin?” diye sordu Darryl.

Baktığımda kahverengi gözlerinin açılarak sarıya çaldığını ve beni izlediğini gördüm.

“Benim suçum değil,” dedim. “Adam sürüsüne beni eşi

ilan etmeden önce bunu bana sormadı bile... Ben bunun sadece beni yememenizi sağladığını sanıyordum. Dominanlığa gelince... Sen ve Warren bu işi Adam döndüğünde çözmek zorundasınız.” Kyle’a dönüp, “Ne kadar yaralandın?” diye sordum.

Kyle başını iki yana salladı. “Çok az.” Yüzünü kaldırdı. “Ben de aya uluyacak mıyım?”

Hayır anlamında başımı salladım. “Kurt adam olmak o kadar kolay değil. Seni neredeyse öldürmüş olsaydı olurdu. Sadece birazcık yaralanmak kurt adam olmaya yol açmaz.”

Kyle bir avukattı -yüz ifadesi hiçbir şeyi belli etmiyordu. Rahatlamış mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı anlayamadım. Belki bunu o da bilmiyordu.

“Onu güvenli odaya götürmeliyiz,” dedim Darryl’e.

Güvenli oda bodrumda yetişkin bir kurt adama dayanabilmek için desteklenmiş bir odaydı. Darryl Warren’in sessiz kalmasını sağlayacak kadar dominant değilse tek alternatif o hücreydi.

“Onu şiltede bırakabiliriz,” diye önerdi Honey. “Darryl ile onu merdivenlerden aşağı taşıyoruz.”

Aynen öyle yaptık. Kyle’la beraber onları takip ettik ve ona ne yaptığımızı mümkün olduğu kadar çabuk açıkladım.

Warren hapsolmaya itiraz etmedi ama Kyle’ı onunla kalmamaya ikna etmemiz biraz zor oldu.

“Beni bilerek yaralamadı,” dedi Kyle hücrenin kapısının arkasında durarak. “Darryl’e onu sakinleştirmesi için yardım etmeye çalışıyordum.”

“Durum iyileşmeden önce biraz kötüleşecek,” dedim.

“Bana daha önce zarar vermedi.”

Bu odada Kyle dışındaki herkesin Warren’in onu ne

kadar umursadığını anlamasına sebep oldu. Delirmiş bir kurt adam bile eşine zarar vermez.

“Warren’a neden seni yemesine izin verdiğimizi açıklamak istemiyorum,” dedim. “Bu koltukta bütün gün oturup bekleyebilirsin.”

Hücrenin dışında ufak bir oturma odası vardı; odada tek kişilik iki tane koltuk ve büyük ekran bir televizyon bulunuyordu.

“Sadece bir günlük,” dedi Darryl. Sesi hâlâ biraz hırıltılıydı, dolunaya yakın olmadığımız için memnundum. “Bu gece kendi kendine yetecek kadar iyileşir.”

Warren ve içindeki kurt beni Adam’ın eşi olarak kabul etmiş olabilirdi ama Darryl’in kabul ettiğinden şüpheliydim -ve Warren’in ondan daha dominant olduğunu öğrenmesi bir süre daha huysuz olmasına sebep olacaktı. Uzun bir süre.

Warren’ı hücrede, Kyle’ı da gümüşle kaplı parmaklıklara dayalı bir halde bıraktık. Orada beklemesi çok zekice değildi ama en azından içeride değildi.

Yukarı çıkınca Darryl’e, “Gitmem gerek,” dedim. “Hâlâ Adam’ı ve Samuel’i bulmaya çalışıyorum. Buradan sonrası kendin halledebilir misin?”

Cevap vermedi, sadece hücreye doğru baktı.

“İyi olacağız,” dedi Honey yavaşça. Darryl’i rahatlatmak için kolunu okşadı.

“Onun Adam’ın ikinci adamı olmasını kabul etmezler,” dedi Darryl.

Muhtemelen haklıydı. Warren’in bunca zamandır eşcinsel bir kurt olarak hayatta kalması zekâsının ve gücünün göstergesiydi.

“Geri döndüğünde bunu Adam’la halledersınız,” de-

dum. Saatime baktım. Polis Departmanı'na gitmeden önce Elizaveta'yı arayacak zamanım vardı.

Telesekreterine üçüncü bir mesaj daha bırakmadım. Bu onu sinir edebilirdi.

Telefonu kapadığımda Darryl, "Elizaveta Adam Warren'ı bulduktan sonra şehirden ayrıldı. Burada olmasının çok tehlikeli olduğunu söyledi. Eğer iblis ona yaklaşırsa Littleton'dan ona sığırayabilirmiş ve bunun bir felaket olacağını söyledi. Ailesini topladı ve Kaliforniya'ya doğru yol aldı."

Elizaveta'nın Wicca'ya uyan bir büyücü olmadığını biliyordum. Güçleri ona miras olarak geçmişti ve dinle hiçbir alakası yoktu. Bir iblisten bu kadar korkması çoktan karanlık güçlerle deneyimi olduğunu gösteriyordu -yoksa iblis davet edilmeden ona musallat olamazdı.

"Kahretsin," dedim. "Herhalde Littleton'ı öldürme konusunda bir fikrin yoktur."

Gülümsedi, yüzünün karalığının yanında dişleri çok beyazdı. "Onu ye," dedi.

"Çok komik." Uzaklaşmak üzere arkamı döndüm.

"Vampiri öldürürsen iblis gider," dedi. "Elizaveta Adam'a böyle söyledi. Ve bir vampiri kalbine kazık saplayarak, kafasını keserek ve yakarak öldürebilirsin."

Bu zaten bilmediğim bir şey olmamasına rağmen, "Teşekkürler," dedim. Elizaveta'nın iblis hakkında Littleton'ı öldürmeyi daha kolay kılacak bir şeyler bildiğini ummuştum.

Kapıyı arkamdan kaparken Darryl'in, "Tabii, onu yemek de işe yarar," dediğini duydum.

Kennewick Polis Departmanı tamirhanemden çok uzak değildi. Kennewick Lisesi'nin hemen yanındaydı. Liseliler

ufak girişte duran patlamış mısır makinesinin etrafına doluşmuştu. Onları geçip gişede bürokrasi işleriyle uğraşan ve camın öbür tarafında oturmaktan açıkça memnun gözükten genç adama yaklaştım.

Adımı ve Tony'nin adını söyledikten sonra beni ilk kapıdan geçirerek boş bir bekleme odasına aldı. Daha önce bir karakolun içine hiç girmemiştım ve zannettiğimden daha fazla gözüm korkmuştu. Endişe beni her zaman klostrofobik yapardı, o yüzden klimayla soğutulan odada volta atmaya başladım. Hangi temizleyici maddeyi kullandırlarsa odaya keskin bir koku bırakmıştı, öyle ki daha az duyarlı bir burnu olan birini bile rahatsız edebilirdi. Anti-septik kokunun altında endişe, korku ve öfke vardı.

Tony beni almaya geldiğinde paniklemiş olduğumu hemen anladı. Bana dik dik bakıp, "Mercy, sorun nedir?" diye sordu.

Tam bir şey söyleyecektim ki elini kaldırdı. "Dur, burada gizli bir şey konuşamayız. Benimle gel." Bu iyi olmuştu, çünkü ona ne söyleyeceğimden emin değildim.

Onu koridorda takip ederken kuralları çiğnemeye karar vermekteki asıl "sorunun" kuralları ne kadar çiğneyebileceğimi anlamaya çalışmak olduğunu fark ettim.

Büyüülü varlıklar Littleton'a karşı gelmeyecekti -en azından daha değil. Mike Amca'ya ve Bran'e göre kurt adamların hiç şansı yoktu. Vampirler benim yardımımı istiyorlarsa, bu onların da büyücü hakkında ne yapacaklarını bilmediklerini gösteriyordu.

Bran büyücülerin eninde sonunda iblislerine kurban düştüklerini ve felaketlere yol açtıklarını söylemişti. Bu olduğunda olayları önlemeye çalışanın Kennewick Polis Departmanı olması mümkündü.

Öte yandan, eğer vampir ekibine gidip polise onların

var olduğunu söylediğimi bildireceksem, şimdiden kendimi öldürsem daha iyiydi.

Tony beni ufak bir ofise götürdü ve arkasından kapıyı kapatıp dışarı ses gitmesini önledi. Bu onun ofisi değildi. Başkası gibi kokmasaydı bile onun ofisi olmadığını masadaki düğün fotoğrafından anlardım. Otuz yıllık gibiydi ve fotoğrafta gülümseyen iki genç de sarışındı.

Tony masanın kenarına oturup elinde taşıdığı dosyayı yanına bıraktı, ardından elini duvara dayalı duran sandalyelere doğru sallayıp oturmamı işaret etti. "Korkunç gözüküyorsun."

Omzumu silktim. "Kötü bir sabahtı."

İçini çekti ve parmağını dosyaya vurdu. "Burada sabah 07:23'te endişeli bir vatandaşın aradığına dair bir raporun olduğunu söylemem işe yarar mı? Anlaşılan nazik genç komşusu Mercedes Thompson, dün gece ya da bu sabah erkenden birkaç holiganı kovmak için silahını ateşlemek zorunda kalmış. Polislerden biri zararı görmek için evinin oraya uğradı." Bana ciddi bir bakış attı. "Fotoğraf çekti."

Ona buruk bir şekilde gülümsedim. "Bu sabah durumun ne kadar kötü olduğunu görünce ben de şaşırdım."

"Bu dün biri benimle konuştuğunu gördüğü için mi oldu?"

Bunu düşünmesine izin versem bu pek çok sorunu çözerdi -ama yalan söylememeyi tercih ediyordum. Özellikle de bu yalan bir büyüülü varlık avına yol açabilecekse.

"Hayır. Onlara karavanıma sinirli bir müşterinin ya da yerel çetelerden birinin zarar vermiş olabileceğini söyledim."

"Yani karavanına ellerinde konserve açacaklarıyla mı geldiler? Sen silahla peşlerine düşmeden önce ne kadar zaman geçti?"

“Tutuklandım mı?” diye sordum gülümseyerek. Yaşadığım yerde silah ateşlemek yasadışı olabilirdi ama daha önce bunu hiç kontrol etmemiştim.

“İlenüz değil,” dedi temkinli bir şekilde.

“Ah!” Rahatsız sandalyede arkama yaslandım. “Şantaj. Ne kadar eğlenceli.” En iyi yolu kullanmaya çalışıyordum ve *dürüstlük* her zaman en iyi yoldu.

Ona ne kadar şey anlatabileceğime karar verince, “Pekâlâ,” dedim sonunda. “Haklıydın. İnsanların saldırganlaşmasına sebep olan bir şey var. Ama sana bunun ne olduğunu söylersem yarını göremem. Ayrıca ne olduğunu bilsen bile onu durdurabilecek hiçbir şey yapamazsın. Kurt adam da, büyülü varlık da değil. İnsan da değil ama insan gibi gözüküyor.”

Tony... Şaşırmış gözüküyordu. “Haklı mıydım?”

Başımı salladım. “Şimdi sana şunu söyleyeyim. Dün gece gelip karavanımı parçalara ayırdı, fakat onu davet etmediğim için içeri giremedi. Kötülüğü evine davet etmen gerekir... Bu bir kuraldır. Gümüşle doldurduğum Marlin 444’ümle ona dört kez ateş ettim. Onu vurdum ama ya-vaşlamadı bile. Ondan uzak durmalısın. Şu anda saklanıyor. Saldırganlıktaki artış... Bir yan etki. Eğer bu şeyi açığa çıkarırsan çok daha fazla ceset olacak. Biz kimseyi öldürmeden bu şeyi kontrol altına almaya çalışıyoruz. Umarım çok yakında alabiliriz.”

“Biz dediğin kim?” diye sordu.

“Bazı *tanıdıklarım*.” Gözlerinin içine baktım ve başka soru sormaması için dua ettim. Kullandığım ağır vurgu tam anlamıyla gangster filmlerinden çıkmaydı. Ne kadar güçsüz olduğumuzu bilmesi gerekmezdi: polis Andre ve benden bile daha çaresiz durumda olurdu.

“Sana doğaüstü halk hakkında yalan söylemeyeceğime

venim ederim.” dedim. “Bazı şeyleri gerektiği için anlatmayabilirim ama yalan söylemeyeceğim.”

Bundan hoşlanmadı, hem de hiç. Parmaklarını mutsuzca masasının üzerine vurdu ama yine de başka soru sormadı.

Masadan kalktı ve sandalyemin arkasında duran dolaba doğru ilerledi. Dolabı açması için hareket ettim ve kapakları açtığında ortaya beyaz bir tahta ile iki adet mantar pano çıktı. Mantar panoların bir tanesinde rengarenk toplu iğnelerle dolu olan bir Tri-Cities haritası vardı. İğnelerin çoğu yeşil, çoğu mavi, bazıları da kırmızıydı.

“Bu hepsi değil,” dedi. “Birkaç hafta önce bazılarımız saldırganlığın belli bir düzende olup olmadığını merak etti, o yüzden Nisan ayından beri tuttuğumuz saldırganlık raporlarını çıkardık. Yeşil iğneler her zamanki şeyler için. Mala zarar verilmesi, bir tartışmanın kızışması, birinin kız arkadaşını dövmesi. Bu gibi şeyler. Maviler hastanelik olanlar için. Kırmızılar ise ölenler için. Birkaçı intihar.” Paco’daki otoyolun yakınında bulunan birkaç kırmızı iğneyi işaret etti. “Bu geçen ay Pasco’da olan cinayet ve intihar için.” Parmağını haritanın kenarında tek başına duran yeşil bir iğneye yöneltti. “Bu da senin karavanın.”

Haritaya baktım. Adreslerin listesini almayı bekliyordum ama bu tam ihtiyacım olan şeydi -ve aynı zamanda da değildi. Çünkü benim görebildiğim belli bir düzen yoktu. İğneler Tri-Cities’in etrafına gelişigüzel dağılmıştı. Popülasyonun yüksek olduğu yerlerde daha fazla iğne vardı... Finley, Burbank ve Batı Richland gibi çok fazla insanın olmadığı yerlerde ise daha az. Filmlerde olduğu gibi belirgin bir iğne halkası yoktu.

“Biz de belli bir düzen bulamadık,” dedi. “Bütün bir düzen. Ama olaylar grup halinde geliyor. Dün Doğu

Kennewick'te birkaç olay oldu. İki yumruk dövüşü ve komşuları ayağa kaldıran bir de aile kavgası. Bir gece önce ise Batı Pasco'da olay olmuştu."

"Geziniyor," dedim. Bu hiç iyi değildi. Geziniyorsa Adam ve Samuel'i nerede tutuyordu? "Saldırganlığın arttığı belli bir zaman dilimi var mı?" diye sordum.

"Geceyarısından sonra."

Yine iğnelere baktım ve sessizce kırmızıları saydım. Mike Amca'nın söylediği sayıdan azdı -ve sanırım ikisi de Daniel'in Littleton'la olan deneyimi sırasında ölen aileyi bilmiyordu.

"Bir şey öğrendin mi?" diye sordu.

"Televizyonda seri katil avlamak daha kolay," dedim huysuzca.

"Bir seri katille mi uğraşıyoruz?"

Omzumu silktim ve otelde kadını öldürürken Littleton'ın yüz ifadesini hatırladım. "Sanırım. Bir çeşit seri katil. Bununla beraber gelen saldırganlık çok kötü Tony ama bu canavar öldürmeyi seviyor. Eğer artık saklanması gerekmediğine karar verirse bu çok kötü olur. Bana seri katiller hakkında ne anlatabilirsin?"

"Burada hiç seri katil görmedim," dedi. "Bu bilmediğimiz bir seri katil olmadığı anlamına gelmez... Yine de dikkat ettiğimiz işaretler var."

"Ne gibi?"

"Çoğu pratik yapmak için kolay kurbanlarla işe başlar."

Daniel gibi kolay bir kurbanla mı? diye düşündüm.

"Seattle Polis Departmanı'ndan bir arkadaşımı bütün departmanın birinin öldürülmesini beklediğini söyledi. Üç yıl boyunca mahalledeki evcil hayvanlar öldürülmüş. Riskli olan insanların etrafında dikkatle nöbet tutuyorlarmış: Evisizlerin, kaçakların ve fahişelerin yanında."

Ürperdim. Littleton bir büyücü vampir olmadan önce bir katil miydi? Önce vampir, sonra mı büyücü olmuştu? Kötü müydü, yoksa biri onu kötülüğe mi sürüklemişti? Gerçi bunun bir önemi yoktu.

Biri kapıyı çaldı. Tony kapıyı açmak için yanımdan geçti.

"Buyurun Amirim," dedi. "Burada işimiz bitti. Amirim, bu bayan Mercedes Thompson. Mercy, bu da Komiser Yardımcısı Owens, Emniyet Gözetim Kurulu başkanımız. Burası onun ofisi."

Komiser Yardımcısı Owens ince ve yapılıydı -ayrıca düğün fotoğrafındaki gülümseyen genç adamın daha yaşlı, daha şüpheli bir versiyonuydu. Elini uzattı ve tokalaştık. Bir an elimi bırakmadı ve tırnaklarımın arasından hiçbir zaman tamamen çıkaramadığım yağ kalıntılarını inceledi.

"Mercedes Thompson," dedi. "Dün gece sorun yaşadığınızı duydum. Umarım bir daha tekrarlanmaz."

Başımı salladım. Hafif bir gülümsemeyle, "Sanırım yeterince zarar verdiler," dedim.

Gülümsemedi. "Tony kurt adam ve büyüülü varlık halkıyla bağlantınız olduğunu, bu yüzden bize yardım etmeyi önerdiğinizi söyledi."

"Edebilirim," diye onayladım. "Ama muhtemelen size tavsiye vermek yerine arabanıza bakım yapmak konusunda daha becerikliyimdir."

"İyi bir tamirci olduğunuza eminim," dedi. "Polisler hayatlarını sizin dediklerinize göre riske atıyorlar. Kötü tavsiyelere ihtiyacımız yok."

"Sylvia'nın arabasını tamir etti," dedi Tony. Sylvia Gabriel'in annesi olmanın yanı sıra bu polis sevkiyat memuruydu. "Çok iyi bir tamirci, tavsiyesi de işimize yarayacaktır."

Doğruyu söylemek gerekirse Sylvia'nın arabasını Zec tamir etmişti ama bu konuyla alakasızdı.

Komisier yardımcısı rahatladı. "Pekâlâ. Pekâlâ. Nasıl olacağını göreceğiz."

Koridora çıkmıştık ki durdum.

"Ne oldu?" diye sordu Tony.

"Gece olan olayların iğnelerini çıkar. Gündüz olan olaylara ihtiyacımız var," dedim. Büyücünün varlığı bile saldırganlığa yol açıyor olmalıydı. "Bu şey geceleri geziniyor, gündüzleri hareket edebildiğini sanmıyorum."

"Pekâlâ," dedi. "Biraz zaman alacak. Beklemek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Zamanım yok. Beni arar mısın?"

"Evet."

Beni yine bekleme odasına bırakacağını sandım ama beni dışarı kadar geçirdi. Bu sefer girişte hiç öğrenci yoktu.

Arabama binerken, "İleşekkür ederim," dedim.

Kapımı açtı ve Stefan'ın konsoluma yaptığı şeyi gördü.

"Biri oraya vurmuş," dedi.

"Evet. İnsanların üzerinde böyle bir etkim vardır."

"Mercy," dedi ciddiyetle. "Her kimse onun sana da böyle vurmasına dikkat et."

Stefan'ın yumruğunu geçirdiği konsola dokundum. "Vurmaz," dedim.

"Sana yardım edemeyeceğime emin misin?"

Onaylarcasına başımı salladım. "Söz veriyorum, eğer fikrim değişirse seni hemen arayacağım."

Bir hamburgercide durdum ve öğle yemeği istedim. Çok aç olmamama rağmen birkaç çizburger ve iki kutu patates kızartması yedim. Hiç uyumamıştım, o yüzden

zinde kalmak için yakıt almam gerekiyordu -büyük, kafe-
inli kola da buna yardımcı olacaktı.

Yemeyi bitirdiğimde arabama bindim ve daireler çizerek etrafta dolaşmaya başladım. Büyücüyü bulmaya yetecek kadar bilgim yoktu ve gece olmadan onu bulmalıyım. Samuel'i ve Adam'ı öldürmeden önce -çoktan ölmüş olduklarına inanmayı reddediyordum. Daha onlarla oynayacak vakti olmamıştı.

Onu bulamayacak kadar aptal olmamı bilmesine rağmen Marsilia neden Littleton'ın peşinden gitmemi istedi?

Arabamı aniden yolun kenarına çekip park ettim -güvenli araba kullanamayacak kadar düşünmekle meşgul-
düm.

Hiçbir zaman bir vampire güvenme. Vampirler hakkında ilk öğrendiğim şey buydu.

Stefan'ın mahkemesindeki performansına rağmen Marsilia, Stefan ona Tri-Cities'te bir büyücü olduğunu söylediğinde buna inandığını iddia etmişti. Büyücünün arkasından bütün vampir ekibini yollayabilirdi -ama bunun yerine sadece Stefan'ı ve Daniel'i yollamıştı. Hayır, Stefan Daniel'i seçmişti.

Stefan'ın öldüğüne inanmasına rağmen vampir ekibini Littleton'ın peşine yollamamıştı. Onun yerine Andre'yle beni yolluyordu. *Ben.* Ben Littleton'ı bulacaktım, en azından Marsilia böyle söylemişti. Ben Littleton'ı bulurken Andre de beni hayatta tutacaktı -ya da Marsilia'nın yaptıklarını bilmesi için beni takip edecekti.

Andre Marsilia'nın Littleton'ı öldürmek yerine onu kontrol altına almayı umduğunu söylemişti. Marsilia Andre'nin bunu yapmasını mı istiyordu? Andre Stefan'la avlanmaya çıksaydı bunu mu yapması gerekiyordu?

Eğer Marsilia Andre'ye Littleton'ı öldürmemesini söy-

lediyse, Andre onu öldürmezdi. Marsilia Andre'yi yapmıştı ve Andre ona karşı gelemezdi -gerçi anlaşılan o ki Stefan ona karşı gelebiliyordu.

Yüzümü ovuşturdum ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Marsilia'nın ne yapmaya çalıştığını anlamak uzun vadede işe yarayabilirdi ama Littleton'ı bulmama yardımcı olmayacaktı.

Littleton takip edebileceğim hiçbir iz bırakmamıştı.

Sesli bir şekilde kendi kendime, "Peki avlanmaya çıktığında iz de koku da yoksa ne yaparsın?" diye sordum. Bu basit bir soruydu; Samuel'in ilk avlarına çıkmaya hazır olan yeni kurt adamlara sorduğu bir soruydu.

"Avını kendine çekecek yerlere gidersin." diye cevapladım. "Hadi ama Samuel, bu işe yaramayacak. Büyücüyü buraya başta neyin çektiğini bile bilmiyorum."

Onları nasıl bulacağımı bilmek için avını anlamak zorundasın.

Zayıf bir düşünce beni dürtükledi. Littleton Tri-Cities'ten değildi. Daniel'a rastladığında sadece buradan geçiyordu. Geri dönmüştü ve Stefan'la beraber onu bulmuştuk. Stefan'ı beklemişti. Neden?

Birden kafama dank etti.

Faust'un hikayesinin birkaç versiyonunu okumuştum -Benét'in "Şeytan ve Daniel Webster"ını, Marlowe'unkini ve Goethe'ninkini. Büyücüler bilgi ve güç için kendilerini ibislere satarlar. Littleton'ın davranışlarında ise bilgi ve güç arayışına dair hiçbir şey yoktu.

İblisler karmaşaya, vahşete ve ölüme açlık duyarlar. Littleton bunu fazlasıyla sağlıyordu ama iblis hareketlerini tamamen kontrol etseydi daha fazla ceset olurdu. İblisler sabırlı varlıklar değildir. İblis Warren'ı öldürmeden bırakmazdı, Stefan'la o ilk gece kaçmamıza izin vermezdi.

Fakat Littleton yeni bir vampirdi -ve yeni vampirler onları yapan vampir ne söylerse onu yaparlar.

Peki bir vampirin eline Littleton'ın davranışlarından ne geçebilir?

Littleton neredeyse kesinlikle Stefan'ı ve Ben'i öldürmüştü, dahası Warren'ı da ölümcül bir şekilde yaralamıştı -ancak kurtlara verilen zararın sadece Stefan'ın yanında oldukları için verildiğine emindim. Kimse kurt adamların için içine girmesini beklemiyordu.

Peki Daniel'in onuruna zarar gelmesinden ve Stefan'ın ölümünden bir vampirin eline ne geçebilirdi? Stefan Marsilia'nın en sevdiği vampirdi. Büyücü Marsilia'ya do laylı yoldan saldırıyor muydu?

Direksiyona parmaklarımı vurdum. Eğer vampir ekibi bir kurt sürüsü olsaydı Marsilia'nın hareketlerini daha iyi yorumlayabilirdim. Yine de... Stefan'ı iblisin arkasından yollamış ve bu bir cezaymış gibi davranmıştı. Kim için böyle davranmıştı? Eğer bütün vampir ekibi onunsa, Andre'nin bana söylediği kadar itaatkarsa, böyle davranmasına hiç gerek yoktu. O yüzden belki vampirlerini kontrol etmekte zorluk çekiyordu.

Belki biri Littleton'ı onu yok etmesi için, vampir ekibini ele geçirmesi için yollamıştı. Bir vampir nasıl bir ekibin lideri oluyordu? Littleton'ın yapıcısı Tri-Cities'te olabilir miydi? Eğer buradaysa, diğer vampirlerden saklanabilir miydi?

Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Marsilia ve ekibi hakkında daha fazla şey öğrenmeliydim. Vampirlerin nasıl işlediğine dair daha fazla bilgi edinmeliydim. Ve bunları öğrenebileceğim sadece *tek bir yer* vardı.

Arabayı yeniden çalıştırdım ve Stefan'ın evine doğru yola koyuldum.

11. BÖLÜM

Evin önünde dün gece orada olmayan kırmızı bir Harley-Davidson vardı. Arkasına çıktım ve arabamı durdurdum. Zavallı Rabbit'im bu kadar şık bir mahallede oldukça garip duruyordu.

Zili çaldım ve uzun süre bekledim. Annem bana nazik olmamı öğretmişti ve muhtemelen uyuyor oldukları bir zamanda onları rahatsız ettiğim için bir parçam suçluluk hissediyordu. Ama yine de bu suçluluk duygusu zili tekrar çalmamı engellemedi.

Kapıyı açan Rachel oldu -benim gibi o da kötü bir gece geçirmiş gibi gözüküyordu. Düşük bel kotunun üzerine parlak sarı renkli ince bir tişört giymişti. Göbeğinde piercing vardı ve hareket ettikçe halkadaki safir parlıyordu. Gözümü aldığında kendimi yüzüne bakmaya zorladım -çenesinde dün gece olmayan çeşitli morluklar vardı. Kolunda da birinin onu kavrayıp sıkı sıkı tuttuğunu gösteren bir çürük mevcuttu.

Hiçbir şey söylemedi, kendisi beni incelerken benim de onu incelememe izin verdi. Açıkça uykusuzluğumu gösteren şiş gözlerimi ve koyu halkaları fark etmişti.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacım var," dedim.

Başını salladı ve içeri girebilmem için geri çekildi. Eve girer girmez birinin ağladığını duydum: Bir erkeğin. Sesi genç ve çaresiz geliyordu.

Onu mutfğa, ağlamanın kaynağına doğru takip ederken, “Ne oldu burada?” diye sordum.

Naomi mutfak masasında oturuyordu, dünden on yaş daha yaşlı görünüyordu. Yine muhafazakâr kıyafetler giymişti -ve epey yıpranmış gözüküyorlardı. Biz içeri girince bir an başını kaldırdı ama sonra dikkatini yine sükûnetle yudumladığı kahve fincanına yöneltti.

O da Rachel da odanın bir köşesine kıvrılmış olan adama hiç dikkat etmedi. Adamın yüzünü göremiyordum çünkü hepimize sırtı dönüktü. Sallanıyordu, hareketinin ritmi arada ağlarken omzunun sarsılmasıyla bozuluyordu. Çok sessiz bir şekilde bir şeyler mırıldanıyordu, öyle ki ben bile ne dediğini tam olarak anlayamıyordum.

Rachel sorumu duymazdan gelip, “Kahve ister misin?” diye sordu.

“Hayır.” Yediğim yemek zaten mideme oturmıştı. Bir de üzerine kahve içersen kusacağımın emindim.

Rachel bir fincan aldı ve tezgâhta duran büyük kahve makinasından kendine biraz kahve doldurdu. Çok güzel kokuyordu. Vanilyalı olmalı, diye düşündüm. Kokusu rahatlatıcıydı, tadının olabileceğinden daha güzeldi. Naomi’nin yanına oturmak için bir sandalye çektim, dün gece kullandığım sandalyeyi, sonra yine kenarda kıvrılmış adama bakıp, “Başına ne geldi?” diye sordum.

Naomi bana bakıp dudak büktü. “Vampirler. Senin?”

“Vampirler.” diye yanıtladım. Naomi’nin dudak bükmesi yüzüne hiç uymamıştı, karakterine uymuyordu sanki -ama onu buna emin olacak kadar tanııyordum.

Rachel Naomi’yle beni karşısına alacak şekilde bir

sandalyeyi çekti. “Sinirini ondan çıkarma. Unutma, o Stefan’ın arkadaşı. Onlardan biri değil.”

Naomi fincanına baktığında hiç de sakin olmadığını, korkudan öte artık hiçbir şeyin fark etmeyeceği, çünkü en kötü şeylerin zaten olduğu bir noktada olduğunu fark ettim. Bu kurt adamların yüzünde sık sık gördüğüm bir ifadeydi.

Bana ne olduğunu anlatan Rachel oldu.

“Dün sabah Stefan geri dönmeyince Joey... Josephine... Yol yakinken kaşmaya karar verdi.” Rachel kahvesini içmedi, sadece fincanını döndürdü. “Ama sen gittikten sonra Joey’nin motorsikletini duydum. Sesi başka hiçbir şeye benzemez.” Ellerini fincandan çekti ve bacaklarına sürttü. “Çok aptalca davrandım... Öyle yapmamam gerektiğini biliyordum... Özellikle Daniel’dan sonra. Ama söz konusu Joey’ydi...”

“Joey çok ama çok uzun süredir burada,” dedi Naomi, Rachel’in artık konuşmayacağı belli olunca. “Stefan’a çoktan bağlanmıştı.”

Şaşkınlığımı görmüş olmalı ki, “Bu artık neredeyse onlardan biri oldu anlamına geliyor. Gerçek değişim dışındaki her şey olmuştu. Ölmeden önce ne kadar uzun süre bağlı kalınırsa, tekrar doğma şansı o kadar yüksek olur. Stefan sabırlıdır, onun insanları neredeyse her zaman tekrar doğar, çünkü Stefan birçok vampirden çok daha uzun yıllar boyunca bekler.”

Bunları bana hikâyeye devam etmemek için anlatıyordu.

“Daniel?”

Başını salladı. “O da bağlıydı, ama yeni bağlanmıştı. Bu hepimize olmaz... Fakat Daniel yine de dönüşümün kesin olabilmesi için fazla yeniydi. Hayatta kalması bir mucizey-

di. Stefan çok kızmıştı.” Kahvesinden bir yudum alıp yüzünü ekşitti. “Soğuk kahveden nefret ediyorum.” Yine de bir yudum daha aldı. “Andre bunu bilerek yaptı. Bu o aptal oyunlardan biri yüzünden oldu. Marsilia onu tercih ettiği için Stefan’ı çok kıskanıyordu... Aynı zamanda Stefan’ı bir kardeş gibi seviyordu. O yüzden kızdığında Stefan yerine bizden birine saldırdı. Vampirler genelde onları besleyen koyunları fazla umursamaz. Sanırım Andre Stefan’ın bu kadar kızacağını tahmin etmemişti.”

“Joey’ye ne oldu?” diye sordum.

Naomi fincanına uzun uzun bakarak, “Öldü,” dedi.

“Kalıcı olarak öldü,” dedi Rachel. “Motersikleti kullananın o olduğunu sandım. Motorsiklettteki kadın kask takmıştı ve Joey kimsenin, Stefan’ın bile motorsikletine dokunmasına izin vermez. Sonunda motorsikleti kullananın Joey olamayacak kadar kısa olduğunu fark ettiğimde eve geri koşmaya çalıştım.”

“Motersikleti kullanan kişi kolunu mu yakaladı?” diye önerdim. Kolundaki çürüklere bakınca bunu tahmin etmek pek de zor değildi.

Rachel başını salladı. “Ve bağıraramamam için ağzımı kapadı. O sırada bir araba geldi... Vampir ekibinin arabalarından biri.”

Dün gece Andre’nin kullandığı araba gibi. Arada vampir ekibine nakit ödeme yapmamak için arabalarını tamir ediyordum. Tri-Cities’te daha güçlü gruplara bağlı olmayan bütün işyerleri vampirlere koruma parası ödüyordu. Stefan’la böyle tanışmıştım. Ödememi nakit yerine -nakit ödeyecek param yoktu- tamiratla yapmamı sağlamıştı. Genelde onun minibüsüne bakım yapıyordum ama bazen vampir ekibinin arabalarına bakın yaptığım da oluyordu. Mercedes ve BMW kullanıyorlardı... Büyük, siyah ve

koyu, kopkoyu camları olan arabalar... Tam bir grup vampirin kullanmasını bekleyeceğiniz türden arabalar.

“Bagajı açtılar... Beni içeri iteceklerini sandım ama durum çok daha kötüydü. Joey çoktan bagajdaydı.” Aniden ayağa kalkıp odadan koşarak çıktı. Kustuğunu duydum.

“Joey’yi öldürmüşler ve hiçbir zaman onlardan biri olmaması için kafasını kesmişler.” Naomi sakın bir tonla konuşuyordu, ancak dökmemek için kahvesini masaya bırakmak zorunda kaldı. “Rachel’a bize ne yapacaklarına karar verene kadar bu evde kalmamız gerektiğini söylemişler. Bu mesajı iletmek için Joey’yi öldürmeleri gerekmiyordu. Onu buraya geri getirmeleri yeterliydi... Ya da işlerinden biri onu buraya getirirdi, tıpkı Andre’nin Daniel’ı getirdiği gibi.”

“Rachel motorsikleti bir kadının kullandığını söyledi. Kadın Marsilia mıydı?” diye sordum.

Naomi başını iki yana salladı. “Hayır, Öğretmen’di. Marsilia... Stefan Marsilia’nın favorisiydi. İçimizden birini öldüreceğini sanmıyorum.”

“Öğretmen mi?” diye sordum.

“Gerçek adı Estelle... Bana kötü bir Marry Poppins’i çağırıştırıyor.”

Kimden bahsettiğini anlamıştım.

“Hepsinin aralarında kullandığı isimleri var,” diye açıkladı. “Stefan Asker’di, Andre ise Nedim. Stefan bunun kötülüğün adı anıldığında onun dikkatinin çekildiğine dair eski bir şüpheye dayandığını söylemişti. Stefan buna inanmıyordu ama bazı yaşlı vampirler diğerlerinden bahsederken gerçek isimlerini kullanıymış.”

“Peki ya Estelle...” Özellikle adını kullanmıştım. “Marsilia’nın isteklerine karşı mı geldi?”

“Hayır. Yani, muhtemelen, ama emirlerine karşı gelmemiştir.”

“Vampir ekibinin nasıl işlediğini anlamaya çalışıyorum.” dedim. “O yüzden buraya geldim.”

Rachel odaya biraz öncekinden daha da soluk bir halde döndü. “Stefan’ı aradığını sanıyordum.”

Onaylarcasına başımı salladım. Samuel’i ve Adam’ı umursamazlardı. “Sanırım... *Sanırım* vampire dönüştürülen bir büyücüden daha büyük bir olay söz konusu. Mesela *kimin* büyücüyü vampire dönüştürdüğünü merak ediyorum.”

“Başka bir vampirin daha mı olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Naomi.

“Stefan büyücünün yeni yapılmış bir vampir olduğunu söyledi. İplerin onu her kim yaptıysa onda olduğunu düşündüm. Ama vampirler hakkında iyi bir tahmin yapacak kadar fazla şey bilmiyorum.”

Naomi sandalyesinde doğruldu ve yavaşça, “Ben biliyorum,” dedi. Yüz ifadesi birdenbire değişti ve dünkü kendi ayakları üzerinde durabilen kadının kontrolü eline aldığını gördüm. “Sana yardım edebilirim ama karşılığını ödemek zorundasın.”

“Nasıl yani?” diye sordum.

Onun için şarkı söylememi isteyeceğinden şüphe-liydim, Mike Amca’nın esprituelliği onda yoktu. Bunu düşünür düşünmez sonunda Mike Amca beni misafiri ilan ettiğinde büyülü varlıkların ona karşı gelmeden bana hiçbir şey yapamayacaklarını algıladım -Mike Amca beni herkesin önünde şarkı söylemeye zorlamasına rağmen misafiri olduğumu söylediğinde iri kadın o yüzden hayal kırıklığıyla içini çekmişti.

Düşüncelerime o kadar çok dalmıştım ki Naomi'nin soruma verdiği cevabı neredeyse kaçıırıyordum.

"Kurt adamlarla bağlantıların var. Alfa'dan bizim için araya girmesini iste. Eğer Stefan öldüyse biz de ölürüz. Marsilia bizi ölene kadar diğer vampirlerin evlerine dağıtır."

"Diğer bütün vampirler ye... Öldürür mü?" Neredeyse yemeklerini diyecektim, fakat bunu söyleyecek daha diplomatik bir yol bulamadığım için kelimeyi hepten atladım.

Başım iki yana salladı. "Bilerek değil ama çoğunda Stefan'm kontrolü yoktur. Fakat biz Stefan'ın insanlarıydık. Bu da zihinlerimizi ele geçiremeyecekleri anlamına geliyor... Özellikle Joey gibi Stefan'a bağlı olanlarımızınkini... Bağlı olan biri bağlı olmadığı bir vampir tarafından dönüştürülürse garip şeyler olur. Bazı insanlar Stefan'm bu yüzden hiçbir zaman Marsilia'nın tamamen kontrolü altında olmadığını, başka bir vampire bağlı olduğunu söylüyor. Bizi uzun süre etrafta tutmak istemeyeceklerdir."

"Yani Stefan kalıcı olarak öldüyse..."

Kasvetle gülümsedi. "Hepimiz ölürüz."

"Ve kurt adamların bu konuda bir şey yapabileceğine mi inanıyorsun?"

Başını salladı. "Marsilia'nın onlara kan borcu var. Bu büyücü vampirle Marsilia'nın uğraşması gerekiyor. İki kurt adam da ava katılarak onun sorumluluğu altına girdiler. Biri yaralandığına diğeri de..." Anlamlı bir şekilde omzunu silkti. "Eğer Alfa'n karşılığında bizi isterse Marsilia bizi ona verir."

"Peki ya sessiz kalmanız konusundaki endişelere ne olacak?" diye sordum.

"Kurt adamlara ait olursak sessizliğimiz onların sorunu haline gelir."

“Kurt adamlarla konuşacağım,” diye söz verdim. “Ama onların üzerinde çok fazla etkim yok.” Özellikle Adam ve Samuel de öldüyse. Bu düşünce nefes almamı zorlaştırdı, o yüzden kafamdan atmaya çalıştım. “Bana vampirleri ve ekibin işleyişini anlat.”

Naomi görünür bir şekilde kendini toparladı, tekrar konuştuğunda bir zamanlar profesör olduğunu belli edecek şekilde konuşmaya başladı.

“Genelden başlayacağım sonra da spesifiklere geleceğim olur mu? Genelin her şeyi kapsamayacağını unutma... Birçok vampir böyle yapsa da, bu hepsinin öyle yaptığı anlamına gelmez.”

Not tutmak için keşke defterim olsaydı diye düşünerek, “Tamam,” dedim.

“Vampirler ellerinde depolanmış yemek tutmayı sever, o yüzden küçük bir grup insanla beraber yaşarlar, genelde insan sayısı üçten yediye değişir. Üç insan ölmeden önce bir aylık yiyecek sağlayabilir, yedi insan ise altı aya yeter çünkü vampirler her birinden biraz beslenirse avları daha uzun süre dayanır.”

“Tri-Cities’te her ay kırk insan kaybolmuyor,” diye itiraz ettim. “Ve Marsilia’nın ondan fazla vampiri olduğunu biliyorum.”

Naomi ciddiyetle gülümsedi. “Kendi bölgelerinde avlanmıyorlar. Stefan beni Northwestern’da öğretim yaparken Chicago’da buldu. Rachel ise Seattle’dan. Sanırım Stefan’ın Tri-Cities’te bulunduğu tek kişi Daniel’dı, o da Kanada’dan buraya otostop çekmişti.”

Nedense Daniel’dan bahsettiğinde odanın köşesine baktım, ama konuştuğumuz süre içinde genç adam gitmiş olmalıydı. Düşününce bir süredir onu duymadığımı fark ettim. Gittiğini duymamış olmak beni rahatsız etti.

“Yani vampirler sürekli olarak insanlarını yenilemek zorunda mı kalıyor?”

“Çoğu.” Naomi başını salladı. “Stefan bildiğin gibi farklı davranıyor. Burada yaşayan on dört kişi var, belki de bir düzine kişi arada sırada ziyaret ediyor. Stefan genelde avlarını öldürmez.”

“Tommy,” dedi Rachel fısıldayarak.

Naomi elini önemli değil dercesine salladı. “Tommy zaten hastaydı.” Bana baktı. “Büyülü varlıklar ortaya çıktığında Stefan da büyülü varlıkların kendilerini açığa çıkarmaya karar vermesine sebep olan şeyler konusunda endişelenmeye başladı. Vampir ekibine ve vampirlerin yönetim kuruluna bu şekilde yaşamaya devam edip hayatta kalamayacaklarını söyledi. Çoktan kimseyi öldürmediği için büyük bir insan grubuna sahipti... Merhametli olmak konusunda meşhurdur. Marsilia’nın Stefan’ın bizim için bu kadar endişelenmesinin *şirin* olduğunu düşündüğünü duydum.” Bana alaycı bir bakış attı.

“Stefan deneyler yapmaya başladı. Vampirlerin insan ırkından faydalanabileceği yolları araştırdı. Lösemiden öldüğümü anladığında bana bir yaşam şansı sundu.”

Kafamda hesap yapıp kaşlarımı çattım. “Rachel Stefan’ın seni büyülü varlıklar ortaya çıktığında bulduğunu ve o sırada bir profesör olduğunu söyledi. Kaç yaşındaydın?”

Naomi gülümsedi. “Kırk bir.” Bu da şimdi altmışlarında demek oluyordu -hiç göstermiyordu. Benden daha büyük gözükmüyordu. “Stefan çoktan uzun bir hayatın sunabileceği şeyler arasında olduğunu biliyordu. Ona bağlı çocuklarından biri başka bir vampir onu öldürmeden önce yüzyılı aşkın süredir onunlaydı.”

“Bir vampiri beslemek insanın nasıl daha uzun yaşamasını sağlıyor?” diye sordum.

“Kanın değişimi sayesinde,” dedi Rachel. Parmağını dudaklarına götürdü ve manalı bir şekilde yaladı. “Kan alıyor ve biraz kanı geri veriyor. Ben beslemeye başladığımdan beri karanlıkta görebiliyorum... Demiri bile bulabiliyorum.” Bu bilgiyi nasıl karşıladığını görmek için kirpiklerinin altından bana baktı.

İğrenç, diye düşündüğümde tepkim onu hayal kırıklığına uğratmış gibi kaşlarını çatı. Belki daha çok korkmamı bekliyordu -ya da heyecanlanmamı.

Naomi yavan bir ses tonuyla, “Ve 1981’den beri lösemi belirtilerim kayboldu,” diye ekledi. “Joey her zaman medyum yetenekleri olduğunu ama Stefan’ın olduktan sonra eşyaları dokunmadan hareket ettirebildiğini söyledi.”

“Fazla değil,” dedi Rachel. “Tek yapabildiği bir kaşığı masada oynatmaktı.”

“Yani vampirler hastalıkları iyileştirebilir mi?” diye sordum.

Naomi başını salladı. “Kana bağlı hastalıklarda vampirler çok yardımcı olabilir. Stefan birkaç hastalığa karşı başarılı oldu, MS ve AIDS gibi. Ama lösemi dışındaki kanser hastalarına yardımcı olamadığını fark etti... Ya da Tommy gibi AIDS’i çok ilerlemiş hastalara.”

“Yani Stefan politik olarak olumlu bir vampir mi yaratmaya çalışıyordu?” diye sordum. Bu fikir inanılmazdı. “Gazete başlıklarını görebiliyorum, *Suçlanan Vampir Sadece İnsanları Kurtarmak İstiyor*. Ya da daha da iyisi, *Vampir Sitele-ri- Modern sitemize gelin. Hastalığınızı iyileştirip sizi güçlendireceğiz ve size sonsuzluk sunacağız*.”

“Öğle yemeğinde bize katılın,” diye ekledi Rachel dişlerini gösteren bir gülümseyişle.

Naomi bana hissiz bir bakış attı. “O kadar hırslı olduğunu sanmıyorum. Ayrıca bazı sorunlarla karşılaştı.”

“Marsilia?”

“İmmmm...” Naomi düşünceli gözüküyordu. “Uzun bir süre boyunca Marsilia liderden çok sadece bir figürdü. Stefan Marsilia’nın sürüldüğü için surat astığını söylemişti. Son kıştan sonra Marsilia daha fazla şeyi fark etmeye başladı. Stefan bu çabalarında onun desteğini almayı umuyordu. Diğer vampirleri insanlarına daha iyi davranmaya zorlamasını.”

“Ama...?” diye cümleyi başlattım.

“Ama Stefan’ın yapmaya çalıştığı şeyde çok fazla sorun vardı. Öncelikle, birçok vampirin onun kadar çok insana bakacak parası yoktur ve on iki insandan az kişiden beslenirlerse insanlar ölmeye başlar. Ayrıca birçok vampir Stefan kadar fazla insanı kontrol edemez. Koyunlarına kendilerini sevdirmeyi başaracak vampir azdır.” Son cümleyi söylerken anlamlı bir şekilde Rachel’a bakmıştı.

“Stefan en büyük sorunun kendilerini kontrol edemeleri olduğunu söylüyor,” dedi Rachel, Naomi’yi görmezden gelip. “Vampirler avcıdır. Doğalarında öldürmek vardır.”

Naomi başını salladı. “Birçoğu kendilerini kontrol etmemeyi seçiyor, yemek yemenin zevkini azalttığını söylüyor. Ama hepsi bazen beslenirken kontrollerini kaybediyor. Stefan bile.” Bir an gözlerindeki dehşeti gördüm, fakat göz kapaklarını indirip dehşeti kovdu. “Bir insan ne kadar uzun süre bir vampire ait olursa, o vampirin onu öldürmemeyi başarması o kadar zor olur. Stefan ona bağlı olanları öldürme güdüsünün çok ama çok güçlü olduğunu söylüyor... Ve bu güdünün zamanla daha da kötüleştiğini. Joey’yi aylarca Reno’daki ailesine yollardı. Bu güdü bütün vampirleri etkiliyor, sadece insanın bağlı olduğu vampiri

değil. O yüzden Stefan Andre'yi öldürmedi. Daniel ona bağlıydı... Andre'nin davranışı yanlışlıkla olabilirdi."

"Andre'nin insanları çok uzun süre hayatta kalmıyor," dedi Rachel. "Daniel dışında hiçbir vampir yaratmadı, çünkü hepsini zamanı gelmeden öldürüyor."

Yüzüme nasıl bir ifade yerleştiğini bilmiyorum ama birdenbire hızla konuşmaya başladı -Andre'nin kötü olmadığını vurgulayacak şekilde. "Estelle ve bazıları gibi yemeğiyle oyun oynamıyor."

Ama onu dinlemiyordum, Daniel'in yaşlarla dolu yüzüne bakıyordum. Onu sadece tek bir kez görmüştüm ve yüz hatlarından çok kokusunu tanımıştım. Rachel'in arkasında duruyor, bana bakıp fısıldıyordu. Odanın köşesine kıvrılmış olan kişinin o olduğunu anlamam birkaç saniye aldı. O sırada kokusunu tanımamıştım, fakat ölümler zaten her zaman bütün duyularıma hitap etmez.

Sonra ne dediğini anladım ve onu ilk gördüğümde neden onu tanımadığımı konusunda söylenmeyi bıraktım.

Sessiz, panik dolu bir sesle, "Beni yedi," diye fısıldıyordu. "Beni yedi." Tekrar tekrar bunu söyledi.

"Nerede?" diye sorup ayağa fırladım. "O nerede Daniel?"

Ama bu işe yaramadı. Daniel Bayan Hanna gibi değildi, Bayan Hanna sessizce ölmüş, her zamanki rutinine devam etmişti. Bazı hayaletlerin halletmesi gereken acil işleri olur -önemli birine son bir aşk veya öfke mesajı iletirler. Bazıları, özellikle de travmatik bir şekilde ölenler, ölüm anlarında sıkışıp kalırlar. En sık görülen hayalet türü budur -mesela VIII. Henry'nin Londra Kulesi'nin koridorlarında çılgınlık atarak koşturan beşinci karısı Catherine Howard gibi.

"Daniel?" diye sordum. Tepkisizliği hareketlerimin biraz yavaşlamasına sebep olmuştu.

Rachel konuşmayı bırakıp taburesinden kalkmış Daniel'a bakıyordu. Naomi ise boş boş beni izliyordu.

Daniel bir an sonra solup gitti ama onu artık göremeye başladıktan sonra bile sesi fısıldamaya devam etti.

"Onu gördün mü?" diye fısıldadı Rachel.

"Bu çok kötü bir şakaydı," diye sertçe çıkıştı Naomi.

Ona baktım. "Vampirlerle yaşamana rağmen hayaletlere inanmıyor musun?" diye sordum.

Rachel, "Daniel öldü," diye fısıldadı.

Başımı salladım. Bir vampirin nasıl bir hayalet olduğunu merak ediyordum -zaten ölü değil miydi? Uykusuzluktan sarhoş gibi olmuştum.

Naomi kıza döndü. "Rachel..."

"Ben de onu gördüm," dedi Rachel boş bir sesle. "Sadece bir an... Fakat oydu. Eğer Daniel öldüyse... Stefan hayatta olsaydı onun başına hiçbir şey gelmesine izin vermezdi." Etrafa hafifçe çıldırmış gibi baktı ve odadan çıktı. Acele adımlarının merdivenleri çıktığını duydum.

"Sana ne söyledi?" Sorusundan Naomi'nin bana inanıp inanmadığını anlayamıyordum ama bunun bir önemi yoktu.

"Hiçbir şey." Söylediği şeyi paylaşmamaya karar vermiştim. Bu buradaki kimseye yardımcı olmazdı ve Naomi onu duymamış gibi konuşmuştu. Kalktım ve bir bardak bulana kadar rastgele dolapları açtım. Bardağı suyla doldurup boğazım korkudan değil de susadığım için kurumuş gibi yaparak kana kana içtim. Büyücü gerçekten Daniel'ı yemiş miydi?

Littleton'ın oteldeki kadını öldürmesinin anısı gözlerimin önünde belirdi: Görüntü, koku ve ses olarak. Sadece bir an, ama o an boyunca sanki otele geri dönmüştüm. Garip davranmamış olmalıyım ki arkamı döndüğümde

Naomi bana ıglık atmış olan birine bakılacağı gibi bakmıyordu. Bardağı dikkatle tezgâha bıraktım.

“Eğer vampirler insanların yanında yaşıyorlarsa...” dedim sakın ses tonumdan gurur duyarak. “Vampir ekibinin yanında kim yaşıyor?”

“Sadece güçlü olan vampirler sadece insan kanıyla hayatta kalabilirler. Diğer hepsi vampir ekibiyle yaşıyor. Onlar Vampirlerin Sahibesinin besin kaynağı,” diye ekledi bir an sonra.

Ne demek istediğini anladım. “Vampirlerden mi besleniyor?”

Naomi başını salladı. “Ve onlara karşılık olarak çok ama çok az kan veriyor. O kan olmasa güçsüz vampirler ölür... Ve vampirleri beslemeye, onlardan beslenmeye sadece Marsilia’nın hakkı var. Orada insanları da tutuyor, hepsini beslemek için, ama o olmazsa güçsüz vampirler ölür.”

“Beslenmeye sadece onun mu hakkı var?” diye sordum. “Eğer buna karşı bir yasa varsa, Marsilia diğer vampirlerden beslenince eline bir şey geçiyor olmalı.”

“Evet. Ne olduğundan emin değilim... Sanırım güç ve kuvvet kazanıyor. Ve kendi yapmadığı vampirlerin davranışlarını sınırlandırma yetisi. Stefan’ı o yaptı ve sanırım Andre’yi de. Ama Estelle ve diğer birçoğu onun vampiri değil. Vampir ekibine dikkat etmeyi bıraktığı zaman onun için işleri Stefan ve Andre yürüttü. Fakat yaşlı vampirlerden bazıları kurallara uymamaya başladı.”

Şık giyimli adamı hatırlayıp, “Estelle ve Bernard,” diye önerdim.

Naomi başını salladı. “Vampir ekibinin dışında tek başına hayatta kalacak kadar güçlü tek vampirler onlar... Stefan, Andre, Estelle ve Bernard. Stefan Sahibelerinin besleyişı olmadan yaşayabilmeyi başardıklarında vampirlerin

bölgelerine sahip çıkmak istediklerini söylüyor, o yüzden kendilerine yönetecek bir grup insan buluyorlar.” Duraksadı. “Esasında beş. Sihirbaz tek başına yaşıyor.”

“Sihirbaz mı?” diye sordum.

Başını salladı. “Wulfe. Onu görmüş olmalısın. Stefan mahkemede olduğunu söyledi. Daniel’den daha genç gözüküyor ve beyaza çalan sarı saçları var.”

Sandalyenin sihrini yönlendiren çocuk.

“Marsilia dikkat etmezken Estelle ve Bernard birkaç yeni vampir yapmayı başardı ve onları kendilerine sakladı.”

“Yeni vampirlerden besleniyorlar,” dedim hikâyesinden çıkarım yaparak. “Bu onları olmaları gerektiğinden daha güçlü yapıyor.”

“Evet. Bu kısımdan tam emin değilim.”

“Tamam.”

“Bir sebepten dolayı Marsilia yeni vampirleri onların elinden alamıyor. Sanırım yeni vampirler yapıcılarıyla birkaç kez kan değiş tokuşu yaptıktan sonra o vampirin kanı olmadan hastalanıyor hatta ölüyor olabilir. Vampirler çok yavaş ürer, o yüzden yeni vampirlere çok dikkat ederler... Bu Bernard ve Estelle’in Marsilia’nın kaldıramayacağı kadar güç kazanıyor olduğu anlamına bile gelse.”

“Yani...” diye devam etti Naomi sözlerine. “Rütbelerde uyumsuzluk var. Stefan Marsilia’nın vampir ekibinin üzerindeki etkisini kaybettiğini düşünüyor. Kimse açık açık isyan etmiyor ama Vampirlerin Sahibesi tam olarak kontrolü elinde tutuyor da sayılmaz.”

“Büyücünün varlığı pozisyonuna nasıl bir etkiye bulunuyor?” diye sorduğumda bana sanki doğru sonuca varmış olan bir öğrenciymişim gibi gülümsedi.

“Şehirdeki bir vampir sorun çıkarıyor,” dedi. “Bu

Marsilia'nın halletmesi gereken bir problem... Fakat bu problem Stefan'ın halledemeyeceği kadar büyük çıktı. Vampirler... Ne kadar yaşlanırlarsa ölümden o kadar korkarlar. Stefan bana Marsilia'nın onu büyücünün arkasından yollamasının ceza olmadığını düşündüğünü, başkasını yollamayacağını, çünkü gitmeyeceklerini söyledi. En güçlü beş vampir arasında sadece Stefan ve Andre gerçekten Marsilia'ya ait."

Yani gerçekten bana geldiğinde Marsilia çaresiz durumdaydı.

"Marsilia büyücünün peşinden neden gitmiyor? Sahibe olan o, en güçlü olan kendisi."

Naomi dudaklarını büktü. "Alfa onun yerine gidebilecek savaşçıları varken kendisi gider miydi?"

"Çoktan gitti," dedim. "Kendi kavgalarını başkalarına yaptıran bir Alfa uzun süre Alfa olarak kalmaz."

"O ölmedi." Arkamdan gelen erkek sesine doğru döndüm.

Eşikte duran adam ellilerinde gözüküyordu, göbekli olsa da altında güç yattığı belliydi. Elllerine baktım ve hayat boyu yapılan zor işlerle yıprandıklarını görünce şaşırmadım. Benim gibi o da hayatını elleriyle kazanıyordu.

"Kim ölmedi Ford?" diye sordu Naomi. Ama adam onu tamamen görmezden geldi.

Parlak gözlerini bana dikip odaya doğru bir adım daha attı. Gözlerimi onunkilerden alamıyordum. "O ölmedi," dedi duyulu bir sesle. "Eğer ölseydi, eşğin gücü kaybolurdu. Andre eve giremediğinde buradaydım. Burayı yuva yapan tek kişi Stefan'dı. Ölseydi bilirdim."

Naomi, "Kes şunu Ford," dedi sertçe ve korkusunun kokusu dikkatimi Ford'un parlak, su gibi berrak bakışlarından uzağa çekti.

Gözümü kırıp bakışlarımı uzaklaştırdım. Hâlâ gündüdü, o yüzden Ford bir vampir olamazdı -ama buna yakın bir şey olduğunu düşünüyordum. Kolumu tuttu ve beni tabureden sarf etmesi gerektiğinden daha az çabayla çekti. İri adamlara alıştım, Samuel bir seksenden uzundu, fakat bu adam beni çok küçük hissettirmişti. Ama nasıl kavga edileceğini bilmiyordu, çünkü elinden kurtulmakta hiç zorlanmadım.

Geriye doğru iki adım attım ve Naomi aramıza girdi.

“Daniel öldü,” dedim Ford’a. “Hayaletini kendi gözlemlerimle gördüm. Warren, Stefan’ın yanında olan kurt adamlardan biri, çok kötü yaralandı ve sürünün bulması için geride bırakıldı. Diğer kurdun da Stefan’ın da ne durumda olduğunu bilmiyorum. Ama öğrenmeyi planlıyorum.”

Naomi yanına doğru ilerledi ve Ford’un göğsünü okşadı. “Şşş... Her şey yolunda.” Rahatlatıcı ses tonu Adam’ın sinirlenen yeni kurtlar üzerinde kullandığı tona benziyordu. Aynı ses tonuyla, “Artık gitsen iyi olur Mercedes,” dedi. “Ford Stefan’a bağlı olanlardan biri.”

Bu da öldüğünde bir vampir olabilir demekti, bunu görebiliyordum. Gözlerindeki parlaklık genetik bir hata değildi, vampirlerin öfkeli veya aç olduklarında gösterdikleri parıltılı taşlara dönüşmüştü.

Sabırsızca Naomi’yi kavradı, sanırım bana ulaşmak için onu kenara itecekti. Ama Naomi kafasını yana eğdi ve boynunu ona sundu, Ford da duraksadı, açıkça nabzının görüntüsü dikkatini çekmişti.

Naomi sadece korkmuş olsaydı orada kalıp ona yardım etmeye çalışırdım -ama Ford’a duyduğu heves rahatsız edecek kadar güçlüydü. Döndüm ve Ford Naomi’nin boynuna eğilirken dışarı çıktım.

Nefes alıp verişim düzene girdiğinde Stefan'ın evinden yarım kilometre kadar uzaklaşmıştım. Orada çok fazla şey öğrenmiştim -beklediğimden daha fazlasını- ve Littleton'ı bulmamı sağlayacak hiçbir bilgiye ulaşamamıştım. Diğer vampir evlerinin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve olsaydı bile büyücünün onu yapan vampirle beraber yaşadığına şüpheliydim -tabii Littleton'ı Marsilia'nın vampirlerinden birinin yaptığını varsayarsak.

Büyücünün Marsilia'ya sorun çıkarmasına neden olan birçok vampir olabilirdi. Ya da başka bir ekipten olan bir vampir Marsilia'nın içinde bulunduğu durumu görüp buradaki vampir ekibini ele geçirmek için önceden büyücüyü yollamış olabilirdi.

Bütün bunlar Marsilia'nın sorunuydu, benim değil. Ben büyücünün nerede olduğunu öğrenmek zorundaydım.

İşe yaramaz düşünceler üretmekle o kadar meşguldüm ki Rabbit'imi Doğu Kennewick'in düzlüğünden aşağı uzanan yola doğru sürerken eve giden yolu yarıladığımı fark ettim.

Belki de Warren, Adam ve Samuel'in neden Littleton'ın peşinden gittiğini biliyordu. Adam'ın evine doğru yola koyuldum. Warren birkaç saattir oradaydı ama kurt adamlar dönüşebildikten sonra çok hızlı iyileşirler.

Dün gece tartıştığım kurt adam yine kapıda koruma görevindeydi, fakat tartışmaksızın gözlerini devirip bana kapıyı açtı. Salondaki koltuklarda oturan birkaç sürü üyesi vardı, ama hiçbiri tam olarak arkadaşım değildi.

"Mercy?"

Jesse mutfaktaydı, elinde bir fincan sıcak çikolata tutuyordu.

"Baban ya da Samuel aradı mı?" diye sordum -gerçi cevap yüzünden anlaşılıyordu.

Başını iki yana salladı. “Darryl senin onları arıyor olduğunu söyledi.” Ses tonu bana bir sürü soru soruyordu. Babası nasıl bir tehlike altındaydı? Neden onu sadece ben arıyordum da bütün sürü aramıyordu?

“Warren nasıl?” diye sordum, çünkü Adam’ın kızına verebileceğim hiçbir cevap yoktu.

“Hâlâ kötü,” dedi. “Darryl gereken hızda iyileşmediği ve yemek yemediği için Warren’in dayanamayacağından korkuyor.”

“Onunla konuşmayı denemem gerek.”

Jesse’yi sıcak çikolatası ve endişeleriyle baş başa bıraktım.

Bodrumun kapısı kapalıydı, ama kapıyı çalmadan açtım. Odâda her kim varsa, Kyle hariç, dışarıda Jesse’yle konuştuğumu duymuş olmalıydı. Darryl oturduğu sallanan sandalyeden kafasını kaldırarak koyu gözlerini benimkilere dikti. Ben de eşikte durdum ve gözlerinin içine baktım.

“Mercy?” Kyle’in sesi gergindi ve neredeyse benim hissettiğim kadar yorgun geliyordu.

“Bir dakika,” diye mırıldandım gözlerimi Darryl’inkilerden alamadan. Neden şu an beni dominantlık savaşına davet etmesi gerektiğini hissettiğini bilmiyordum – ama bugün ondan emir almak istemiyordum.

Sonunda Darryl yere baktı. Bu itaatkâr olmaktan çok bıkkınlık göstergesiydi, ancak benim için yeterliydi. Tek kelime etmeden bakışlarımı çevirdim ve Kyle’in hâlâ dayanmakta olduğu duvara doğru ilerledim.

“Sorun nedir?” diye sordu Kyle.

“Aptal kurt adam oyunları.” Kafes kapısının önüne çömeldim. Warren insan formuna dönmüştü. Arkası bize dönük, yere kıvrılmıştı. Biri üzerine bir battaniye örtmüştü. “Darryl’in kafası şu an biraz karışık.”

Darryl homurdandı.

Ona bakmadım ama dudaklarımın empatiyle yukarı kıvrıldığını hissettim. “Bir çakalın emirlerine uymak bütün kurtları rahatsız eder,” dedim. “Yapılacak işler varken boş boş oturmak ise daha da kötü. Darryl daha zayıf bir kurt olsaydı beni odaya girdiğimde öldürürdü.”

Darryl’in homurdanması samimi bir kahkahaya dönüştü. “Benim yüzümden tehlike altında değilsin Mercy. Ne kadar *kafam karışık* olursa olsun.”

Ona bir bakış atmaya cesaret ettim ve rahatladım, çünkü Darryl o tembel hazır duruşunu kaybetmişti, artık sadece yorgun gözüküyordu.

Ona gülümsedim. “Warren konuşabiliyor mu?”

Darryl başını salladı. “Samuel bunun birkaç gün alacağını düşündüğünü söylemişti. Anlaşılan boğazına biraz zarar gelmiş. Dönüşmesinin iyileşmesine nasıl bir etkisi oldu bilmiyorum. Yemek yemiyor.”

“Uykusunda konuştu,” dedi Kyle.

Darryl’e ona duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemeye gerek görmeden bakıyordu. Darryl’in hep Warren’la bir sorunu olmuştu, Warren’ın ondan daha itaatkâr olmadığını fark etmeden önce bile. Dominant kurtlar içlerinden biri Alfa olmadığı sürece hep birbirinin yanında huzursuz olur. Bu da Darryl Warren etraftayken pis bir şekilde otokratik davranıyor demek oluyordu.

“Ne dedi?” diye sertçe araya girdi Darryl.

Kyle bir kurt adamı sinirlendirmenin tehlikesini önemsemeden. “Seni ilgilendiren bir şey değil,” dedi.

Ben ise Warren’ın omuzlarının gerginleşmesiyle daha çok ilgileniyordum.

“Kavga ederseniz onu rahatsız edeceksiniz,” dedim. “Darryl. Bran’dan haber aldın mı?”

Başını salladı ama dikkati hâlâ Kyle'daydı. "Buraya geliyor. İ lalletmesi gereken bir işi varmış, o yüzden bu gece geç saatlerde burada olacağını söyledi."

"Güzel," dedim. "Gidip bir şeyler yemeni istiyorum."

Bana şaşkınlıkla bakakaldı.

Gülümsedim. "Aç bir kurt adam huysuz bir kurt adam demektir. Birini yemeden önce git bir şeyler ye."

Ayağa kalkıp gerindi, hareketlerindeki katılık o sandalyede çok uzun süredir oturduğunu gösteriyordu.

Gitmesini bekledim, sonra hücrenin kapısını açtım.

"Darryl son birkaç saat boyunca bana bunun iyi bir fikir olmadığını söyledi," diye yorum yaptı Kyle.

"Muhtemelen değil," diye ona katıldım. "Ama Warren bu sabah beni dinledi."

Şiltenin ucuna oturdum ve Warren'in ayağını daha iyi kaplaması için battaniyeyi çektim. Sonra duvarla Warren'in arasına kıvrıldım.

Yüzü benimkinden birkaç santim ötedeydi, yıpranmış burun deliklerinin kıpraştığını görünce benim olduğumu anlaması için derin bir nefes verdim. Onu gördüğümünden beri geçen saatler boyunca görünüşü hiç düzelmemişti, çürükleri daha da koyuydu ve burnu ile dudakları daha fazla şişmişti. Darryl haklıydı: Bundan daha hızlı iyileşmesi gerekiyordu.

Ama Kyle Warren'in konuştuğunu söylemişti.

"Sorun değil," dedim Warren'a. "Burada sadece Kyle ve ben varız."

Kirpikleri kıpırdadı, sonra bir gözü çok azıcık açılıp tekrar kapandı.

"Adam ve Samuel kayıp," dedim. "Daniel öldü."

Gözlerini biraz açıp hafif bir ses çıkardı.

"Onu son gördüğünde hayatta mıydı?" Başını sallarmış

gibi bir hareket yaptı. Uzanıp yanağında yaralı gözükmeyen bir noktaya dokundum ve çok azıcık rahatladı. Kurtlar arasında vücut dili bana neredeyse kelimeler kadar fazla şey anlatır.

“Adam ve Samuel’e Littleton’ı nerede bulabileceklerini söyledin mi?” diye sordum.

Kalp atışları hızlanan Warren yatakta kıpırdandı, gözleri yine açıldı ve yanağından hayal kırıklığına bulanmış sinir dolu bir gözyaşı süzüldü.

Dudaklarına dokundum. “Şşş... Şşşş... Sen söylemedin. Anlıyorum. Ama başka biri söyledi.”

Bana işkence çekiyormuş gibi baktı.

“Nereye gittiklerini biliyor musun?”

“Onlar gitmeden önce biri Samuel’i aradı.” dedi Kyle.

Şaşkınlıkla kafamı kaldırıp Warren’in yatağının kenarına çömelmiş olan Kyle’a baktım. “Neden bunu kimseye söylemedin?”

“Darryl sormadı,” dedi. “Bütün bu süre içerisinde uyuduğumu düşündü... Ve onunla konuşmaya çalıştığımda beni dinleyecek ruh halinde değildi. Sana bunu daha önce söylemeliydim... Ama dürüst olmak gerekirse, dikkatim başka yerdeydi.”

Yatağa tekrar yaslandım. Kahrolası kurt adamlar. Sanırım Darryl’in aklına hiçbir insanı dinlemek gelmemişti. Darryl’in doktora derecesi vardı. Onun ülkedeki en iyi avukatlardan biri olmayı başarmış, en iyi on okuldan birinden mezun olacak kadar zeki bir adama dikkat etmeyi akıl edeceğini düşünürdüm.

“Onların yanında insan olmanın sinir bozucu olduğunu düşünüyorsan, bir de çakal olmayı dene,” dedim. “Peki Samuel ne dedi?” İşe yarar bir şey çıkmasını ummuyordum. Mesela nereye gittiklerini söylemiş olsaydı Kyle gu-

rurunun bu bilgiyi Darryl ile paylaşmasını engellemesine izin vermezdi.

“Samuel her kim aradıysa ona hiçbir şey söyleme fırsatı bulamadı. Aradılar, birkaç cümle söylediler ve telefonu kapadılar. Samuel Adam’ı kavradı ve ‘Hadi gidelim.’ dedi.”

Ona kasvetli bir bakış attım. “Onlar da seni görmezden geldi.”

Bu sefer gülümsedi, yorgun bir gülümsemeydi bu. “Görmezden gelinmeye alışık değilim.”

“Bana yaptıklarında beni de çok sinir ediyor.” Bakışlarımı yine Warren’a çevirdim. “Arayanın söylediklerini duydun mu?”

Duymasını beklemiyordum, o yüzden kıpırdanması beni şaşırttı.

Yıpranmış ağzı bir kelime oluşturmaya çalıştı. Dikkatle dinlemeye çalıştım ama kelimeyi anlayıp yatağa eğilen Kyle oldu.

“Tuzak mı?”

“Warren, kurt adamların Littleton’dan uzak durması gerektiğini biliyorum,” dedim. “Littleton onları arayıp Samuel’le Adam’ı kendisine mi çekti?”

Kafasını onaylamaya yetecek kadar kıpırdattı.

“Nerede olduğunu duydun mu?” Kıpırtısız kaldı. “Warren, başka hiçbir kurt adamın onun yanına gitmesine izin vermeyeceğim. Kyle da ben de sürüye onların nerede olduğunu söylemeyeceğiz, en azından Bran gelene kadar. Sadece vampirlere söyleyeceğim... Zaten bu onların sorunu.”

Söylemeye çalıştı, ancak Kyle da ben de ne dediğini anlayamadık. Sonunda Kyle, “Açıkça cevabı evet ya da hayır değil. Warren, hayatım, sadece bir kısmını mı duydun?”

Çabalarıyla açıkça yorgun düşmüş olan Warren başını salladı. Rahatladı ve tek bir şey daha söyledi.

“Kilise mi?” dedim. “Bu kadar mı?” Yüzüne dokunduğumda rahatladı. “Uyumaya devam et, Warren. Bran’ın her şeyi bilmesini sağlayacağız.”

Titreyerek içini çekti ve tamamen rahatlayarak kendinden geçti.

“Kyle, Bran buraya geldiğinde ona bunları söyleyebilir misin? Bu gece veya yarın sabah erkenden burada olmalı.” Warren’ın yatağından elimden geldikince dikkatle kalktım.

“Tamam. Sen ne yapacaksın?”

Yüzümü ovuşturdum. Bütün bedenim Warren’ın yanına yatıp uyumak isterken yataktan kalkmak çok fazla irade kullanmamı gerektirmişti. “Gece olmadan Littleton’ın nerede olduğunu bulabilirsem onu öldürebilirim.” Çantamda duran işe yarar vampir öldürme aletleri sayesinde.

“Yardım edebilir miyim?”

“Burada Warren’ın yanında kalarak, evet. Tekrar uyan-
dığında ona yemek yedirmeye çalış.”

Kyle Warren’a baktı, tekrar konuştuğunda yüzündeki her zamanki alaycı esprituelliikten eser yoktu: “Bunu yapan piçi bulduğunda onu öldür ve öldürürken canını acıt.”

Onu ayağa kaldırıp hücreden çıkardım. Warren’ın ona zarar vereceğini sanmıyordum ama bunu riske atmak istemiyordum.

Cep telefonum çaldı. Arayan Tony’ydi.

“Buna inanmayacaksın,” dedi. “Ve işe yarayacağından emin değilim.”

“Ne?” diye sordum.

“Gündüz olan olaylar... Dışarıdakilerin birkaçı dışında... Hepsi Kennewick’te olmuş. Kennewick Polis

Departmanı'nın etrafını saran bir düzende olmuş gibi gözüküyor."

"Polis Departmanı mı?" diye sordum.

"Evet. Sanırım aynı zamanda Kennewick Lisesi'nin veya senin evinin etrafında oluyor da olabilir. Ama Polis Departmanı tam ortada."

"Polis Departmanı'ndan ne kadar uzakta oluyor?" diye sordum.

"Yaklaşık üç ya da üç buçuk kilometre. Bazı olaylar Pasco'daki nehri karşılarında. Düzene uymayan olaylar da var... Fakat uzmanımız bana olayların önemli olacak kadar belli bir düzen oluşturduğunu söylüyor. Birkaç Richland'da, Benton City'de ve Burbank'ta olmuş. Bu hiç yardımcı oldu mu?"

"Bilmiyorum," dedim. "Belki. Teşekkürler, Tony. Sana bunun için birkaç iyilik borçlandım."

"O şeyi durdur yeter."

"Elimden geleni yapacağım."

Darryl ile merdivenlerin yukarısında buluştum.

"Haklıydın," dedi. "Yemek yemek işe yaradı."

"Hımm..." dedim. "Biri dün Samuel'i aramış. Ama Warren nereye gittiklerini bilmiyor."

"Warren uyanık ve konuşuyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Buna konuşmak diyemem ve yine uyudu. Telefonu Kyle duymuş. Sana söylemeye çalışmış." Darryl'in bunu algılamasını izledim. "Kyle'i dinlemeyi düşünsen iyi olur," dedim nazikçe, sonra ona daha fazla kızmayıp konuyu değiştirmek için, "Hayaletlerle konuşabilmemin neden vampirleri korkutabileceği konusunda bir fikrin var mı?" diye sordum.

Olumsuz bir şekilde homurdandı. "Bunun nasıl işe

varayacağını bilemiyorum. Son duyduğumda hayaletler kötülükten uzak duruyordu.” Bana değmeden yanımdan geçti.

Sanırmı bana nasıl büyük bir cevap verdiğinin farkında değildi.

Hayaletler insan değildir. Bayan Hanna ne kadar iyi sohbet ederse etsin eskiden varolduğu insanın bir anısıydı.

Çok aptaldım.

Bana rutinini değiştirdiğini söylemişti, ben de bunun çok üzücü olduğunu düşünmüştüm, çünkü her zaman ki alışkanlıkları olmadan muhtemelen daha çabuk solardı. Neden rutinini değiştirdiğini düşünmemiştim bile. Hayaletler, her zamanki düzenlerini takip eden hayaletler bunu yapmaz. Biri ona rutinini değiştirmesini söylemişti -kim olduğunu hatırlayamıyordum, sadece bir erkek ismi söylediğini hatırlıyordum. İzlediği yol Kennewick’i sarmalıyordu. Eğer büyücü Kennewick’teyse, Bayan Hanna ona rastlamış olabilirdi.

Ben merdivenlerden aşağı koşarken Jesse mutfak masasından başını kaldırdı. “Mercy? Bir şey mi buldun?”

“Belki,” dedim kapıya doğru ilerlemeye devam ederken. “Ama birini bulmam gerek.” Saatime baktım. Sekizi yirmi yedi geçiyordu. Hava kararmadan önce bir buçuk saatim vardı -tabii büyücü uyanmak için havanın tamamen kararmasını bekliyorsa.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

12. BÖLÜM

Tri-Cities'te yaşadığım zamanın çoğu boyunca Bayan Hanna şafaktan günbatımına dek alışveriş sepetini aynı yolda itmişti. Onu hiçbir zaman takip etmemiş olsam da birçok yerde görmüştüm, o yüzden izlediği yol hakkında oldukça fikir sahibiydim. Fakat yolunu nasıl değiştirdiği konusunda hiçbir fikrim olmadığından her yere bakmak zorundaydım.

İlk kiliseye vardığımda yolun kenarına çıktım ve arabanın içinde tuttuğum defteri çıkarıp kilisenin adını ve adresini yazdım. Bir saat sonra elimde on bir kilisenin ismi vardı, hepsi Kennewick Polis Departmanı'na yakındı ama hiçbirinde BURADA BİR BÜYÜCÜ UYUYOR diyen alevli bir tabela yoktu. Güneş oldukça alçalmıştı ve midem korkuyla kasılmıştı.

Eğer Bayan Hanna'nın Littleton'dan uzak durmak için yolunu değiştirmesi konusunda yanılıyorsam, bu son saati boşa harcamıştım. Haklıysam da vaktim tükenmek üzereydi.

Ayrıca bakacağım yerler de bitiyordu. Kennewick Lisesi'nin yanına park ettim ve düşünmeye çalıştım. Eğer Bayan Hanna yolunu değiştirmeseydi onu bulmak çok

daha kolay olurdu. Gerçi ölü olmasaydı daha da kolay olurdu. Onu görebileceğime inanıyordum, ancak hayaletler genelde sadece bazı duyulara hitap eder: Vücutları olmayan sesler, soğuk noktalar ya da sadece parfüm kokusu olabilirler.

Onu hemen bulmazsam hava kararacaktı ve Littleton'la en güçlü olduğu anda karşılaşmak zorunda kalacaktım -hem iblis hem de vampir olduğu zaman.

Garfield ve Onuncu Sokak arasındaki ışıktaki durdum. Bu trafik olmasa bile uzun süre yanan kırmızı ışıklardandı. "En azından Littleton'la karanlık olduktan sonra tek başıma uğraşmak zorunda kalmayacağım çünkü o zamana dek Andre'yi arayacağım." Ellerimi direksiyona vurdum, kırmızı ışık yüzünden sabırsızlanmıştım. "Fakat Bayan Hanna'yı gece olmadan bulamazsam hiç bulamayacağım." Bayan Hanna geceleri evine gidiyordu.

Düşündüğüm şeyi sesli söyledim, çünkü bu kadar aptal olduğuma inanamıyordum. "Bayan Hanna geceleri evine gidiyor."

Hâlâ trafik yoktu, o yüzden ayağımı gaza bastırdım ve yetişkin hayatım boyunca ilk defa bir kırmızı ışıkta geçtim. Bayan Hanna nehrin kenarında, Blue Köprüsü'nün hemen doğusunda küçük bir karavanda yaşıyordu ve o kısma geçerken toplamda üç kırmızı ışıkla karşılaştım. O ışıklarda da durmaksızın yoluma devam ettim.

Bayan Hanna'yı VW satan yerin kenarındaki kaldırımında alışveriş sepetini iterken buldum. Arabamı sokağın yanlışı tarafına park edip dışarı fırladım ve adımları haykırma isteğini bastırdım. Şaşırان hayaletler genelde yok olurlar.

Bunu aklımda tutarak ona yaklaşırken hiçbir şey söylemedim. Onun yerine sokağın dörtte biri boyunca yanında sessizce yürüdüm.

“Ne güzel bir akşam,” dedi sonunda. “Hava güzelleş-
ceğe benziyor.”

“Umarım.” Derin derin nefes aldım. “Bayan Hanna...
Kabalığımı hoş görün ama her zamanki düzeninizi değiş-
tirmenizi düşünüyordum.”

“Tabii hayatım,” dedi boş boş bakınarak. “O genç ada-
mın nasıl?”

“Problem de bu,” dedim. “Sanırım bazı sorunlarla kar-
şılaştı. Neden tamirhaneme farklı bir zamanda geldiğinizi
bana açıklayabilir misiniz?”

“Ah, evet. Çok üzücü. Joe her zamanki yolumun güvenli
olmadığını söyledi. Zavallı Kennewick’imiz çok büyük
bir şehre dönüşüyor, değil mi? Artık bir kadının gündüz
dışarıda yürümesinin güvenli olmaması çok korkunç.”

“Çok korkunç,” diye onayladım. “Joe kim ve nerelerde
yürümenizi istemiyor?”

Alışveriş sepetini durdurdu ve bana nezaketle gü-
lümsemi. “Ah, Joe’yu tanıyorsun, canım. Yıllarca Cemaat
Kilisesi’nde kapıcılık yaptı. Binasına olanlar yüzünden çok
üzgün ama kim bir kapıcının fikrine önem verir ki?”

“Kilise nerede?” diye sordum.

Şaşkın bir şekilde bana baktı. “Seni tanıyor muyum, ca-
nım? Tanıdık gözüküyorsun.” Ben daha uygun bir cevap
veremedim batan güneşe bakıp, “Korkarım gitmem gere-
kiliyor. Karanlık bastırdıktan sonra etraf güvenli olmuyor,”
dedi.

Beni karavanların bulunduğu avlunun önünde tek ba-
şıma bıraktı.

Alabama doğru hızla ilerleyip, “Cemaat Kilisesi...” diye
mırıldaıdım. Listemdeki kiliselerden hiçbirinin adında ce-
maat kelimesinin olmadığını biliyordum ama arabamda bir
telefon rehberi vardı.

Rehberde Cemaat Kilisesi diye bir kayıt yoktu, o yüzden Pasco'daki kayıtlara baktım, orada tek bir kilise vardı, ancak bu hiç yardımcı olmamıştı. Bayan Hanna'nın izlediği yol nehrin öteki tarafına kadar gitmiyordu.

Cep telefonumu çıkardım ve Gabriel'i aradım. Küçük kız kardeşlerinden biri hayaletlere takıktı. Annesi yanında olmadığına konuşmasına izin verdiğim zamanlarda ofisi-mi temizlerken sürekli hayaletlerden bahsedirdi.

"Merhaba Mercy," diye cevapladı Gabriel. "Nasılsın?"

"Rosalinda'yla yerel hayalet hikâyeleri hakkında konuşmam gerek," dedim. "Orada mı?"

Ufak bir duraksama oldu.

"Hayaletlerle sorun mu yaşıyorsun?"

"Hayır, bir hayaleti bulmam gerek."

Ağzını ahizeden çekti. "Rosalinda, buraya gel."

"Televizyon izliyorum, Tia yapsa olmaz mı? O bugün hiç iş yapmadı."

"İş yapmayacaksın. Mercy sana bir şey sormak istiyor."

Gabriel telefonu kardeşine uzatırken birkaç ufak gürültü çıktı.

"Alo?" Sesi ağabeyiyle konuşurken olduğundan çok daha tereddütlüydü.

"Bana geçen sene okul için yerel hayaletler üzerine bir rapor hazırladığını söylemiştin."

"Evet," dedi hevesli bir şekilde. "5 almıştım."

"Eskiden bir kilisede çalışan Joe adında bir hayaletle ilgili bir şey duyup duymadığımı bilmeliyim." Hayalet olmak zorunda değil ki, diye düşündüm. Ne de olsa ben de Bayan Hanna'yla konuşuyordum -ve ben hayalet değildim. Ve Joe hayalet bile olsa onun hakkında hikâyeler olacağı kesin değildi.

"Ah, evet. Evet." Gabriel'in hiç aksanı yoktu ama kız

kardeşinin açıkça İspanyol olan sesli harf aksanı hevesle neşelenen sesine renk katıyordu. "Joe çok meşhur biridir. Bütün hayatını kilisesini temizleyerek geçirmiş... Sanırım altmış dört yaşına gelene dek. Bir Pazar günü, papaz... Hayır ona başka bir şey diyorlardı. Rahip sanırım. Her neyse, rahip kiliseyi açmaya geldiğinde Joe'yu mutfakta ölü bulmuş. Ama Joe orada kalmaya devam etmiş. Eskiden o kiliseye giden insanlarla konuştum. Bazen kimse yokken bile ışıkların açık olduğunu söylediler. Ve kapılar kendi kendilerine kilitlenirmiş. Bir kişi Joe'yu merdivenlerde gördüğünü söyledi ama buna tam olarak inanmıyorum. O adam sadece hikâye anlatmayı seviyordu."

"Kilise nerede?" diye sordum.

"Ah. Apartmanımızdan çok uzakta değil." dedi. "İkinci veya Üçüncü sokakta, Washington'dan birkaç sokak ötede." Polis Departmanı'ndan da çok uzak değildi yani. "Biraz fotoğrafını çekmeye gitmiştim. Artık bir kilise değil. Kilisenin insanları yeni bir kilise açmış ve eski binayı başka bir kiliseye satmış. Sonra da o kilise binayı başka birine satmış ve satın alanlar binayı özel bir okula dönüştürmüş. O insanlar iflas etmiş, bir boşanma olmuş ve aralarından biri, karı kocadan hangisi hatırlamıyorum, kendisini öldürmüş. En son oraya gittiğimde kilise boştu."

"Teşekkürler, Rosalinda." dedim. "Bilmek istediğim de tam olarak buydu."

"Hayaletlere inanıyor musun?" diye sordu. "Annem saçmalık olduğunu söylüyor."

"Belki de öyledirler," dedim annesine karşı çıkmayı istemediğim için. "Ama birçok insan birçok saçmalığa inanıyor. Kendine iyi bak."

Güldü. "Sen de. Görüşürüz, Mercy."

Telefonu kapadım ve kararan gökyüzüne baktım. Vam-

pirlerin uyanıp uyanmadığını öğrenmenin tek bir yolu vardı. Arka cebimden Andre'nin kartını çıkardım ve numarasını tuşladım.

"Selam, Mercy," diye yanıtladı. "Bu gece ne yapıyoruz?"

Andre telefonunu cevaplar cevaplamaz büyücüyü gündüz sersemliğinde yakalama şansımın bittiğini anladım. Ertesi sabaha kadar bekleyebilirdim. O zaman Bran'le beraber büyücünün peşine düşebilirdik. Bran, zihnimde, iblisin etkilerinden muaftı. O soğuk sükûnetini hiçbir şeyin bozabileceğini sanmıyordum.

Fakat eğer yardım beklersek, ertesi sabahı beklersek, Adam'ın da Samuel'in de öleceğine emindim.

"Nerede olduğunu biliyorum," dedim Andre'ye. "Tamirhanemde buluşalım."

"Harika. Elimden geldiğince çabuk geleceğim," dedi. "Önce bazı hazırlıklar yapmam gerek ama uzun sürmez."

Tamirhaneye gidip beklemeye başladım. Bran'in cep telefonunu aradım ve telesekreteriyle karşılaştım. Bunun Bran'in yardım edemeyecek kadar geç kalacağına dair bir işaret olduğuna karar verdim. Ona tamirhanemdeki kasaya bakmasını söyledim ve şifremi verdim. Sonra bilgisayarın başına geçtim ve yaptığım her şeyi, gideceğim yer hakkındaki her şeyi yazdım. Littleton'ın peşinden giden diğer herkes gibi beni de merak etmeyeceklerdi.

Bitirdiğimde Andre hâlâ gelmemişt, o yüzden e-postamı kontrol ettim. Annem bana iki tane e-posta atmıştı. Üçüncü posta ise tanımadık bir adresten gelen eski bir dosyaydı. Tam silecektim ki konu başlığında CORY LITTLETON yazdığını gördüm.

Beckworth sözünü tutmuş, benim için Littleton hakkında bilgi toplamıştı. E-postası kısa ve bilgilendiriciydi.

Bayan Thompson,

Bulabildiğim bütün bilgi burada. Bu bilgiyi Chicago polisinde çalışan ve bana iyilik borcu olan bir arkadaşımдан öğrendim. Littleton yaklaşık bir yıl önce cinayetten sorgulanırken Chicago'dan kaybolmuş. Arkadaşım eğer bu adamın nerede olduğunu biliyorsa bunu açıklamamın iyi olacağını söyledi -FBI da onu arıyormuş.

Tekrar teşekkürler,
Beckworth

Dört pdf dosyası, bir iki tane de jpg vardı. Jpg'leri açtım. İlki Littleton'ın bir şhrin kenarında dururkenki fotoğrafıydı. Sağ köşede geçen sene Nisan ayında çekilmiş olduğuna dair bir tarih vardı. Onu son gördüğümünden en az yirmi kilo fazlası bulunuyordu. Emin olamıyordum ama duruşundaki bir şey nedense bana o sırada insan olduğunu düşündürdü.

İkinci fotoğrafı açtım. Littleton bir barda başka bir adamla konuşuyordu. Littleton'ın yüzü gerçek hayatta hiç görmediğim kadar neşeliydi. Konuştuğu adam yana dönmüştü, o yüzden sadece profilini görebiliyordum. Ama bu yeterliydi: Konuştuğu kişi Andre'ydi.

Ben Bran'e ikinci bir mektup yazmayı bitirdiğim an Andre geldi. Mektubu kasaya attım, Zec'nin vampir yok edici çantasını kaptım ve kaderimle yüzleşmek üzere yola koyuldum.

Andre BMW Z8'iyile beni aldı. Stefan'ın Scooby Doo minibüsü ona nasıl uyuyorsa, Andre'ye de bu araba uyuyordu. Bu beni biraz şaşırttı, çünkü Andre şimdiye kadar hiçbir zaman bana zarif ve güçlü gelmemiştir. Ona kirpiklerimin altından hızlı bir bakış attım ve bu gece ikisi birden olduğunu fark ettim, bu da bana vampir ekibinin en güçlü altı vampirinden biri olduğunu hatırlattı.

En güçlüsü olabilmek adına bir büyücüyü bir vampire dönüştürmüştü. Ve Stefan'la beraber Littleton'la karşılaştığımız gün büyücünün kontrolünü kaybettiğine hayatım üzerine bahse girebilirdim.

Andre benim için bir bilmeceydi, o yüzden Stefan'ın onun hakkındaki görüşüne güveniyordum -ve Stefan'ın insanların Andre'nin Marsilia'ya sadık olduğunu ve Stefan'ı kışkırttığını söylemesine.

Daniel bir denemeydi, Littleton'ın yeni bir vampire ne yapabileceğini görmek için kullanılmıştı. Eğer işler iyi gitmeseydi Andre bununla başa çıkabilirdi -ne de olsa Daniel onun vampiriydi. Fakat Littleton kendini kanıtlamıştı, o yüzden Andre onu Stefan'a karşı kullanmıştı. Ama eğer Andre hâlâ Marsilia'nın adamıysa o zaman oteldeki katliama göz yummuş olamazdı. Ancak Littleton'ın o gece emirlere uymadığına inanmamı sağlayan en önemli şey Stefan'ın hayatta kalmasıydı. Andre'nin Stefan'ı öldürmüş olacağını düşünüyordum. Marsilia'nın Stefan'a duyduğu sevgiden dolayı değil -Stefan her zaman, çok açıkça, Andre'den daha iyi olduğu için.

Littleton'ı yaratan vampirle aynı arabaya binmiştim çünkü o da büyücüyü benim kadar istiyordu -Littleton'ın özgür bir şekilde hareket etmesini kaldıramazdı, bu onun için gitgide daha fazla sorun yaratırdı. Arabasına binmiştim... Çünkü Adam ve Samuel'i hayatta tutmak için tek şansım Andre'yle işbirliği yapmaktır.

Ona nereye gittiğimizi söylediğimde, “Kilise kutsal bir yerdir,” diye bilgilendirdi beni Andre. “Kilisede olamaz. O bir vampir.”

Yüzümü ovuşturdum, beynimin içinde sürekli “onları bulmak zorundayız” diye tekrarlayan fısıltıyı duymazdan geldim ve düşünmeye çalıştım. Çok yorgundum. Kırk saatte uzun bir zamandır ayakta olduğumu fark ettim.

“Pekâlâ,” dedim. “Vampirlerin kutsal yerlerde durmadığının söylendiğini hatırlıyorum.” Doğru olmayan birçok şeyin arasına sıkıştırılmış bir bilgiydi bu -mesela vampirlerin sudan geçemeyeceği yalanı gibi. “Ama Littleton kilisede kalıyorsa bunu nasıl açıkladın?”

Üçüncü sokağa saptı ve kiliseye benzer binalara bakabilmemiz için yavaşladı. Gabriel’in kız kardeşi kilisenin Washington’ın neresinde olduğunu söylememiştir. Tamirhanem Washington’ın doğusunda olduğu için bakmaya oradan başlamıştım. Birkaç düğmeye basıp sonunda penceremi açmayı başardım ve derin derin nefes aldım.

“Bir düşüneyim,” dedi. “Belki iblis kuralı değiştirmiştir, ancak iblislerin de kutsal mekânlarda duramaması gerekir. Ya da kilisenin kutsallığı kaybolmuş olabilir.”

“Bir süre okul olarak kullanılmış,” dedim umutla.

Başını iki yana salladı. “Kerhane olarak kullanılmadığı sürece kutsallığı kaybolmaz. Bir kilisenin kutsallığını bozmak için çok büyük günahlar gerekir... Aldatmak, cina yet... O türde bir günah.”

“Peki ya intihar?” diye sordum. Gabriel’in kız kardeşi intiharın kilisede gerçekleştiğini söylememiş olsa da orada olmadığını da söylememiştir.

Andre bana baktı. “O zaman bir iblisin kutsallığı bozulmuş bir kilisede yaşamaktan büyük keyif alacağını düşünebilirim.”

Washington'da trafik bu gece pek yoğun değildi ve Andre dur işaretlerine aldırmadan birçok küçük spor arabayı solladı.

"Bu olay bittiğinde..." diye kasvetle mırıldandım. "Bir daha asla bir vampirle aynı arabaya binmeyeceğim."

Rosalinda haklıydı. Kilise Washington'dan iki sokak ötedeydi. Etrafında hiç işaret yoktu, ama açıkça bir kiliseydi.

Beklediğimden daha büyüktü, Pazarları gittiğim kilisenin neredeyse üç katı kadardı. Eski kilisenin bir zamanlar büyük bir bahçesi olduğu belliydi, ancak artık bahçede neredeyse diplerine kadar kesilmiş güneşten kavrulmuş otlar vardı. Otopark da çok iyi durumda değildi; asfaltta ziftten çok taş kalmıştı ve zeminin çatlamış yerlerinden otlar fişkinliyordu. Etrafa bakındım ama Littleton'ın kullandığı BMW'den eser yoktu.

Andre kiliseyi görür görmez kenara çekti ve sokağın karşısına, bir zamanlar çiftçi eviymiş gibi gözüken iki katlı Viktoryan stili evin önüne park etti.

"Arabasını görmüyorum," dedim.

"Belki de çoktan avlanmaya çıkmıştır," dedi Andre. "Ama bence haklısın, buradaymış. Burası kalacağı türden bir yer." Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Bunu yapınca konuşurken aldığı birkaç küçük nefes dışında bütün gece boyunca nefes almadığını fark ettim. Vampirlerin etrafında olmaya çoktan alışmış olmalıydım!

Ben de derin bir nefes aldım ama etrafta çok fazla koku vardı. Köpek, kedi, araba, bütün gün güneşte kavrulmuş asfalt ve bitki kokuları. Daha bakmadan önünde durduğumuz evin arkasında bir gül bahçesi olduğunu ve etraftaki birinin komposto pişirdiğini anladım. Kurt adam, iblis ya da vampir kokusu almıyordum -Andre dışında. Adam'ın

veya Samuel'in burada olduğuna dair bir işaret olacağına ne kadar güvendiğimi şimdiye kadar fark etmemiştim.

"Hiçbir koku almıyorum."

Andre tek kaşını kaldırdığında nedense onun çok yakışıklı görüldüğünü fark ettim. Ve haklı olduğumu... Gerçekten bu gece onda farklı bir şeyler olduğunu... Daha fazla bir şeyler olduğunu.

"Littleton aptal değil," dedi. "Sadece aptal bir vampir iz bırakır." Sesinde birazcık gurur gizliydi.

Bir an kiliseye baktı, sonra Andre arabadan inip sokakta yürümeye başladı ve ben de onu takip etmek zorunda kaldım.

"Biraz gizli saklı davranmamız gerekmez mi?" diye sordum.

"Eğer içerideyse, zaten burada olduğumuzu biliyordur," dedi. "İçeride değilse de zaten gizlenmemize gerek yok."

Duyularımı elimden geldiğince uzağa yönelttim ve keşke güller bu kadar keskin kokulu olmasaydı, diye düşündüm. Hiçbir şeyin net olarak kokusunu alamıyordum. Keşke Andre'nin bu gece benim tarafımda savaşağından emin olsaydım.

"Eğer ona ani bir saldırı düzenlemeyi planlamıyorsan..." diye sordum. "Neden sokağın karşısına park ettin?"

"O araba için yüz binden fazla para verdim," diye hissizce belirtti Andre. "Ve arabamdan az çok hoşlanıyorum. Bir sinir krizi esnasında parçalandığını görmek istemem."

"Littleton'dan neden daha fazla korkuyorsun?" diye sordum. Ben korkuyordum. Kendi korkumun kokusunu güllerden daha fazla alıyordum, güllerin kokusu garip bir şekilde sokağın karşısına geçince daha da artmıştı.

Andre yoldan çekilip kaldırımıa çıktı, sonra tamamen

durup bana baktı. “Bu akşam çok fazla beslendim,” dedi garip bir gülümsemeyle. “Sahibem beni bizzat besledi. Bizi zaten bağlayan bağlar ve içimdeki taze kanı sayesinde ihtiyacım olduğu zaman onun yeteneklerini ve gücünü kullanabilirim. Bizi yenmek için ona bir iblis yardım ediyor olsa da o sadece yeni bir vampir.”

Littleton’ın Stefan’ı ne kadar kolay alt ettiğini hatırlayınca şüphelendim. “O zaman neden Marsilia kendi gelmedi?” diye sordum.

Çenesi samimi bir şokla gerildi. “Marsilia bir hanımefendi. Kadınlar savaş alanına ait değildir.”

“O yüzden beni mi getirdin?”

Yine ağzını açtı, sonra tekrar kapadı, bana söylemeyi düşündüğü şey yüzünden biraz utanmış görünüyordu.

“Ne?” dedim. Biraz eğlenmeye başlamıştım -ki bu korkmaktan çok daha iyiydi. “Birine vampir olmadığı için önemli olmadığını söylemek nezaket gereği mi?”

Andre şaşkın bir tavırla yıllardır boyanmamış yıpranmış kapılara uzanan beton basamaklardan çıkmaya başladı. Ben de onu takip ettim.

“Evet,” dedi sonunda elini kapının kulpuna koyup. “Ve nazik olmayı tercih ediyorum.” Dönüp bana baktı. “Sahibem bu vampiri bulmayı başarabilecek tek insanın sen olduğuna emindi. Bazen gelecekte bazı anları görebiliyor. Sık değil ama gördükleri nadiren yanlış çıkar.”

“Yani hepimiz hayatta mı kalacağız?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Fakat vampir ekibinin onuru adına büyük bir risk aldığını anlıyorum. Çok kırılgansın...” Elini uzattı ve parmak uçlarıyla yanağıma dokundu. “Neredeyse insansın. Onurum üzerine seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum.”

Bir an göz göze geldik, sonra geriye doğru çabucak iki adımı attım, neredeyse merdivenlerden düşecektim. Stefan'ın onuruna güveniyordum -Andre'ninki ise şüphe-liydi.

Ön kapıların ikisi de kilitliydi ama hiçbiri bir vampiri dışarıda tutmak üzere tasarlanmamıştı. Andre kapılardan birine omuz atıp pervazı kırdığı an kapı aşağı düştü. Açıkça bu gece hiç gizli davranmıyorduk.

Zee'nin çantasını indirdim ve içinden kazıkla hançeri çıkardım. Zee hançer için bir kılıf ve kemer de koymuştu, o yüzden en azından bir elimde hançer, bir elimde kazık koşmak zorunda kalmayacaktım. Andre'nin hançerle ne yaptığını sormasını bekledim ama beni görmezden geldi. Bütün dikkatini kiliseye yöneltmişti.

Andre eşikte temkinli bir şekilde duruyordu.

Acceyle kemeri bağlarken, "Hâlâ kutsal bir mekânsa ne olur?" diye sordum.

"O zaman alev alırım," dedi. "Fakat kutsal olsaydı buraya kadar gelmeden önce hissederdim." Konuşurken eşikten geçti ve kilisenin içinde durdu. "Burası kutsal değil," dedi gereksiz bir şekilde.

Onu fuayeye doğru takip ettim ve etrafa bakındım. Fua-ye on ya da yirmi insanın rahatça durabileceği kadar geniş-ti. Zemin muşamba parkelerle kaplıydı, eski oldukları için çatlamışlardı ve lekeliydiler. Yukarı çıkan güzelce işlenmiş bir tırabzanı olan geniş bir merdiven vardı. Merdivenin yanında bir çift ikili kapı fark ettim, açıklardı, o yüzden arkalarındaki geniş, boş odayı görebiliyordum, orası ibadethane olmalıydı.

İçerisi karanlık olsa da dışarıdaki sokak lambalarının ışığını geçirecek kadar yukarıda olan pencereler vardı. Ger-

çok bir insan hareket etmekte zorlanabilirdi ama Andre ve benim için ışık yeterliydi.

Andre ibadethanenin kapısına doğru ilerleyip havayı kokladı. “Gel buraya gezgin,” dedi. Sesi karanlık ve sert geliyordu. “Bana ne kokladığını söyle.”

Durduğum yerden de söyleyebilirdim, ama yine de kafamı ibadethaneye soktum.

Tavan başımızın üzerinde iki kat yükseklikteydi, şehrin loş ışığıyla gümüşü bir şekilde parlayan iki duvar da buğulu camlarla kaplıydı. Zemin tahtadandı, kilise oturaklarının bir zamanlar durduğu yerlerde izler vardı.

Bazı pencereler ve duvarlar graffitiyle süslenmişti -muhtemelen mahalledeki çocuklar yapmıştı. Bir vampirin veya iblisin *iyi zaman geçirmek için arayın* -veya *Juan Penny’yi Seviyor* yazacağını düşünemiyordum. Birkaç tane çete işareti de vardı.

Odanın öteki tarafında yüksek bir platform göze çarpıyordu. Odanın geri kalanı gibi platform da soyulmuştu... Ne org, ne de piyano duruyordu. Ama biri cüruf briketlerinden bir masa oluşturmuştu. O masanın ne için kullanıldığını öğrenmek için daha fazla yaklaşmama gerek yoktu.

“Kan ve ölüm kokusu,” dedim. Gözlerimi kapadım. Bu daha hafif olan kokuları almama ve ağlamama sebep oldu. “Ben,” dedim. “Warren. Daniel. Ve Littleton.”

Büyücünün inini bulmuştuk.

“Fakat Stefan’ın kokusu yok.” Andre tam arkamda duruyordu. Sesi odanın girişlerinde yankılanmıştı.

Sesinden bir şey anlayamamıştım ama arkamda olmasından dolayı rahat değildim. Naomi’nin bütün vampirlerin bazen kontrollerini kaybettiğini söylediğini hatırladım -dahası oda kan ve ölüm kokuyordu.

Andre’nin yanından geçip tekrar fuayeye çıktım.

“Stefan’ın kokusu yok,” diye ona katıldım. “En azından burada.”

Fuayenin öteki tarafında bir koridor vardı, iki tarafında da kapılar duruyordu. Kapıları açtım ve üç oda, bir sıcak su ısıtıcısı ve geniş bir sigorta kutusu olan bir dolap buldum.

“Burada olamaz,” dedi Andre. “Çok fazla pencere var.” Beni takip etmemiş, araştırmam bitene kadar fuayede beklemişti.

Bodruma giden merdivenleri koronun kullandığı çatı katına çıkan merdivenlerin hemen arkasında bulduk. Andre elimde kazık olmasına rağmen arkasında olmamdan rahatsız olmuyormuş gibiydi, o yüzden onu aşağı inerken takip ettim.

Adımlarımız sessiz olmasına rağmen merdivenlerde yankılanıyordu. Hava kuru ve tozluymuştu. Andre dipteki kapıyı açtığında havadaki kokular aniden değişti.

Artık Stefan’ın, Adam’ın ve Samuel’in kokusunu alabiliyordum, Littleton’ın kokusunu da -ama en keskin koku iblisin kokusuydu. Otelde olduğu gibi, birkaç nefesten sonra iblisin pis kokusu her şeyi bastırdı. Merdivenlerin dibindeki kapı bütün kokuları saklamıştı.

Artık daha da sessiz yürüyorduk -gerçi Andre’nin de söylediği gibi Littleton buradaysa içeri girdiğimizi duymuş olmalıydı.

Bodrum yukarıdan daha karanlıktı ve doğaüstü görme yeteneği olmayan biri hiçbir şey göremezdi. Bir girişe vardık, yukarıdaki fuayeye benzer bir yerdi.

Merdivenin yanında bir çift tuvalet vardı, ilk kapıyı ittiğimde BAY tabelası düştü. Sokak lambalarının ışığı candan içeri süzülüyordu, bu sayede içeride sadece tek bir kırık pisuvar olduğunu görebildim.

Kapıyı kapadım. Andre öteki tuvaleti kontrol etmiş ve

bir vestiyeri geçip kısa bir koridora girmişti. Yukarıdaki koridorun tamamen aynısıydı, kapıların yerleri bile aynıydı.

Andre'yi o koridorda bırakıp merdivenlerin öteki tarafını araştırmaya başladım. İlk girdiğim oda oldukça geniş bir mutfaktı, ancak buzdolabının ve fırının olduğu yerler boştu. Dolapların kapakları açıktı ve içleri boştu. Duvarda, tezgâhın tam üzerinde yarım bir servis penceresi olduğunu fark ettim. Burayı açınca kilise üyeleri mutfaktan öteki taraftaki odaya, fuayeye girmeden yemek servisi yapıyor olmalıydılar.

Bir şey arkamda yere sürününce hemen döndüm, ama sesi çıkaran sadece bir fareydi. Fare yoluna devam etmeden önce bir süre birbirimize baktık. Kalbim kulaklarımda uğulduyordu sanki -aptal fare.

Dışarı çıktığımda Andre mutfağın yanındaki ikili kapının önünde duruyordu. Kapı zincirlenmişti ve kilidi yeni olduğunu ortaya koyarcasına parlıyordu.

Elini kapıya koyduğu an kapının arkasında bir şey hafifçe hırladı -bir kurt adam.

“Onları içeride özgür bırakmış olamaz,” dedi Andre ama zinciri kırmak için hiçbir çaba sarf etmedi. “Bu kapı dışarı çıkmak isteyen bir kurt adama dayanmaz.”

“Andre?” diye bağırdı Stefan. “Sen misin? Yanında kim var?”

“Stefan?” diye fısıldadı Andre. Donakalmıştı.

“Kapıyı aç.” Aceleyle omzunu ittim. Stefan hayattaydı. Eğer kapıları sürgülerinden sökebilseydim sökerdim. Stefan hayattaydı!

Andre zinciri temkinli bir şekilde tuttu ve halkalardan biri kırılana kadar çekti.

Onun arkasından uzanıp zinciri çektim, zincir yere düştüğünde ise ağır kapılardan birini itip açtım. Andre'nin

önünden geçtim ve kendimi yukarıdaki ibadethaneyle hemen hemen aynı boyutlarda bir spor salonunda buldum. Salondaki küçük pencereler siyah kâğıtla ve bantla kaplanmıştı, fakat araba aküsüne bağlı küçük bir ampulü olan lamba etrafı görebileceğim kadar aydınlatıyordu.

Odanın tam ortasında Stefan büyük bir köpek kafesinin içinde bağdaş kurmuş bir şekilde oturuyordu, evcil hayvan dükkânlarında satılan o kafeslerdendi. Yaklaşık on beş metre ötede yan yana duran başka kafesler de vardı. İçimdeki gerginlik ve öfke gözlerim uzun bacaklı kırmızı bir kurt, gümüş siyah renkli kaslı bir kurt ve kristalimsi gözleri olan büyük beyaz bir kurdu -Ben'i, Adam'ı ve Samuel'i- bulduğunda dindi.

Andre yanımdan hızla geçip Stefan'ın kafesinin önünde eğildi. Kafesin kilit mandalına dokunduğunda ampul yanıp söndü. Bazen sihrin elektrik üzerinde garip bir etkisi oluyor -bir mırıltı duydum ve Andre elini irkilerek geri çekti, elini hızla sallıyordu.

"Kafesler büyülü," dedi Stefan hissizce. "Yoksa sence de yandaki arkadaşlarım kafeslerini parçalamaz mıydı?"

Bunun üzerine kafesin parmaklıklarına değmemek için çok dikkatli davrandığımı fark ettim. Stefan tükenmiş gözüküyordu ve teni şimdiye kadar hiç görmediğim kadar soluktu. Her zaman giydiği tişört eski kanla lekeli olsa da Stefan'ın kendinde olduğundan emindim.

"Birçok insan öldüğünü düşünüyor," dedi Andre.

"Ah," dedi Stefan düşünceli bakışlarını bana çevirerek. "Yanırlıyorlar."

Stefan hayattaydı ve iyiydi, fakat diğerlerinin iyi olduğundan o kadar emin değildim.

Kurtlara doğru bir adım attığımda en yakın kafesteki kızıl kurt bana doğru atıldı. Işık birkaç saniye boyunca ta-

mamen söndü, tekrar yandığında Ben kafesinin ortasında boğuk homurtular çıkarıyor ve gözlerinde açlıkla bana bakıyordu. O kadar sert zıplamasına ve fizik kanunlarına rağmen kafesi kıpırdamamıştı. Sihir...

Ben dışarı çıkmak istememişti. Beni yemek istemişti. Mike Amca haklıydı. İblislerin gerçekten de kurt adamlar üzerinde kötü etkileri oluyordu.

"İblisin sihri bu kafeslerden kaçmayı imkânsız hale getiriyor," dedi Stefan arkamdan. Sesi sakindi ama bir şekilde onun şimdiye kadar hiç görmediğim kadar kızgın olduğunu anlamıştım.

"Sam?" dedim beyaz kurda yaklaşarak. Kafes için fazla büyüktü ve kafese değmemek için eciş bücüş bir hale gelmişti. Yaklaştığımda titremeye başladı. Bana bakarak inledi, sonra da hırladı.

En son kafeste olan Adam da hırladı ama bana değil, Samuel'e bakıyordu.

"Adam?" dediğimde bana baktı. Gerçekten kızgındı, kurt adamların sinirli öfkesinin kokusu iblisin kokusunu bastırmıştı. Fakat kahverengi gözleri berrak ve soğuktu. Kontrolde olan Adam'dı, içindeki kurt değil. Samuel'den ise o kadar emin değildim.

Uzanıp Adam'ın kafesine dokundum. Hiçbir şey olmadı. Ani bir güç akımı da gerçekleşmedi, ışık da yanıp sönmeydi. Parmaklıklar elimin altında sıcak olsa da sihir beni rahatsız etmiyordu. Kazığı yere bıraktım ve Zee'nin hançeriyle kafesi açmayı denedim, ama hançeri kafese değdiremedim -tek yaptığı yine ışığın yanıp sönmelerini sağlamak oldu.

Kapıda dayanıklı bir kilit olsa da bütün köşelerde kafesi tutturan çiviler vardı. Bir çiviye çekmeye çalıştım ama hareket bile ettiremedim.

Adam inledi. Parmaklıkların arasından uzanıp yumuşak kürküne dokundum.

“Littleton burada olduğunda Adam da kendini kaybediyor,” diye uyardı Stefan. “İblisin kurt adam üzerindeki etkilerini bilseydim, onları bu işe karıştırmazdım. Warren ve Daniel öldü.”

“Warren ölmedi. Çok kötü yaralandı ama Adam’ın evinde iyileşiyor,” dedim. “Ve Daniel’i biliyorum.”

Andre bana garip bir bakış attığında ona Daniel’in öldüğünü söylemediğimi fark ettim.

“Warren hakkında yanıldığıma sevindim. Andre’nin eninde sonunda gelmesini bekliyordum...” Stefan bana doğru eğildi ve sesi azarlayan bir tona dönüştü. “Ama Mercedes Thompson, sen burada *ne halt* ediyorsun?”

Birdenbire sanki aynı iplere bağlı kuklalarımış gibi bütün kurt adamlar dış duvarda şimdiye kadar fark etmediğim kapağa doğru döndü. Adam hırladı, Samuel ise kafesinin kenarına çarptı. Yavaşça, dikkatle, parmaklarımı Adam’ın kafesinden çektim ama o bana dikkat bile etmedi. Yine kazığı elime aldım, ancak bir vampire karşı kullanmak için eften püften bir silah gibi duruyordu.

Kapı arkasındaki geceyi göstererek açıldı, karanlık bir figür bir an duraksadı, sonra da içeri girdi. Kapı arkasından sertçe kapandı.

“Andre, seni görmek ne güzel,” diye mırıldandı Littleton. Yüzüne ışık vurduğunda Zee’nin haklı olduğunu fark ettim -eninde sonunda bütün büyücüler iblisleri kontrol etmeyi bırakır ve iblisler onları kontrol etmeye başlar. Littleton hâlâ kontrolü elinde tutuyordu, çünkü tutsakları hâlâ hayattaydı, ama uzun süre kontrolü elinde tutamayacaktı.

“Dışarıda yemek yerken geldiğiniz için üzgünüm.” Giydiği tişörtte koyu bir leke vardı. Bize doğru yolu yarı-

layınca durdu ve Andre'ye gülümsedi. "Ama artık buradayım ve her şey yolunda. Buraya gel."

Andre'nin beni haklı olduğuna, Marsilia'nın ona Littleton'ı alt etmesine yetecek kadar güç vermeyi başardığına ikna etmesine izin vermiştim. Bundan o kadar emin dim ki Andre Stefan'ın kafesinin etrafından yürürken bir planı olduğunu düşündüm.

Kazığı sıkı sıkı kavrayıp silahımı bedenimi kullanarak Littleton'dan sakladım ve çantamı yavaşça yere bıraktım, Andre'nin bir şey yapmasını bekliyordum.

Andre Littleton'dan kısıydı, o yüzden aramızda Andre olmasına rağmen Littleton'ın suratını görebiliyordum. Hâlâ Andre'nin bir harekette bulunmasını beklerken Littleton Andre'nin kafasını yana eğdi ve Andre öylece dururken ona saldırdı.

Beslenmedi, sadece Andre'nin boynunu ısırды, sonra da kanı yaladı. Sonra da güldü. "Teşekkürler. Ne kadar beklenmedik bir gelişme. O bencil fahişenin seninle gücünü paylaşacağı kimin aklına gelirdi? Stefan'dan beslenebilirken bunun bizi yenmene yeteceğini mi düşündü?" Andre'nin yanağını öptü ve "Stefan'ın tadı seninkinden daha güzel," diye fısıldadı.

Andre'yi bir an yanında tuttu. "Biliyor musun, sadece ben olsam, bize hizmet etmene izin verirdim. Fakat zihnimi paylaşan arkadaşım, adsız olan, çok sıkılmaya başladı. Dün kurt ve Daniel'la eğlendik. Bugün kurtların efendisini kullanmayı planlıyordum, ama şimdi sen oynamaya geldin."

Andre savaşımadı ya da çekilmeye çalışmadı. Sadece Littleton hizmetçiyi öldürürken Stefan'ın yaptığı gibi öylece durdu.

Korkum Littleton'ın dikkatini çekti.

Andre'yi olduğu yerde bıraktı ve Adam'ın kafesinin önüne, benim çömeldiğim yere doğru yürüdü.

“Marsilia'nın beni avlaması için gönderdiği küçük kız...” dedi. “Evet, senden haberim var. Usta bir vampir çocuklarını dinleyebilir, bunu biliyor muydun? Artık ben ustayım, o ise bir çocuk. Bütün planlarını biliyorum.” Andre'den bahsediyor olmalıydı.

Littleton bana doğru iyice eğildi. Ellerim titriyordu ve korkumun kokusunu iblisin kokusundan daha çok alıyordum. Kazığı kullanmalıydım ama korkum beni adeta felç etmişti.

“Neden Marsilia beni alt edebileceğini düşündü? Gezgin ne demek?” diye sordu.

İncilden alıntı yapmak vampirler üzerinde işe yaramaz, demişti Zee bir keresinde bana. Ama bazen iblislerin ve başka şeylerin üzerinde etkili olabilir.

“Tanrı dünyayı sevdiği için dünyaya tek Oğlu'nu verdi,” dedim. O kadar korkuyordum ki sadece fısıldayabiliyordum. Littleton bağırıp kulaklarımı tıkadı. Koyun kolyemi alıp tişörtümden dışarı çıkardım. Öne doğru tuttum, parlayan bir kalkandı artık. Sonraki kısmı söylerken sesim daha da kuvvetlenmişti. “Tanrı'yakim inanırsa...” Kulaklarımı tıkamak işe yaramamış olmalı ki Littleton ellerini kulaklarından çekip bir eliyle beni omzumdan kavradı, diğeriyle de bana vurdu.

Gözlerimi açtığımda sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi, ama Stefan'ın kafesinin arkasında yaklaşık on beş metre ötede yatıyordum. Yüzüm serin, koyu renkli muşamba parkeye yapışmıştı. Dudaklarımı yaladığımda kendi kanımın tadını aldım ve yüzüm ıslaktı.

Biri kavga ediyordu.

Daha iyi görebilmek için kafamı hareket ettirdim.

Kavga eden Andre ve Ben'di. Ben gölgelerde hızla hareket ederken kürkü siyah gözüküyordu, vampire karşı saldırılabileceği bir anı bekliyordu. Öne atıldı ama Andre ondan çok daha hızlıydı, açık eliyle Ben'in ağzını kavradı. Ben zarar görmeden sıvışmayı başardı.

Sanırım toprak üzerinde ya da Ben'in pençelerini iyice geçirebileceği bir şeyin üzerinde kavga ediyor olsalardı, Ben daha avantajlı olurdu. Ama karanlıkta, kaygan parkelerin üzerinde... Neredeyse eşitlerdi.

Littleton sırtını ışığa vermiş, onları izliyordu.

"Bir dakika," dedi hayal kırıklığına uğramış bir yönetmen edasıyla. "Durun."

Ben öfkyle hırladı ve ona işkence eden adamla yüzleşmek için arkasına döndü. Andre olduğu yerde durdu, aniden kapatılmış kurulu bir oyuncak gibiydi.

"Buradan iyi göremiyorum," dedi Littleton. "Yukarı gelin. İbadethanede oynarsınız, ben de çatı katından sizi izlerim."

Arkasını döndü ve açık bıraktığımız kapılardan dışarı çıktı. Diğerlerinin onu takip ettiğine emin olmak için geriye bakmadı -ama onu takip ettiler. Andre büyücünün birkaç adım arkasındaydı, parmaklarından Ben'in kanı damlıyordu. Ben ise daha az itaatkârdı. Adam ve Samuel'e hırlamak için durdu, onlar da ona hırlayarak karşılık verdiler. Samuel kafesine tam gaz çarptı, ışık üç saniye boyunca sönük kaldı.

Işık tekrar yandığında Ben önümde duruyordu.

Littleton odanın dışından sabırsızca, "Kurt!" diye seslendi.

Ben bana doğru bir adım daha attı ve dudaklarını yaladı.

“Gel buraya Kurt!” Sesinde güç vardı, ben bile hissedebiliyordum.

Ben’in dudakları dişlerinden yukarı kalktı, sonra dönüp odadan dışarı koştu. Pençelerinin basamaklara vuruşunu duyabiliyordum.

Stefan aceleci bir fısıltıyla, “Mercy, bana doğru gelebilir misin?” dedi.

Bu iyi bir soruydu. Hareket etmeye çalıştım ama omuz eklemimde bir sorun vardı. Sol kolum hiç kıpırdamıyordu. Bacaklarımı hareket ettirmeyi denediğimde gözlerimin önünde yıldızlar belirdi. Çabucak başımı yere yasladım ve nefes alıp vermeye odaklandım. Sırtım terden nemlenmişti.

Yirmiye kadar sayıp tekrar denedim. Bu sefer sanırım gerçekten bayıldım ama sadece bir an.

“Olmuyor,” dedim. “Bir süre boyunca hareket edemeyeceğim. Omzumda bir sorun var ve iki bacağım da kıpırdamak konusunda pek hevesli değil.”

“Anlıyorum,” dedi Stefan bir an sonra. “O zaman bana bakabilir misin?”

Çenemi kaldırdım ve kafamı kalmak istediği zeminden yukarı doğru çektim. Stefan bana bakıyordu ve gözleri bir alev nehri gibi parılıyordu.

“Evet,” dedim -bu onun için yeterli bir izindi.

“Mercy,” dedi. Sesi bedenimdeki hücrelere işledi ve içimi bir amaçla doldurdu. “Bana doğru gel.”

Kolumun kıpırdamaması veya ayağa kalkamamam önemli değildi. Stefan beni istiyordu ve benim ona gitmem gerekiyordu.

Biri hırıliyordu ve ışık deli gibi yanıp sönüyordu. Belli

belirsiz Adam'ın tekrar tekrar kendini kafese doğru fırlattığını fark ettim.

Bana yardımcı olmayan bedenimi elimde hâlâ kazık olduğu için işe yarayan kolumun dirseğiyle serin zeminden kaldırmaya çalışırken acı dolu bir şekilde homurdanarak nefes alabiliyordum.

“Kes sesini, Kurt.” Stefan'ın sesi yumuşaktı. “Littleton'ın buraya gelmesini mi istiyorsun... Bir planım var, ama buraya hemen gelirse hepimiz ölürüz... Mercy de dahil.”

Sesi beni çağırmayı bıraktınca dinlendim, bakışlarım hâlâ Stefan'ın üzerindeydi. Tekrar beni çağırdığında yine kıpırdamaya çalıştım.

Çok uzun sürdü ve çok canım acıdı, fakat sonunda yavaşça Stefan'ın kafesine dayayabildim.

“Aferin,” dedi. “Şimdi parmaklarını kafesin parmaklıklarının arasından geçir. Hayır. Şimdi kazığı bırakman gerek. Güzel. Aynen böyle. Şimdi dinlen.”

Adam sessizce hırıldarken bir şey işaret parmağıma battı. Acı endişelenmemi gerektirmeyecek kadar çabuk geçti -diğer bütün acıların yanında yeni bir acıydı sadece. Ama Stefan'ın ağzı parmağıma kapladığında aniden yoğun bir mutluluk duygusuyla sarsıldım ve bütün acılarımın dinlediğini hissettim.

13. BÖLÜM

Ağızıma soğuk ve acı bir şey damladı. Sıvıyı tükürmek istedim ama çok fazla çaba sarf etmem gerekecekti. Buz kadar soğuk nazik parmaklar yanağıma dokundu ve biri kulaklarıma sevgi sözcükleri fısıldadı.

Buz gibi sıvı ateşe dönüp boğazımdan aşağı, mideme ulaşip beni tekrar bilinçliliğe sürüklediğinde ise etrafımı bir hırıltı kapladı. Kurdun tonundaki vahşi öfke korkunun adrenaliniyle irkilmeme neden oldu ve tamamen uyan-
dım.

Stefan'ın kafesinin yanında yatıyordum. Kazık kaymış, kaburgalarımınla zemin arasında rahatsız edici bir şekilde duruyordu. Işık yine sönmüştü ama yanmış et ve iblisin kokusunu alabiliyordum.

Bir yandan bu kadar net görememem gerektiğini biliyordum ama nedense gece görüşüm her zamankinden daha iyiydi. Adam'ın arkama doğru baktığını, ağzının kırışık olduğunu ve berrak sarı gözlerinin öldürecek bir öfkeyle parıldadığını seçebiliyordum.

Adam'ın neye baktığını görebilmek için kafanı biraz çevirdim. Tek görebildiğim Stefan oldu.

Vampir başımın birkaç santim üzerinde parmaklarını

parmaklıkların arasına geçirmişti. "Elinde bir kesik vardı, geniş kesikten kan akıyordu. Kanın bir kısmı parmaklıklara bulaşmış, çoğu parmaklarından yere akmıştı. Boyunum ve yanağım kanıyla ıslanmıştı.

Dudaklarımı yaladım ve kan olabilecek bir şeyin tadını aldım -veya bir Orta Çağ simyacısının hazırladığı en iyi ik-sirdi. Bir an tadı kan gibiydi, demirimsi ve tatlı, ama sonra dilimi yaktı.

Parmaklıklardaki koyu renkli kanda parıltılar vardı ve Stefan'ın kafese değen teni yanıyordu.

Yüzü dik duran dizinin arkasında saklıydı. "Oldu..." diye mırıldandı.

Kafesten geriye doğru çekildim ve sağlam olan elimle beceriksizce Stefan'ın tüten kolunu ittim ve serin kolunu tutarak onu parmaklıklardan uzağa gitmeye zorladım.

Stefan elini yavaşça bedenine doğru çekti, sonra başını kaldırdı ve kafesin büyüsunün garip etkisinden kurtulan loş ışık tekrar yanmaya başladığında gözlerini kapadı.

"Sadece kısa bir zaman boyunca sürecek," dedi. "Hâlâ yaralısın, o yüzden elinden geldiğince kendine zarar vermemeye çalış."

Ona tam bir soru soracaktım ki Samuel uludu ve Adam dikkatini Stefan ve benden alıp ona katıldı. Ulumaları bit-tiğinde birinin merdivenlerden indiğini duydum. Little-ton bir şeyi sürüklüyor gibiydi.

Yine yere yattım ve yüzümü saçımla gizledim -ve o an kendimi daha iyi hissettiğimi fark ettim. Kendimi çok daha iyi hissediyordum. Mucizevî bir şekilde *daha iyi* hissediyordum.

Koridordaki kapılardan biri büyük bir gürültüyle açıldı. Saçımın oluşturduğu perdenin arkasından Andre'nin

eşikten içeri uçmasını ve zerafetten yoksun bir şekilde yere inmesini izledim.

Littleton fırlatmayı çok seviyordu anlaşılan.

“Doğru yapmadın,” diye söylendi büyücü kızıl kurdu arka bacağından çekerken. “Sana ne söylersem onu yapmak zorundasın. Sana kurdu öldürmeni söylemedim, daha geceyarısı bile olmadı. Erkenden öldürüp zevkimi mahvedemezsin.”

Bize baktı -daha doğrusu Stefan’a. Gözlerimi kapadım ve saçlarımın Littleton’ın uyanık olduğumu anlayamayacağı kadar yüzümü sakladığını umdum.

“Çok üzgünüm,” dedi pişmanlıkla Stefan’a yaklaşırken. Hâlâ Ben’i sürüklüyordu. “İyi bir ev sahipliği yapamadım. Aç olduğunu bilsem sana yemek verirdim.”

Ben’i önüme bıraktı, sonra ayağıyla beni dürttü. “Bununla biraz oynayabilirdim,” dedi içini çekerek. “Ama zaten insanlar uzun süre hayatta kalamıyor. Belki senin için biraz daha yemek getiririm.”

Ben ölü değildi, kaburgalarının yükselip alçaldığını görebiliyordum. Sağlıklı da değildi. Kalçasında kan saçan kesik bir deri vardı ve ön bacaklarından biri eklem yaklaşıp üç santim aşağısında garip bir şekilde yamulmuştu. Kafasını göremiyordum çünkü bedeni görüşümü kaplıyordu.

Littleton Andre’yi almak için geri döndü. Andre’yi kucağına aldı ve onu kafeslerin bulunduğu merkeze getirirken sevgilisiymiş gibi taşıdı.

Işığın yanına oturdu ve birkaç saniye içinde Andre’yi yere oyuncak bir bebek gibi serdi. Andre dizlerini kafasına doğru çekti. Yüzü kanla kaplıydı.

Alt dudagımı yaladım ve vampir kanının dilimde varattığı histen zevk almamaya çalıştım.

Littleton bileğini ısırdığında bir an dişlerini gördüm, sonra açık yarasını Andre'nin ağzına dayadı.

"Sen anlarsın," diye mırıldandı Andre'ye. "Sadece sen. Ölümün hayattan daha güçlü olduğunu. Seksten daha güçlü olduğunu. Eğer ölümü kontrol edebilirsen, evreni de kontrol edebilirsin."

Bunlar kulağa melodramatik gelmeliydi. Ama ateşli fısıltı ensemdeki tüylerin diken diken olmasına sebep olmuştu.

"Kan," dedi bilinçsiz Andre'ye. "Hayatın ve ölümün sembolü kandır."

Andre sonunda hareket etti ve Littleton'ın bileğini iki eliyle kavrayıp emmeye başladı. Tıpkı aç Daniel'in Stefan'ın mahlkemesinde Andre'nin bileğine yaptığı gibi. Keşke Stefan'ın kanından ağzımda kalanlar bu kadar lezzetli gelmeseydi, diye düşündüm.

Andre gözlerini açtı ve yukarı baktı.

Gözlerinin Daniel'inkiler gibi parlamasını beklemiştim. Onun yerine çok yoğun bakıyorlardı. Adam'ın daha önce yaptığı gibi onun gözleri de Stefan'ın üzerindeydi.

Littleton Andre'nin saçını okşayarak bir şeyler mırıldanıyordu, gözleri kapalıydı. O yüzden şansımı denedim ve Andre'nin dikkatini çekmek için vücudumu çok az oynattım. Bana baktığında kazığı görebilmesi için bir santim daha yana kaydım.

Tekrar gözlerini kapadı, sonra Littleton'ın kolunu bıraktı, ellerinin ve dizlerinin üstünde emekledi, nasıl olduysa yer değiştirmişti, artık Littleton aramızdaydı, Andre'nin sırtı bana dönüktü.

"Kan hayattır," dedi Andre daha önce hiç duymadığımı bir sesle. Sesi odayı sis gibi kapladı ve tenime tutundu. "Kan ölümdür."

“Evet.” Littleton büyülenmiş gibiydi. Stefan benden beslendiğinde kendimi nasıl hissettiğimi hatırladım. O ana kadar neredeyse Stefan’ın benden beslendiğini unutmuştum.

Benim korkularıyla yüzleşmeyen Littleton, “Kan hayatır ve ölümdür,” diye sürdürdü sözlerini.

Andre tam o anda, “Ölüme kim emir verir?” diye sordu.

Littleton dizlerinin üzerinde doğruldu, omuriliğini belirgin bir şekilde görebiliyordum. “Ben!” diye bağırdı. Uzanıp Andre’nin çenesini tuttu ve vampiri istediği pozisyona getirdi. Daha önce Andre’nin boynunda yarattığı yaraların tam üzerini ısırdı.

Bundan daha büyük bir şansım olamazdı. Ayaklarımın üzerinde doğrulmaya çalıştım, az kalsın düşecektim. Bileklerimden biri acımamasına rağmen sanki ağırlığımı taşıyamıyordu.

Gitmem gereken mesafe uzak değildi.

Andre’nin üzerine eğilmiş olan Littleton’ın kaburgaları tişörtünün üzerinden açıkça gözüküyordu. Biri ona zayıf insanların üzerlerine yapışan kumaşlar giymemesi gerektiğini öğretmeliydi. Omuriliğinin hemen yanında narin, kıvrık kemiklerin arasındaki noktayı seçtim ve Sensei’mın bana vurmayı öğrettiği gibi bütün bedenimle o noktaya saldırdım.

Eğer bileğim çalışıyor olsaydı becerebilirdim. Eğitimim işe yaramadı ve içgüdüsel olarak sivri kazığı itmek için ağırlığımı kullandım. Bacağım çöktü ve kazık kaburgaların arasına tamamen girmek yerine sadece bir santim kadar içeri girdi.

Littleton öfkeli bir çığlıkla ayağa fırladı. Kör bir hareketle öne atıldı, ama ben çoktan elimden geldiğince hızla

uzağa emeklediğim için bana vuramadı. Neyse ki vampirden daha hızlıydım. Işığa güç veren araba aküsüne çarpana kadar emeklemeye devam ettim.

“Seni küçük fahişe,” diye tısladı Littleton.

Boynuma dokundum ama koyun kolyem gitmişti, beni odanın öteki ucuna fırlattığında kaybolmuş olmalıydı. Ben yerde kolyemi ararken Littleton bana doğru atıldı.

Andre onu belinden kavradı ve ikisi birden benim biraz gerime, yere düştüler. Littleton Andre’nin üzerine çıkmayı başardığında kazığın hâlâ sırtında olduğunu gördüm.

Araba aküsünü plastik tutacağından tutup sağ elimle kaldırdım. Harcadığım çaba yüzünden homurdanarak aküyü kavga eden vampirlerin üzerine kaldırdım ve aküyle kazığın ucuna vurdum.

Hâlâ aküye bağlı olan ampul yere düştü, oda tekrar karanlığa gömüldü. Bu sefer net bir şekilde görmekte sorun çekiyordum -Stefan’ın kanının yan etkileri yavaş yavaş kayboluyordu.

Zec’nin hançerini kılıfından çıkarabilene kadar kıvrandım. Bu normalden daha fazla çaba gerektirdi.

Littleton kıpırtısız duruyordu, yüzüstü yere düşmüştü. Kazık Littleton’a tamamen saplanmıştı ve göğsünden birkaç santim dışarı çıkmıştı. Andre’ye de saplanmıştı, tam köprücük kemiğinin üzerine, ama Andre bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Sırt üstü uzanmış gülüyordu, fakat sesi hiç mutlu gelmiyordu.

Hissettiğim acı faiziyle geri dönmüştü, midemi bulandırıyor, başımı döndürüyordu. Biraz safra yuttum ve kendimi işe yarar bir pozisyona getirebilmek için iyi kolumla doğrulup kendimi ileri doğru çekmeye başladım. Elimdeki hançer yere sürünüp tıkırtılar çıkarıyordu.

Çakal formumdayken fareler, tavşanlar ve bir keresinde

bir ceylan öldürmüştüm. İki de adam öldürmüştüm -kı artık üçlemiştim. Ama bu bir sonraki görevi yerine getirmemde bana yardımcı olmuyordu. Bryan, yani manevi babam hem kurt olarak, hem de silahla avlanırdı. O ve karısı Evelyn etleri doğrardı, ben de buzluğa koyulması için kâğıda sarardım. Şimdiye kadar hiç bir cesedi kendim kesmek zorunda kalmamıştım.

Zec'nin hançeri Littleton'ın boynunu ıslak bir şıprtı sesi çıkararak kesti. Littleton'ın ölü olduğunu sanmıştım... Yani daha önce olduğundan daha fazla ölü olduğunu. Fakat hançer saplandığında vücudu spazmlarla sarsılmaya başladı.

Bu hareket Andre'nin dikkatini çekti ve vampir doğrulup, "Ne! Hayır, dur!" diye bağırdı.

Eli benimkini çürütecek bir güçle kavradı ve beni geriye doğru çekti. Littleton'ın kafası yana doğru düştü. Boynunun sadece yarısının kesik olması nasıl oluyorsa kafasının tamamen kopuk olmasından daha iğrenç gözüküyordu.

"Bırak," dedim çıkan boğuk hırıltının kendi sesim olduğunu neredeyse anlamayacaktım. Elimi kurtarmaya çalıştım ama Andre bileğimi bırakmadı.

"Marsilia'nın ona ihtiyacı var. *Marsilia* onu kontrol edebilir."

Kafesler büyük bir gürültüyle açıldı. Büyücünün gücü tükeniyordu, tutsakları artık özgürdü. Adam, Samuel öteki tarafıma geçmeden sadece bir saniye önce yanıma çöktü. İki kurt adam da neredeyse hiç ses çıkarmadan hırliyordu. Onlara bakmasam da içlerindeki insanın kaybolduğunu, geriye sadece içlerindeki avcının kaldığını anlayabiliyordum.

Bu bilginin ödümü patlatmamış olması ne kadar travmatize olduğumun kanıtıydı.

“Bırak beni,” dedim. Bu kez taze kanın kokusuna duydukları hevesle titreyen kurt adamları panikletmemek için yavaş bir sesle konuşmuştum. Neden Littleton’a saldırma-dıklarını anlamıyordum.

Andre önce Adam’a, sonra da Samuel’e baktı. Neden onları kontrol etmeye çalışıyordu bilmiyorum ama eğer kontrol etmeye çalışıyorsa bu hiç işe yaramıyordu. Adam hırladı ve Samuel hevesle inleyip ileri doğru yarım bir adım attı.

Andre bileğimi bıraktı. Daha fazla beklemedim, Littleton’ın kafası serbest kalana ve hançer parkeye yapışana dek önüme gelen eti, kıkırdığı ve kemiği kestim.

Yanılmıştım: Kafası tamamen kopunca *daha kötü* gözük-müştü.

Sonra kulsarsın, diye düşündüm. *Şimdi cesedi yok et.*

Çanta birkaç adım ötedeydi, fakat onu alacak enerjiyi kendimde bulamıyordum.

“Neye ihtiyacın var?” diye sordu Stefan, cesedin öteki tarafına, Andre’nin yanına çömelmişti. Onun da kafesinden çıktığını fark etmemiştim -hatta kıpırdadığını bile. Birdenbire önümde belirmişti.

“Çanta,” dedim.

Canı acıyormuş gibi yerinden doğruldu ve her zaman-ki enerjisinden yoksun bir şekilde hareket etti, ama elinde çantayla döndü. Çantayı Littleton’ın bedeninin üzerinden bana uzatınca iki kurt adam da gerildi. Stefan yaralı olduğu için yavaş hareket ediyordu -ama bu muhtemelen iyi bir şeydi. Büyücünün kafasını kopardığımda azıcık rahatlamış da olsalar kurt adamların yanında ani hareketler yapmak çok kötü bir fikir olurdu.

Çantayı almak için uzandığımda Andre tekrar konuştu. “Marsilia’nın ona ihtiyacı var, Stefan. Eğer ona itaat eden

bir büyücü olursa diğerleri onun önünde korkudan eğilmek zorunda kalır.”

“Marsilia onları kendi başına da korkutabilir,” diye yanıtladı Stefan yorgunca. “Bir büyücü rahat bir ev hayvanı değildir. Marsilia açgözlülüğün sağduyusunu bastırmasına izin veriyor.”

Madalyon büyük bir eşya değildi, çantanın içinde parmaklarımdan gizlenmeyi başarıyordu. Ama ağırdı, o yüzden sonunda onu bulmayı başardım. Madalyonu çıkardım ve Littleton’ın göğsüne koydum.

“O da ne?” diye sordu Stefan.

Ona cevap vermek yerine Littleton’ın göğsüne eğildim ve “Drachen,” diye fısıldadım. *Yan seni piç, küll ol.*

Madalyon kiraz kırmızısı bir parıltıya büründü. Bir an sadece bunu yapacağımı sandım. Ama bir an sonra ceset alevler aldı, alevler Bunsen ocağının gaz mükemmel ayarlandığında neredeyse hiç gözükmeyen mavi alevlerine benziyordu. Ateşin anılığı konusunda düşünmek için birkaç saniyem oldu, sonra Stefan cesedin üzerinden atlayıp beni kollarımın altından tuttu ve ben aç alevlere yakalanmadan beni geriye çekti.

Beni tutunca olabilecek en kötü şekilde yaralanmış bir omzum olduğunu hatırladım. Hissettiğim ani acı o kadar yoğundu ki çığlık attım.

“Şşş...” dedi Stefan onu aç gözlerle inceleyen kurt adamları görmezden gelerek. “Bir dakika sonra azalır.”

Beni oturttu ve başımı dizlerimin arasına koydu. Elleri hâlâ soğuktu, tıpkı bir cesedinki gibi. Zaten o da bir cesetti.

“Nefes al,” dedi.

Ölü bir adamın bana nefes almamı söylemesinden dolayı hıçkırıklarla dolu bir kahkaha atmadan edemedim.

“Mercy?” diye sordu.

Neden güldüğümü açıklamaktan kurtuldum, çünkü dış kapılar bükülen metalin gıcirtısıyla açılmıştı.

Stefan bu yeni tehditle yüzleşmek için arkasını döndü, bir tarafında Adam, bir tarafında Samuel duruyordu, onlar da kapıya bakıyordu. Andre de kalktı. Hepsi birden kapıyı görmemi engelliyorlardı ama gelenlerin kokusunu alabiliyordum.

Darryl ve iki kişi daha. Littleton’ın kurban oluşundan etkilenmeyen kalbimdeki korkmuş çocuk sonunda rahatladı.

Yanan vampirin üzerindeki son alev titreyip söndüğünde, “Geç kaldın, Bran,” dedim.

Bana cevap veren Marrok yerine ikinci oğlu Charles oldu. “Darryl’e hız yapmamasını söylemiştim. Polis bizi kenara çekmese on dakika önce burada olurduk.”

Bran sanki orada değillermiş gibi vampirlere bakmadan yanlarından geçti. Samuel’e, sonra da Adam’a dokundu. “Charles size kıyafet getirdi,” dedi ve karanlığa doğru yok oldular -anlaşılan dönüşmek ve giyinmek için. Bran’ın varlığı onlara Littleton’ın ölümü kadar dönüşmelerine de yardımcı olacak kontrolü sağlamıştı. Yani kalıcı ölümü, demek istiyorum.

Dışarıdaki loş ışık Bran’ın sırtına vuruyordu, o yüzden yüzünü seçmek zordu.

“Çok iyi iş çıkarmışsın,” dedi. Ses tonu hissizdi.

“Başka şansım yoktu,” dedim. “Sana bıraktığım kâğıtları gördün mü?” *Bütün kötü adamların küll olmadığını biliyor muydu?*

Bran, “Evet,” deyince içimde bir şey rahatladı. Hangi vampirin Andre olduğunu bilemezdi -ama anlayacağımı biliyordum.

Vampir tozlarını umursamadan -ya da Littleton'ın yerde kalan parçalarına ne denirse- Bran eğilip alnımı öpmek için yanıma geldi.

"Çok aptalca bir şey yaptın," dedi. Sesi o kadar yumuşaktı ki zor duyuyordum.

"Ertesi sabaha kadar buraya gelemezsin sandım," dedim.

"Acele ettim." Elini omzuma koydu.

"Ahlı," dedim yere doğru daha çok eğilerek.

"Samuel," diye seslendi. "Acele etsen iyi olur, sanırım burada bir hastan var."

Omzum sadece çıkmıştı, Samuel elinden geldiğince canımı acıtmadan omzumu yerine yerleştirdi. Yine de alev alıyormuş gibi acıdı. Titreyerek sarsıldım ve kimsenin üzerine kusmamayı başardım, o sırada Adam da zar zor kontrol edebildiği öfkesinden dolayı sert bir sesle neler olduğunu anlattı.

Andre Littleton'ın ölümünden dolayı çok şaşırılmış gözüküyordu. Stefan yanma eğilip elini omzuna koydu, bir yandan da endişeyle etrafındakilere bakıyordu.

Sesimin titrek çıkmayacağına emin olana kadar bekledim -ve Adam konuşmayı bitirene kadar. Sonra Stefan'a baktım ve "Littleton'ı vampir yapan Andre'ydi," dedim.

Andre şok içinde bana baktı, sonra öne doğru atıldı -bana saldıracak mıydı, yoksa sadece kaçacak mıydı bilmiyorum ama Stefan onu yakaladı. Bu gerçek bir kavgaya dönmeden önce Charles ve Darryl Andre'yi tutmak için yardıma geldi.

"Emin olup olmadığını soracaktım," dedi Stefan. Andre'yi onu tutmayı çok daha iyi becerebileceği belli olan kurt adamlara bırakarak. "Ama Andre bu soruya bizzat cevap verdi."

“Elimde kanıt var,” dedim.

“Bunu görmek isterim,” dedi Stefan. “Sadece Sahibeme göstermek için bile olsa. Ekibimi aramak için kullanabileceğim bir cep telefonu var mı? Adam, yardımına müteşekkir olsam da şu anda hâlâ herkesin siniri tepesindeyken kurtlarını ekibe götürmek kötü olur.”

Vampirler gelip Andre’yi aldılar. Stefan’ın da onlarla gitmesini bekliyordum ama gitmedi. Samuel beni hastaneye götürmek için ısrar etti, fakat Charles ve Darryl benden daha kötü durumda olan Ben’i Darryl’in arabasıyla Adam’ın evine götürdü.

“Neden evime gidemiyorum?” diye sızlandım. Omzum ağrıyordu ve tek istediğim odama gidip kafamın üzerine battaniyeler çekmekti.

“Çünkü sen kurt adam değilsin,” dedi Stefan. “Eğer bileğin kırık alçı taktırman gerekecek.”

Arabayı kullanmayan kurt adamlar (Adam ve Samuel) ona soğuk bakışlar attı. Bran Adam’ın SUV’unu getirmişti ve üç kurt adam ve bir vampirle arabanın içine tıkılmış olmak testosteronla ilgili yeni bir deneyim yaşamama sebep olmuştu. Samuel ve Adam benimle arka koltuğa yerleştiğinde Stefan ön tarafa geçmişti. Bran vampiri görmezden gelmeye devam ediyordu, o yüzden Stefan’ın arabada olması sorun yaratmıyordu.

Beşimiz hastanenin aciline doğru ilerledik. Aramızda birazcık saygıdeğer duran tek kişi Bran’di ve beni taşıyordu. Hastanenin parlak ışıklarının altına gelene kadar ne kadar kötü gözüktüğümüzü fark etmemiştim. Her tarafım kanla kaphıydı. Stefan’ın da öyle. Yüzü tükenmiş ve yorgun gözüküyordu ama surat ifadesi huzurluydu.

Samuel temiz kıyafetlerine rağmen bir haftasını vahşı

doğada geçirilmiş gibiydi ve Adam... Hastaları sınıflandırmakla görevli hemşire Adam'a tek bir bakış attı ve masasının altındaki masum gözüken siyah düğmeye bastı.

Onu paniğe sürükleyen kıyafeti veya görünüşü değildi, gözlerindeki bakıştı. Bran bizimle olduğu için çok memnundum.

"Sorun değil Elena." Samuel insan sesine sadece biraz benzeyen sert bir hırıltı çıkarmayı başaramıştı. "Onları ben alırım."

Hemşire ona bir daha baktı ve şoke oldu. "Dr. Cornick?" İçeri girdiğimizde onu tanımamıştı.

"Kennewick polisini ara," dedim hemşireye. "Tony Montenegro'yu iste. Ona eğer kışını buraya getirirse Mercy'nin bir şeyler anlatacağını söyle."

Samuel hastane yöneticileri tarafından sorgulanmak zorunda kalacak, diye düşündüm. Vardiyasını kaçırıp kaçırmadığını bilmiyordum ama beraberinde getirdiği kişileri -bizi- görmezden gelemezlerdi. Polislerin işe karışması bu rezaletin sebebini açıklardı -ve Tony'nin kurt adamların endişelerini ciddiye aldığını görmekten memnun olacağını düşünüyordum. Ayrıca kurtlar da buradaki karakolda onlarla aynı tarafta olan polislerin olduğunu anlamış olacaklardı. Güvenebilecekleri insanlar olduğunu. Halkın arasına karışacaklarsa bu çok önemliydi.

Bekleme odasında birkaç insan vardı ve hepsi ilgilenedikleri şeyi bırakıp Adam'a baktı. Korkunun kokusu hastalık ve kan kokusunu bastırmıştı. Bran bile koku selinden dolayı gerilmişti.

Samuel odanın içinden hızla geçti ve cesaretle yanımıza gelip sigorta bilgilerimizi isteyen kadını görmezden geldi.

Bran Samuel'i bir çift kapının gerisine dek takip etmeden önce bekledi. "Merak etme canım," dedi kadına. "Dr.

Cornick bütün gerekli formların doldurulmasına yardımcı olacak.”

Tony sanki buraya daha önce birkaç kez gelmiş gibi acile girdi. Sivil kıyafetler giymişti, kot ve tişört, ama yanındaki neşeli yüzü genç adam üniformalıydı.

Perdeli bölmeme girip etrafa bakındı. Samuel doktor işleriyle uğraşmak için gitmişti, ancak diğer herkes yanımdaydı. Stefan’la temizlenmiştik. Ben o aptal hastane ön-lüklerinden birini giyiyordum, fakat Stefan’ın kıyafetleri hâlâ kanla kaplıydı. Bran doktorun koltuğunda oturuyor, canı sıkılmış bir ergen gibi gözüküyor ve yavaşça koltuğu döndürüyordu. Bekleme odasındaki insanlar gibi Tony ve arkadaşı Bran’i görmezden geldi ve duvara dayanmış olan Adam’ı izledi. Stefan bir köşeye çökmüştü ve polisler dikkatlerini Adam’a çevirmeden önce ona çabucak inceleyen bir bakış attılar.

“Tony, bu Adam Hauptman, geçen gün ondan bahsediyorduk. Adam, bu arkadaşım Tony.” Diğerlerini tanıştırmakla uğraşmadım.

Tony olduğu yerde donakaldı. Sanırım adını kullana-na kadar Adam’ı gazetede ki fotoğraflarından tanımamıştı. Adam’ın gazetede ki pozunu muhafazakâr bir iş adamına aitti. Bu gece ise halinde ne muhafazakâr, ne de iş adamına benzer bir şey vardı. İnsanların bile hissedebileceği şekilde etrafına öfke dalgaları saçıyordu.

“Hey, John,” dedi Tony bakışlarını Alfa’dan uzağa çevirerek. Sanırım kurt adamlarla ilgili dağıtılan broşürlerde kurt adamlarla bakışmanın akıllıca olmadığı anlatılıyordu. “Bize kahve getirebilir misin?”

Diğer polis Tony’ye kısık gözlerle baktı, ama sadece “Ne kadar süre sonra gelmeliyim?” diye sordu.

Tony bana baktı. Omzumu silktim ve anında buna pişman oldum. "On dakikadan uzun sürmez."

Diğer polis gittikten sonra Tony perdeyi kapadı. Bu bize çok fazla gizlilik sağlamıyordu, ancak düzinelerce gizemli makinanın kakafonik gevezeliği söyleyeceğimiz şeyleri insan kulaklarından saklardı.

"Ölümlle burun buruna gelmiş gibi gözükyörsün," dedi.

"O şey Polis Departmanı'nda değildi," dedim. Her zamanki şakalaşmamız için fazla yorgundum. "Ama yarım kilometreden daha uzak değildi."

"Yani onu buldun."

"Ve o şeyi öldürdüm," dedim. "Gece hayatının bundan sonra sakinleşeceğini göreceksin."

Tony kaşlarını çatı. "O şey mi?"

"Evet." Stefan'ın sesi tedirgindi. "Hiçbir zaman sokaklarda dolaşmasına izin verilmemesi gereken bir şey. Cınayet değildi, efendim. Mercy, kendini savunmak zorundaydı."

"Merak etmeyin," dedi Bran sükûnetle. "Ortada ceset yok." Littleton'ın kafasının yerde durduğunu fark etmişti ve Zee'nin madalyonunu kafanın üzerinde de kullanmıştı. Ben kafayı tamamen unutmuştum. Muhtemelen onu bulanın ödünü patlatmak dışında hiçbir işe yaramazdı -ne de olsa Littleton'ın bedeni kaybolmuştu- ama bu son parçanın yok olduğuna da epey sevinmiştim.

Tony Bran'i daha yakından inceledi. "Kim olduğunuzu sormalı mıyım?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"O zaman beni niye çağırdım?" diye sordu Tony.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda Samuel perdeyi çekti ve içeri girdi, elinde bir röntgen duruyordu

“Dr. Cornick.” Tony onu eski bir arkadaşıymış gibi selamlamıştı -sınırım polislerin acil doktorlarını sık görmesi normaldi. Sonra odadaki herkesin tedirginliği bir şeyler olduğunu anlamasını sağladı.

“Samuel’in polis işlerinin arkasına saklanması gerek,” dedim. Tony Samuel’in de kurt adam olup olmadığını so-
ramadan.

Tony kaşlarını çatı ve kimseyle göz göze gelmemeye özen göstererek odadaki insanları inceledi. “Pekâlâ,” dedi yavaşça. “Her şeyin normale döneceğine emin misin?”

Omzumu silkecektim ki onun yerine başımı salladım. “Ne kadar normal olabilirse, o kadar normal olacak.”

“İyi.” Samuel’e baktı. “Bana hastalarımıza tehlike oluşturmadığınızı söyleyin.”

Endişeyle ukala bir yanıt bekledim, ama Samuel de yorgundu. Sadece, “Hastalarımıza tehlike oluşturmuyorum,” dedi.

“Pekâlâ,” dedi Tony. “Pekâlâ, Dr. Cornick, eğer biri bu konuda soru sorarsa onlara bir polis işine yardım ettiğinizi söyleyin.” Cüzdanını çıkardı ve içinden bir kart çekti. “Gerekirse onlara benim numaramı verebilirsiniz.”

Samuel kartı aldı. “Teşekkürler.”

Sonra Tony Adam’a döndü. “Bay Hauptman,” dedi. “Mercy kurt adamlarla ilgili konularda ilk sizinle konuşmam gerektiğini söylüyor.”

Adam yorgunlukla yüzünü ovuşturdu. Konuşması o kadar uzun sürdü ki endişelendim. Sonunda, neredeyse uygar bir tonla, “Evet. Mercy size numaramı verdi mi?” dedi.

“O kadar ileri gitmedik.”

Adam kendini toparladı ve aç bir kaplan gibi gözükmemesine sebep olacak şekilde gülümsemeyi başardı. Tony geri-

ye doğru ufak bir adım attı. “Bu gece yanımda kartımı yok, ama ofisini ararsanız size cep telefonumu vermelerini söylerim... Veya Mercy genelde bana nasıl ulaşılacağını bilir.”

Bileğim sadece burkulmuştu. Stefan, Tony Adam’la konuşurken gitmişti. Benim dışında kimse bunu fark etmemişe benziyordu. Bir vampir numarası mı çevirdi, yoksa başka kimse gitmesini umursamıyor muydu anlamadım.

Adam onun evinde kalmamı istiyordu. Ama yerel sürünün yarısı, Montana Sürüsü’nün bir kısmı ve Kyle zaten onda kalıyordu. Bu kalabalığa katılmaya hiç niyetim yoktu.

Diğerleri Adam’ın evine giderken Samuel beni yıpranmış karavanıma taşıdı ve odama doğru ilerlemeye başladı. Fakat ben uyumak istemiyordum. Hiçbir zaman.

“Beni ofise götürsen olur mu?” diye sordum.

Hâlâ çok fazla konuşmuyordu ama itaatkâr bir şekilde yönünü değiştirdi ve beni çeşitli elektronik aletlerle dolu olan üçüncü yatak odasına taşıdı.

Beni sandalyeye bıraktı, sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü. Dizlerimi tutup bacaklarımın arasına sokulurken elleri titriyordu. Bedenini benimkine bastırdı ve yüzünü boynuma gömdü, vücudu çok sıcaktı.

“Geleceğini biliyordum,” diye fısıldadı. İçindeki kurdun gücü beni sararken saçlarım dağıldı. “Çok endişeliydim. Sonra... Sonra içimdeki kurt geldi. Adam kontrolünü kaybetmedi, bana yardım etmeye çalıştı, ama orada daha uzun süre kalan Ben’den bile kötü durumdaydım. İçimdeki kurdun kontrolünü kaybediyorum, senin yanında olmam tehlikeli. Babama sen iyileşir iyileşmez Montana’ya döneceğimi söyledim.”

Ona sağlam kolumla sarıldım. “İblisler kurt adamların kontrolüne iyi gelmez.” dedim.

“Oradaki üç kurt adam arasında...” dedi boynuma doğru. “En az kontrolü olan bendim.”

Bu doğru değildi. Oradayken ben içindeki kurda kendini tamamen vermişken Samuel’in hâlâ savaştığını görmüştüm. Ama buna itiraz edemeden bir şey fark ettim.

“O kilise hastaneden yarım kilometreden daha az uzak,” dedim. “Mike Amca bana iblisin varlığının yakınındaki her yerde saldırganlığa yol açtığını söyledi -ve polis raporları da bunu doğruluyor. Tony benim için araştırdığında iblisin etkisinin üç kilometre çapında olduğunu fark ettik. Littleton’la karşılaştığım gecedен beri iblisle savaşıyorsun. İblis Ben’in üzerinde sadece birkaç gün boyunca etki etti... Sen ise haftalardır etkisi altındaydın.”

Bunu düşünerek kıpırtısız kaldı.

“Bebeğin kazasından sonra kontrolünü kaybettiğin gece,” dedim. “O sen değildin, iblisti.”

Koltuğumun kolları ellerinin altında itiraz ederek gıcırdadı. Kokumdan derin bir nefes aldı, ardından yüzüme bakabilmek için biraz geri çekildi. Sonra çok yavaş bir şekilde, bana geri çekilmem için fazlasıyla zaman tanıyarak beni öptü.

Adam’ı sevebileceğimi düşünüyordum. Samuel beni daha önce bir kere üzmişti -çok fazla. Şu anda beni sadece eskiden istediği sebep yüzünden istiyor olabileceğini biliyordum. Yine de geri çekilemiyordum.

Onu kaybetmeye o kadar çok yaklaşmıştım ki.

Öpücüğüne fazlasıyla karşılık verdim, bedenine doğru yaslandım ve parmaklarımı ipeksi saçlarının arasında gezdirdim. Öpüşmeyi sonlandıran Samuel oldu.

“Sana sıcak çikolata getireceğim,” dedi beni koltuğum-
da bırakarak.

“Sam?” dedim.

Kapıda durdu, sırtı bana dönüktü ve başı eğikti. “Sorun
değil, Mercy. Bu gece, izin ver de ikimize de sıcak çikolata
getireyim.”

“İine şekerleme koyınayı unutma,” dedim.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

14. BÖLÜM

“Daha mahkemeye gelmedi mi?”

“Hayır.” Stefan istediği çaydan bir yudum aldı. Vampirlerin çay içebildiğini bilmiyordum. “Bileğin nasıl?”

Kaba bir ses çıkardım. “İyi.” Bu tam olarak doğru değildi, ama konuyu değiştirmesine izin vermeyecektim. “Seni mahkemeye çıkarmaları sadece bir gün sürdü ve Andre iki haftadır mahkemeye çıkmadı.”

“Andre zamanını ekibin evinin altında yer alan hücrelerde geçiriyor,” dedi sükûnetle. “Dışarıda tatil yapmıyor. Ne kadar uzun sürdüğüne gelince, korkarım ki bu benim suçum. Andre’nin oradaki aktivitelerini araştırabilmek için Chicago’daydım. Vampire dönüştürdüğü tek kişinin Littleton olduğundan emin olmak için.”

“Andre’nin insanlarını vampir yapacak kadar kontrolü olmadığını sanıyordum.”

Stefan çayını masaya bıraktı ve bana meraklı bir bakış attı. “Rachel ziyaret ettiğini söylemişti. Ama bu kadar çok şey öğrendiğini bilmiyordum.”

Gözlerimi devirdim. “Ben kurt adamlarla büyüdüm Stefan, gözümü korkutma taktiklerin işe yaramayacak. Andre’nin insanlarından birini bile dönüştüremezken na-

sıl bir büyücüyü vampire dönüştürmeyi başardığını söylesene.”

Yüzü o cömert gülümsemelerinden biriyle aydınlandı. “Bilmiyorum. Sana ne bildiğimi söyleyeyim. Cory Littleton küçüklüğünden beri kötülükle oynuyordu. Chicago’daki apartmanında gizli bir oda buldum. İçerisi siyah mumlar ve kütüphanelerde bulunmasalar daha iyi olacak eski seremoniler üzerine kitaplar gibi birçok ilginç şeyle doluydu. Kitapları ve günlüklerini tuttuğu defterleri yakıtım... Ters yazıyla yazılmışlardı. En azından Yunanca değildi.”

“Andre Littleton’ın nasıl büyücü olduğunu biliyor mu? Daha fazla büyücü yaratabilir mi?” diye sordu Samuel. Uykudan sertleşmiş sesi koridordan gelmişti.

“Merhaba Samuel,” dedi Stefan. Koridorun gölgelelerinden önce Medea geldi, mutfağın zemininden geçerken söylenerek birkaç kez kısaca miyavladı, sonra Stefan’ın kucığına zıpladı.

Samuel de onu takip etti, yarı yarıya giyinikti ve bir günlük sakalı vardı. Samuel Littleton onu hapsettiğinden beri kendine gelememişti -ya da belki bana kız arkadaşının kürtaj yaptırdığı bebekten bahsettiği günden beri. Daha çabuk sinirleniyordu ve çok ciddiye -öpüşmemizden ne zaman bahsetmeye çalışsam bunu konuşmayı reddediyordu. Onun için endişeleniyordum.

“Andre nasıl büyücü yaratılacağını biliyor mu?”

Stefan onaylarcasına yavaşça başını salladı. “Littleton’ın günlüklerine bakılırsa evet. Littleton ona anlatmış.”

Samuel bir sandalye çekti ve ters oturmak için sandalyeyi çevirdi. “Littleton büyücü olduğu için mi vampire dönüşmeyi kaldırabilirdi?”

Medea Stefan’ın eline hafifçe vurdu ve Stefan çay bar-

dağını almak yerine kedimin kulaklarını okşadı. Medea mırladı ve kucığına daha da rahatça yerleşti.

“Bilmiyorum,” dedi Stefan sonunda. “Andre’nin bildiğinden bile emin değilim. Onu dönüştürmeden önce birkaç yıl boyunca Littleton’dan beslenmiş. Ama kanatlarının altında birkaç Littleton daha saklı olduğunu sanmıyorum. Ruhunu şeytana satmaya gönüllü birini bulmak o kadar kolay değil.”

Samuel rahatladı.

“Vampir olmadan önce büyücü müymüş?” diye sordum.

“Evet.” Stefan parmaklarını Medea’nın önünde salladı, Medea da parmaklarına patisini savurdu. “Andre’yle tanışmadan önce büyücüymüş. Vampir olmanın onu daha güçlü yapacağını düşünmüş... Andre ona böyle söylemiş. O da iblis de vampir olmanın Andre’nin emirlerine uymak anlamına geldiğini öğrenince hiç mutlu olmamış.”

“Kilisedeki o gece Andre’nin emirlerine uymuyordu.” Samuel uzanıp bir fincan aldı ve masadaki çaydanlıktan kendine çay doldurdu.

“Hayır. Yapıcıyla olan kan bağı kırma mümkün olsa da zordur.” Stefan çayını yudumladığında yüzündeki dikkatli ifadenin ne sakladığını merak ettim.

“Bağlardan bahsetmişken,” dedim sonunda Littleton’ı öldürdüğüm geceden beri peşimi bırakmayan soruyu sormaya karar vererek. “O gece benimle kanımı paylaşmanın kalıcı bir etkisi olacak mı?”

Hayır, demesini istiyordum. Onun yerine omzunu silkti ve “Muhtemelen olmaz. İtek bir kan değişimi çok büyük bir bağ yaratmaz. Etkileri zamanla azalıp kaybolacaktır. Hiç kendinde garip bir şey fark ettin mi?” dedi.

Başımı iki yana salladım.

“Nasıl onu kendine çağırabilmeyi başardın?” diye sordu Samuel. “Mercy’nin vampir numaralarına karşı bağışıklığı olduğunu sanıyordum.”

“Çoğuna karşı bağışıklığı var,” diye mırıldandı Stefan. “Ama bunun için endişelenmene gerek yok. Çağırarak yeteneklerimden biridir. Mercy eğer neredeyse bilinçsiz olmasaydı -ve gelmeye istekli olmasaydı- onu çağıramazdım. Benim veya başka bir vampirin çağrılarına birdenbire cevap vermeye başlamayacak yani.”

Kulağıma sevgi sözcükleri fısıldamasıyla ilgili hatırladıklarım hakkında bir şey sormadım. Bunun sadece beni çağırmasıyla ilgili bir şey olmasını umuyordum.

Onun yerine, “Bu gece neden buraya geldin?” diye sordum.

Stefan bana o kadar büyük bir güçle gülümsedi ki, “Midedi kuvvetlendirmem gerekiyordu. Seni ziyaret etmek tamamen rahatlatıcı olmasa da her zaman kendimi toparlamama yardımcı oluyor, Mercedes,” dediğinde dürüst olup olmadığından emin olamadım. Saatine baktı. “Ama sen hâlâ gece uyuyabilecekken gitmem gerekiyor. Sahibem tam bir rapor bekleyecektir.”

Kediyi son bir kez sevip yere bıraktı ve gitmek üzere ayağa kalktı. Açık kapının önünde duraksadı, sonra bana bakmadan, “Merak etme, Mercy. Öğrenebileceğim her şeyi öğrendim, mahkemeyi tekrar ertelemeyeceklerdir. Andre adaletle karşı karşıya kalacak,” dedi.

Stefan’ın gitmesini bekledim, sonra Samuel’e, “Zaten doğruları söyleten o sandalye var. Neden gıdıp araştırma yapması gerekti ki?” diye sordum.

Samuel bana kasvetli bir bakış attı. “Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum,” dedi.

Ben de ona pis pis baktım. “Beni sinirlendirince cevap

in geçirdi.

Samuel çayından bir yudum aldı, yüzünü ekşitti ve fincanı bıraktı. Çayı seven biri değildi. “Sanırım hangi soruların sorulacağı ve hangi soruların sorulmayacağı konusunda endişeliydi. Eğer yeteri kadar şey bilirse kendi tanıklık edebilir.”

Bu kulağa makul geliyordu, ama neden bunu söylemeye çalıştığını anlamadım. Arkasında daha fazla şey gizli olmalıydı.

Yüzüme bakıp yorgunlukla güldü. “*Yarın için bugünden endişelenme*. Git yat, Mercy. İş için hazırlanmam gerek.”

Jesse tamirhanemdeki bir rafa uzanırken, “Babam büyücünün çirkinleştirdiği evini ne zaman onaracağını sor-du,” dedi.

“Piyangoyu kazandığım zaman,” dedim hissizce ve üzerinde çalıştığım eski BMW’nin kayışını sıkıştırmaya devam ettim.

Jesse güldü. “O da böyle diyeceğini söylemişti.”

Omzum hâlâ çok acıyordu ve topallıyordum, ama en azından artık çalışabiliyordum. Zee iki hafta boyunca tamirhanemde çalışmıştı -ve ona para ödemememi istemişti. Fakat vampir öldürme setiyle hayatımı kurtarmıştı, ona yeterince borçluydum. Eğer şansım yaver giderse ona ödeme yaptıktan sonra faturalarımı da ödeyebilirdim, ancak başka bir şey yapamazdım. Karavanımı tamir ettirmeye paramın yetmesi için birkaç ay geçmesi gerekecekti.

“Sen burada ne arıyorsun zaten?” diye sordum.

“Gabriel’in işten çıkmasını bekliyorum.”

Bunun üzerine başımı kaldırdım.

Daha da büyük bir kahkaha attı. “Yüzünün halini gör-

oksada benim için mi?

“Kalbini kırdığında sızlanmasıyla uğraşmak zorunda kalan ben olacağım.” Sesimde gerçek korku varsa, bu Lee’nin oğlu Tad’in, yani eskiden Gabriel’in işini yapan çocuğun çok çalkantılı bir aşk hayatı olduğu içindi.

“*Kalbini* kırınca mı? Eğer birinin kalbi kırılacaksa bunununki olacak,” diye bilgilendirdi beni Gabriel ofis kapısından. “Cazibeme karşı koyamadığı için ona üniversiteye gitmem gerektiğini söylerkenki duyarsızlığımdan dolayı mahvolacak. Bu kayıp yüzünden hayatını yalnız bir şekilde geçirmeye karar verecek.”

Jesse kıkırdadı. “Eğer babam uğrarsa ona akşam on gibi geleceğimi söyler misin?”

Gabriel’e ciddi bir bakış attım. “Babasının kim olduğunu biliyorsun.”

Güldü. “Aşk için hiçbir şeyi riske atmayan bir adam gerçek bir erkek değildir.” Sonra göz kırptı. “Yine de Jesse’yi bundan önce eve bırakacağım, ne olur ne olmaz.”

Yalnız kalınca BMW’yi bitirdim ve tamirhaneyi kapattım. Stefan aramamıştı, o yüzden Andre’yle ilgili bir gelişme olup olmadığını bilmiyordum.

Endişelenecek hiçbir şey yoktu. Andre açıkça bir cevap vermediği için suçluydu. Yine de dün gece Stefan’ın avrında beni endişelendiren bir gerginlik vardı. Eğer dava on derece açıksa neden haftalar boyu Chicago’da araştırma yapmıştı?

Otoparkta beni bekleyenler vardı. Warren çok kilo kaybetmişti ve topallıyordu, topallaması benden bile beterdi. Ama bu Warren ne zaman yanından geçse yüzünü buruştururken Paul’u eşek sudan gelinceye kadar dövmesine engel

olmamıştı. Ve arada sırada kâbus görse de eskiden olduğundan çok daha mutlu gözüküyordu.

Bunun en büyük sebebi Warren'ın eski kamyonuna yaslanan, giyecek onca şey varken lila renkli bir kovboy kıyafeti giymiş ve kıyafetini mor bir şapkayla tamamlamış olan yakışıklı adamdı. Littleton olayının tek iyi yanı Warren'la Kyle'ı birleştirmiş olmasıydı.

“Seni kim sinirlendirdi?” diye sordum Kyle'a. Normalde çok zevkli giyinirdi.

“Müvekkilimin kocasıyla ve çok güçlü Seattle avukatıyla buluşmuştum. Benim hafıfsiklet bir nonoş olduğumu ne kadar uzun süre düşünürlerse, mahkemede onları o kadar fazla alt edebilirim.”

Gülüp yanağını öptüm. “Seni görmek güzel.”

“Benim evimde bir film izleyeceğiz,” dedi Kyle. “Bize katılmak istersin diye düşündük.”

“Ancak kıyafetlerini değiştirirsen,” dedim ciddiyetle.

Kamyonet biraz sallandı ve Ben dinlendiği yataktan kafasını kaldırdı. Kızıl kürkü topak topak olmuştu ve gözleri donuk bakıyordu. Kamyonetteki yatağa tekrar kıvrılmadan önce yüzüne dokunmama izin verdi.

Araca bindiğinde Warren, “Adam Ben'in dışarı çıkmasının iyi olacağını düşündü. Sana da iyi geleceğini düşündük,” dedi.

“Hâlâ dönüşüyor mu?” diye sordum.

“Hayır. Ve dolunayda bizimle beraber dönüşmedi.”

Arka pencereye baktım, ancak Ben onun hakkında konuştuğumuzu açıkça duyuyor olsa da başını ön patilerinin arasından kaldırmadı.

“Yemek yiyor mu?”

“Yeteri kadar.”

Bu da kontrolünü kaybedip beni de Daniel'i yediği gibi

yemeyeceği anlamına geliyordu -Daniel bana bunu söylemeye çalışmıştı. Vampirler, iblislerin musallat olduğu vampirler bile, diğer vampirleri yemez.

Ben'in bu durumu bu kadar kötü karşılaması beni biraz şaşırtmıştı. Bana hep büyük annesini inci kolyesi için boğazlayıp sonra da mutfağında fıstık ezmesi bir sandviç yiyebilecek biri gibi gözüküyordu. Belki yanıliyordum -ya da birini yemek fıstıklı ezmesi sandviç yemekten daha zordu. Warren bana Littleton'ı avlarken Ben'le Daniel'in garip bir arkadaşlık geliştirdiklerini söylemişti. Bu Daniel'i kurtarmaya yetmemişti, ama Ben'i mahvetmeye yetebilirdi.

Ben bizi boş gözlerle izlerken bir anime izledik, dışarıdan Meksika yemeği söyledik ve kaba şakalar yaptık. Warren çok geç olmadan bizi evlerimize bıraktı.

Buzdolabında Samuel'den yeni bir not vardı. Diğer doktorlardan biri hastalandığı için işe çağırılmıştı. Samuel'in notunu okurken telefon çaldı.

"Mercedes," dedi Stefan'ın sesi. "Otur."

"Sorun ne?" Emirlerle uymak konusunda iyi değilimdir: Olduğum yerde kaldım.

"Andre dün gece mahkemeye çıktı," dedi. "Littleton'ı dönüştürdüğünü itiraf etti, her şeyi itiraf etti, Littleton'ı yarattığını, Daniel'la olan olayı, beni Littleton'la otelde buluşturduğunu."

"Bunu senin yüzünden yaptı," dedim. "Seni kısıkanıyordu."

"Evet. Daniel'in deneyiminde garip bir şey olduğunu onunla konuşurken fark ettim. Birine bana Littleton'ın otelde olduğunu söyledi."

"Littleton'ın seni öldürmesi gerekiyordu," dedim.

"Evet. Beni öldürmesi gerekiyordu Ama o gece Andre'nin kontrolünden çıktı. Andre o kadar kişiyi öldür-

dükten sonra iblisin güçlendiğini, bu yüzden Littleton'ın artık onu dinlemesine gerek kalmadığını düşündüğünü söyledi. Andre o geceden sonra onu bulamamış. Ve Littleton kapısına hediyeler bırakmaya başlamadan önce çok fazla endişelenmemiş."

"Hediye mi?"

"Ceset parçaları." Ben bir şey söylemeyince Stefan sözlerine devam etti. "Andre çaresizleşmeye başlamış ve Littleton Daniel'i, Ben'i, Warren'ı ve beni yakaladığında Marsilia'yı Littleton'ı bulma konusundaki tek umudunun sen olduğuna ikna etmiş. Gezinler vampirleri Batı bölgelerinden çıkarırken oradaydı. Littleton'ı bu kadar çabuk bulmana şoke olduğunu duymak herhalde seni sevindirecektir."

"İtiraf ettiyse..." dedim. "Seni rahatsız eden şey ne?"

"Ekibe kalıcı bir zarar verilmedi," dedi. Kelimeleri sertçe söylemişti.

Mutfağın zeminine oturdum. Bu cümleyi daha önce duymuştum.

"Marsilia onu serbest bıraktı." Buna inanamıyordum. "Onu gerçekten serbest mi bıraktı?"

Samuel bunun olabileceğini biliyordu, diye düşündüm. O da Stefan da Andre'nin özgür kalmasının muhtemel olduğunu biliyordu, Stefan o yüzden kanıt toplamak için o kadar çok uğraşmıştı.

"Seni ava kattığı için karavanına verilen zarardan ve neredeyse iki hafta boyunca işini kaçırmandan vampir ekibinin sorumlu olduğunu söyledim. Ekip karavanının metal kaplamasını yenilemesi için bir müteahhit tuttu, gerçi bu biraz uzun sürebilir -müteahhitlerin en yoğun dönemi. Ama önümüzdeki birkaç gün içinde muhasebecilerimiz kaybettiğin işi telafi etmek için sana çek yollayacak."

“Onu serbest bıraktılar.”

“Littleton’ı Marsilia’nın düşmanları olarak kabul ettiği kişileri yok etmesini umarak buraya gönderdi. Sandalye bunun doğru olduğuna tanıklık etti.”

“Sen Marsilia’nın düşmanı değilsin.”

“Hayır. Ben Andre’yle istediği şeyin arasında duruyordum. Böyle şeyler ekipte anlaşılır.”

“Peki ya ölen onca insan?” diye sordum. “Meyvelikte çalışan aile, oteldeki insanlar?” Yanlış zamanda yanlış yerde kötü bir işte çalışmak dışında hiçbir suçu olmayan o zavallı kadın. Peki ya acıyla bağırın Warren ve bir daha insan olmayı reddeden Ben ne olacaktı?

“Vampir ekibi insan hayatını çok değerli görmüyor,” dedi Stefan yumuşak bir sesle. “Marsilia aynı zamanda vampir olan bir büyücü fikrinden çok etkilendi. Böyle birinin sürgününü sona erdirebileceğini düşünüyor. Tri-Cities İtalya’yı kontrol eden Yaşlı Vampir’in onu buraya ilk gönderdiği gibi ıssız bir çöl değil, ama Milan da değil. Yaşlı Vampirlerin Sahibesi benim kadar yaşlı bir vampiri onun emirlerine uydurabilecek kadar güçlü bir varlığın gücünden çok etkilenebilir. Belki bizi eve çağırarak kadar etkilenir.”

“Marsilia Andre’nin yeni bir büyücü vampir yapmasını istiyor,” diye fısıldadım.

“Evet.”

Ertesi sabah Samuel beni işten aradı. Ben Adam’ın evindeki hücreye konmuştu. Provokasyona uğramadan başka bir erkek kurda saldırmıştı -yani kurt adamların tarzında intihara teşebbüs etmişti. Çok kötü yaralanmıştı ama iyileşmesi bekleniyordu.

Ben'in donuk gözlerini, Warren'in topallamasını ve rüyalarım giren ölü kadını düşündüm. Mike Amca'nın Littleton'ın sorumlu olduğunu söylediği 'neredeysel kırk' ölümü düşündüm, o insanların birçoğu Andre hâlâ kontrolü elinde tutarken öldürülmüştü. Stefan'ın vampirlerin insanların hayatını çok değerli görmediğini itiraf etmesini düşündüm.

Vampirlerin yargısı kesinleştiği için kurtlar Andre'ye bir şey yapsa bu ekibe bir saldırı olarak algılanırdı ve iki tarafta da birçok ölüme sebep olacak bir savaşı yol açardı. O yüzden Bran ve Adam öfkeden deliye dönmüş de olsalar elleri kolları bağılıydı. Samuel Marrok'un oğlu olmasaydı, belki bir şeyler yapabilirdi.

Stefan istese de bir şey yapamazdı. Marsilia'ya itaat etmek zorundaydı. Onun da eli kolu bağılıydı.

Ama benimkiler bağı değildi.

Zec'nin vampir avı setini geri vermediğim iyi olmuştu. Onlara ihtiyacım olacaktı. İlk yapmam gereken Andre'nin evini bulmaktı ve bunu yapmak için gereken her şeye sahiptim -zaman ve keskin bir burun.

Topun peşinden koşup yakaladım, beni takip eden çocukların şansları olduğunu düşünmeleri için yavaş koştum. Ben koşarken güldüler, bu eğer bana yetişmeyi düşünüyorlarsa zamanlarını boşa harcamalarına sebep olan bir hareketti. Aralarından hızla geçip bahçeyi boyu boyunca koştum, topu babalarının ayaklarının dibine bırakıp kuyruğumu salladım. Bu genelde vahşi çakalların yapmadığı bir şeydi.

"Aferin sana," dedi ve topu atıyormuş gibi yaptı.

Ona azarlıcasına bir bakış attığımda güldü. "Dikkat

edin yaramazlar,” diye seslendi çocuklara. “Topu size doğru yolluyorum.”

Topun peşinden ağaçların arasına atıldım, sonra çocukların heyecanlı çığlıklarının tamamen sona erdiğini fark ettim. Ne olduğunu görmek için döndüm ama ikisi de iyiydi. Sadece siyah SUV’dan çıkmış olan adama bakıyorlardı.

Adam’ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi oluyordu.

Arkama dönüp topu aradım ve onu bir gül çalısının altında saklanırken buldum. Top ağzımda bahçeyi dans eder gibi geçtim ve topu Adam’ın ayaklarının dibine bıraktım.

“Sağ ol,” dedi hissizce. Sonra adama yöneldi.

“Köpeğimin nerede olduğunu söylediğiniz için çok teşekkürler. Kızım onu erkek arkadaşının evine götürmüştü, sonra da onu izlemeyi unutmuş.”

“Sorun değil.”

El sıkıştılar, hani o güçlü ama acı vermeyen erkeksi tokalaşmalardan biriydi.

“Ama ona dikkat etmelisiniz,” dedi adam. “Çakala çok fazla benziyor. Eğer birkaç kilometre daha uzağa gitseydi biri tasması olduğunu fark edemedi vurulabilirdi.”

“Biliyorum.” Adam pişmanlıkla güldü. “Yarı çakal olduğunu düşünüyoruz, fakat annesi Alman Çobanı’ydi.”

Adam kapıyı açınca SUV’unun içine atladım. Arabaya bindi, beni *bulan* aileye arkadaşça el salladı. Sonra motoru çalıştırıp yola koyuldu.

“Bu ay üçüncü kez seni almaya geliyorum,” dedi. İki kere Richland’da, bugün de Benton City’de. Benzin ve verdiği ödül paraları yüzünden ona bir servete mal oluyordum. İki çocuğa da para verdiğini görmüştüm.

Kuyruğumu salladım.

“Bu sefer yanımda kıyafet getirdim,” dedi. “Arkaya zıplayıp giyin de konuşalım.”

Yine kuyruğumu salladım.

Tek kaşını kaldırdı. "Mercy, benimle konuşmaktan yeterince uzun zamandır kaçınıyorsun. Artık kaçmayı bırakıp konuşma zamanı. Lütfen."

İsteksizce arka koltuğa zıpladım. Haklıydı. Konuşmaya hazır olsam üzerinde onun telefon numarası yazan bir tasmayla Tri-Cities'te koşturuyor olmazdım. Tabii Hayvan Sığınağı'ndan kaçmış olmam da tasmamda telefonunun yazmasında etkiliydi.

Adam, yanında kendisi gibi kokan bir eşofman getirmişti. Bana büyüktü ama pantolonun ipini çekebildiğim için üzerimden düşmüyordu. Eşofman üstünün kollarını kıvırdım, sonra da ön koltuğa emekleyerek geçtim.

Konuşmadan önce emniyet kemerimi bağlamamı bekleli. Çakal kılığında şehirde dolaştığım için azarlanacağımı düşünüyordum.

Ama onun yerine, "Seni korkutuyorum." dedi.

"Hiç de bile." Öfkeyle burnumdan soludum.

Önce bana, sonra da yola baktı. Eve giden uzun yolu seçtiğini fark ettim, Yakima Nehri'nin yanından geçen ve sonunda bizi Richland'ın kuzey tarafına çıkaracak olan dar otoyoldaydık.

Yüzünde bir gülümseme vardı.

"Pekâlâ. Peki ya bana verdiğin tepkilerin seni korkuttuğunu söylesem buna ne dersin?"

Kalp atışlarım hızlandı. Bu hiç adil değildi, kadınların erkekler için tam bir gizem olması gerekmiyor muydu?

"Tam bir kontrol manyağısın." dedim öfkeyle. "Kontrol edilmeyi sevmiyorsam kusura bakma."

"Seni kontrol etmiyorum." dedi istediği zaman kullandığı o gece kadar kadifemsi sesiyle. Pıslık herif. Ne kadar

kızgın olursam olayım yine de beni etkilemişti. "İtaat etmeyi sen seçtin."

"Ben kimseye itaat etmem," diye çıktım ve bu konuşmanın bitmesini istediğimi göstermek için pencereden dışarı bakmaya başladım.

"Ama itaat etmek istiyorsun."

Buna verecek bir cevabım yoktu.

"Sorunumuzu anlamak epey zamanımı aldı," dedi. "Peki ya kontrolün sende olmasına izin verirsem?"

Ona şüpheli bir bakış attım. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak söylediğim şeyi. Dışarı çıktığımızda gideceğimiz yeri sen seçeceksin. Eğer öpüşürsek -veya başka bir şey yaparsak- bu sen başlattığın için olacak. Böylece, bana itaat etmek istesen bile edemeyeceksin, çünkü ben hiçbir şey istemeyeceğim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve nehre doğru uzun uzun baktım. "Biraz düşüneyim."

"Tamam. Bana Benton City'de ne yaptığını söylecek misin?"

"Avlanıyordum."

Derin bir nefes aldı. "Onu bu şekilde bulamazsın."

"Kimi?" diye masumca sordum.

"Vampiri. Andre'yi. Onu bu şekilde bulamazsın. Kokularını değiştirebilirler ve gündüz dinlendikleri yerleri diğer vampirlerden bile sihirle saklayabilirler. Warren ve Ben işte bu yüzden Littleton'ı bulamamıştı."

"Sihirleri benim üzerimde o kadar iyi işe yaramıyor," dedim.

"Ve bizim göremediğimiz hayaletlerle konuşabiliyorsun," diye sabırsızca çıktı. "O yüzden Marsilia seni Littleton'ın peşinden gönderdi." Hâlâ bana Littleton'ın peşinden gittiğim için kızgındı, işe yaramasına rağmen.

belki de özellikle işe yaradığı için. “Ne zamandır Andre’yi arıyorsun? Marsilia onu serbest bıraktığından beri mi?”

Ona cevap vermedim. Ona cevap vermek *istemiyordum*. İlk çıkmamızdan beri ilk defa kendimi ona yakın hissettiğimi fark ettim. Belki de bu vampir kanı yüzündendi.

“O bakışı hak etmek için ne yaptım?” diye sordu.

“Neden şu an sana itaat etme isteği duymuyorum?” diye sordum.

Gülümsedi ve Richland’ın varoşlarında dolaşan otoyola döndü. Saat dört buçuktu ve yol trafik yüzünden tıkalıydı. “Alfa olmak sadece dominant olmaktan farklıdır,” dedi.

Küçümser bir şekilde homurdandım. “Bunu biliyorum. Nerede büyüdüğümü sana hatırlatırım.”

“Sürüden uzak olduğumda içimdeki Alfa’nın hareketsiz kalmasını sağlayabiliyorum. Bran ne zaman isterse bunu yapabiliyor, ama diğerlerimiz için bu çok fazla çaba gerektiren bir şey.”

Buna nasıl tepki vermemi bekliyordu bilmiyorum, fakat bu beni çok mutlu etmemiştii. “Yani bana bilerek öyle hissettirdin?”

Başını iki yana salladığında tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. Manipüle edilmekten hiç hoşlanmam, o yüzden paranormal yollardan manipüle edilmek daha da kötü geliyordu.

“Hayır. Sana bunu engellemenin çaba gerektirdiğini söyledim... Ve üzerimdeki etkin bunu zorlaştırıyor.” Artık bana bakmıyordu. Eski zamanların adamıydı. Yirmilerin sonlarında gibi gözüküyor olabilirdi ama II. Dünya Savaşı’ndan hemen sonra doğmuştu ve 1950’lerde yetişen bir adam duyguları hakkında konuşmazdı. Kıvrınmasını izlemek eğlenceliydi. Birdenbire kendimi çok daha fazla neşeli hissetmeye başlamıştım.

“Bunu değiştiremem,” dedi bir an sonra. “Ne kadarının Alfa kurt adam olduğum için, ne kadarının karakterimden dolayı olduğunu bilmiyorum ...Ama yanındayken içimde-ki acı ortaya çıkıyor.”

“O yüzden benim sana zevk vermek istememi mi sağladın?” Bunun hakkında nasıl hissettiğimi ses tonundan anlamasını sağlamıştım.

“Hayır!” Derin bir nefes aldı ve “Lütfen şu an bana karşı çıkma. Bir açıklama istiyorsun. Seni etkilememi durdurmamı istiyorsun. İkisini birden yapmaya çalışıyorum ...Fakat bu hiç kolay değil. Lütfen.”

Beni ikna eden *lütfen* oldu. Ondan mümkün olduğunca uzaklaşabilmek için kapıya doğru yaslandım. “O halde anlat.”

“Bran Alfa etkisini onu tanımayan kurt adamları kandırabilecek kadar kontrol edebiliyor. Ben o kadar yetenekli değilim ama normal hayatımı etkilememesi için Alfa gücümü bastırabiliyorum. İş anlaşımları yaparken anlaşma yaptığım insanları bu yolla ikna etmek istemiyorum. Sürüde bile çok fazla kullanmıyorum. İşbirliği her zaman baskıdan daha iyidir ... Özellikle de baskım sadece benim önümde olduklarında işe yaradığı için. Güçlü silahımı sadece sürüde konuşarak gözölemeyecek bir sorun olduğunda ortaya çıkarıyorum.” Bana baktı, trafik beklenmedik bir şekilde durduğunda neredeyse önündeki arabaya çarpacaktı.

Eğer kulaklarım o kadar iyi olmasaydı sanırım sonra söylediği şeyi duymazdım. “Seninleyken kontrolüm tamamen gidiyor. Sanırım sen de böyle hissediyorsun.”

Yani istediği zaman ona itaat etmemi sağlayabiliyordu. Sadece bunu yapmamayı seçtiği zaman özgür irademe kavuşabiliyordum.

“Sen koklayabildiğin o korkuyla hareket etmeden önce...” dedi güven dolu bir sesle. “On altı yaşındayken Samuel’i reddetmekte hiç sorun yaşamadığını hatırlatmak istiyorum ... Ve o benden daha dominant.”

“O Alfa değil ve onu reddetmedim. Onunla konuşmadan Montana’dan ayrıldım.”

“Bran’e itiraz edip pes etmediğini gördüm.”

“Hayır görmedin.” Aptal değildim. Kimse Bran’le dalışmazdı.

Güldü. “Öyle anlatmamıştın. Bran sana iyi, küçük bir kız olup korkunç şeylerle kurtların ilgilenmesine izin vermeni söylediğini, bu sayede sözde Jesse’yi kaçıran pisliğin peşinden gitmemeni sağladığını hatırlıyor musun?”

“Onunla tartışmamıştım.”

“Çünkü onun iznini alıp almamak umrunda değildi. Bana itaat etmenin tek sebebi içindeki bir parçanın bunu istemesi. Alfa olmamın bu parçanı öne çıkardığını kabul ediyorum ama yanımda gardını düşüren sensin.”

Eve dönene kadar onunla konuşmadım. Kendime haklı olduğum için bu kadar kızdığımı itiraf edecek kadar adıldım ama ona bunu itiraf edecek kadar değil!

Tam bir strateji uzmanı olduğu için öfkeden kudurmasına izin verdi. Kapımı açmak için arabadan çıkmadı bile -genelde kapımı açardı. Dışarı çıktım ve bir an kapı açık bir şekilde durdum.

“İyi bir filmin sinemalara geleceğini duydum,” diye mırıldandım. “Cumartesi akşamı beraber gitmek ister misin?” Sormayı planlamamıştım. Davet ağzımdan birdenbire çıkıvermişti.

Gülümsemedi. Bu gülümseme gözlerinde belirdi ama dudaklarına varamadı. Rahatsız bir şekilde ağırlığını öteki

bacağıma verdim, çünkü bu gülümseme üzerimde sarsıcı bir etki yaratıyordu.

“I Langi sinema?”

Yutkundum. Bu iyi bir fikir değildi. Hem de hiç. “Alış-veriş merkezinin arkasındaki sanırım. Kontrol ederim.”

“Tamam. Sonra bana zamanı söylersin.”

“Arabayı ben kullanırım.”

“Tamam.” Artık dudakları yukarı kıvrılıyordu.

Aptal, diye düşündüm. *Direk mezbahaya giren aptal bir koyunsun*. Kapıyı hiçbir şey demeden kapadım ve eve girdim.

Samuel’le göz göze gelince, *Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık*, diye düşündüm.

“Sinemaya mı gidiyorsun?” diye sordu. Görünüşe bakılırsa Adam’a söylediğim şeyi duymuştu.

“Evet.” Çenemi kaldırdım ve midemdeki gergin hisse teslim olmayı reddettim. Samuel bana zarar vermezdi. Ama sorun şu ki, ben de ona zarar vermek istemiyordum.

Gözleri yarı yarıya kapalıydı, sonra derin bir nefes aldı. “Yine onun gibi kokuyorsun.”

“Çakal formunda koşarken beni arabasına aldı. Arabasındaki eşofmanı giydim.”

Samuel doğuştan bir avcının hızıyla hareket etti ve elini enseme koydu. Burnunu kulağımın arkasına götürdüğünde hiç kıpırdamadım. Ben de onun kokusunu alıyordum, elimde değildi. Kokusu nasıl beni Adam’ın gülümsemesi kadar etkileyebilirdi? Bu çok yanlıştı.

“Onunla buluştuğunda...” diye hırladı. Vücudu ya arzudan, ya da acıdan titriyordu -hangisinden dolayı titrediğini bilmiyordum, çünkü ikisinin birden kokusunu alıyordum. “Bunu hatırlamam istiyorum.”

Beni öptü. Gerçekten çok ciddi ve güzeldi -ve başla-

dığında gözlerindeki öfkeye bakılırsa şaşırtıcı bir şekilde nazıktı.

Geriyeye çekildi ve bana kendinden memnun bir şekilde hafifçe gülümsedi. "O kadar endişeli gözükmene gerek yok Mercy, aşkım."

"Ben damızlık bir kısırak değilim," dedim nefes nefese kalmamaya çalışarak.

"Hayır," diye katıldı bana. "Sana nasıl hissettiğimi hakkında yalan söylemeyeceğim. Doğmadan önce ölmeyecek çocuklara sahip olma isteğim çok güçlü. Ama içimdeki kurdun böyle şeyleri umursamadığını bilmelisin. O sadece seni istiyor."

Ben hâlâ verecek bir cevap düşünürken evden hızla çıktı. Arabasının çalışıp motor sesinin uzaklaşmasını duydum.

Koltuğa oturup yastıklardan birine sarıldım. Samuel'i ve Adam'ı düşünmemek için o kadar uğraşıyordum ki başka bir şeye odaklanmalıydım. Andre'yi bulmak gibi.

Marsilia vampirlerin gezginlerden korkma sebebinin bizim vampir sihrine karşı bağışıklığımız olduğunu ve hayaletlerle konuşabilmemizden kaynaklandığını söylemişti.

Ama Darryl'in bana hatırlattığı gibi hayaletler kötülükten uzak dururdu ve vampir gibi kötüler de buna dahildi. Bazı vampir sihirleri üzerimde işe yaramıyor olmalıydı ama inlerinin kokusunu almamı engelleyen sihir gayet güzel işliyordu. Belki de eskiden var olan diğer gezginler benden daha güçlüydü.

Medea koltuğun üzerine, yanıma sığırdı.

Marsilia Littleton'ı bulmak için Bayan Hanna'yı kullanmış olmamın korkulacak bir şey olduğunu kastetmiş olamazdı. O özel bir durumdu. Birçok hayalet genelde iletişim kuramazdı.

Tri-Cities'te çok fazla hayalet yoktu, çünkü şehir çok yeni kurulmuştu. II. Dünya Savaşı'na kadar çok fazla insan yoktu -nükleer bir bomba yaratına çabaları Hanford Projesi'ni doğurana kadar. Ordunun şehrin gelişmesindeki katkılarına rağmen veya belki de katkılarından dolayı, Tri-Cities'in geçmişinde çok fazla vahşet yoktu -ve genelde hayaletlerin var olma sebebi vahşi, duyarsız ölümlerdi.

Vahşi, duyarsız ölümler genellikle vampirlerin evlerinde oluyordu.

Yastığı bıraktığımda Medea kucığıma çıktı.

Hayalet görebilen tek kişi ben değildim. Portland'da, liseye gittiğim yerde birçok perili yer vardı -ve normal, sıradan insanlar onları görebiliyordu. Tabii birçok insan benim kadar iyi göremiyordu ve sadece geceleri görebiliyordu. Bunu hiçbir zaman anlamamıştım. Hayaletler gün ışığına dayanamayan birçok şey olmasına rağmen genelde gece kadar gündüz de etrafta olurdu.

Vampirler gibi.

Bu bu kadar kolay olamazdı.

Ertesi gün işten sonra Andre'yi dört ayak yerine iki ayak üzerinde aradım. Hayaletleri aramanın işe yarayacağından emin değildim. Öncelikle, hayaletlere çok sık rastlanmaz. Bin insan savaşta ölse bile hiç hayalet çıkmayabilir. Ve etrafta hayalet olsa bile onu göreceğime dair bir garanti yoktu -veya görünce hayalet olduğunu anlayacağıma dair. Bazı ölümler, Bayan Hanna gibi, hayatta oldukları gibi gözüküyordu.

Andre'yi öldürmek samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi.

Bunun Littleton'ı öldürmek gibi olmayacağını biliyordum -zaten o yeterince kötüydü. Andre uyuyor durum-

da ve çaresiz olacaktı. Onu bulabilsem bile onu gerçekten yok edebileceğimden emin değildim.

Ve onu öldürürsem, Marsilia'nın ekibi peşimden gelirdi.

En azından o zaman Adam ve Samuel arasında bir seçim yapmak zorunda kalmayacaktım. Her şeyin iyi bir yanı vardır.

Öğleden sonra avlandım ve hava kararmadan önce döndüm. Samuel ortalıkça çok gözükmüyor olsa da benim için buzdolabına yemek bırakıyordu. Bazen dışarıdan sipariş edilmiş yemeklerdi bunlar ama genelde pişirdiği yemekler de oluyordu. Evdeyken beni hiç öpmemiş gibi, benimle hâlâ ilgilendiğini hiç söylememiş gibi davranıyordu. Bunun rahatlatıcı mı yoksa korkutucu mu olduğunu bilmiyordum. Samuel çok sabırlı bir avcıydı.

Cumartesi günü Adam'ı sinemaya götürdüm. Çok nazik davrandı. Sonra Hanford Reservation'a gittik ve açık alanda kurt ve çakal olarak koştuk. Adam'da Samuel'de olan bütün insanlığını bırakıp sadece vahşi bir varlık olmanın neşesini çıkarma yeteneği yoktu. Onun yerine, diğer her şeyde kullandığı yoğunlukla oyunlar oynuyordu. Yani onu kovalarken, onu yakalamak istediğimden emin olamıyordum -ve o beni kovalarken kendimi bir tavşan gibi hissediyordum.

Onu akşam yemeğinden önce evine bıraktığımda ikimiz de yorgunduk. Beni öpmedi ama neredeyse öpmüş gibi hissettiren bir bakış attı.

O bakıştan sonra eve, Samuel'in yanına dönmek istemedim. O yüzden Kennewick'e doğru gittim ve etrafta dolaştım. Adam'ın evcil hayvanı oynaması... İçimi burkmuştu. Adam Bran gibi rol yapmaktan hoşlanmazdı. Adam'a

bunu yaptırdığım için kendimden çok hoşnut değildim. Reservation'da oynamak daha iyiydi, orada içindeki kurdu o kadar fazla bastıramamıştı.

Son birkaç yıl içinde yapılan evlerin yanındaki dur işareti-
retinde durdum ve işte oradaydı. Saygıdeğer bir evin verandasında orta yaşlı bir adam duruyordu ve boş gözlerle, üzgün bir şekilde bana bakıyordu.

Rabbit'i kenara çekip park ettim ve bakışlarına karşılık verdim. Orada dururken yanında biri daha belirdi, bu kez yaşlı bir kadındı. Üçüncü hayalet belirdiğinde arabadan indim. Ev sadece birkaç yıllıktı: Normal bir evde üç insanın birkaç yıl içinde ölmesi biraz fazlaydı -özellikle normal ölü insanların yaptığı gibi öteki tarafa geçmek yerine hayalet olan üç insanın olması.

İçinde Zee'nin vampir öldürücü seti olan sırt çantasını aldım ve sokağın karşısına geçtim. Verandaya doğru çıkarken Andre'nin burada da birkaç insanı olacağını fark ettim. Nedense vampiri öldürmeden önce vampirin insanlarıyla uğraşmam gerektiğini unutmuştum.

Kapıyı çaldım ve hayaletlere bakmamak için elimden geleni yaptım, üçten çok daha fazla hayalet vardı: Onları göremesem de kokularını alabiliyordum.

İçeride insanların olduğunu duyabilmeme rağmen kimse kapıyı açmadı. Korku veya öfke kokusu yoktu, sadece yıkanmamış vücutların kokusu vardı. Kulpu çevirince kapı açıldı.

İçerideki koku çok kötüydü. Eğer vampirlerin neredeyse benim kadar iyi bir koku duvyusu varsa, bir vampirin nasıl burada kaldığını bilmiyordum. Gerçi vampirlerin nefes almasına gerek yoktu.

Kimin evinde olduğumu anlamak için burnumu kullanmaya çalıştım. Kokusu terin ve ölümün ekşi kokusuna

karışmıştı, o yüzden doğru vampirin evinde olduğumdan emin değildim, sadece erkek olduğumu biliyordum.

Hayaletler beni takip etti. Bana süründüklerini, sanki ne için geldiğimi biliyorlarmış ve yardım etmek istiyorlarmış gibi beni öne doğru ittiklerini hissedebiliyordum. Ana kattaki banyonun yanındaki kapıya gelene kadar beni itip çekıştirdiler. Bu diğer kapılardan daha dardı, sanki bir dolap olmak üzere yapılmıştı. Ama rehberlerimin itmesiyle kapıyı açtım ve karanlık bir deliğe doğru inen sarmal bir merdiven görünce hiç şaşırmadım.

Şimdiye kadar karanlıktan hiç korkmamıştım. Göremediğim zaman bile burnum ve kulaklarım beni yönlendirmek konusunda oldukça iyidir. Klostrofobik de değilimdir. Yine de o delikten aşağı inmek şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biriydi, çünkü gündüz hareketsiz olacağımı bilsem de bir vampiri öldürme düşüncesi ödümü patlatıyordu.

Yanımda fener getirmemiştim ve fener ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Merdivende loş bir ışık vardı. Odamın çok büyük olmadığını görebiliyordum, ortalama bir banyodan birazcık daha büyüktü. Ve odanın öteki tarafında bir yatak ya da koltuk vardı.

Gözlerimi kapayıp altmışa kadar saydım, tekrar açtığımda daha iyi görebiliyordum. Odamın öteki tarafındaki şey bir yataktı ve vampir Andre değildi. Saçı daha açıktı. Ekipte kendi evi olan tek sarışın erkek vampir Sihirbaz Wulf'e'ti. Onunla bir alıp veremediğim yoktu.

Merdivenleri çıkarken hayaletlerle savaşmak zorunda kaldım. Neden burada olduğumu biliyorlardı ve vampirin ölmesini istiyorlardı.

"Üzgünüm," dedim koridora çıkabildikten sonra. "Sebebsiz yere öldüremem."

“O zaman neden geldin?”

Ağızıma gelenleri yüreğimi yutkunarak geri gönderdim ve arkamı döndüm, arkamda vampirin olmasını bekliyordum ama geride sadece karanlık merdivenler vardı. Ama sesin sadece hayal gücümün eseri olduğunu düşünemezdim, çünkü bütün hayaletler gitmişti. Littleton’ın kıldığını yenilemek amacıyla aldığım kolyedeki koyuna dokundum.

Güldü. “Andre’nin peşinde misin? Buralarda yaşamıyor. Ama onun yerine beni öldürebilirsin.”

“Öldürmeli miyim?” diye sordum. Beni korkuttuğu için kızgındım.

“Bir büyücünün nasıl yapılacağını biliyorum,” dedi. “Ama kimse bana sormadı.”

“O zaman neden bir büyücü yapıp onu vampire dönüştürmedin?” diye sordum. Kendime güvenim artmıştı. Koridor loştu ama hâlâ pencerelerden içeri ışık giriyordu. Eğer Wulfe uyandıysa bile güvende olmak için karanlık odada kalmak zorundaydı.

“Çünkü ben aptal değilim. Marsilia da böyle bir varlığın yaratılmaması gerektiğini biliyor ama Milan’a dönmekle kafayı bozmuş durumda.”

“O zaman seni öldürmek için hiçbir sebebim yok,” dedim.

“Ama belki de beni zaten öldüremezdin,” dedi merdivenlerden çıkarak. Çok yavaş hareket ediyordu, çok üşüyen bir kertenkele gibiydi.

Banyonun yanındaki kapalı kapıların birinden bir inilti geldiğini duydum ve empati duydum. Ben de inlemek istiyordum.

“Seni öldürmeye niyetim yok,” dedim sert bir sesle ama koridorun sonundaki ışık huzmesine gelene kadar geriledim.

Merdivenlerin yarısında durdu, gözleri ölü bir adamın-
ki gibi bir bantla kapatılmıştı.

“İyi,” dedi. “Eğer Andre’yi öldürürsen kimseye söyle-
mem ... Ve kimse de bana bunu sormaz.”

Sonra kayboldu, koridordan ve merdivenlerden o kadar
çabuk gitti ki direk ona bakıyor olmama rağmen hareket
ettiğini zar zor görebildim.

Evinden yürüyerek çıktım, çünkü daha hızlı hareket et-
seydim çılgık atarak koşmaya başlayacaktım.

15. BÖLÜM

Pasco'da bir vampirin inini daha buldum ama bu kez daha zekice davrandım. Ertesi gün güneş tepedeyken o eve gittim ve çakal formuma dönüştüm, çünkü dört pati üzerinde koşarken burnum daha keskin koku alıyordu.

Çitin üzerinden atlayıp dolandım ama vampirlerin inlerini saklamak için yaptığı her neyse işe yarıyordu. Evin etrafında hiç net bir koku alamadım fakat araba dışı bir vampir -Estelle- gibi kokuyordu.

Birkaç gün sonra bulduğum üçüncü ev Andre'nindi.

Büyük bir kulübenin arkasına gizlenmiş güzel, küçük bir evde yaşıyordu. Ev Pasco'nun hemen dışındaki vahşi hayatı korumak üzere kurulmuş Hood Park'ın yanındaki birkaç dönümlük araziye kurulmuştu.

O kadar uzağa bakmak normal şartlarda aklıma gelmezdi -çünkü vampirler kurt adamların aksine şehirde yaşamayı severler. O tarafa doğru bir VW minibüsü test sürüşüne çıkarmış olmam tamamen şanstı. Birkaç ayarlama yapmak için dışarı çıktım ve arabadan indiğim an o evde bir sürü insanın öldüğünü anladım, hem de birçok insanın.

Çakala dönüşmek için minibüsün arkasına geçtim.

Ya Andre yeteri kadar dikkatli davranmamıştı ya da Es-

telle veya Wulfe kadar başarılı değildi, çünkü evin her tarafında kokusu vardı. Bir piknik masasında oturup etrafı izlemeyi seviyordu. Çok güzel bir manzaraydı. Hayalet göremiyordum ama düzinelerce hayaletin benim bir şey yapmamı beklediğini hissedebiliyordum.

Bir şey yapmadım, onun yerine tamirhaneme gidip işe geri döndüm.

Onu Marsilia'nın serbest bıraktığı gün veya Littleton'ı öldürdüğüm gece öldürebilseydim çok daha kolay olurdu. Yemek için hayvanlar öldürmüştüm, çünkü çakalların fare ve tavşanları avlayıp yemesi doğasında vardır. Üç kere kendimi savunmak için veya başka birini korumak için öldürmüştüm. Serinkanlı bir cinayet ise çok daha zordur.

Tamirhaneyi kapamadan bir saat önce tamirhaneyi Gabriel'e bırakıp eve döndüm. Samuel yine evde değildi, bu benim için iyiydi. Odamda oturup Littleton ve Andre'nin öldürdüğünü bildiğim insanların listesini çıkardım. Bütün isimleri biliyordum ama Daniel'ı iki kez yazdım, çünkü Andre onu daha önce bir kere öldürmüştü -ve ikinci ölümünden de Littleton sorumluydu. Listenin sonuna Warren'ın ismini yazdım. Sonra altına Samuel, Adam, Ben ve Stefan yazdım. Flepsi büyücüden dolayı zarar görmüştü.

Andre Littleton gibi bir canavar daha yaratmayı planlıyordu. Gündüz çaresizken onu öldürebilir miydim?

Stefan ona dokunamazdı, çünkü Marsilia'ya yeminle bağlıydı. Kurtlar ona dokunamazdı, yoksa bir sürü kurt ve vampir ölürdü.

Ama Andre'yi *ben* öldürürsem, acı çekecek olan tek kişi bendim. Eninde sonunda Marsilia Wulfe ona söylemese bile Andre'yi kimin öldürdüğünü bulurdu -ve Wulfe'a hiç güvenmiyordum. Marsilia bunu öğrendiğinde beni öldür-

türdü. Fakat bunu Samuel'i ve Adam'ı için içine karıştır-
mayarak yapardı; o da savaş çıkmasını istemezdi, hem de
ekibi bu kadar isyankâr davranırken.

Hayatım pahasına da olsa Andre'yi öldürmeye değer
miydi?

Özellikle Littleton'ın önümde öldürdüğü hizmetçinin
yüzünün halini ve boğuk çığlıklarının sesini hatırladım.
Adam'ın hastanenin parlak ışıkları altında öfkenin arkası-
na saklamaya çalıştığı yıpranmış ifadesini hatırladım ve o
günden sonra Samuel'in iki kelimeyi bir araya getirmesin-
den önceki o uzun geceleri hatırladım. Sonra bir de Daniel
vardı, Stefan'ın mahkemesinde mahvolmuş durumdaydı
ve ağıktan sürünüyordu. Andre onu iki kere kurban et-
mişti, önce intikam için, sonra da canavarının gücünü ölç-
mek için.

Silahlarımın bulunduğu kasaya gittim ve iki tabancamı
da çıkardım: 9 mm SIG Sauer ve 44'lük Smith Wesson.
SIG'i omuz askısına takabilmek için tişörtümün üzerine
keten bir ceket giymek zorunda kaldım. . 44 ise vampir av-
lamaya yardımcı olan diğer hazinelerin yanında arabanın
arkasında durmak zorundaydı. Silahların Andre'ye karşı
işe yaramayacağından neredeyse emindim ama evindeki
insanlara karşı işe yarardı -gerçi Wulf'e'un evine bakılırsa
Andre'nin kan donörleri hakkında endişelenmeme gerek
yoktu.

Araya girmeye çalışmayacaklarımı umuyordum. Daha
fazla insanı öldürme fikri midemi bulandırıyor, özelli-
kle de Andre'nin insanların kurban olmak dışında hiçbir
suçları olmadıkları düşünülürse.

Silahlara rağmen Rabbit'ime bindiğimde Andre'yi öl-
düreceğimden emin değildim. İçgüdüsel olarak Adam'ın
sokağına girdim ve evine doğru ilerledim.

Kapıyı Jesse açtı. "Mercy? Babam henüz işten dönmedi."

"Güzel," dedim. "Ben'i görmem gerek."

Kapıdan geriye çekilip beni içeri davet etti. "İlâlâ aşağıda kapalı," dedi. "Babam etrafta olup onu durdurmadığı sürece herkese saldırıyor."

Onu merdivenlerden inerken takip ettim. Ben sırtı bize dönük bir şekilde hücrenin kapısından mümkün olduğunca uzaklaşmıştı.

"Ben?" diye sordum.

Kulakları kıpırdandı ve yere daha da fazla yattı. Parmaklıkların önünde yere oturdum ve alnımı kapıya yasladım.

"İyi misin?" diye sordu Jesse.

Ben'in üzüntüsünün kokusu ekşiydi, neredeyse bir hastalık gibi kokuyordu.

"İyiyim," dedim. "Bizi birkaç dakikalığına yalnız bırakabilir misin?"

"Tabii, zaten televizyon izliyordum." Bana dönüp çabucak sırtıttı. "*Londra'da Amerikalı bir Kurt Adam'ı izliyorum.*"

Gitmesini bekledim ve evde kokusunu aldığım hiçbir kurdun duyamaması için fısıldadım. "Andre'yi buldum," dedim Ben'e. Kendini içindeki kurda ne kadar kaptırdığını bilmiyordum ama vampirin adını duyunca ayaklarının üzerine kalkıp hırlamaya başladı.

"Hayır, benimle gelemezsin," dedim. "Marsilia Andre'nin ölümünde bir kurt adamın parmağının olduğunu düşünürse savaş çıkar. Buraya geldim... Çünkü sanırım korkuyorum. Andre'yi uyurken öldürüp sonra hâlâ kendim olmayı nasıl başarabilirim bilmiyorum."

Ben bana doğru yavaşça iki adım attı. Uzanıp parmak uçlarımla kafese dokundum. "Önemli değil. Bunun yapılması gerek ve bunu yapabilecek en doğru kişi benim."

Aniden sabırsızlanarak ayağa kalktım. “Onların kazanmasına izin verme Ben. Seni de yok etmelerine izin verme.”

İnledi ama ben daha fazla konuşmak için yanında kalmadım. Öldürmem gereken bir vampir vardı.

Hava durumu havanın üç gün boyunca düzeleceğini belirtmişti ve Adam’ın evinden çıktığımda bütün gün gökyüzünde dolaşan karanlık bulutların daha da yoğunlaştığını gördüm. Sıcak rüzgâr saçımı yüzüme doğru savurdu.

Arabama binerken rüzgârın kapımı yanına park ettiğim parlak Toyota’ya çarpmaması için sıkı sıkı tuttum.

Rabbit’imle Andre’nin evine giden çakıllı yola saptığımda hâlâ yağmur yağmaya başlamamıştı, kulübenin ev kadar büyük garaj kapısının önüne park ettim. Komşu evler vardı ama hepsi otoyola Andre’nin evinden daha yakındı ve kulübe stratejik olarak yerleştirilmiş bitkileriyle Andre’nin evinin gizliliğini koruyordu.

Geçen herkes arabamı görürdü ama komşular hakkında çok fazla endişelenmiyordum. Andre’nin cesedini yok edecektim ki vampirler hiçbir zaman insan polislerin birinin cesedini bulmasına izin vermezdi -benimki de dahil.

Üzerinden yürüdüğüm otlar dizime geliyordu. Kimse bahçeyi bir aydır sulamamış olmalıydı. Evin etrafında çiçekler ekiliydi, uzun zaman önce ölmüşlerdi. Andre evinin gündüz nasıl gözüktüğüyle hiç ilgilenmiyor olmalıydı.

Çantamı sırtlayıp kapıyı çalmak için kulübenin etrafından dolaştım. Kimse cevap vermedi ve kapı kilitliydi. Evin arkasında bir kapı daha buldum. O da kapalıydı ama bir kaldırım taşım uygun bir şekilde kapıya vurunca bu sorunu güzelece çözdüm.

Kimse kırılan camı araştırmak için gelmedi.

İçine girdiğim yemek salonu tertemizdi ve o kadar fazla

dezenfektan kokuyordu ki hem hapsirdim, hem de başka hiçbir koku alamadım.

Ev gibi, yemek salonu da küçük ama güzeldi. Zemin meşe parkedendi, beyaza boyanmıştı, bu sayede içerisi olduğundan daha büyük gözüküyordu. Salonun bir tarafında tuğladan bir şömine vardı. Şömine rafında aile fotoğrafları duruyordu. Merakla fotoğraflara baktım. Andre'yle kan bağı olmayan çocuklar ve torunlar vardı. Büyükbaba ve büyükannelerinden uzun zamandır haber almadıklarını ne zaman fark edeceklerdi? Andre geriye bu kadar fazla hayalet bıraktığına göre, ne zamandır buradaydı?

Belki de ev sahipleri kulübenin artık içinde olmayan motorla kasabaları dolaşıyordu. Böyle olmasını umuyordum.

Tam dönecektim ki bir şey şömine rafındaki fotoğraflarından birinin düşmesine sebep oldu. Cam kırıkları yere saçıldı ve serin bir meltem yüzüme dokundu.

Yemek salonundan çıkıp mutfığa geçtim, burası evin boyutuna bakılınca şaşırtıcı derecede büyüktü. Biri tahta dolapları beyaza boyamıştı, sonra da üzerlerine çiçek ve sarmaşık desenleri çizmişti. Musluğun üzerindeki pencere içeri ışık girmemesi için koyu yeşil çöp torbalarıyla ve bantla kapatılmıştı.

Oturma odasında da vampir yoktu ama burası yemek salonu ve mutfak kadar temiz değildi. Biri masanın üzerinde kirli bir bardak bırakmıştı ve bej halının üzerinde koyu lekeler vardı. Kan, diye düşündüm ama dezenfektan hâlâ burnumun koku almasını engelliyordu.

Banyonun kapısı açıktı ama yanındaki iki kapı kapalıydı. Andre'nin iki kapının da arkasında olduğunu düşünmedim, çünkü biri içerideki her kimse onu esir tutmak için dışarıya parlak kilitler takmıştı.

İlk kapıyı dikkatle açtım ve zayıflamış burnuma rağmen geriye doğru ani bir adım atmak zorunda kaldım, çünkü insan dışkısının kokusu çok keskindi.

Adam kirli uyku tulumlarının üzerine kıvrılmıştı. Kapıyı açtığımda daha da fazla kıvrıldı ve inleyip, “Beni almaya geliyorlar Lordum. Onlara izin vermeyin. Vermeyin,” diye mırıldandı.

“Şşş...” dedim. “Sana zarar vermeyeceğim.”

Koku çok korkunçtu ama beni dışarıda tutmak için çok daha keskin olması gerekiyordu. Omzuna dokunduğumda adam bağırды.

“Hadi,” dedim. “Buradan çık.”

Sırtüstü yattı ve iki eliyle de kafamı tuttu.

“Vampir.” Gözleri vahşi vahşi bakarken beni yavaşça salladı. “Vampir.”

“Biliyorum. Ama şu anda gündüz. Benimle dışarı gel, orada seni yakalayamaz.”

Bu kısmı anlamış gibi gözüktü ve ayağa kalkmasına yardımcı olurken işbirliği yaptı. Kolunu omzuma attım ve salondan sendeleyerek gibi çıktık. Kapının kilidini açıp onu dışarı bıraktım.

Gökyüzü biraz daha kararmıştı, saat daha erken olmasına rağmen sanki akşam olmuş gibi gözüküyordu. Adamı piknik masasına oturtup orada kalmasını söyledim ama beni duyduğuna emin olamadım, çünkü karanlık adamdan bahsedip duruyordu. Bunun önemi yoktu. Çok uzağa gidecek halde değildi zaten.

Oturma odasının kapısını açık bırakıp aceleyle ikinci odaya gittim. Bu sefer içerideki yaşlıca bir kadındı. İki kolunda da ısırik izleri vardı. İzler ikili olmasaydı eroin bağımlısı gibi gözükebilirdi. Adamdan daha canlı gözüküyordu. O kadar kötü de kokmuyordu ve adamdan daha

mantıklı konuşmasa da onu odadan çıkarırken sorun yaşamadım. Onu piknik masasına götürdükten sonra beni bırakmaya ikna etmekte daha fazla zorlandım.

“Koş,” dedi. “Kaç.”

“Onun icabına bakacağım,” dedim. “Her şey yolunda.”

“Hayır,” dedi ama beni bıraktı. “Hayır.”

Ev onları rüzgârdan bir miktar koruyordu ve gök gürültüsü duymama rağmen henüz yağmur yağmaya başlamamıştı. Yakında yağmur yağmazsa bu fırtına yüzünden çimler alev alabilirdi.

Andre’yi bulmak için eve giderken bu doğaüstü olmayan endişe beni sakinleştirdi. Yatak odalarını sona bıraktım. Çünkü ikisine de geri girmeye hevesli değildim ve onları kilitlemek için Andre’nin başka bir odada olması gerektiğinden oldukça emindim.

Banyoda görebildiğim gizli bir geçit yoktu ve banyonun yanındaki dolapta birçok eşya ve termostat vardı: Bir vampire yetecek kadar yer yoktu. Oturma odasına geri döndüm ve yemek salonundan bir gürültü geldiğini duydum.

Son çerçeveli fotoğraf da halının tam önüne, yere düşerken salona vardım. Bir şey omuzlarımın arkasından beni itti ve ileri doğru bir adım attım.

“Halının altında mı?” dedim. “Hiç orijinal değil.” Alay etmenin dehşeti daha dayanılır kıldığını fark etmiştim. Andre’nin Wulf’e öyle olmamasına rağmen gündüz çaresiz olmasını umuyordum. Andre Stefan’la yaşıtı ve Stefan gündüz öldüğünü söylemişti.

Halıyı hareket ettirdiğinde altında bir kapak vardı ve kapağa demirden halka bir kulp takılıydı. Kapağı açmadan önce fenerimi çıkardım.

Aşağıda Wulf’e’un sarmal merdiveni kadar sofistike bir şey yoktu. Sadece tahta portatif bir merdiven vardı. Baş-

mı deliğe soktum ve beni bir iten hayaletin başım eğikken aynı şeyi tekrarlamamasını umdum.

Burası bodrumdan çok evin altındaki su borularına ulaşabilmek için kazılmış çok büyük bir delikti. Duvarıda birkaç eski raf vardı, birkaç da eskrim materyali. Odanın öteki tarafında korselerin yırtıldığı bir aşk kitabından çıkma cibinlikli bir yatak duruyordu.

Fenerim yatağı çevreleyen kadife kumaşı saran işlemeli bir desen fark etti, eğer içinde biri varsa, bu kumaş onu saklıyordu.

Merdivende çömeldim ve aşağı doğru iki adım attım. Bundan sonra yere inmeme kolay oldu. Çantamı açtım ve kazıkla tamirhanemden aldığımı çekici çıkardım: Artık kazığı bir vampirin kalbine saplamanın düşündüğünden daha zor olduğunu öğrenmiştim.

Çantayı ve içinde kalanları merdivenin dibinde bıraktım. Andre'ye kazığı batırana kadar işime yaramayacaklardı ve elimde çekiç, kazık ve fener varken başka bir şey taşımam çok zordu.

Yukarıda yakında bir yerlere yıldırım düştüğünde ırkıldım. Eğer sakinleşmezsem Andre'yi öldüremeden kalp krizi geçirecektim -ve bu tam bir kayıp olurdu.

Yataktan mümkün olduğu kadar uzak durdum ve yatağın perdesini açabilmek için kazığı kullandım.

Andre oradaydı. Fenerin ışığı yüzüne vurduğunda gözlerini açtı. Wulfe'un kiler gibi onun da gözleri bantla kapatılmıştı ve geçici olarak kördü. Koşmaya hazır, geriye doğru bir adım attım ama orada öylece gözleri açık bir şekilde durdu. Üzerinde pembe örgülü bir gömlek ve bej renkli bir pantolon vardı.

Yüreğim ağzımda, kendimi öne doğru yürümeye ve feneri bana hâlâ ışık verebilmesi için yatağa koymaya zor-

ladım, geri yansıyıp beni kör etmeyecek şekilde yerleştirmiştim. Kazığın sivri ucunu göğsüne götürdüm. Gömleğini açmak muhtemelen daha zekice olurdu ama kendimi ona dokunmaya ikna edemiyordum. Kazık Littleton'ın kıyafetlerinin içine geçmişti, Andre'ninkine de geçerdi.

Bütün gün endişelere boğulmuş olmama rağmen tutsaklarını bulmak sonunda vicdanımı rahatlatmıştı. Andre'nin ölmesi gerekiyordu.

Elleri kıpırdamaya başladı, buna şaşırınca ilk vuruşum isabet etmedi ve kazık kaburgaların içine girmek yerine yana kaydı. Andre çenesini açıp dişlerini gösterdi ve elleri göğsüne doğru hareket etti.

Kazığı çıkarıp tekrar sapladım ve çekici kullandım. Tahtanın kemiğe çarptığını ve altındaki yumuşak dokuların içine doğru girdiğini hissettim. Tekrar vurdum ve kazık göğsüne iyice yerleşti.

Littleton gibi Andre'nin bedeni de spazmlar geçirmeye başladı. Çantama, "hançer, hançer, hançer," diye söyleyerek koştum ve toprak zemindeki bir çıkıntının üzerine takıldım. Andre feneri yataktan attı ve fener yatağın altına yuvarlanıp bizi karanlığa gömdü.

İleri doğru aranarak ilerledim, çantayı koklayarak ve parmaklarımı kullanarak. Zee'nin hançerini elime aldım ve yavaşça ilerledim. Fenerin boğuk ışığı bana yatağın nerede olduğunu gösteriyordu ama vampiri gölgelerle kaplayan perdenin içini seçmek daha da zorlaşmıştı.

Gerçekten bu kadar kolay olacağını mı sanmıştın?

Hissiz ses zihnimi yakıyordu. İçgüdüsel olarak ellerimle kulaklarımı kapatıp sesi engellemeye çalıştım ama hiçbir işe yaramadı.

Zavallı Cory gibi kolay bir av olacağımı mı sandın? O daha sadece bir bebektir.

Arkamı dönüp kaçmak istiyordum. Vampirden mümkün olduğu kadar uzağa gidip saklanmak istiyordum. Ben bir vampirle başa çıkamazdım, özellikle bu vampirle. Boynumdaki eski ısırık zonklamaya başladı ve ağır Littleton'ın zarar verdiği omzuma doğru yayıldı.

Bu Andre'nin hatası olmuştu, çünkü acı korkumu delip geçti ve korkunun dışarıdan bana empoze edildiğini fark etmemi sağladı. Bunu anladıktan sonra korkuyu görmezden gelmem kolaylaştı.

İlerlemeye devam ettim, dizim yatağın kenarına çarpınca durdum. Parmaklarım Andre'nin göğsünü, sonra da kazığı buldu, sonra elimi karanlığın içinde boğazına dokunana kadar ileri götürdüm.

Andre başını bir yılanın kıvraklığıyla hareket ettirdi ve bileğimi ısırdı. Acı başımda bir mantar gibi bitti. Elimi geri çektiğimde kafası elimi takip etti ve sanki kontrol edebildiği tek kaslar çenesindeymiş gibi yukarı doğru gerildi.

Zee'nin hançeri kafasını kesmekte hiç zorlanmadı. Daha büyük bir dikkatle bileğimi ısırığından kurtarmak için kullandım -kendime Andre'nin zaten verdiğinden daha fazla zarar vermek istemiyordum. Bileğimi kurtarmak için çene kemiğini kesmek zorunda kaldım.

İşim bittiğinde bir an midemin bulanmasına izin verdim, sonra Zee'nin hançeriyle keten ceketimi kestim ve kumaşla bileğimi sardım. Zaten bir daha hiçbir şey çekti temizleyemezdi.

Yönümü şaşırmıştım ve şoka uğramış gibiydim, o yüzden çantamı tekrar bulmam uzun sürdü. Madalyon parmaklarımdan daha sıcaktı.

Bu kez yatağı bulmak daha kolay oldu. Gözlerim karanlığa alışmıştı ve fenerin ışığı ne kadar loş olursa olsun, odadaki tek ışığı.

Madalyonu göğsüne koydum.

“Drachen,” dedim ve birden gözlerimin başa çıkamayacağı kadar fazla ışık çıktı.

Işıktan geçici olarak kör olduğum için bir süre olduğum yerde kalmam gerekti. Tekrar görebilmeye başladığımda ateş vampirden cibinliğe sığamıştı ve oda dumanla kaplanmıştı. Dumandan boğulmadan madalyonu veya kazığı almamın imkânı yoktu. O yüzden onları geride bıraktım ve hızla merdivenden çıktım. Zee’nin hançeri hâlâ elimdeydi.

Gökyüzü enerjiyle kaymıyordu, kararıştı ve kırık arka kapıdan çıkar çıkmaz rüzgâr yakındaki bir ağacın dalını kopardı. Rüzgâr ya da başka bir şey beni evden uzağa doğru çekiyordu. Hava toprak ve bitki kalıntılarıyla dolu olduğu için gözlerimi elimle korumak zorunda kaldım.

Piknik masasına doğru tökezledim ve adamın omzuna dokundum. “Hadi,” dedim. “Arabaya gitmek zorundayız.”

Ama adam banktan aşağı, yere düştü. Ancak o zaman beynim burnumun ve kulaklarımın bana söylemeye çalıştığı şeyi fark etti. Adam ölmüştü. Kadın kafasını masaya dayamıştı, sanki uyuyakalmış gibiydi. Atan tek kalp benimkiydi. O da ölmüştü.

Şaşkınlıkla orada dururken bir şeyin eksik olduğunu fark ettim. Orada olduğum süre boyunca duyularımın ölümü algıladığımı hissetmiştim, şimdi ise bu his gitmişti. Artık burada hiç hayalet yoktu.

Bu da yakında başka vampirlerin olduğu anlamına geliyordu.

Etrafa bakındım ama eğer o istemeseydi onu görmemin imkânı yoktu.

Wulfe evin duvarına yaslanmış, gökyüzüne bakıyordu

ve başını hızla atan kalbimin ritmiyle evin duvarına vuruyordu.

Sonra durup bana baktı. Gözleri sisliydi ama bem görebildiğine hiç şüphem yoktu.

“Şu an gündüz,” dedim.

“Bazılarımızın zamanı diğerlerinininki kadar sınırlı değildir,” diye yanıtladı. “Andre’nin ölüm çılgınları vampir ekibini çoktan uyandırmıştır. Marsilia öldüğünü biliyordur -Andre çok uzun süredir ona bağlı. Geri kalanımız gelmeden önce havanın çok fazla kararması gerekmez. Onu uzaklaştırmalısın.”

Ona şaşkınlıkla baktım, sonra benimle konuşmadığını fark ettim -çünkü soğuk bir el kolumu tuttu.

“İladi,” dedi Stefan. Sesi gergindi. “Diğerleri gelmeden buradan gitmelisin.”

“Onları sen öldürdün,” dedim kıpırdamadan. Ona bakmadım, çünkü onun Wulfe ve Andre’nin gündüz gözüktüğü gibi gözüktüğünü görmek istemiyordum. “Onlar güvendeydi ve sen onları öldürdün.”

“O öldürmedi,” dedi Wulfe. “Eğer öldürürse onu asla affetmeyeceğini söyledi. Temiz bir ölümdü, korkmadılar -ama ölmeleri gerekiyordu. ‘Vampir, vampir’ diye etrafta koşmalarına izin veremezdik. Ve Sahibemize bir suçlu göstermemiz gerekiyor.” Bana gülümsedi ve Stefan’a doğru bir adım daha attı. “Geldiğimde ev yanıyordu,” dedi. “Ve Andre’nin en son beslendiği insanlardan ikisi evinin dışındaydı. Andre’ye koyunlarına bu kadar kötü davranmasının bir gün ölümüne yol açacağını söylemiştim.” Güldü.

“İladi,” dedi Stefan. “Seni önümüzdeki on dakika içinde buradan çıkarırsak kimse burada olduğunu anlamaz.”

Beni Wulfe’tan uzaklaştırmasına izin verdim ama hâlâ Stefan’a bakamıyordum.

“Andre’yi bulmaya çalıştığımı biliyordun.”

“Evet. Senin başka türlü davranamayacağını biliyordum.”

“Seni sandalyeye koyup sorgulayacak,” dedim. “Marsilia bunu yaptığımı anlayacak.”

“Beni sorgulamayacak, çünkü Sahibemizin başka bir canavar yaratma konusundaki ‘uygun olmayan görüşlerim’ yüzünden ekibin evinin altındaki hücreye kapatılmıştım. Kimse o hücrelerden kaçamaz, çünkü Wulfe’un sihri orada kim varsa onun kilitli kalmasını sağlar.”

“Ya Marsilia Wulfe’u sorgularsa?”

“Sandalyeyi Wulfe yarattı,” dedi Stefan kapımı açarken. “Andre’nin ölümünden hiçbir vampirin, kurt adamın veya gezginin sorumlu olmadığını söyler ve sandalye bunu doğrular –çünkü Andre kendi ölümüne kendi sebep oldu.”

Bunun üzerine ona baktım, çünkü kendimi tutamamıştım. Her zamanki gibi gözükiyordu, sadece gözlerini saklayan simsiyah güneş gözlükleri takmıştı.

Eğilip beni dudaklarımdan öptü, bu kısa, nazik öpücük Littleton’ı öldürdüğüm gece onun kanını içerken mırıldandığı tutkulu sözcükleri hayal etmediğimi gösteriyordu. Gerçekten sadece hayal gücümün ürünü olmalarını umut etmiştim.

“Sana zarar gelmeyeceğine dair onurum üzerine söz verdim,” dedi. “Sözümü tamamen tutamadım ama en azından seni bu işe kattığım için hayatını kaybetmeyeceksin.” Gülümsedi. “Merak etme, küçük çakal,” dedi ve kapıyı kapadı.

Motoru çalıştırdım ve Andre’nin evinden hızla uzaklaştım. Marsilia’nın öfkesinden çok Stefan’dan kaçıyordum.

İtfaiye ulaşamadan Andre’nin evi tamamen yanıp kül oldu.

Sağanak yağmur devam ederken muhabir itfaiye şefiyle röportaj yaptı. İtfaiye şefi yağmurun kuru otlara sıçramasını önlediğini söyledi. Evin içinde iki ceset bulmuşlardı. Evin sahiplerine haber verilmişti, yazı Coeur d'Alene'deki yazlıklarında geçiriyorlardı. Cesetlerin muhtemelen evin boş olduğunu fark eden serserilere ait olduğu söylendi.

Akşam on haberlerinde özel raporu izlerken biri kapıma güm güm vurdu.

"Eğer kapımı yamultursan..." dedim Adam'ın kapalı kapıya rağmen beni duyduğunu bildiğim için. "Yeni bir kapı almak zorunda kalırsın."

Televizyonu kapayıp kapıyı açtım.

"Çikolatalı kurabiyelerim var," dedim. "Ya da çikolatalı kek ama o yemek için hâlâ fazla sıcak."

Öfkeden titriyordu, gözleri içindeki kurdun parlak sarı rengindeydi. Dişlerini gıcırdatmaktan yanaklarında beyaz izler oluşmuştu.

Kurabiyemden bir lokma daha aldım.

"Neredeydin?" dedi yumuşak ama tehditkâr bir ses tonuyla. Gücünün ağırlığı beni sardı ve beni cevap vermeye zorladı.

Beni etkilememeye dair verdiği söz buraya kadardı anlaşılan.

Neyse ki sınırlarımın ötesinde dehşete düştüğüm ve travmatize olduğum için Alfa'nın isteğine karşılık verebileceğim hiçbir şeyim kalmamıştı. Kurabiyemi bitirdim, parmaklarımdaki ılık çikolatayı yaladım ve onu içeri davet ettim.

Elimi tutup bluzumun kolunu sıyırdı. Samuel'in benimkinden çok daha donanımlı olan ilk yardım çantasıyla kendime doktorluk yapmıştım. Andre'nın bileğimde bıraktığı yarayı oksijenli suyla temizlemiştim -Samuel'e yeni

bir şişe borçluydum. Temiz bandajıyla yara o kadar kötü gözükmiyordu. Ama sanki kolumu koparmak dışında her şeyi yapmış gibi hissediyordum.

“Ben Andre’yi bulduğunu söyledi,” dedi Adam bileği-me bakarken. Çenesindeki bir kas titredi. “Beni insan for-munda bekliyordu. Ama onu nerede bulduğunu söyleme-mişsin. o yüzden Ben’le seni bulmaya çalıştık -sonra Jesse arayıp arabanın evin önüne geri döndüğünü söyledi.”

“Andre öldü,” dedim. “Bir daha da geri gelemeyecek.”

Bir eliyle bileğimi tuttu, diğeriyle de yüzümü kavra-dı. başparmağı boynumdaki nabzın hemen üzerindeydi. “Seni *ben* öldürürsem, bu en azından çabuk ve acısız olur. Vampirlerin Sahibesi ise seni ele geçirirse seni çok daha uzun sürede öldürür.”

“Neden öldürsün ki?” dedim yavaş bir sesle. “Andre’nin insanlarından ikisi o uyurken evini yakmış.”

“Marsilia buna kesinlikle inanmaz,” dedi.

“Stefan inanacağını düşünüyor.”

Bakışlarımı aşağı çevirinceye kadar gözlerimin içine baktı. Sonra beni kendine doğru çekti ve sadece sarıldı.

Ona hâlâ korktuğumu söylemedim -çünkü zaten bi-liyordu. Ona eve geldiğimden beri dört kez kustuğumu da söylemedim. Ona Stefan beni korumak istediği için Sihirbaz’ın öldürdüğü o zavallı iki insanı aklımdan çı-karamadığım için evdeki bütün ışıkları açmak zorunda kaldığımı söylemedim. Ona kazığın etin içine girerkenki hissini düşünüp durduğumu ya da bir daha asla uyuyama-yacağımı söylemedim. Ona Stefan’ın beni öptüğünü -beni kurtarmak için iki insanı öldüren Stefan’ın beni öptüğünü söylemedim. Ölümlere sebep olmuş olsa da bundan onu sorumlu tutamazdım. Wulfe benim ölmemi umursamaz-

dı. Andre'nin evinde Stefan'a bir iyilik borcu olduğu için olmalıydı.

Adam çok güzel kokuyordu. Hiçbir zaman masum birini öldürmezdi -beni kurtarmak için bile. Burnumu omuzuyla çenesinin arasına gömdüm ve bedeninin sıcaklığının ruhuma dokunmasına izin verdim.

Sonra Samuel eve gelene kadar ona kurabiye yedirip süt içirdim.

Ertesi sabah uyandım, çünkü biri evimin yanına vuruyordu. Tam kotumu giyiyordum ki ön kapının açıldığını ve gümbürtünün durduğunu işittim.

Samuel'i de uyandırmışlardı.

Kapının önünde iki tane büyük kırmızı kamyonet vardı, üzerlerinde büyük beyaz harflerle HICKMAN İNŞAATI yazıyordu. Samuel, sırtan, tutumlu üç adamın yanına gitti.

"Bunu nasıl yaptılar hiç bilmiyorum," dedi. "Ben burada değildim. Kız arkadaşım onları silahla korkutmuş ama eve yeterince zarar vermeyi başarmışlar, değil mi?"

Hepimiz itaatkâr bir şekilde karavamı inceledik.

Adamların en yaşlısı, "Yeni bir karavan alıp bunu atmak daha ucuza gelebilir," dedi. Üzerinde *Patron* yazan bir şapka takmıştı ve ellerindeki nasırların üzerinde bile nasırlar vardı.

"Tamiri çocuğun annesiyle babası ödüyor," dedim. "Ve bu karavamı tamir etmek yeni bir karavana taşınmaktan çok daha kolay."

Patron çignediği tütünü yere tükürdü. "Bu kesinlikle doğru. Tamam. Alt yapıdaki zarara göre bir ya da iki günde bitiririz. Ayrıca işin tarafında zeminde delikler olduğu yazılı? Onları tamir edip halıyı yenilemem de gerekiyor-muş."

“Yatak odamda,” dedim. “Komşularıma isabet etmesinden korktuğum için yere doğru ateş ettim.”

Homurdandı. Bu hareketimi onaylayıp onaylamadığını anlayamadım. “Onu yarın hallederiz. Yarın eve girebilir miyiz?”

“Ben yarın evde kalabilirim,” dedi Samuel. “Bu hafta geceleri çalışıyorum.”

“Nerede?”

“Hastanede.”

“Bir marketten iyidir,” dedi Patron.

“Onu da yaptım,” diye ona katıldı Samuel. “Hastanede daha çok para veriyorlar ama Stop ve Rob daha az stresliydi.”

“Benim Joni’im Kadlec Hastanesi’nde hemşire,” dedi diğer adamlardan biri. “Doktorlarla çalışmanın çok zor olduğunu söylüyor.”

“Gerçekten korkunçlar,” diyerek ona katıldı Dr. Samuel Cornick.

Tamir ettiğim minibüsten başımı kaldırdım ve Bayan Hanna’nın alışveriş sepetini ittiğini gördüm. Onu Littleton’ı bulmama yardım ettiği günden beri görmemiştim, gerçi bir iki kez kokusunu almıştım. Ellerimi sildim ve onunla konuşabilmek için dışarı çıktım.

“Merhaba,” dedim. “Ne güzel bir gün, değil mi?”

“Merhaba Mercedes,” dedi her zamanki sıcak gülümsemesiyle. “Havanın yağmurdan sonraki kokusunu çok seviyorum, sence de çok güzel değil mi?”

“Kesinlikle. Görüyorum ki her zamanki düzeninize dönmüşsünüz.”

Yüzünde bir an boş bir ifade belirdi. “Ne dedin canım?” Sonra tekrar gülümsedi. “Aradığım o resmi buldum.”

“Hangisi?”

Ama benimle artık konuşmuyordu. "Artık gitmem gerek canım. Kendine iyi bak."

"Hoşça kalın, Bayan Hanna," dedim.

Yok oldu ama gittikten bir süre sonra bile alışveriş sepetinin tıngirtısını ve topuklarının tıkırtısını duymaya devam ettim.

Öğleyin minibüsün işi bitti, o yüzden ofise döndüm. Gabriel bilgisayardan başını kaldırdı.

"Masanda posta var," dedi.

"Sağ ol."

Kutuyu kaldırdım. Gönderen kişinin adresi yoktu ama Stefan'ın el yazısını tanıyacak kadar fazla görmüştüm. O yüzden açmak için Gabriel'in öğle yemeği almaya gitmesini bekledim.

Scooby Doo kâğıdına sarılı üç adet paket vardı: Yanık bir kazık, üzerinde kertenkele olan altın bir madalyon ve katı, bitter çikolatadan bir VW minibüsü.

Kâğıtları ve kutuyu toplayıp çöp kutusuna attım ve ancak o zaman masanın üzerinde başka bir şey olduğunu fark ettim... Bir adamın karakalem portresi. Kaldırdığımda bunun Adam'ın portresi olduğunu anladım, bakışları tedirgindi ama dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Portrenin bir köşesine ressam adını yazmıştı: *Marjorie Hanna*.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET